

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teacher's
PET

Katharine St. Clair

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Öğretmenin Evcil

Hayvanı Yazar: Katerina St

Clair

Düzenleyen: Kira Marie

Kapak Resmi: Katerina St Clair (Karton

kapaklar) Kapak Resmi: Aliyah N Reed (Toz

kapağı) Kapak Resmi: Sofiya Ivanov (Ciltli) İç

Sanat: Anatolii M

Copyright © 2025 by Katerina St Clair

Tüm hakları saklıdır.

Basım yeri: Amerika Birleşik Devletleri

Yasal Uyarı: Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Okuyucularıma Bir Mesaj:

Rızalı-rızasız temalarını rahatsız edici buluyorsanız lütfen bu hikayeye devam etmekten kaçının. Ayrıca, yaş aralığı ilişkileri zevkinize uygun değilse geri adım atmanızı tavsiye ederim. Bu anlatı tamamen kurgusaldır ve eğlence amaçlıdır. Tetikleyici uyarı listesini lütfen dikkatlice inceleyin. Teşekkür ederim.

Tetikleyici Uyarı Listesi

Hikayeye devam etmeden önce bu tetikleyici uyarılar listesini dikkatlice okuyun:

- Kanlı Oyun
- Esaret

- Uyuşturucu/Alkol kullanımı/Bağımlılığı
- Cinayet
- Takip/Taciz
- Grafik şiddet/Sayfada ölüm
- Dom/Sub oyunu
- Rızaya dayalı olmayan seks
- Rızaya dayalı rıza dışı
- Oral seks
- Anal seks
- Taciz
- Yaş farkı ilişkisi
- Mazoşist/Sadist karakterler
- Akıl hastalığı
- İstismar

Çalma Listesi

Teacher's Pet- Melanie Martinez
Cigarette- Shaya Zamora
Bittersuite- Billie Eilish
Baba Sorunları- Mahalle Günahkarı-
Shaya Zamora
Büyük- Isabel LaRosa
Damarlarımda- Andrew Belle
Kollarında- Sombr
Can't pretend- Tom Odell
Detention- Melanie Martinez

Show & Tell- Melanie Martinez
Flesh X Blood- David Kushner
Heaven Sees- David Kushner
Poison- David Kushner
Pleasure-
Two Feet

Adanmışlık

*Aria Montgomery'i kışkırtan tüm kızlar için.
Bu sizin için.*

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[Teşekkür](#)

Bölüm 1

Anastasia

Spokehaven Üniversitesi.

Hayatımda bir şeyleri doğru yapmak için tek şansım.

Üniversite her şeyi yeniden şekillendirmek, kendime bir şeyler katmak için son fırsatım.

Sadece birkaç ay önce olduğum kişiden daha iyi olmak için.

Çoğu insan için Spokehaven, evden uzakta pahalı bir biletten, derin cepli ebeveynlerin dikkatli gözlerinden kaçmak için altın bir geçiş kartından, sonsuz partilere ve ucuz heyecanlara giden bir yoldan başka bir şey değil.

Ama bir zamanlar üniversite benim için de bir biletti.

Hemşirelik alanında tam burslu bir şans, lise aşkım Cole'un yanında gurur duyabileceğim biri olma hayali. Onun atletik bursu vardı, benim de akademik bursum. Birlikte ailelerimizi gururlandırmamız, mükemmel bir üniversite hayatı yaşamamız gerekiyordu.

Her şeyin nasıl dağıldığı gerçeği hâlâ aklımdan çıkmıyor. Cole'la neden ayrıldığımızı açıklamak için bir bahane bulmak işkence gibiydi. Ailem onu seviyordu, muhtemelen kabul etmek istediklerinden daha fazla.

Bir süre ben de onu sevdiğimi sandım.

Eğer bana attığı kazıklar ve babamın kanser teşhisi olmasaydı, balo gecesi Cole'un en iyi arkadaşımın içine bir galon dolusu döl boşalttığını ve o geceye dair tüm hayallerimi nasıl yerle bir ettiğini onlara memnuniyetle anlatırdım.

O gecenin asla böyle geçmemesi gerekiyordu.

Ama şimdi Cole ve Erica bu kampüste krallar gibi dolaşıyorlar. Bir zamanlar ikisine de güvendiğimi, en derin sırlarımı paylaştığımı tahmin bile edemezsiniz. Şimdi bana bakışlarına bakılırsa, sanki onlar için ben yokmuşum gibi.

"Gözlerin kamaşıyor," diyor Elijah, sesi hafif ama bilgili.

Kapüşonumu çekiştirerek indiriyorum, ona daha iyi bakabilmek için yer değiştiriyorum. Bu sabah giyinmek için benden daha fazla çaba harcadığı belli. Üzerinde parlak bebek mavisi bir tulum ve Nirvana tişörtü var ama aslında onları dinlemediğinden eminim. Göğsü, her biri bir öncekinden biraz daha gürültülü olan bir dizi iğneyle kaplı. Yabani, kırmızı bukleleri parlak mavi bir berenin altında ehlileştirilmiş ve tüm görünüm onun kaygısız, eklektik tarzını haykırıyor.

"Dışarısı elli derece gibi," diye alay ediyorum, kıyafetini gerçekten incelemek için zaman ayırıyorum.

O da hiç istifini bozmadan sırtıyor. "Bunun herkese Goodwill'in çöplüğünü yağmalamış gibi giyinmek için mükemmel bir bahane verdiğini unutmuşum," diye alay ederek beni şakacı bir şekilde dürtüyor.

"Kapüşonlunun altında kıyafetlerim var," diye tersliyorum, sinirim bozuluyor.

Elijah fark etmemiş gibi görünerek bankta yanıma oturuyor ve aramızdaki boşluğu neredeyse hiç yer kalmayana kadar kapatıyor.

"Seninle neden konuşmaya başladığımı biliyor musun, Ana?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, ama tam adımı kullanmaktan kasıtlı olarak kaçınıyor.

Tanrım, insanların bana Anastasia demesinden kesinlikle nefret ediyorum. Kendini toparlamış, her şeyi berbat etmemiş birine verilen bir isim gibi geliyor.

Sinirli bir şekilde saçımı çekiştiriyorum ve Elijah'ın elini itiyorum.

"Kızılar birbirlerine destek olmalı," diye şaka yapıyor ve sonunda bir gülümseme beliriyor.

Drama ve abartılı moda seçimlerine rağmen Elijah gerçek bir arkadaş diyebileceğim birkaç kişiden biri, beni asla yargılamayan biri, muhtemelen yargılaması gerektiğinde bile. Buradaki ilk günümde Elijah'ın beni sınıfın arkasından seçtiğini ve sınıflarımızdaki en seksi erkeklerin kimler olduğuna dair bir söylev vermeye başladığını hatırlıyorum. Ben de ona uymuştum, çünkü aklım hâlâ Cole'la ilgili düşüncelere takılmıştı. Ama son birkaç gün içinde bir şeyler değişti. Kendimi Elijah'ı daha fazla ararken buldum, sonunda onu Megan'la tanışması için yurda davet ettim.

Elijah dışında burada tahammül edebildiğim tek kişi o. Megan'ın koyu zeytin rengi teni, kısa siyah saçları ve sessiz bir özgüveni var. Tayvan'dan buraya üç yaşındayken taşınmış ve kısa süre sonra üvey babasıyla tanışmış.

Ona dahi demek hafif kalır.

Bazen onu ödevime bakarken yakaladığımda, neden üniversitede olduğumu sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyorum.

"Kime bakıyoruz?" Megan bize katıldığında, kampüsün yaratıcı kanadının dışındaki söğüt ağacının altındaki her zamanki yerimize yerleşirken soruyor.

Spokehaven gerçek bir mimari harikası.

Çoğu üniversiteden yıllarca daha eski olan kampüs, kanatlara bölünmüş, büyük cam pencereleri ve gotik estetiğiyle hem ürkütücü hem de görkemli bir cazibeye sahip devasa bir yapı. İstemeseniz de hayran kalmaktan kendinizi alamayacağınız türden bir yer.

Küçük bir öğrenci nüfusuna sahip olan Spokehaven, çoğunlukla zenginlere ve geleceğin beyin cerrahlarına, ahlaki değerlerle uğraşmayan türden hırslı olanlara ayrılmış, olabildiğince seçkin bir yer.

Babam hastalanmadan önce burada çalışıyordu, fizik öğretiyordu. İşe girmeme yardım etti ama anlaşma açıktı; beladan uzak durmam gerekiyordu.

Eğer Spokehaven'daki yönetim Cole'un bildiklerini öğrenirse, göz açıp kapayıncaya kadar kışıma tekme yi yerdim.

Ya da daha kötüsü, kendimi parmaklıklar ardında bulurdum.

Cole'un benim üzerimdeki tek kozu bu.

Ve benim de onun üzerindeki tek kozum.

Onu ve Erica'yı öğrendiğim gece gerçekten ne oldu?

Her ne kadar suçu dağınık bir ayrılığa atmak istesem de gerçeği biliyorum.

Mesele sadece o değil.

Derinlerde bir yerde, Cole sırrımı korumaktan vazgeçerse ne olacağından korkuyorum.

Kimse bana inanmayacak.

Kimse onun orada olduğuna inanmayacak.

Kimse direksiyonda onun olduğuna inanmayacak. Onun sözüne karşılık benimki.

Ve bunun ona ne kadar güç verdiğini biliyor.

"Kimse," diye omuz silkiyorum, sanki Cole'a uzaktan bakmıyormuşum gibi rahat davranmaya çalışıyorum.

Megan gözlerimin izlediği yolu takip ederek gerçekten kimi aradığımı çabucak çözüyor.

"Neden zahmet ediyorsun anlamıyorum," diye mırıldanıyor, sesinde kızgınlık var. "O hilekâr bir piç kurusu."

Elijah, her zaman sözünü esirgemeyen biri olarak, "Sevişilebilecek biri olduğunu söyleyemem," diye ekledi.

Keşke kıskançlık yüzünden bu kadar gözlemci olsaydım.

Geçen hafta Spokehaven gazetesinde benimle aynı manşeti gördüğünü biliyorum. Bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi davranabilir ama polislerin bu kampüste dolaşmaya başlaması an meselesi.

Asıl soru, ilk kimin için gelecekler?

Cole için mi? Yoksa benim için mi?

"Güven bana," diye çıkışıyorum masanın üstünden kayarak. "Cole'un seks olarak gördüğü şey sevişmekten çok uzak."

Cole'un bronz bir teni, parlak kahverengi gözleri ve omuzlarına dökülen kıvrıkcık saçları var. Bazılarına göre Nike reklamı için mükemmel bir aday gibi görünebilir.

Ancak dışarıdan ne kadar muhteşem görünse de , yatakta kadınlara davranış şekli suç sınırında.

Onun iyi vakit geçirme anlayışı? Kafa itme ve bir sürü oral seks.

Sizinle işi bittiği anda, orgazminize veda edin.

"Sen sikişmenin ne olduğunu biliyor musun ki?" Elijah soruyor, sesinden alaycılık damlıyor.

Megan sırtarak Elijah'ın koluna vurarak, "Tabii ki biliyor," diye cevap veriyor. "Herkes kampüsteki en iyi sikiş kimde olduğu konusunda ansiklopedi değil."

Başımınla onaylayarak Megan'ı işaret ediyorum. "Şuradaki güzel kadının dediği gibi."

Elijah gülüyor ve sırtıyor, sanat kanadına doğru ilerlerken kollarını ikimize de doluyor. "Kızmayın çünkü ben ikinizden de fazla alıyorum."

Gülerken birbirimize çarpıyoruz, tüm bu kaosun ortasında nadir bir hafiflik anı.

"Bu gece senin yurttan film izleyecek miyiz?" Elijah sırrı olan bir çocuk gibi sırtarak soruyor.

Elijah her Cuma akşamı, elinde bir kucak dolusu eski filmle, bizi gerçek sinemanın nasıl bir şey olduğu konusunda "eğitmeye" hazır bir şekilde benim ve Megan'ın yatakhaneğine geliyor. Geçen hafta, bizi *Mean Girls*'e oturttu, ısrarla

Regina George'un temelde Erica olduğunu, sanki ikisini karşılaştırmak bir şekilde onun ve Cole hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi.

Regina'nın aksine, Erica'yı bir otobüsle ezmek benim sorunlarım için sosyal olarak kabul edilebilir bir çözüm olarak görülmezdi.

Neredeyse Erica'nın Regina'yı bir şekilde iyi bir insan gibi gösterip göstermediğini merak edeceğim.

"Bugün Cuma," diye iç geçiriyorum, isteksizce kabul ediyorum. "Ama yemin ederim, eğer beni o şirret gençlik komedilerinden birine daha oturtmaya çalışırsan-"

Birden biri omzuma çarparak beni cümlemin ortasında bırakıyor. Sarsıntı Megan ve Elijah'ın tökezlemesine neden oluyor ve Elijah az önce bize çarpan kişiye patlamaya hazır bir şekilde dönüyor.

"Hey, seni salak-"

Ama sonra kim olduğunu gördüm.

Cole.

Elijah'ın sözleri boğazında düğümleniyor, Cole'un bakışları üzerimde gezinirken ağzı kapanıyor. Sırıttıyor, ne kadar telaşlandığımla eğlendiği belli. O çok tanıdık otorite havasıyla bana bakıyor. Kolumu ovuşturuyorum, içgüdüsel olarak ondan güvenli bir mesafe bırakıyorum.

"Anastasia," diyor, sesinden onay damlıyor. Geriliyorum. Kahretsin, bana tam adıyla hitap etmesinden *nefret ediyorum*.

Belki de bu yüzden insanların bana Ana demesi konusunda bu kadar kararlıyım.

"Cole," diye mırıldanıyorum, Erica'yı ararken onun bakışlarından kaçıyorum. Dikkatimin dağıldığını fark ediyor ve bilmiş bilmiş sırtttıyor.

"O zaten sınıfta. Onu oraya ben götürdüm," diyor, sesi neredeyse suçlayıcı. "Sanırım bu dönem onunla bir dersiniz var. Ama eminim bunu zaten biliyordur."

"İstediğin bir şey mi var Cole?" Elijah şımarık bir ses tonuyla soruyor. "Yoksa yoluna devam edip insanlara çarpmadan nasıl yürüyeceğini öğrenebilir misin?" Elini kalçasına dayamış, meydan okuyormuş gibi bir hava yayarak duruyor.

Cole, Megan ve Elijah'ın kendisine attığı kötü bakışlara sırtttıyor, sonra eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor. Bu yakınlık tüylerimi diken diken ediyor ve o çok yakınımda durdukça titremekten kendimi alamıyorum.

"Sence sırlarını benim bildiğim gibi bilselerdi seni hâlâ savunurlar mıydı Anastasia?" Sesi alçak bir alay gibi ve kalbim göğsümde tekliyor.

Artık makaleyi gördüğünü biliyorum.

Uzaklaşma dürtüsüyle savaşıırken, dudakları kulağıma değdiği anda bedenim bana ihanet ediyor. Varlığının yakıcılığını, sözlerinin ağırlığını hissediyorum. Ona bağırmak istiyorum... hatta belki de onu itmek, ama bunun yerine içgüdülerimle hareket ediyorum.

Keskin bir hareketle elimi yüzüne vuruyorum.

Cole kızarmış yanağını tutarak geriye doğru sendeliyor, gözleri şaşkınlık ve öfke karışımıyla irileşiyor.

"Sana benden uzak durmanı söylemiştim," diye tıslıyorum, sesim soğuk. "Bu bir uyarı olsun."

Megan ve Elijah'ı tutup yanıma çekerek yürümeye devam ediyorum ve Cole'u kendi kendine acımaya bırakıyorum.

"Bunu unutmayacağım Anastasia," diye arkamızdan sesleniyor ama ben arkamı dönmüyorum. "Bu da neydi böyle?" Elijah fısıldıyor, endişesi açıkça belli oluyor.

"Hiçbir şey," diyorum gülümseyerek, ikisini de rahatlatmaya çalışarak. Ama bu gerçeğe en uzak şey.

Cole'un dahil olduğu hiçbir şey asla sadece "hiçbir şey" değildir. Ve içten içe onun da bunu bildiğini biliyorum.

Daha önce bana odaklanmadıysa bile şimdi odaklandığı kesin.

Bölüm 2

Anastasia

Elijah ve Megan'la sınıflarına kadar yürüdüktan sonra, yaratıcı alanı arkamda bırakarak İngilizce kanadına doğru yöneldim. Her ne kadar programımı daha yaratıcı derslerle doldurmak istesem de, birinci sınıf öğrencisi olduğum için seçeneklerim sınırlı. Fotoğrafçılık dersim dışında programımın geri kalanı Edebiyat ve genel eğitim dersleriyle dolu.

Sanırım bu, ana dal olarak İngilizceyi seçtiğim için benim hatam.

İlk başta hemşirelik tek seçeneğim gibi görünüyordu. Babam hastalandıktan ve kemoterapi yaşam kalitesini yavaş yavaş düşürdüktan sonra, birinin sağlıklı halden yatalak hale gelmesini izleme fikri bana hayal edilemez geliyordu. Acı çeken birine yardım etmek için mümkün olan her seçeneği tükettikten sonra ondan uzaklaşmak, hemşirelik pozisyonunda üstesinden gelebileceğim bir şey gibi görünüyordu.

Gerçek hayatta bununla yüzleşmek zorunda kaldığımda bu ideoloji sarsıldı.

Kışın sert esintisi tenimde dans ediyor, beni kapüşonumun iplerini çekiştirmeye, kendimi soğuktan korumak için kapüşonu sıkıca çekmeye itiyor. Elijah'ın da dediği gibi, son zamanlarda gardırobumda büyük boy kapüşonlular ve sıcak tutan jogger'lerden başka bir şey yok. Üniversiteden önce kıyafetlerimi titizlikle planlar, her zaman özelliklerimi vurgulayacak en iyi parçaları seçerdim. Şimdi ise her santimetrekaremi meraklı gözlerden saklamak çok daha rahatlatıcı geliyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, oda numaralarını sayarken onları ovuşturuyorum, bu lanet Klasik Edebiyat dersini bulmaya çalışıyorum. İlk günden programlarını ve rotalarını ezberlemiş olan Megan ve Elijah'ın aksine, ben

okulun düzenini öğrenmeye çalışıyorum. Bugün dönemin ikinci günü ve okulun dönüşümlü programı sayesinde bu sınıftaki ilk günüm.

Günde üç ders, iki günde bir değişiyor.

Ders süreleri uzun ama sınıf mevcutları küçük, öğretmenlerin hayatını biraz daha kolaylaştırmak için tasarlanmış.

"408," diye fısıldıyorum, sonunda kapıdaki kalın rakamlarla göz göze geliyorum.

Soğuktan korunmak için ellerimi birbirine sürterek etrafıma bakıyorum, neden sınıfın dışında bekleyen tek kişinin ben olduğuma şaşırıyorum.

Tuhaf. Çoğu birinci sınıf öğrencisi derse bir an önce başlamak için can atar. Saatime bakarak hayal kırıklığı içinde dilimi şaklatıyorum.

"Elijah ve Megan'ın dersi çoktan başladı," diye mırıldanıyorum içimden ve çantamdan ders programımı çekip çıkarıyorum.

Parmağımı kâğıtta sürükleyerek 408 numaralı odanın ilk ders başlama saatinde duruyorum.

"İlk ders," diye fısıldıyorum. "7:30?"

"Peki herkes hangi cehennemde?" Boş koridorda etrafıma bakarken sesim hafifçe yükseliyor.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek kapüşonumu indiriyorum ve sessiz sınıfta beklemeye karar veriyorum. Omzumla kapıyı itiyorum, bir oda dolusu öğrencinin bana bakıp geç kaldığım için beni sessizce yargılamasını bekliyorum.

Ama içeri girdiğimde hiçbir yaşam belirtisi yoktu, sadece profesörün masasında bir fincan kahve duruyordu. Kafamı eğdim, kafam karıştı.

Bay Matthews kadar yaşlı birinin dakik olacağını düşünürsünüz, özellikle de öğrencilere gecikmeli bir başlangıç hakkında bilgi vermek söz konusu olduğunda.

Elijah, Bay Matthews hakkında birkaç şey paylaştı, özellikle de yaşlı, bıkkın ve işinden nefret eden biri olduğunu.

Öğretmenlik için mükemmel bir aday gibi görünüyor, değil mi?

Ellerim ceplerimde, duvarlardaki eski kitap posterlerine hayranlıkla bakarak odanın içinde dolaşıyorum. Çoğu *Bir Yaz Gecesi Rüyası* ve Shakespeare'in diğer eserlerine adanmış. Ama bir poster gözüme çarpıyor.

Duvarın köşesine sıkıştırılmış eski bir *Star Wars* posteri, bir şekilde dekorun geri kalanına mükemmel bir şekilde uyuyor. Bu beklenmedik popüler kültür çatışması karşısında gülmekten kendimi alamıyorum.

"Elijah, Matthews'un bir inek olduğundan bahsetmeyi unutmuş," diye alay ediyorum, sesim kızgınlıkla karışık.

Şaşırmamam gerekirdi. Yani, yaşlı bir adamın hâlâ biraz inek cazibesinden hoşlanmaması gibi bir şey değil, değil mi?

Ama sonra derin bir ses düşüncelerimi bölüp içime bir sarsıntı gönderiyor.

"Kahretsin, toplantıya geç mi kaldım?"

Elijah'ın tarif ettiğinden çok daha genç bir adamla göz göze geldiğimde kalbim küt küt atmaya başlıyor. Anında yanaklarıma sıcaklık doluyor ve burnumu sokma isteğim geri çekiliyor, yerini ortadan kaybolma dürtüsü alıyor.

Adam uzun boylu, gri bir kazak ve kahverengi bir kemerle bağlanmış siyah bir pantolon giymiş, o kadar mükemmel bir stile sahip ki, *'Dark Academia Kıyafetleri'* etiketli bir Pinterest panosundan çıkmış gibi görünüyor. Altın-kahverengi gözleri, koyu renk, kısa, kıvrırcık saçları ve hafif kirli sakallarıyla 1.80 boyunda ve düzgün kıyafetinin altında gizlenmiş iri cüssesiyle üzerimde yükseliyor.

Onun ne kadar çekici olduğundan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, zihnim söyleyecek akıllıca bir şey bulmak için çabalıyor. Ağzımı açıyorum ama sonra kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden hemen kapatmaya karar veriyorum.

"Oh, sen öğretmen değilsin," diyor, sesi düz, varlığımla hiç ilgilenmiyor. Sanki görmeyi beklediği ya da istediği son kişi benmişim gibi.

Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum ve düşünmeden karşılık veriyorum.

"Ve sen de Bay Matthews değilsin," diye çıkışıyorum, suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek.

Bir kaşını kaldırıp masasına bakıyor. Tek kelime etmeden isim levhasını alıp ellerinin arasında savuruyor ve görmem için havaya kaldırıyor.

"Aslında Bay Ackerman," diyor, sanki bilmem gerekiyormuş gibi ismi açıkça seslendirerek. "Bu okul yılında Bay Matthews'un yerini ben devralıyorum."

Boş sınıfa göz gezdirirken kafam karışıyor. "Devralmak mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum. "O nereye gitti?"

"Matthews karısıyla bazı sorunlar yaşadı," diyor Bay Ackerman, sesi düz ve ilgisiz. "Görünüşe göre kötü bir boşanma, geçici bir izin alması için yeterli olmuş."

Masasının kenarına yaslanıp kahve fincanını eline alıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. Gözleri üzerimde, çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor.

"Diğer öğrenciler nerede?" Bakışlarım ona her kaydığında boynumdan ve yanaklarımdan süzülen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

Lanet olsun, bir öğretmen ne zaman *böyle* görünmüştür ki?

"Konuşmayı seviyorsun, değil mi?" diye soruyor biraz da kızgınlıkla, saatine bakmak için bileğini kaldırıyor.

Boş ver onu.

Seksi yüzü bir yana, tam bir pislik.

"Diğer tüm derslerin 7:30'da başladığını düşünürsek-"

"Joy," diye araya giriyor, sesinde alaycılık var. "Yoğun soruların ve rahatsız ediciliğin yanı sıra, e-postalarını da okumadığın belli."

Kabalığının şokuyla çenemin yere düşmek üzere olduğundan eminim ama cesaretimi toplayıp konuşmayı başarıyorum.

"Son baktığımda senin işin eğitmekti, küçümseyici bir pislik olmak değil," diye çıkışıyorum, kelimelerim ısıyor. "Belki bir dahaki sefere insanların buraya girmesini istemiyorsan kapıyı kilitlemelisin. Hayır, e-postalarımı kontrol etmedim. Senin sınıfının da diğerleri gibi olacağını düşündüm-"

"Ses tonunuzu bir kez kontrol etmenizi rica edeceğim," diye tersledi, sesi aniden buz gibi soğuk ve keskindi. "Bugün sadece bir tanışma dersi var. Yönetim bunun için koca bir ders saatinin gerekli olmadığına karar verdi. Bugün, sadece bugün, ders sabah 8:00'de başlıyor. Ama zaten burada olduğunuza göre, sanırım şimdi hazırlanmaya başlamam gerekiyor." Bunu sanki özel bir anınızı bölmüşüm gibi söylüyor.

"Doğru, çünkü öğrenciler olmadan otuz dakika seni daha keyifli hale getirirdi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, o tahtaya doğru dönerken.

Anında havanın değiştiğini hissediyorum. Donup kalıyor ve tebeşir parmaklarından kayıyor. Yavaşça arkasını dönüyor, ifadesi kararıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor.

Artık o biraz mesafeli, biraz da sinir bozucu öğretmen değil. Şimdi, sadece birkaç adım ötemde duruyor ve çok daha az misafirperver görünüyor.

İstemsiz bir geri adım atıyorum, belim arkamdaki sıraya çarpıyor ve bana hareket edecek yer bırakmıyor.

"Ses tonunu kontrol etmeni söylemiştim," diye uyarıyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Kısa tanışıklığımıza bakılırsa, seninle bu sınıfta aynı fikirde olmayacağımızdan endişeleniyorum."

Düşünceli ve korkutucu, omuzlarımı geri çekiyorum, bu otoriter pisliğin beni geri çekmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yapacağım son şey ona herhangi bir zemin vermek olacak.

"Ne utanç verici," diye tıslıyorum, kelimelerin bir meydan okuma gibi havada asılı kalmasına izin veriyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, bakışlarım soğuk bir küçümsemeyle onun üzerinde geziniyor. Ağzımın köşesi bir sırıtıyla kıvrılıyor. "Eminim her sözüne sarılmamı çok isterdin," diye alay ediyorum, sesimden alaycılık damlıyor. "Ama eminim ki öğretmenin evcil hayvanı olmaya hazır pek çok hevesli öğrenci bulacaksın," diye sırıtıyorum. "Ne yazık ki ben olmayacağım. O yüzden, eğer izin verirseniz-"

Onu yolumdan çekmeye niyetlenerek elimi hareket ettiriyorum ama eli dışarı fırlıyor ve bileğimi mengene gibi kavrayarak beni olduğum yerde durduruyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, onun sert tepkisi karşısında şok içinde donup kalıyorum.

"Biraz saygı öğrenmende fayda var," diye fısıldıyor, bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Sanırım artık senin öğretmenin olmam iyi bir şey."

Bileğimi çekiştiriyorum, kurtulmak için çaresizce, ama ağzım aklımdan daha hızlı.

"Birinin beni dinlemesinin tek yolu bileklerimin bir yatak başlığına bağlı olmasıdır," diye alay ediyorum, onu sarsmayı umarak cinsel imgeleri ona fırlatıyorum. "Yani işini kaybetmek istemiyorsan, sanırım şansın yok."

Omzumla onu dürtüyorum, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor ve eşyalarımı almak için odanın arkasına doğru fırlıyorum. Ama sesi beni bir kez daha durdurdu, keskin ve emredici.

"Anastasia Burns," diyor net bir şekilde, ismimin her hecesini sanki bölgesini işaretliyormuş gibi noktalayarak.

"Sadece Ana," diye çıkışıyorum, öfkem kabarıyor. "Burada kimse bana Anastasia demez."

"Pekâlâ Ana," diye parlıyor, ses tonundaki ani değişim benimle alay ediyor. Parmağıyla odanın önündeki masalardan birine dokunarak kaşlarını kaldırıyor ve itiraz etmem için bana meydan okuyor. "Burada oturacaksın."

Alay ederek sınıfa bakıyorum.

"Oturma planımız olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, sesime sinirlilik karışıyor.

"Artık var," diye sırıtıyor Bay Ackerman, belli ki bu güç anının tadını çıkarıyor.

Sınıf kapısı açılıp öğrenciler içeri girmeye başladığında sıraya bir kez daha vurarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Acele etsen iyi olur Anastasia," diyor, ses tonu neredeyse kendini beğenmiş.

Tam ismimin ağzından çıktığını duyduğum anda midem sıkışıyor. Telaşla eşyalarımı toplayıp oturmak için çabalıyorum, kimsenin önlerinde yaşanan gerilimi fark etmemesini umuyorum. Bay Ackerman yüzüne yayılan memnun bir sırıtışla uzaklaşırken, ayak bileklerine tekme atma dürtüsü neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar cazip geliyor.

O kadar telaşlıyım ki aşırı ısınmaya başlıyorum, kapüşonumu hızla çıkarıyorum. Altındaki kıyafet seçimime bakınca, bu sabah tek amacımın rahatlık olduğu anlaşılıyor.

Sıkı, yumuşak, açık gri bir kompresyon gömleği giyiyorum ve soğuk hava göz önüne alındığında sütyen giymem gerektiğini fark etmem uzun sürmüyor. Büyük göğüslerim yüzünden kumaş tenime yapışıyor ve meme uçlarım açıkça görünüyor. Kıvrımlarımı ve büyük popomu saran koyu renk eşofman altıyla eşleştirilen kıyafet, yaşitlarımın yanında dışarıda olmaktan çok yatağa uygun geliyor.

Kendime not: asla derse gitmeden on beş dakika önce uyanmamalısın.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup özellikle Bay Ackerman'ın bakışlarından korunmaya çalışıyorum. Sandalyeme yaslanıp sınıf arkadaşlarıma bakıyorum ve kimsenin herhangi bir oturma düzenine uymadığını fark ettiğimde çoktan sinirlenmiş oluyorum. İstedikleri yere oturuyorlar ve bakışlarım hayal kırıklığı içinde Bay Ackerman'ın masasına geri dönüyor.

Masasının arkasından eğilmiş, memnun bir ifadeyle beni izliyor, sanki beni sinirlendirmek için ne yaptığını çok iyi biliyor.

Arkamdaki bir kız arkadaşına "Tanrım, şuna bak," diye fısıldıyor, güce aç profesörümüzün görüntüsü karşısında ağzının suyu aktığı belli.

"Dersten sonra onunla kalsam fena olmazdı," diye mırıldanıyor arkadaşı, bu sözler bende haklı olarak kusma isteği uyandırıyor.

Bunu duymaktan ne kadar hoşlanacağını düşünmeden edemiyorum, şüphesiz egosu bu ilgiyle şişiyor.

"Burada oturan var mı?" diye bir ses nefret dolu bakışlarımı Mr. Ackerman'a nefret dolu bakışlarımı bölerek beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı yavaşça çevirerek kollarımı indiriyorum ve tepemde duran parlak gözlü adama bakıyorum. Üzerinde Spokehaven Üniversitesi kapüşonlu tişörtü var ve geniş sırıtışı sarı saçlarını ve parlak mavi gözlerini bu ışıpta her nasılsa daha da parlatıyor. Yanımdaki masayı işaret ediyor ve ben de kelimelerimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır," diye kekeleyorum, oturması için el sallarken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

O da aynı sırtıyla oturuyor, çantasını kenara itiyor ve geniş yapısıyla masaya yerleşiyor. Yine de profesörümüz kadar uzun boylu değil.

Profesör Ackerman'ın cüssesine bakılırsa bu sıralardan birine rahatça oturup oturamayacağını bile merak ediyorum.

"Bu dersi daha önce aldınız mı?" diye soruyor adam, havadan sudan konuşmaya çalışarak.

"Hayır, ama bölümümle ilgili," diye sırtıyorum, konuşma daha az garip gelmeye başlıyor. "Birinci sınıf öğrencisiyim."

"Bu benim genel derslerimden biriydi," diye yakınıyor, gözlerini devirerek. "İkinci sınıf," diye ekliyor, elini bana doğru uzatırken açıklığa kavuşturuyor. "Walker," diyor ve sonunda bana bir isim veriyor.

"Ana," diyerek elini sıktım. "Spokehaven'dan mısın?"

"Pekâlâ çocuklar, sanırım bu kadar konuşma yeter," diye araya giren Bay Ackerman'ın sesi sınıfın içinde yankılanıyor.

Bir parça tebeşir alıp adını tahtaya yazıyor ve ardından ellerini fırçalıyor. Hesaplı bir bakışla odayı tarıyor ve nedense etrafımızdaki düzinelerce öğrenciye rağmen bakışları Walker ve benim üzerimde sabitlenmiş gibi hissediyorum.

"Ben Profesör Ackerman," diye anons ediyor, sesi sert. "Bu yıl Bay Matthews'un yerini ben devralıyorum. Açıkçası, bu kampüsteki en yaşlı profesör ben değilim, ama bunun sizi bu dönem sizden beklediğim çalışmadan alıkoymasına izin vermeyin. Bu dönem hepiniz yazar ve okuyucu olarak muazzam bir şekilde gelişeceksiniz." Duraklıyor, gözleri üzerime yerleşmeden önce kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor. "Ve bunu dudak bükmeden yapacaksınız."

Midem sıkışıyor ve şimdiden kendimi hazırlayarak elimi kaldırıyorum.

"Evet, Bayan Burns?" diye soruyor, ses tonu kendini beğenmiş.

Siktir et bu adamı.

"Bay Matthews yılların deneyimine sahip," diye başlıyorum, sesim soğuk. "Bu yüzden çoğumuz bu sınıfa girebilmek için elimizden geleni yaptık."

Yalan değil.

"Onun bilgisiyle nasıl rekabet etmeyi planlıyorsun?" Yaşını yüzüne vurarak soruyorum.

Alaycı bir tavırla masama doğru yürüyor ve sanki o anı vurgulamak istercesine parmak eklemlerini masanın yüzeyine vuruyor.

"Sizi temin ederim Bayan Burns, yaşım tecrübemi hiçbir şekilde engellemiyor," diyor, sesi kendinden emin bir şekilde. "Eminim bunu göreceksiniz."

Midem bulanıyor ve itiraf etmek istemediğim bir yerde istenmeyen bir sıcaklık alevleniyor.

Sessizliğimden memnun, masasından bir kitap alıyor ve havada sallıyor.

"Sınıfın geri kalanında," diyor, otoriter moduna geri dönerek, "bu dönem sahne partnerinizin kim olacağını belirleyin."

Duraklıyor ve sözlerinin ağırlığının odaya indiğini görebiliyorum. "Önümüzde uzun bir yol var."

Bölüm 3

Noah

Bırakın bir öğrenciyi, bir kadının yanında ereksiyonumu gizlemek için en son ne zaman pantolonumu değiştirmek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum.

Öğretmenlik yaptığım son üç yıl boyunca, tek bir öğrenci bile vücudumda böyle bir tepkiyi tetiklemedi, göze hoş gelenler bile.

Üniversitelerde çalışırken, yaşımla öğrencilerimin yaşının her zaman çakışacağını bilirim. Henüz otuz yaşında olmama rağmen yüzüm aldatıcıdır ve çoğu zaman hem öğrencilerin hem de personelin dikkatini çeker. İlk başta, bir şeyleri doğru yapıyor olmam gerektiğini düşünerek gururum okşandı. Şimdi ise sınıftaki kızların bana aval aval, sanki onları masamın üzerine yatırıp alacakmışım gibi bakmaları beni rahatsız ediyor.

Bu kendimi eğlendireceğim son şey.

Peki söyleyin bana, Anastasia Burns bu sabah yalnız kaldığımızda bana o boktan tavrı takındıktan sonra neden sikimi yeniden ayarlamamı istedi? Ona baktığımda, aklındaki son şeyin benim görünüşüm olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Hayır, beni zorlamak istiyordu. Beni sinirlendirip sinirlendiremeyeceğini görmek istiyordu.

Çoğu senaryoda, böyle bir öğrenci doğrudan idareye giderdi. Bunu daha önce birçok kez yaptım. Öyleyse neden onun güzel ağzını açıp bana yeni bir tane vermeye çalıştığını duymaya bu kadar hevesliyim?

Bileğini tuttuğumda ve savunmasız gözlerinin bana bakmasını izlediğimde, aklıma çarpık bir şey girdi ve sadece bacaklarımın arasında oluşan kan akışını arttırdı.

Otoritem yüzünden onu bu kadar savunmasız görmek hoşuma gidiyordu.

Kapüşonunu çıkardığında pişmanlıkla daha da çok sevdim.

Bana kötü bakışlar fırlatmakla meşgul olduğu için fark etmiyor ama sınıftaki erkeklerin çoğu ona bakıyor, gözleri baştan çıkarıcı kıvrımlarını ve ateşli kızıl saçlarını yutuyor. Yanakları pembeleşiyor, gözleri parlak yeşil-mavi oluyor. Yazarken alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ben gözlerimle göğsünü keşfetme isteğimi dizginlemekte zorlanıyorum, onun yerine göğüs uçlarının dar tişörtün içinden nasıl dışarı çıktığına odaklanıyorum.

Neden ona bu kadar yakından bakıyorum? Böyle düşünceleri aklımdan uzak tutacak kadar çok kadınla birlikte oldum. Onun gibi bir kadını daha önce hiç görmemiş değilim. Bu kampüste yüzlerce güzel kadın var, birçoğu öğretmen pozisyonunda, yine de Walker'ın yarım yamalak flört girişimini yutmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Kız kapüşonunu çıkarır çıkarmaz, Walker onun sırasına doğru ilerliyor ve sınıftaki pek çok erkeğin yapamayacak kadar gergin olduğu şeyi yapıyor... onunla flört ediyor.

Şimdi birbirlerinden birkaç santim uzakta oturuyorlar, sıralarını birbirine yaklaşıyorlar, Shakespeare'in oyunlarını karıştırıp bir sahneye karar vermeye çalışıyorlar.

Adamın dizi kızın dizine sürtünüyor ve eli kızın kalçasının yanında geziniyor ama adam onu hissetmeyi ne kadar çok istemesine rağmen bunu kendine saklamaya karar veriyor.

Kalemimi sırama vurarak kendimi bu ikiliden başka bir yere bakmaya ve gruplarında bir araya toplanmış diğer öğrencilere odaklanmaya zorluyorum. O ve Ana sıra dışı bir şey yapmıyorlar, o halde neden bu görüntü beni bu kadar tedirgin ediyor?

Haftalık ders planlarımı tamamlamaya konsantre olmaya çalışırken, sessiz oda aniden bağımlılık yapan bir kahkaha ile sarsılıyor, masama bakarken elleri tarafından hızla bastırılıyor.

Utancından yanakları kızaran Ana kahkahasını gizliyor. Başını kulağından uzaklaştıran Walker'ın ona bir şeyler fısıldadığı ve kahkahalar atmasına neden olduğu açık. Tekrar duymak istemeyeceğim bir kahkaha.

Sorun şu ki, onu güldüren kişinin Walker olmasından nefret ediyorum.

"Shakespeare'in bu kadar komik bir konu olduğunu bilmiyordum, Bayan Burns," diyorum sıkıntıyla, adını telaffuz ettiğimden emin olarak.

"Özür dilerim Bay Ackerman," diye cevap veriyor buz gibi bir bakışla. "Bir daha olmayacak efendim," diye ekliyor bana masum bir ifade takınarak.

Ağzından "efendim" lafı çıkınca yeniden bir sıcaklık seli başlıyor ve bu masa için Tanrı'ya şükrediyorum. Şu anda taşımak zorunda kaldığım yükü saklayan tek şey bu.

Soğuk bakışlarını üzerimde sabit tutarak ona kendi bakışlarımla meydan okuyorum.

Walker ona başka bir şey fısıldadığında başını çeviriyor ve ben de onun başını sallayışını, Walker'ı görünce yüzünün gülümsemeye aydınlanışını izliyorum.

Dersin bittiğini haber veren zil çaldığında, öğrenciler bir sonraki derslerine koşturmak için eşyalarını toplamaya başlıyor. Gözlerim Walker'ı onun yanında takip ediyor ve kendimi durduramadan ağzım zihnimden daha hızlı hareket etmeye başlıyor.

"Bayan Burns, birkaç dakika geride kalabilir misiniz?" Hem onun hem de Walker'ın yüzünde beliren şaşkın ifadeleri izleyerek soruyorum.

"Neden?" diye soruyor, şimdiden kavgaya hazırlanıyor.

Sesimdeki otoriteye şaşıarak, "Bu sabahki tavrın henüz çözülmedi," diye uyarıyorum. "Arkadaşının önünde konuşabiliriz ya da sen ve ben özel bir tartışma yapabiliriz."

Gözleri öfkeyle kısılıyor, onu bir kez daha kızdırdığımı açıkça belli ediyor.

Walker'a "Seni kampüste yakalarım," diyor. "Arkadaşlarım gelmede bir sakınca görmezlerse film hakkında sana mesaj atarım," diye ekliyor ve Walker'a parlak bir gülümseme göndererek onun da sırtmasını sağlıyor.

"Umarım senden haber alırım."

Bana kısa ve kötü bir bakış atıyor ve Walker'ın benimle eğlenmekten çok uzak olduğunu anlayabiliyorum.

Yazık.

Masama yaklaşıyor ve Walker'ın gidişini izledikten sonra nihayet yalnız kaldığımızda kollarını kavuşturuyor.

"Evet?" diye soruyor, sesinden küçümseme damlıyor ve bana tepeden bakmasına izin veriyor.

Çenemi sıkıyorum, ayağa kalkmak için güvende olduğumu anlayana kadar bekliyorum, sonra yavaşça kalkıyorum ve vücudumun masanın etrafında hareket etmesine izin veriyorum. Ayağa kalkıp ona bakıyorum ve bakışlarını üzerimde tuttukça kendinden emin görüntüsünün sarsılmaya başladığını hissediyorum.

Şu anda ne düşünüyor?

Kalbi başının belada olduğu fikriyle mi çarpıyor?

Yoksa benim yüzümden mi?

"Sınıfımda bir daha benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim," diyorum, sesim alçak ve keskin, ona sert bir bakış atarken.

"O zaman seninle bu şekilde konuşmam için bana bir sebep verme," diye tersliyor. "Şu anda ihtiyacım olan son şey, benimle uğraşan bir öğretmenle bir sömestr boyunca acı çekmek-"

"Belki de ders sırasında daha az konuşmak iyi bir başlangıç olabilir," diye karşılık veriyorum, kelimelerim düşüncelerimden daha hızlı geliyor.

"Walker'la mı?" diye soruyor, gözleri kısılıyor. "O benim sahne partnerim. Başka ne yapmamız gerekiyordu-"

"Walker'la konuştuğunuz tek şey bu muydu? Sadece sınıf çalışması mı?" Merakımı durduramadan ağızımdan kaçırarak soruyorum.

Bu merak nereden geliyor bilmiyorum.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum-" diye söze başladı ama sözünü kestim. "Benim sınıftasın Anastasia," diye öfkelenim.

tam adını kullanması. "Burada olanlar tamamen benim kontrolüm altında." Aramızdaki havanın değiştiğini hissederek bir adım daha yaklaşıyorum. "Yani sana benimle daha saygılı konuşmanı söylediğimde, bunun gerçekleşmesini bekliyorum."

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Tanrım, o sırtışı yüzünden silmek için o ağza neler yapmazdım.

Neden geri adım atmıyor? Neden burada böyle meydan okurcasına duruyor?

"Peki, Ackerman," diyor, onurlandırmayı bırakarak. "Sana istediğin tüm hazzı ve saygıyı vereceğim," diye alay ediyor, ses tonunun altında acı bir şey yatıyor. "Bir dahaki sefere soğuk bir günde meme uçlarım ortaya çıkmaya karar verdiğinde göğüslerime bakmaktan vazgeçtiğin sürece. Bakmak istediğinde, bir kitabın arkasına saklanmak yerine doğrudan bana sorabilirsin."

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi çarptı, yanıt bulamayacak kadar yıpranmıştım. Neredeyse umursamaz bir hareketle göğsümü okşadı, öfkemden tamamen etkilenmemişti.

"Güce aç, bencil bir öğretmenden çok daha büyük endişelerim var," diye tıslıyor. "Belki de seninle bire bir zaman geçirmeyi çok isteyecek bir düzine öğrenciden birini seçmeliydin. Günün geri kalanında iyi eğlenceler-" Duraklıyor, rozetimi alıyor ve isimlere bakmak için tatlı bir zaman ayırıyor. "Noah."

Çantasını alıp uzaklaşıyor ve beni tamamen donmuş, bir kafa karışıklığı dalgasına ve bazı tehlikeli, sağlıksız duygulara kapılmış halde bırakıyor.

Tırnaklarım avuç içlerime o kadar sert batıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor ve elimi onun uzun kızıl saçlarına dolama, onu susmaya ve başka bir şeye odaklanmaya zorlama içgüdüleriyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum ediyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken bacaklarımın arasındaki kan akışının yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Bakmak istediğinde belki doğrudan bana sorabilirsin...."

Yani bu senin için bir oyun mu Anastasia? Üstün olduğunu düşündüğün bir oyun mu?

Ayağımı yere vurarak onun boş masasına bakıyorum, sırtışının anısı aklımdan çıkmıyor.

"Sadece onu terbiye ediyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime, kendimi ikna etmeye çalışarak. "Hepsi bu kadar."

Bir sonraki öğrenci grubu sınıfa girmeye başlıyor, ama ben her birinin yanından geçip gidiyorum, bir kez bile durup ona baktığım gibi bakmıyorum.

Oyun ya da değil-

İçimden bir ses Anastasia Burns'ün bugün son kez zihnimde yer almayacağını söylüyor.

Bölüm 4

Anastasia

"Meg, sana söylüyorum, bu göt herif beni dışlamak için her fırsatı değerlendiriyor. Sanki sırf görünüşü yüzünden ayaklarına kapanıp kıcını öpmeye hazır olmadığım için sinirlenmiş gibi." Yemekhaneden aldığım sandviçten büyük bir ısırık alarak alay ediyorum.

yemek salonunun arka köşesinde otururken, hepimiz kendimize yapıyoruz.

Neyse ki Meg ve Elijah da en az benim kadar mahremiyetlerine önem veriyorlar.

Elijah sırtarak, "İngilizce sınıfındaki bir arkadaşım sen oradayken sürekli senin masana baktığını söyledi," diyor. "Ona her ne söylediyse, bu onu kesinlikle kızdırmış." Sırtışı daha da genişliyor ve ekliyor: "Ayrıca Bay Ackerman'ın sınıftaki tek nefis adam olmadığını da söyledi. Sahne arkadaşı olduğun çocuk kim?"

Lokmanın ortasında donup kalıyorum, onu görene kadar yemek salonunu tarıyorum.

Bir grup beyzbol kapüşonlu çocukla birlikte oturan Walker, sanki buranın sahibiymiş gibi sırtarak gülüyor.

"Sarışın orada, beyzbolcu çocuklarla birlikte." İşaret ediyorum. "Walker."

Hem Meg hem de Elijah ona uzun uzun bakmak için başlarını çeviriyorlar.

"Zengin çocuk mu?" Meg omzumu hafifçe dürterek şaka yapıyor.

"Doğru, çünkü bu üniversite ayrıcalıklarla dolu değil mi?" Gözlerimi devirerek yakınıyorum.

Elijah'nın gülümsemesi yaramazca büyür. "Sen ne-"

"Hey, Walker!" Elijah aniden bağılıyor, sesi yemek salonunda yüksek sesle çınlıyor.

Walker'ın kafasını bize doğru çevirmesini izliyorum ve hemen ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Elijah, ne oluyor?" Öfkeyle fısıldıyorum.

Elijah hınzır bir sırıtışla, "Eğer film gecelerimizden birine gelmek isterse, bence önce onunla tanışıp değerlendirmemiz adil olur," diyor.

"Elijah-"

"Beni mi aradın?" Walker masamıza yaklaşırken sesi şaşkınlık ve eğlenceyle doluydu.

Hemen arkamda olduğunu hissederek başımı masadan kaldırıyorum, yanaklarım anında utançtan kızarıyor, sıcaklık boynuma doğru yayılıyor. "Arkadaşlarım merhaba demek istedi," diye sırıtmayı başarıyorum ve Elijah'ı Onu yargılayıcı düşüncelerinden kurtaracak bir masa.

Walker bana sıcak bir gülümseme veriyor ve tereddüt etmeden yanıma yerleşiyor.

"İşte buradayım."

Arkadaşlarımın onu bir kez daha süzmelerini izliyorum, sessiz değerlendirmeleri havayı daha ağır hissettiriyor.

"Ee Walker," diye başlıyor Megan, onunla göz göze gelerek, "sevgili Ana'mızla ilgili niyetin nedir?"

Ona yakıcı bir bakış fırlatırken midem sıkışıyor, ses tonu tamamen işle ilgili.

Elijah öne doğru eğilerek konuşmaya kendi ısırığını ekliyor.

"Devam sorusu: Onu İngilizce olarak ayırmak istemenize neden olan şey neydi?"

Şu anda ölebilirim.

Walker meydan okumalarını kolaylıkla karşılıyor, sesi sabit.

"Dürüst olmak gerekirse, onun son derece güzel olduğunu düşünüyordum ve eğer ben ona bir şey söylemezsem, başkasının söyleyeceği açıktı." Bana bakıyor, dürüstlüğü kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Ben de onunla konuşarak şansımı denedim ve o da beni sizin küçük film gecenize davet etti."

Elijah çenesine vurarak yavaşça başını sallıyor, belli ki onu tartıyor.

"Ve eğer söz konusu film gecesine gelerseniz, atıştırmalıklar getireceğinize güvenebilir miyiz?" diye soruyor, bir el hareketiyle içme eylemini taklit ederek.

Sanırım potansiyel zenginliği artık çok da önemli değil. "Kesinlikle en iyi atıştırmalığı getirebilirim." Walker gülüyor.

Tam rahat nefes almaya başlamışken, elinin hafifçe uyluğuma yerleştiğini hissediyorum. Bu dokunuş beni ürkütüyor, vücudumda bir sinir dalgası dolaşıyor.

Eline bakıyorum, hissettiklerim içime işlerken kalbim hızla çarpıyor.

Elimi onun elinin üzerine koyarak parmaklarını yumuşak bir şekilde sıkıyorum ve bu dokunuşun çok hoşuma gittiğine dair sessizce ona güvence veriyorum.

Megan ve Elijah kendi sohbetlerine geri döndüklerinde Walker eğiliyor ve dudakları kulağıma değerek fısıldıyor, "Üzgünüm, çok sinir bozucuydu ve elimle ne yapacağımı bilemedim."

Gülümsüyorum, içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Hâlâ üzerimde duran elini hissederek rahatlıyorum.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum ve aramızdaki bağın rahatça yerleşmesine izin veriyorum.

"Ee Walker," diye yeniden söze başlıyor Elijah, sesi merakla yumuşuyor. "Beyzbol takımındaki oyuncuları ne kadar iyi tanıyorsun?"

Elijah için 2. hedef: daha fazla biseksüel meraklısı erkek bulmak.

Gözlerimi içten içe deviriyorum ve kendimi sohbetin dışında bırakıyorum. Tepsimi alıp yemekhanenin arka çıkışındaki çöp kutularına doğru ilerliyorum. Boş eşyalarımı atarken, dışarıdaki havanın soğuğu yemek salonuna girerken üzerime çöküyor ve beni bir anlığına rahatlamak için dışarı çıkmaya çağırıyor.

Tekrar masaya bakıyorum. Üçü de derin bir sohbe dalmış, o kadar dalmışlar ki nefes almak için birkaç dakika ara versem fark etmeyecekler.

Dışarı çıktığımda avlunun sessiz sakinliğiyle karşılaşyorum. Öğrencilerin çoğu sınıfta ya da yemekhanede, beni açık alanın huzurlu yalnızlığıyla baş başa bırakıyorlar.

Altın sarısı yapraklar, kışın yaklaştığının ince bir işareti olarak bulanık bir kahverengiye dönüşmeye başladı. Kampüsü tanımlayan gotik mimarinin manzarasını seyrediyorum, iki büyük sütunun arasındaki duvara yaslanıyorum, serin taşı sırtımda hissediyorum, dünyadan saklanıyorum.

Gözlerimi kapatıp avlunun sakinliğinin iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Bu durgunluk anları berraklık getiriyor.

Belki de hayat sürekli yürüdüğüm ince bir çizgi gibi hissettirmek zorunda değildir. Belki Walker'ın varlığının sıcaklığıyla kendimi şımartabilir ve kaotik hayatımda biraz teselli bulabilirim.

"Anastasia?"

Sessizliği bölen ses gıcırđıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Gözlerimi açıyorum ve kalbim her atışta daha hızlı çarpıyor. O ukala, sinir bozucu ifadesiyle karşımda duran Cole, huzurlu avluya bakışını engelliyor. Rahatsız edici derecede yakınımnda duruyor, vücudu tenimi karıncalandıran bir sıcaklık yayıyor.

Nerede bu küçük pislik?

"Ne istiyorsun?" Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan dökölüveriyor.

Bu adamla sohbet etmek isteyeceğim son şey.

"Her zaman çok gevezeydin," diye alay ediyor Cole, bir adım daha yaklaşarak. Arkamdaki duvarın soğuk betonunun sırtıma baskı yaptığını hissediyorum, sütunlar arkadaşlarımdın onun ne kadar tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu görmesini engelliyor.

"İşte bu yüzden buradayım," diye devam ediyor, sesi alçak. "Polislerin şüpheli listelerini bu üniversiteye kadar uzatabileceklerine dair fısıltılar duydum. Eğer etrafı koklamaya gelirlerse, ihtiyacım olan son şey senin koca ağzının yanlış bir şey söylemesi."

O gecenin anılarını bastırmaya çalışıyorum ama zihnimin kenarlarını tırmalıyorlar. Başımı sallayarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Olanların benim hatam olmadığını biliyorsun. Sen-"

"Çekip giden sensin Ana," diye tısılıyor, sesi zehirli. Beni tekrar duvara doğru itiyor, çarpmanın etkisiyle bir anlığına nefesim kesiliyor. Elini kalçama bastırırken, diğer eli boğazıma dolanıyor ve beni olduğum yerde sabitliyor.

Donup kalıyorum, taş kesiliyorum, hareket edemiyorum.

"Dışarı çıkıp yardım etmeye çalışan sendin. İkimizi de tehlikeye attın," diye mırıldanıyor, nefesi tenimde sıcak. Boynumu sıkıyor ve başımın döndüğünü hissediyorum, başım dönüyor. "Sonunda hayatımı toparlıyorum," diye fısıldıyor, elini sıkarak. "İhtiyacım olan son şey benim küçük sürtük eski sevgilimin ağzını açıp her şeyi mahvetmesi."

Sözleri içime işliyor ve nefes almak için çırpınıyorum.

"Bunu seni ne kadar kolay alt edebileceğimin bir hatırlatıcısı olarak kabul et," diye alay ediyor. "İlk seferden sonra hatırlatmaya ihtiyacın olmayacağını düşündüm."

Elini boğazımdan çekmeye çalışıyorum ama sanki beni görmüyor bile. "C-Cole, nefes alamıyorum-"

Karanlık bir şekilde gülüyor.

"Komik. Seni becerirken bunu yaptığımnda hep hoşuna giderdi-"

"Ne oluyor lan?" diye tıslayan bir ses gerilimi bıçak gibi kesiyor.

Cole anında elini boğazımdan çekiyor ve ben daha kendimi toparlayamadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Öpücük şiddetli ve boğucu, beni zorlarken nefes almama bile fırsat vermiyor. Onu itip boğazımı ovuştururken, az önce olanların ağırlığıyla korkudan titrerken zihnim hızla çalışıyor.

Keşke yüzümü ovalayarak temizleyebilseydim ama tek yapabildiğim elimle dudaklarımı silmek ve bu hissi silmeye çalışmak.

"Sadece eski bir sevgiliye veda ediyordum," diye alay ediyor Cole, umursamazca omuz silkerek. "Bir ipucu almakta zorlanıyordun," diye mırıldanıyor ve sanki sorun benmişim gibi bana bakıyor.

Noah orada durmuş, onaylamayan bir bakışla değiş tokuşu izliyor, gözleri Cole'a doğru zar zor kayıyor.

"Sana ceza yazmadan önce sınıfına git," diye çıkışıyor Noah, sesi keskin. "Ms. Burns, bir dakika geride durun."

Cole omuzlarını silkerek uzaklaşıyor ama bana son bir uyarı bakışı atmadan önce değil, aramızda sessiz bir tehdit asılı. İçeri giriyor ve ancak o gittikten sonra titrek bir hıçkırık çıkarıyorum, elimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdiriyorum. Sonunda boğazıma takılan öksürüğü serbest bırakıyorum, ama yanığı yatıştırmak için hassas cildimi ovarken kuru bir öğürüğe dönüşüyor.

"Bu sabahla övünmek için mi buradasın?" Sesim duygusallıktan kabalaşarak patlıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey Bay Ackerman'ın varlığı.

"Sana ne yaptı?" Noah soruyor, sesi aniden ciddileşiyor, bu sabah olduğundan çok daha fazla.

"Sana anlattı, değil mi?" Tükürdüm, sesim acıydı. "Hayır cevabını kabul etmeyen fahişe eski sevgilisinin ihtiyaçlarını karşılamak-"

"Öyle mi dedi?" Noah bana bir adım daha yaklaşarak karşılık veriyor. Gözleri kısıldı. "Bana gerçekte ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Elim içgüdüsel olarak boğazıma bastırıyor, Cole'un sözlerinin anısı zihnimde hâlâ taze.

"Bunu seni ne kadar kolay alt edebileceğimin bir hatırlatıcısı olarak kabul et."

"Benim tarafımdan bir muhakeme hatası," diye yalan söylüyorum, sesim titriyor. "Gerçekten önemli değil-"

"O zaman bana boynunu göster," diyor Noah, sesi sert. "Buraya geldiğimden beri saklıyorsun."

Başımı sallayarak onu geçmeye çalışıyorum, bu konuşmadan kaçınmak için çaresizce.

"Bunu seninle yapmayacağım-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan bileğimi kavırıyor ve elimi boğazımdan çekip alıyor. Yüzümün yan tarafını tutarken tutuşu sıkılaşıyor, saçlarımı kullanarak başımı geriye çekiyor ve Cole'un küstah dokunuşunun kanıtlarını ortaya çıkarıyor. Donup kaldım, gücü karşısında sersemlemiştim, hareket edemiyordum.

Noah'nın bakışları boynumda sabitleniyor ve bir adım daha yaklaştığını, parmaklarının saçlarımı sıktığını ve beni kontrolüne aldığını izliyorum.

"Bana boynunu göstermeni söylemiştim," diye fısıldıyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak.

Uzun parmakları boğazımdan aşağı kayıyor ve içimde bir ürperti hissediyorum, kalbim hızla çarpıyor. Tepkimi izlerken sırtışı derinleşiyor.

"Kalbin şu anda hızla atıyor, Anastasia."

O ses tonuyla tam adımı söylediği anda bacaklarımın arasından bir sıcaklık akıyor ne yazık ki. Etrafıma bakıyorum, kalbim çarpıyor, buna tanık olan biri var mı diye kontrol ediyorum.

"Burada kimse yok. Sadece ben varım," diye uyarıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde-" Duraklıyor, o kadar yaklaşıyor ki dudakları kulağımı sıyrıyor. "Dinle."

Yüzümü ve saçlarımı bırakıyor, hiçbir şey olmamış gibi geri çekiliyor, sanki az önce elleri üzerimde değilmiş gibi önünü fırçalıyor.

Bu rapor edebileceğim bir şey.

Bu rapor etmem gereken bir şey. Bu yanlış.

Öyleyse neden şu anda kendi arzularıyla kayganlaşıyorum?

Az önce olan her şeyi görmezden gelme dürtüsüyle savaşıyorum ve sesimi bulup Noah'ya doğru bir adım atıyorum.

"Ben senin sorunun değilim Noah," diye tıslıyorum, ilk ismini ona bir meydan okuma gibi fırlatarak. "Bunu bir daha yaparsan seni idareye şikayet ederim," diye bağıriyorum, ses tonum keskin, öfkem alevleniyor.

Beni izliyor, dudakları bir sırtışla kıvrılıyor ve sonra bir adım geri çekiliyor, elleri sahte bir teslimiyetle havaya kalkıyor.

"Sınıfta görüşürüz, Bayan Burns."

Korkmaktan çok uzak biri.

Başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşıyorum, göğsümdeki gerginlik değişiyor, şimdi kafam karışmış durumda.

Nasıl oldu da saniyeler içinde korkudan şehvete dönüştüm?

Bölüm 5

Noah

Onun uzaklaşmasını izlerken, içimde karanlık ve ilkel bir şey kıpırdandı, kızarmış boynunun görüntüsünü zihnimde tekrar oynatırken çarpık bir alev tutuştu.

Şans eseri dışarı çıktım ve o zaman gördüm. Çocuğun elleri kızın üzerindeydi, onu duvara doğru itiyor, savunmasız, savunmasız bir pozisyonda hapsediyordu. Vücudum olduğu yerde kilitlenmiş, onu kızdan ayırma dürtüsüyle gerilmişti. Ama sonra onu gördüm, öpücüğü.

Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Başının arkasından tutup saçlarından tutarak onu hemen o anda kızdan koparabilirdim.

Eli kızın boğazına dolanmış, sahiplenici bir niyetle sıkıyordu. Dudakları onunkileri yutuyordu, o dolgun pembe dudakları, sanki ona sahipmiş gibi. Diğer eli kalçasına gidiyor, tişörtünü yukarı itiyor, parmakları dayanamayacağım bir şekilde tenini sıyrıyor.

Kampüsün her yerinde bu tür şeyler görüyorum, öğrenciler birbirlerine dolanmış, etraflarındaki dünyadan habersiz. Ama Ana olunca neden bu kadar farklı hissettiriyor? Neden onu parçalamaya hazırmışım gibi hissediyorum?

Ve sonra, adam uzaklaşırken gözlerindeki korku parıltısını gördüğümde, içimde bir şeyler değişiyor. Onun canına okuma dürtüsü daha karanlık, daha şiddetli bir şeye, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir içgüdüye dönüşüyor.

Bana neler oluyor böyle?

Neden bir öğrenciye böyle dokunma fikrini aklımdan bile geçiriyorum? Hiç mantıklı değil.

Ben böyle biri değilim.

Ama her nasılsa, onu etrafımda bu kadar gergin görmekten hastalıklı, çarpık bir zevk alıyorum. İçimde bir şeyler çalkalanıyor, tam olarak kontrol edemediğim karanlık bir şey. En kötüsü de ne? Bunun beni neden heyecanlandırıldığını bile bilmiyorum.

Zihnimin en karanlık köşeleri daha da bükülerek aşağıya doğru iniyor.

Elimi onun önünden, o siyah eşofman altından aşağı kaydırırsam ne bulurum? Ona dokunmak, parmaklarımdan kayganlaşan amını hissetmek nasıl bir duygu olurdu?

O piç kurusu eski sevgilisinden mi yoksa başka birinden mi beklediği için sırlıslık olmuş olurdu?

Bu düşünce midemi bulandırıyor, içimde keskin ve sahiplenici bir şey kıpırdanıyor. Ve bu... asıl sorun bu.

Hangi cevabı tercih edeceğimi zaten biliyor olmam başlı başına bir sorun. Bu şekilde olmamalıydı. Bunu düşünmemeliyim bile.

Ama düşünüyorum.

Bunu kabul etmek istemiyorum. Kabul edemem. Bir saniye bile. Bu sadece bir karşılaşma. Sınıfın dışında. Başka bir şey değil.

O meydan okuyan bir kadın, kendi sorunlarıyla boğuşuyor ve ben de onun öğretmeniyim. Çizgiler var.

Onları geçemem.

İhtiyacım olan son şey onun dünyasına çekilmek, geri alamayacağım bir şeye karışmak. Bir kol boyu uzakta kalmalı. Kalmak zorunda.

Kendimi bu düşünceleri uzaklaştırmaya zorluyorum, ama gölgeler gibi yaklaşıyorlar, izin verirsem beni tüketmekle tehdit ediyorlar.

Bileğimi çevirip saatime bakıyorum, umutsuzca başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum - başka herhangi bir şeye.

"Belki biraz kahve zihnimi boşaltmama yardımcı olur," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kelimelerin içi boş, kafamdaki fırtına hala şiddetleniyor, beni bütünüyle yutmayı bekliyor.

Personel odası okulun geri kalanındaki savurganlığı yansıtıyor. Mali açıdan okulun bir sınırı yok gibi görünüyor, sanki tek derdi zenginlik ve prestij imajı yaratmakmış gibi. Yepyeni koltuklar, şık mutfak eşyaları ve son teknoloji kahve makineleri mekânı basit bir dinlenme odasından çok küçük, lüks bir apartman dairesi gibi hissettiriyor.

Kendime büyük bir fincan kahve koyuyorum, zengin kokusu havayı dolduruyor. Sıcak seramiği tenime bastırıyorum, sıcaklık içeri sızıyor, beni topraklıyor, düşüncelerimi sabitlemeye ve odaklanmaya zorluyor.

"Acıktığında böyle yapar bebeğim," diye mırıldanıyor bir kadın sesi usulca, neredeyse alay edercesine. "Echo ben evde yokken izin günlerinin nasıl görüneceği konusunda seni uyarmıştı."

Dönüyorum, elinde telefonu olan güzel bir esmerin bakışlarıyla karşılaşıyorum, beni fark ettiğinde dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yumuşak bir el sallıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Hayır, Roman. Ona tatlı veremezsin. Seni kandırmaya çalışıyor. Babasının onun için her şeyi yapacağını biliyor ve sen de buna kanıyorsun." Tezgâhı karıştırırken hafif, kolay bir sesle gülüyor.

Hızlı bir bakışla bir kupa daha alıp ona doğru kaldırıyorum ve kaşlarımı kaldırarak sessiz bir soru soruyorum.

O da hevesle başını sallıyor ve karşılığında sessiz bir "teşekkür ederim" diyor.

"Yeni öğretmen mi?" diye soruyor gülümseyerek, sesi sıcak ve davetkâr.

"Yeni İngilizce öğretmenlerinden biri," diye cevap veriyorum, elimi kibar ve profesyonel bir hareketle ona doğru uzatarak.

Burnunu kıvrıyor, elimi tutarken şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Roman, sus. Eve döndüğümde ikinizle de görüşeceğim-"

Cümlesinin ortasında durdu, yanakları kıpkırmızı oldu. Tavrındaki ani değişim beni hazırlıksız yakaladı.

"Böyle bir şeyi öylece söyleyemezsin-" diye kekeliyor, telefonun diğer ucunda söylenenler yüzünden sarsıldığı belli.

Bulunduğum yerden bile hoparlörden yüksek sesle "Seni seviyorum Melek," dendiğini duyuyorum. Az önce söylediği şeyin okula uygun olmadığı çok açık.

Gözleri elindeki siyah telefon ekranına kayıyor ve sanki bu tanıdık bir durummuş gibi sinirli bir şekilde ofluyor.

"Eden Briar," diyor sırtarak, sesinde şakacı bir ton var. "Diğer hattaki o sevimli adam benim kocam ve hala tam olarak

erkek iş arkadaşlarımla olmasa fikrine alıştı." Gülüyor ve yüzük parmağındaki büyük, göz kamaştırıcı ışıltıyı gösteriyor.

Spokehaven'da bu kadar büyük bir yüzük alabilen bir erkek hafife alınacak biri değildir.

Sessiz kalıp sözlerinin havada asılı kalmasına izin veriyorum. Ama o gözlerimdeki eğlenceyi yakalıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor, belli ki kocasının sahipleniciliği onu eğlendirmiş.

"Kahretsin Roman," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Telefonunu tekrar çıkararak hızla bir mesaj atıyor, parmakları pratik bir hızla hareket ediyor. "Yemin ederim, tüm erkek personelin benden vebadan kaçır gibi kaçmasının nedeni o."

Bir elini kalçasına dayayarak hem kendinden emin hem de alaycı bir sırıtışla göz kırpmıyor.

"Merak etme," diye ekliyor, sesi hafif, "havlıyor ama ısırmıyor."

Bundan şüpheliyim.

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey çok alıştırmış, çok korunaklı hissettiriyor.

"Bu yıl yenisin, değil mi?" diye soruyor, bana hızlıca bir göz atarken merakı artıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve sohbet daha güvenli bir alana kayarken rahat bir gülümseme sunuyorum.

"Spokehaven'ı şu ana kadar nasıl buldun?" diye soruyor, hafifçe yaklaşırken gömleğinin kollarını sıvıyor.

İrkilerek gözlerim bileklerine kayıyor, eski beyaz yara izlerinden oluşan bir labirent cildinde aşağı yukarı uzanıyor.

Görmezden gelemeyeceğim bir geçmişin sessiz kalıntıları.

Elimde olmadan bakıyorum, onun savunmasızlığının gerçekliği aramızda asılı duruyor.

Bakışlarımı fark ediyor ve duruşunda ince bir değişim oluyor. Kollarına bakıyor, sonra gözlerimle buluşuyor. Sesi yumuşuyor, duvarları bir anlığına alçalıyor.

"Endişelenme," diyor sessizce, "bakışlar çocukluğumun acılarına karşı... aşırı çözümler bulmamın bir tür karşılığı."

Göğsümde bir düğümün sıkıştığını hissediyorum.

Sözlerindeki çığlık evime çok yakın. İnan bana, anlıyorum.

Gözlerimi ovuşturarak başımı sallıyorum ve zihnimde dönüp duran bunaltıcı düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sanki dinmek bilmeyen bir fırtına gibi.

"Bakmak istememiştim," diye itiraf ediyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökölüveriyor. Sesim dürüstlölkle dolu, neredeyse çok fazla. "şimdiye kadar...."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken boğazım düğölmleniyor. Ama net bir cevap yok, düşöncelerim yanlış yönlere süröklennmeye devam ederken değil.

Lanet olsun.

Zihnimin nereye gittiğini fark etmeden düşöncemi bitiremiyorum bile.

Öğrencilerimden birine karşı cinsel dürtölülerim var. Bir türlü kurtulamadığım bir dürtölü.

"Yeni," diyorum, sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. Sanki kendimi zar zor bir arada tutuyorum. "Benim için her şey çok yeni."

Kolay ve özgölür bir sesle gülölüyor, ama bu sadece göğsölümde bir panik dalgasına yol aıyor.

"Eminim kız öğrencilerin gözdesi olmuşsundur," diyor muzipe sırtarak.

Kalbim tekliyor.

"Neden böyle söyledin?" Soru ben durduramadan ağızımdan kaıyor ve içęödölşöl olarak gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, sanki bu basit hareket beni kaamadığım gariplikten koruyabilirmiş gibi.

"Genç bir öğretmensiniz," diyor kaşını kaldırarak, bakışları tenimi kaşındırarak kadar bilgili. "İnan bana, ben de etkilenmemem gereken insanlardan etkilenme konusunda payıma düşeni aldım," diye ekliyor gülölerek, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Kahve cezvesinin yanındaki ikram keklerden birine uzanıyor ve onun için doldurduğum fincanı zarif bir gülölümsemeyle alıyor. Hareketlerindeki rahatlık aramızdaki gerginliği daha da artırıyor.

"Ne de olsa kocam benim rahibimdi," diye ekliyor, gülölümsemesi genişliyor.

Elimde olmadan sırtıyor, içimden hafif, kuşkulu bir kakhaha kaıyor. "şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil," diyor, sırtışı daha da genişliyor, gözlerinde muziplik dans ediyor. "Bunun için bana bir beşlik akmak istersen kesinlikle anlarım," diye ekliyor şakacı bir göz kırpmayla.

Belki de burada bir arkadaşım olacak.

"Sanırım kocan sana beşlik aktığımı öğrenirse başıma gelecekleri öğrenmemeyi tercih ederim," diyorum, tereddölüm sesimde açıkça belli oluyor, kelimeler tedirginlikle süslenmiş.

"İşte şimdi öğreniyorsun," diye sırtıyor ve çöreğini memnun bir çıtırtıyla ısıtıyor. "Eğer konuşmak istersen, okulun yaratıcı kanadında fotoğrafçılık dersi veriyorum."

Geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor, ama içimde bir şey kıpırdıyor ve bana içimi kemiren soruyu sorma cesareti veriyor.

"Bir sorum var."

Lokmasının ortasında duraklıyor, merakla bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Anastasia Burns adında bir öğrenci hakkında bir şey biliyor musun?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum ama biraz titrediğinden eminim.

"Ana?" diye tekrarlıyor, gözleri düşünceli bir şekilde hafifçe kısılıyor. "Sınıflarımdan birinde arka sıralarda oturuyor. Pek konuşkan biri değil. Duyduğuma göre, eskiden burada atletizmde en iyi performans gösterenlerden biriyle özel bir ilişkisi varmış-"

"Cole," diye açıklıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor, göğsümde bir düğüm sıkılıyor.

"Doğru," diye yavaşça başını sallıyor Eden, bakışları bir an için uzaklara dalıyor. "Cole. Ancak bunun ötesinde pek bir şey bilmiyorum. Neden sordunuz?"

Kulağa inandırıcı gelen bir şey ararken düşüncelerim yarışıyor. Avuçlarım terliyor ve şansımı kaybetmeden önce kelimeleri itiyorum.

"Sınıfımda biraz geveze," diyorum, yalan dudaklarımdan çıkarken acı bir tat veriyor. "Sadece bunun neden olabileceğine dair biraz bilgi istedim."

Eden umursamaz bir tavırla omuz silkiyor, sanki bu sorulması alışılmadık bir soru değilmiş gibi hafifçe başını sallıyor. Ama sonra ifadesi yumuşuyor ve bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bana kendimi hatırlatıyorsun," diyor, sesinde uzak ve düşünceli bir şeyler var. "Üniversitedeyken."

"Nasıl yani?" Merakımı gizleyemeyerek soruyorum, midemde garip bir huzursuzluk kıvrılsa da.

Bakışları yere kaymadan önce bir an için gülümseyerek bana bakıyor. "Nedenini bilmiyorum ama Roman'la beni o zamanlar diğerlerinden çok daha iyi anlayacağını hissediyorum."

Ayrıntıya girmiyor, aramızda uzayıp giden sessizlik havada bir ürperti bırakıyor. Sözleri orada asılı duruyor, söylenmemiş ama ağır, duymamam gereken bir sır gibi.

Ve orada öylece duruyorum, bir suçluluk dalgası tarafından tüketiliyorum, zihnim daha karanlık yerlere sürükleniyor, etrafımdaki sessizlik sadece içimdeki kaosu güçlendiriyor.

Bölüm 6

Anastasia

Zihnimin sonunda yerleşebildiği tek yerin kütüphane olduğuna karar verdim.

Dersler ve Elijah'ın Megan'ı ve beni sürüklediği çılgın sosyal aktiviteler arasında burası benim sığınağım.

Kaosun içinde küçük bir huzur şeridi.

Gotik mimarisi ne kadar çarpıcı olsa da, çok az insanın burayı gerçekten takdir ediyor gibi görünmesi utanç verici.

Kütüphanede hayal edebileceğiniz her kitap var, klasik edebiyat bölümü en ikonik eserlerden bazılarının güzel baskılarıyla dolu.

Elijah'ın film gecesinden sağ çıkabilmek için buna ihtiyacım olduğunu bildiğimden, kendime gevşemek için bir an veriyorum. Onun bitmek bilmeyen film maratonlarına dayanabilmemin tek yolu bu.

Arkadaşlıklarımın çekiciliği ile doğal yalnızlık ihtiyacımı dengelemeyi hâlâ öğreniyorum.

Hayvan Çiftliği ile kütüphanenin en üst katında kıvrılmış, pencerenin yanında, en uzak köşedeki yüksek kitap raflarının arkasına sokulmuş sessiz bir köşe buluyorum.

Dışarıda gökyüzü koyu, ağır bulutlarla çalkalanıyor ve kampüsü kasvetli bir bulut örtüsüyle sarıyor.

Pencereye vuran yağmurun sesi göğsümdeki ağırlığı alıp götürüyor sanki, ortamın sükûneti derinlere gömülüyor

Kemiklerim.

Gözlerimi kapatıp yağmurun ritminin düşüncelerimi sakinleştirmesine izin veriyorum. Cole bana zarar veremez.

O gecedan kalan hiçbir şey geri gelmeyecek. Ben iyiyim.

Ben....

Yere düşen bir kitabın sesi sessizliği bozuyor ve sıcıyorum, gözlerim en yakınımıdaki raftan yuvarlanan eski bir kitaba kilitleniyor. Suçlu Noah köşeyi döndüğünde nefesim kesiliyor, elinde George Orwell'in eserlerinin birkaç eski, ciltli kopyası.

Anında, burada özenle inşa ettiğim kırılgan huzurun paramparça olduğunu hissediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için ikimiz de donup kalıyoruz, birbirimizi gördüğümüze şaşırdığımız kadar diğerini bulduğumuza da şaşıırıyoruz.

Harika.

Bir zamanlar güvenli olan bu alan artık eskisi gibi inziva yeri değil.

Kitabımı kapatıp, onun varlığından ne kadar rahatsız olduğumu kasıtlı bir şekilde gösteriyorum, bu hareket keskin ve sivri. Yere düşen kitabı almak için eğilen yansımasını izlerken bakışlarım pencereye kayıyor, dış dünyanın sunabileceği bir tür teselli varmış gibi davranıyorum.

Lütfen, sadece git.

"Git buradan," diye sessizce yalvarıyorum.

Ama tabii ki dinlemiyor.

"Orwell'a dönem sonuna kadar başlamayacağız," diyor Noah, sesi sessizlik arasında köprü kurmaya çalışıyor, bir tür zayıf havadan sudan konuşma öneriyor.

Kucağımda duran *Hayvan Çiftliği*'ne bakarken, yanımdaki ani değişimi fark etmiyorum bile. Kitabı kapıyor ve bu hareket nabzımın yükselmesine neden oluyor, göğsümde hızlı bir öfke patlaması yaşıyorum.

"Ne-"

"Kafamı koparmadan önce dinle," diye sözümü kesiyor, sesi çok sakin, çok yumuşak, pencere kenarındaki koltukta kendine yer açmak için bacaklarımı kenara itiyor.

Yanıma oturduğunda geri çekilmiyorum ama aramızdaki hava çatırıyor. Hiç sormadan kitabımı ayaklarının dibinde büyüyen yığının üstüne koyuyor, yumuşak gümbürtüsü sessizliğe tuhaf bir ağırlık katıyor.

Loş, gri ışık panjurların arasından süzölüyor ve elimde olmadan profiline bakıyorum. Keskin, belirgin, olmasını istediğimden daha yakın. Hafifçe

Kıvrılmış kahverengi saçları dağınık bir şekilde alnına düşüyor. Çenesini çizen temiz, neredeyse hiç olmayan kirli sakal, onu daha keskin, daha köşeli gösteriyor. Ve lanet olsun, kıyafetlerinin vücuduna oturuş şekli, o sert öğretmen kıyafetinin altında gizlenen kasları ima edecek kadar dar, nefesimin olması gerekenden bir saniye daha uzun süre tutulmasına neden oluyor.

"Ana?"

Sesi düşüncelerimi soğuk bir bıçak gibi kesip geçiyor. Bakışlarımı kaldırıyorum, kalbim göğsümde çırpınıyor ve artık tamamen üzerime çökmüş olan kızgınlığı zar zor gizliyorum.

"Ne dedin sen?" Kelimeleri zorlayarak söylüyorum, ses tonum istediğimden daha keskin.

"Dedim ki," diye tekrarlıyor, gözlerinde okunamayan bir şeyin parıltısını yakalayabileceğim kadar eğilerek, "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor ve gerginliğin göğsümde daha da sıkılaştığını hissediyorum. Şimdi benden ne istiyor? Kibarlık çabası fazla hesaplanmış, fazla pratik hissettiriyor.

Gerçekten merak ediyorum ama gardımı düşürmek de istemiyorum, mesafeyi korumak için meydan okuyan bir hareketle kollarımı kavuşturuyorum.

"Bay Ackerman benimle ateşkes yapmaya mı çalışıyor?" Sesim inançsızlıkla kalınlaşarak soruyorum.

Ağzının kenarları bir sırtışa dönüşüyor ve midemin derinliklerinde bir şey, tanıdık olmayan, huzursuz bir his kıpırdanıyor.

"Bırakın klasik edebiyatı, kaç öğrenci boş zamanlarını kitap okuyarak geçirir bilmiyorum," diyor, sesi yumuşak ve hesaplı. "Belki de seni sorunlu bir öğrenci olarak görmekte acele ettim."

Dudaklarımın kenarlarında kendi sırtışımın belirdiğini hissediyorum ve hiç düşünmeden biraz daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Beni eski bir kitap okurken gördünüz ve birdenbire iyi bir kız olduğumu mu düşündünüz Bay Ackerman?" Tıslıyorum, kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor ama önemli değil.

Bakışları bir an için sertleşiyor ve aramızdaki mesafeyi daha da kapatmadan önce bir şeyin, belki de tehlikenin titreşimini yakalıyorum, vücudunun sıcaklığı benimkine baskı yapıyor. Çenesi sıkılaşıyor ve eğildiğinde bukleleri alnıma değiyor, o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum.

"Sen iyi bir kız değil misin, Anastasia?" Sesi alçalıyor ve soru, adını koyamadığım bir şeyle ağırlaşarak devam ediyor. Bir sıcaklık dalgası vücuduma hücum ediyor, bacaklarımın arasında toplanıyor ve nabzımı hızlandırdığı için hemen pişman oluyorum.

Ne halt ediyor bu adam?

Kendimi odaklanmaya zorluyorum, içimde yükselen kızgınlığı bir kalkan olarak kullanıyorum.

"Bu cümle diğer öğrencilerinde de işe yarıyor mu?" Elimi göğsüne bastırarak alay ediyorum, onu sırtını yumuşak bir gümbürtüyle pencere pervazına çarpacak kadar geriye itiyorum.

"Eminim şimdiye kadar kadınların senin için diz çökmesine, her sözüne asılı kalmasına alışmışsındır." Kitabıma uzanıyorum, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken kasıtlı olarak hareket ediyorum. "Ama üzülerek söylüyorum ki, ben-"

"Bunu söylerken bana bak," diye tersliyor, sesi havayı kesecek kadar keskin.

Hareketimin ortasında donup kalıyorum, elim kitabın sayfalarının üzerinde geziniyor. "Ne?" Ses tonundaki ani değişim karşısında hazırlıksız yakalanarak kekeliyorum.

"Benim için diz çökmeye istekli bir kadın olmadığını anlatırken bana bak."

Yutkunuyorum, her parçam onu geri çevirmek, uzaklaştırmak istiyor ama bakışlarındaki bir şey beni kendine çekiyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve o zaman görüyorum... gücü, zahmetsizce uyguladığı kontrolü.

Bakışları benimkileri kavrarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve başka tarafa bakamıyorum.

Pekala, Bay Ackerman.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Sanki senin için dizlerimin üzerine çökmemi istiyormuşsun gibi söylüyorsun Noah," diye mırıldanıyorum, ağırlığımı değiştirip kendimi sabitlemek için dizimi kullanırken kelimeler ağzımdan zehir gibi kayıyor. Daha da yaklaşıyorum, aramızdaki hava gergin, ellerim arkasındaki pencereye iniyor. Ona bakıyorum, bakışlarım keskin, kötü niyet duruşumun her santimetresinde belli oluyor. "Söyle bana-"

Sözlerimi bitiremeden, hızlı ve acımasız bir hareketle gömleğimin önünü kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Dengemi kaybediyorum ama omzunu tutarak kendimi yakalıyorum, boşta eli hareket edip kalçamı acımasız bir şiddetle kavrarken burnum zar zor onunkini sıyrıyor.

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümü yırtacakmış gibi çılgınca çarpıyor.

"Benden bir şey yapmamı istiyorsun," diye fısıldıyor, sesi alçak, karanlık ve alaycı. Dudakları t  y kadar hafif bir dokunuşla kulak mememi sıyrıyor ve omurgamdan aşağı bir elektrik ürpertisi gönderiyor. Sözlerinin tenime değen sıcak nefesi, bacaklarımın arasında biriken ve bir orman yangını gibi yanan bir ısı dalgasını ateşliyor.

"Beni baştan çıkarmak istiyorsun, Anastasia," diye devam ediyor, sesi alçalıyor, parmakları kalçama daha sert giriyor, sahiplenici ve sert. "Bu   akala  manın ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimi görmek istiyorsun."

Vücudumun verdiği tepkiyi durduramıyorum, egemenliğinin çekiciliği daha derine iniyor ve her parçamı beklentiyle gerginleştiriyor.

Onun   zerindeki konumumu daha fazla koruyamıyorum.   z  lerek ağırlığımın kaymasına izin veriyorum ve onun kucağına gömülüyorum. Elini kalçama koyuyor ve ben ona sarılırken beni orada tutuyor. Gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, sadece bir parça tenimi ortaya çıkaracak kadar, kuma   sıkıyor, neredeyse göğüslerimi ortaya çıkartıyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim g  ğ  mde çarparak ona bakıyorum.

"  u anda çığlık atıyor olabilirsin," diye bastırıyor, sesi alçak ve karanlık, bir meydan okuma gibi. Eli g  mleğimden ayrılıyor, ensemdede yavaş bir yol izliyor, beni ona yaklaşmaya, ondan bir nefes uzaklaşmaya zorluyor. "Yardım için bağırabilirsin.   ğretmeninini seni nasıl kucağına oturttuğunu, dokunu  sumun sana verdiği adrenalinle dudaklarının titremesini nasıl izlediğini anlat onlara."

Vücudu benimkine doğru bastırıyor, açık bir şekilde sert. Aramızdaki kuma   boğucu bir bariyer gibi, her santimi olanları, asla olmaması gerekenleri hatırlatıyor. Ama hareket etmiyorum. Elleri kalçalarımı kavırıyor, beni yerimde tutuyor, hevesli sıcaklığım bacaklarının arasındaki   zlem dolu ihtiya  ı hissediyor.

Dokunu  unda utanma yok, tereddüt yok.

Geri   ekilmiyor, izin istemiyor.

Aramızdaki kalın, inkar edilemez ihtiya  ı,   ekirdeğime baskı yapma şeklini, açıklayamadığım bir çekimi ate  lediğini hissediyorum.

Ne yapıyorum ben böyle?

Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama hareket edemiyorum. Duramıyorum.

"İstedieğin bu muydu?" Sesimden baştan çıkarma damlıyor, her kelime yavaş, kasıtlı. "Vücudumu hissetmek mi istedin? Kalçalarımı salladığımı mı hissetmek istedin?" Yavaşça d  nd  r  yorum, pantolonunun ince kumaşından bana doğru bastırıldığını hissediyorum.

Hay sikeyim.

Sadece zevk olduğunu tahmin edebildiğim bir sesi bastırıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Sonra daha da yaklaşıyor, dudakları hassas tenimi okşuyor.

Kulak memesi, dişleri hafifçe ısıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Sözleri alçak ve tehlikeli.

"Doğrusu," diye mırıldanıyor, nefesi kulağıma geliyor, "şu anda ne kadar ıslak olduğunu bilmek istiyorum, sikimin o güzel amına süründüğünü hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Doldurulmak ve gerilmek için yalvarıyorsun, değil mi *Anastasia*?"

Eli yavaşça hareket ediyor, gömleğimin alt kısmında geziniyor, bu dokunuş neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Patlamaya, bu anın bizi tüketmesine izin vermeye hazırım.

Ama sonra kitaplıktan gelen ani bir gümürtü ikimizi de donduruyor. Gözlerimiz kocaman oldu.

Hızla geri çekiliyorum, ayaklarım ayaklarımın altındaki kitap yığınının takılıyor. İçimi bir utanç dalgası kaplıyor, iç çamaşırım kendi arzusun kanıtıyla kayganlaşıyor. Ağrıyan ihtiyacımı yatıştırmak için bacak bacak üstüne atıyorum ama bu içimde zonklayan özlemi dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Umutsuzca kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum.

Göz ucuyla onun pencere kenarından kalktığını görüyorum, elleri pantolonunu çekiştiriyor, umutsuzca kumaşın altındaki sikinin gerginliğini saklamaya çalışıyor.

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve ilk kez pişmanlığın ağırlığı ikimizin de yüz ifadesine yerleşiyor.

Aramızda dönen çatışmayı hissediyorum, olası her sonuç aklımdan geçiyor. İstek, ihtiyaç, hala içimi yakıyor ve yine de suçluluk duygusu içime işlemeye devam ediyor.

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Bir halk kütüphanesindeyiz ve ikimiz de bu kadar ileri gitmesine izin verdik.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, çantamı yerden alıyorum, kelimeler boğazımdan zorlukla kaçıyor.

Raflara göz gezdiriyorum, arıyorum. Kimse yoktu. Bu sesi kim çıkardıysa çoktan gitmiş, gölgelerin içinde kaybolmuş.

"Ana-"

"Yapma," diye kestim sözünü, sesim bir kırbaç kadar keskindi. "Ne tür bir güç oyunundan zevk alıyorsun bilmiyorum ama artık eğlenmeyeceğim." Ona soğuk, buz gibi bir bakış fırlattım, her kelimem kesinlik içeriyordu. "Bunu tek seferlik bir hata olarak kabul et."

Sessiz kalıyor, ellerini ceplerine sokarken çenesi geriliyor. Gözlerinin düştüğünü ve yüzüne yayılan öfkenin yüz hatlarını kararttığını izliyorum.

"Sınıfta görüşürüz, Bayan Burns."

Sözleri havada asılı kalıyor, ağır ve kalın. Daha fazlasını beklemiyorum. Dönüyorum, hızla kapıya doğru ilerliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, kaçmak istiyorum. Kütüphane artık boğucu geliyor, bir daha asla adım atmak istemediğim bir yer gibi.

Olabildiğince çabuk çıkıyorum, şimdiden bir düşün sıcak suyunu düşünüyorum, kendimi temizlemeye ihtiyacım var. İhtiyacım olan son şey, vücudumun onun dokunuşu için ne kadar acı çektiğini, bacaklarımın arasında hala yanan o derin, rahatsız edici özlemi keskin bir şekilde hatırlatmak.

Bölüm 7

Anastasia

"Yani tüm kişiliği pembe renk olan bir hukuk öğrencisi mi?" Hafif meşrep komedinin kapağına bakarken sesimden küçümseme damlıyor.

"Ve mahkemede birilerinin kışına tekmeyi basıyor. Bir kadını iktidarda görmenin herkesten çok seni heyecanlandıracağını düşündüm," diye tersliyor Elijah ve abartılı bir iç çekişle bana bir yastık fırlatıyor.

Hafifçe irkiliyorum, hareket keskin ve sonra aklım tamamen başka bir yerdeymiş gibi hissetmeme rağmen yatakta Walker'ın yanına kıvrılıyorum. Megan ağzına bir Milk Dud atıyor, o kendine has bilmiş gülümsemesiyle bana bakarken düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"Bir kadını Ana'dan daha çok takdir edebilirim. Çal bakalım," diye takılıyor, sesi hafif ama tam olarak çıkaramadığım bir şeyle keskin.

Megan'ın sesi kulaklarımda çınlıyor, ama odaklanmak zor. Başım hala dönüyor, kütüphane, Noah, onun dokunuşu, her şey sanki vücudumda yankılanıyor, yerleşmeyi reddediyor. Burada, bu anda olmalıyım ama tek düşünebildiğim daha önce olanlar. Sessiz gerginlik, aramızdaki baskı ve elinin bana değdiği yerde tenimin hala karıncalanması.

Megan yer değiştiriyor, kendi tenindeki rahatlığı benimkinin içinde dönen kafa karışıklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Kökleri akademisyenliğine dayansa da Megan'ın ailesinin kabullenemediği tek şey kadınları tercih etmesidir. Evde bu gerçeği saklıyor, ama burada kadınsı tarafa meylettiği çok açık.

cinselliği. Bu korunan bir sır ama nedense bugün odadaki en bariz şeymiş gibi geliyor.

"Sanırım film izleyecek havada değilim," diye mırıldanıyorum, kelimelerim ancak fısıltı halinde, sesim kendime bile uzak.

Noah'la olan etkileşimimden dolayı hâlâ sarsılmışken, Walker'ı sadece bir saat sonra görmek yüzüme bir tokat gibi geldi. Duşta fazladan yirmi dakika geçirdim, sanki suçluluk duygusunu bir şekilde temizleyebilecekmişim gibi cildimi keseledim.

Noah'nın ellerinin üzerimde ne kadar iyi hissettirdiği düşünüldüğünde, suçluluk duygusu neredeyse gülünç geliyordu.

Şimdi yatağımda Walker'ın yanında otururken, suçluluk duygusu göğsümü sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Noah'nın bana böyle dokunmasına nasıl izin verebildim? Ona nasıl bu kadar hevesle karşılık verebildim? Walker'ın kucağına emekleme, ona Noah'ya yaptığım gibi sürtünme fikri saçma, neredeyse utanç verici geliyor.

"Burada olmama rağmen mi?" Walker'ın sesi düşüncelerimin sis perdesini aralıyor, eli benimkinin içine kayıyor. Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor, güven vermek için yapılmış bir hareket ama bu sadece içimdeki fırtınayı daha da hızlandırıyor.

Ona doğru eğiliyorum, kafamdaki kaosu yatıştırmaya çalışıyorum, buraya bunun için geldiğini bildiğim ilgiyi ona veriyorum.

O güvende.

O benim öğretmenim

değil. Bu iyi bir şey.

Kelimeler zihnimde yankılanırken içi boş geliyor.

"Peki," diye tısılıyorum, aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyor. Bunu üzerimden atmaya, gerçekmiş gibi hissettirmeye, kendimi bunun iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Walker yan tarafımı dürterken kıkırdayarak boğazımdan çıkan sesi zorluyorum ve projektörü işaret ediyorum, dikkatimin dağılması hoş bir erteleme oluyor.

"Oynat şu lanet filmi," diyorum, bunun normalliğinin içimde süren savaşı bir şekilde susturacağını umarak.

Filmin bitiş jeneriğinin sesiyle uyandığımda, bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Walker'ın gözleri ekrana kilitlenmiş, yüz ifadesi

Okunamaz. Yavaşça başımı göğsünden kaldırıp uykunun sersemliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Etrafıma bakıp Elijah ve Megan'ı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Karmaşa midemi bulandırıyor ve biraz netlik umuduyla Walker'a bakıyorum.

"Elijah yarı yolda uyuyakaldı, o yüzden Megan onunla yatakhanesine kadar yürüdü," diye açıklıyor rahat bir omuz silkmeye. "Ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığına bakılırsa, sanırım bizi biraz yalnız bırakmaya karar verdi."

Bana gülümsemesi sıcak geliyor, ama tam olarak çıkaramadığım bir kenar var. Telefonumu elime alıp Megan'ın mesajlarına göz gezdiriyorum. Birkaç patlıcan emoji gözüme çarpıyor ve yanaklarım ani bir utançla kızarıyor.

"Sanırım haklısın," diye mırıldanıyorum, göğsümde sıkılaştıran rahatsız edici düğümü görmezden gelmeye çalışırken dudağımı ısıyorum. "Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Ben uyurken burada kalıp bütün filmi izlemene gerek yoktu."

"Sorun değil," diye gülümseyerek cevap veriyor Walker, sesi alçak ve rahat. "Ayrıca, artık uyanıksın." Bakışları bana doğru kayıyor, sinsi ve bilmiş. "Ve yalnızız."

Elinin sıcaklığı karnımın alt kısmına doğru kayıyor, bu dokunuş içimde bir sinir sarsıntısı yaratıyor. Tanıdık, ama aynı zamanda daha fazlası, geçmişin tehlikeli bir yankısı gibi hissettiren bir şey. Sinirlerin ve dokunulmaya karşı duyduğum çığ, neredeyse çaresiz arzusunun karışımı içimde yükseliyor.

Bu iyi bir şey.

Peşinden gitmem gereken şey bu.

Bu düşünce doğru gelmiyor ama yine de vazgeçemiyorum.

"Yalnızız," diye fısıldıyorum, sesim ancak bir nefeslik. "Ve Megan'ın Elijah'ın dağınık yatakhanesinde kalmak için yaptığı fedakârlığın boşa gitmesini istemem."

Ama ben daha sözümü bitiremeden dudakları dudaklarıma yapışıyor ve yavaş, kasıtlı bir öpücük sözlerimi kesiyor. Şefkatli, neredeyse fazla nazık, ama arkasındaki sıcaklık içime bir dalga gönderiyor.

Geri çekilmeliyim.

Daha fazla ilerlemeden bunu durdurmalıyım.

Ama dudaklarının dudaklarıma değme şekli, bedenimin düşünmeden karşılık vermesi, hepsi çok iyi hissettiriyor.

Eli karnımın altından yumuşak yatak şortumun bel bandına kayıyor, dokunuşu kasıtlı ve yavaş. Parmakları aşağıya inip hassas kıvrımlarımın üzerinde kayarken nefesimi tutuyorum, her hareket nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Dokunuşu, giriş yerimin hemen kenarında gezinerek alay ediyor.

Bakışlarım dudaklarına kilitleniyor ve hiç düşünmeden onu daha yakına çekiyorum, üzerime eğilene kadar çekiyorum, ağırlığı aşağıya doğru bastırıyor, o kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum. Öpücükten uzaklaşırken boğazından yumuşak bir inilti kaçıyor, eli iç çamaşırdan kayıyor ve karnımda kayganlığımın izini bırakıyor.

"Sanırım biraz daha ön sevişmeyle başlamalıydım-"

"Bana elini ver," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Hiç tereddüt etmeden eli benimkini buluyor ve ben ona rehberlik ediyorum, parmakları ağzıma girerken hafifçe titriyor. Orta ve yüzük parmağının kenarlarını yavaşça yalıyorum, dilime değen teninin sıcaklığı nefesimin kesilmesine neden oluyor. Gözleri kocaman açılmış, ben tadına bakarken her hareketini izliyor. İşim bittiğinde elini tekrar aşağı indiriyorum, girişimi okşarken nabzım hızlanıyor, dokunuşundaki heves artık inkâr edilemez.

"Acırsa söyle-"

"Biraz acıdan hoşlanmadığımı kim söyledi?" Sözlerim meydan okumayla dolu. "Tik tak, Walker-"

Parmakları içimde kayıyor, dudaklarımdan keskin bir nefes kaçarken alayımı kesiyor. Zevk artıyor ve başımı arkaya atıp gözlerimi kapatarak kaygan parmaklarının içime girip çıkma hissinde boğuluyorum. Bacaklarının arasındaki kan kıpırtısı uyluğuma baskı yaparak içimde yeni bir ateşi tutuşturuyor.

"Nasıl bir his?" Tanrım,
çok dikkatli.

"Benim için endişelenme," diye fısıldıyorum, sesim zar zor sabit. "İyi hissettiriyor."

İyi cömertçe.

Bir ritim bulmakta zorlanıyor, yavaşça içime girip çıkıyor, her hareket sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi kasıtlı. Ama her dikkatli hareketle, hevesin vızıltısı azalmaya başlıyor ve düşüncelerim bulanıklaşıyor, daha fazlasına olan ihtiyaç yoğunlaşıyor. Walker dikkatle harekete odaklanırken gözlerimi ondan ayırmam giderek zorlaşıyor, her nefesi aramızda oluşan gerilime karışıyor.

Gözlerimi zorla kapatıyorum, zihnim kütüphanedeki etkileşimin anısına geri dönüyor. İstemedi de olsa, bacaklarımda arasındaki kayganlığı körükleyen tek şey o görüntü oluyor. Noah'nın aç gözleri ve acı veren dokunuşları beni ateşle doldururken, nefes alışlarım ve inlemelerim serbestçe kaçıyor, her nefesim titriyor. Kalçalarımı Walker'ın parmaklarına doğru sallıyorum, sürtünme sıcaklık gönderiyor

karnımın alt kısmında birikiyor. Parmakları bir an duraksıyor, sonra hızını artırıyor, ben hislerin içinde boğulurken, aramızdaki ham yoğunluktan başka hiçbir şeye odaklanamazken hareketlerine aciliyet katıyor.

"Kahretsin, gerçekten ıslanıyorsun," diye fısıldıyor Walker, sesi arzuyla kalınlaşıyor.

Ne yazık ki senin yüzünden değil.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Walker'ın çıkardığı her ses beni Noah'nın anısından daha da uzaklaştırıyor ve beni kenara çekmek için üzücü bir girişim gibi görünen parmaklarının hissinde kaybolmamı zorlaştırıyor. Dudağımı ısıyorum, hayal kırıklığı içinde çılgılık atma isteğimle savaşıyorum.

"İstersen daha sert yap," diye fısıldıyorum, ellerim vücudumun Noah'nın dokunuşunun hâlâ devam ettiği yanlarında geziniyor. "İstediğin kadar sert."

Noah'ın gidebileceğini düşündüğüm kadar sert.

Zihnim onun sikişinin bana sürtünme hissine geri dönüyor, bunun anısı içimdeki baskıyı artırıyor. Doruk noktası yaklaşıyor ve içimde sıkıştığını hissedebiliyorum.

"Mmm," diye inliyorum, zevk içimde akıyor. "Aynen böyle."

Kalçalarımı tutuş şekli. Beni isteklerine boyun eğmeye zorlaması. Dilinin yavaşça klitorisimde aşağı yukarı gezindiği düşüncesi...

"Siktir," diye inliyorum, kendimi durduramıyorum. "Aynen böyle, Noah-"

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor ve bir ışık düğmesinin yanması gibi, gözlerim hızla açılarak Walker'ın şaşkın ifadesiyle karşılaşılıyor.

"Noah?" Duraklıyor, sesi şaşkınlıkla keskinleşiyor. Yavaşça parmaklarını içimden çekerek aramızda soğuk bir boşluk yaratıyor ve tüm cinsel gerilim buharlaşıp havaya karışıyor. "Noah da kim?"

Dudağımı ısıyorum, bir bahane bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey doğru gelmiyor. "Eski sevgilin mi?" Boynumun arkasını ovuşturarak mırıldanıyorum. "Yeni bir eski-"

"Bekle, ben seni parmaklarken onu mu düşünüyordun?" Walker'ın sesinde kızgınlık var.

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir. Sikeyim.

"Hayır," diye kekeleyim, panik içindeydim. "Uzun zamandır bana dokunulmadı ve bana son dokunan kişi oydu-"

Bu tamamen bir yalan değil.

"Özür dilerim," diye ekliyorum çabucak, durumu yatıştırmaya çalışarak.

"Duygular... ortaya çıktı ve alışkanlıktan konuşmuş olmalıyım-"

"Bu yüzden mi tahrik olmakta zorlanıyordun?" Walker soruyor, sesi incinmiş bir şekilde gergin. "Ben o olmadığım için mi?"

Sözleri bir yumruk gibi iniyor. Walker kızgın olmaktan çok ezilmiş görünüyor, sanki onu tekmelemişim gibi, acısı yüzünden yayılıyor.

"Walker, ben mücadele etmiyordum-"

"O zaman neden bana bakmamak için gözlerini kapatıyorsun?" Sesi sertleşiyor, acısı artık daha keskin. "Yaptığın şey buydu, değil mi? Onun sana dokunduğunu hayal ediyordun?"

Sertçe yutkunuyorum, göğsümde sıcaklık yükseliyor.

"Dinle Walker, ayrılık yeni oldu ve o benim vücudumu çok iyi tanıyordu-" En iyi zamanlarında bile Cole'un dokunuşu beni bu kadar rahatsız etmemişti. Noah, keşke olmasaydı dediğim bir şekilde zihnime yerleşti.

"Belki de ona mesaj atıp işini bitirmesini sağlayabilirsin." Walker'ın sesi kelimelerin altındaki acıyı gizliyor. "Yapacak ödevlerim var."

Yataktan kayarak çantasını aldı ama durakladı. Çantadan bir şişe şarap çıkarıp sert bir hareketle yatağın üzerine fırlatıyor. "Belki de bununla başlamalıydım. Söylediklerini biraz daha iyi hissettirebilirdi."

Kapıya doğru yöneldi ve ben de hareketlerime bir bahane bulmak için çabaladım.

"Bu seni ders dışında son görüşüm mü?"

Elini kapıya koydu ve alnını kapıya dayayarak durakladı.

o.

"Sana gerçekten bir şans vermek istedim, Ana-"

"O zaman bir daha deneyeyim," diye geveliyorum, sesim çatlıyor. Şişeyi kaptığım gibi Ona yaklaşıyorum, aramızdaki gerilim her adımda daha da artıyor. Şişenin ucuyla sırtını dürtüyorum ve bakışlarımla buluşacak kadar dönüyor.

"Her şeyi berbat ettiğim için özür dileyemem ama belli ki eski sevgilim burada değil," diyorum ve elini tutup yatağa doğru çekiyorum. "Bu şişeyi benimle birlikte aç ve sana *seni* düşündüğümü göstermeme izin ver, başka kimseyi değil."

Tereddüt ediyor, zihninin parçalandığı belli, ama yüz ifadesinde az da olsa yumuşayan bir şey var.

"Ana-"

Bekleyecek zamanım yok. Kelimeler bunu düzeltmez. Belki eylemler düzeltir.

"İzin ver sana odak noktamın sadece ve sadece sen olduğunu kanıtlayayım," diye yalvarıyorum, sesim alçak ve çaresiz.

"Ana, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Şarabı yatağa fırlatarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve meseleyi kendi ellerime alıyorum.

"Walker," diye tıslıyorum, nefesim titriyor. "Ağzını kapat ve bunun tadını çıkar."

O itiraz edemeden dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım titreyerek kemerini karıştırıyor ve bu işin nereye varacağı konusunda ona net bir fikir veriyor. Öfkesi kayboluyor, yerini daha derin bir ihtiyaç alıyor, dudaklarımı sikinin üzerinde hissetme arzusu diğer her şeyden ağır basıyor, yaptığım hata unutuluyor. Pantolonunun arkasından akan kanı, artan basıncı şimdiden hissedebiliyorum ve onu pantolonunun kumaşının hemen üzerinde, uzunluğunun yukarı ve aşağı yumuşak, kalıcı öpücüklerle kızdırıyorum.

"Özür dilerim Walker," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse çocuksu bir masumiyetle çıkıyor. "Çok özür dilerim."

Çoğu durumda bu kadar alçalmaz, işleri düzeltmek için bir erkeğe kafa atmaya kalkışmazdım. Ama bu çoğu durum gibi değil. Eski sevgilim kampüste dolaşüyor, adımı çamura bulamaya hazır. İhtiyacım olan son şey, Bay Ackerman'ın Noah'ın ismiyle olan ilişkisini bir araya getirmesi. Neyse ki buradaki profesörlerin çoğu formalitelere o kadar takmış durumdalar ki öğrencilere tam kimliklerini araştırma şansı vermiyorlar.

Sahip olduğum tek kalkan bu.

Çenemi yukarı kaldırarak, toplayabildiğim en masum geyik gözleriyle ona bakıyorum. Dudağını ısırduğunda kararını verdiği belli oluyor.

"Peki, şimdi durma."

Ona sinsi bir sırıtış atıyorum, parmaklarım kemerini açmak için çalışmaya başlamış bile. Pantolonunun fermuarını indiriyorum, siki boxer'ının arkasına sıkışmış. Gözlerim hızla üzerinde geziniyor, boyutunu değerlendiriyor.

Olağanüstü bir şey değil, sadece ortalama.

Önemli değil, ona arzuladığı zevki vermek kolay olacak.

Yavaş, kasıtlı bir hareketle, boksörünün eteklerini dişlerimle kavıyorum, aşağı çekiyorum ve ihtiyacını ortaya çıkarıyorum. Onu gördüğümde nefesim kesiliyor ama beni şaşırtan onun eli oluyor. Saçlarımdan bir tutam tutuyor, yüzümü ortaya çıkarmak için geri çekiyor, gözleri beklentiyle karanlık. Bekliyor ama kelimeler için değil. Özür dilememi bekliyor.

Dudaklarımı sikinin başına doladığımda tuzlu prekum dilimin üzerinde yayılıyor. Başının geriye düşmesini izlerken, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve dilimi şaftında yukarı ve aşağı sürükleyerek zamanımı alıyorum,

Her santiminin tadını çıkarıyordum. Tekrar hassas ucuna ulaştığımda, yavaşça yukarı çıkmadan önce onunla alay ederek duraklıyorum.

Elleri saçlarımda sıkılaşıyor, beni aşağıya doğru itiyor, nefesi kesilirken beni daha da çekiyor. Tabana ulaştığımda, boğazımın arkasına çarptığını hissediyorum, ani güç beni şaşırtıyor. Boğuluyorum, vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor ama geri çekilmiyorum.

İtiş gücünden dolayı öğürüyorum, sesi, rahatsızlığımı açıkça hissettiği için ondan gelen alçak bir inilti ile karışıyor. Tükürük ağzımın kenarlarından aşağı damlıyor, ıslaklık çenemde birikiyor. Saçlarımı tutuşu bir an için duraksıyor, sonra elleri yüzümün yanlarını kavıyor ve beni sabit tutuyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kontrolü tamamen ele alıyor, kalçalarını ileri doğru itiyor, uzunluğu affetmeyen bir güçle boğazımın arkasına çarpıyor. Her türlü kontrol duygusunu kaybederek, baskı artırıyor.

Bu artık sadece onun zevki için değil.

Benimle hiç ilgili değil.

Rahatsız olmamı istiyor.

Yaptığım şeyin her zerresini hissetmemi istiyor.

"Şimdi Noah'ı mı düşünüyorsun?" Sesi karanlık, alaycı, onu rahatlatmaya çalışmama rağmen.

Ama hiçbir şey yeterli

değil. Daha fazlasına

ihtiyacı var.

Egosu bunu talep ediyor.

Tekrar tekrar tıkanıyorum, oral seks olarak başlayan şey hızla Walker'ın kontrolü zorla ele geçirmesine dönüştü, hareketleri bir noktayı kanıtlamayı amaçlıyordu. Geri çekilmek için çabalıyorum ama başımı acımasız bir güçle tekrar aşağı itiyor. Ellerim onunkileri sıkıca kavıyor, durması için çaresizce çırpınıyorum ama yalvarışlarımı duymazdan geliyor, boğazımdaki baskı dayanılmaz hale geliyor. Her hamlesi beni acıtıyor, boğazım onun inatçı talepleri yüzünden çiğ ve hırpalanmış.

"W-Walker," kelimelerim zar zor kaydediliyor, tutarsız bir şekilde kayıyor, ama onları tamamen görmezden geliyor.

"Evet, sikimi almaya devam et, Ana," diye ısrar ediyor, yüzümün kenarlarındaki tutuşu sıkılaşıyor, elleri başımı acımasız bir hassasiyetle horozu boyunca hareket etmeye zorluyor. "Beni boğmaya devam et. Beni ağzına alırken Noah'yı düşünmek zor, değil mi?"

Bunu durduramıyorum.

Durmama izin vermiyor.

Alay olarak başlayan şey daha karanlık bir şeye dönüşüyor, korku omurgamda sürünüyor.

Daha büyük bir güçle çekmeye çalışırken saçlarımı çekiyor, acıdan inliyorum.

"Acıdı mı Ana?" diye mırıldanıyor, sesinde çarpık bir ton var. "Acı içinde çığlık atmadan önce boğazına ne kadar sert vurabileceğimi merak ediyorum."

Yüce Tanrım.

Saldırıya mı uğruyorum?

Çığlık atıyorum, uzun aletini ağzıma almak için mücadele ediyorum ve toplayabildiğim tüm güçle zorla çekiyorum. Keskin bir acı kafa derimi yırtıyor, saçlarımın bazı telleri hala parmaklarına dolanmış durumda. Vücudum yere çarpıyor, geri çekilirken kığım sertçe çarpıyor. Öksürüyorum, dudaklarımdaki tükürüğü siliyorum, tüm vücudum titriyor.

"Tanrım, Walker, bu da ne?" Bağırıyorum, sesim öfke ve çaresizlik karışımı. "Seni durdurmaya çalıştığımı görmedin mi?"

"Düşündüm ki-"

"Ne düşündün?" Öfkem kabarak tersliyorum. "Eline bak. Saçlarım hâlâ parmağına dolanmış," diye bağırıyorum, sesim çoktan şişmeye başladığı için boğuk çıkıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor, pantolonunu çekiştiriyor. "Kendimi kaptırmış olmalıyım-" "Gerçekten mi?" Alay ettim. "Beni bu işe zorlamak da nereden çıktı? İlk buluşmada kafatası sismek iyi bir fikir miydi?"

"Cole dedi ki-"

Gözlerim öfkeyle ona kilitlenince anında ağzını kapatıyor.

"Cole mu? Cole Marlins?" Tıslıyorum, isim ağzımda asit gibi. "Eski sevgilim gibi mi?"

Sustu, pantolonundaki sertlik saniyeler içinde kayboldu. "Benimle Cole yüzünden mi konuştun?" Onu iterek tersliyorum. "Bütün bunları Cole yüzünden mi yaptın?"

Yavaşça geri çekiliyor, pantolonunu düzeltiyor.

"Hayır, şimdi susma Walker. Lütfen beni aydınlat-"

"Cole bu şekilde idare edilmekten hoşlandığını söyledi," diye karşılık veriyor Walker. "Korkutulmaktan hoşlandığını söyledi. Nazik olmayı denedim ama işe yaramadı, ben de belki-"

"Onunla arkadaş mısınız?" diye soruyorum. Kollarımı kavuşturmuş Walker'ın karşısında dururken başını sallıyor.

"Ortak arkadaşlarımız var," diye iç geçiriyor Walker. "Senin hakkında çok kötü şeyler söyledi ama seni kampüste gördüm ve kendi fikrimi oluşturmak istedim." Burnunun kenarını sıkarak derin bir nefes veriyor. "Ama Cole'un senin ne istediğini kafama sokmasına izin verdim. Açıkçası, eski sevgilisi olduğun için seni mahvetmek istiyordu ve ben de onun söylediklerini görmezden gelip seni takip etmeyi seçtiğim için-"

Ne hissedeceğimi bilemeden saçlarımın tellerini parmaklarından çekiyorum. "Umarım buna değmiştir."

"Ana, ben-"

"Bana sorabilirdin," diye cevap veriyorum, sesim kısık. "Yaptığın şey, Walker... ödümü kopardı."

"Denemiyordum-"

"Az önce olanları düşünmek için zamana ihtiyacım var," diye tıslayarak geri çekiliyorum. "Sadece git."

Acı çekmiş görünüyor, pişmanlık ifadesini gölgeliyor.

Çantasını kaptığı gibi ensesini ovuşturuyor, belli ki mücadele ediyor.

"Bunu telafi edeceğim Ana," diye fısıldıyor, sesi pişmanlıkla ağırlaşıyor. "Söz veriyorum-"

"Zaman Walker," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve sen buradayken bunu yapamam."

Başka bir şey söylemiyor, sadece hızlıca çıkmadan önce başını sallıyor.

Sonunda hıçkırıklara boğuluyorum, duygularım bir anda boşalıyor, gözlerim şarap şişesine kayıyor.

Sanırım az önce olanlar için terapimi buldum.

Bölüm 8

Noah

İş gecesi içki içmenin pervasızlık olduğunu kim söylediye, saatlerce süren aralıksız not çalışmasının ardından dört soğuk biranın verdiği hazzın tadını çıkarmamış.

Motosikletimin anahtarlarını parmağımın üzerinde rahatça sallıyorum, az önce bitirdiğim hoppy biralardan kalan hafif vızıltının tadını çıkarıyorum. Bu his hoş bir rahatlama, uzun süre kâğıtlara baktıktan sonra gözlerimi kırptığımda bile kırmızı mürekkep görmeye başladığım kısa bir soluklanma. Bu gece için gereğinden fazlasını yaptım.

Buradaki işim bitti.

Arabamı Spokehaven'da bırakmak daha akıllıca bir seçim gibi geliyor, özellikle de barmeni birkaç biradan sonra motosiklet sürebileceğime ikna etmenin ne kadar zor olacağını düşündüğümde. Bu gece sınırlarımı test etmeme gerek yok.

Geceyi kendime hızlı bir çekiş ve çok ihtiyacım olan uykuyla bitirmeye hazırken, zihnimin günlük hayal kırıklıklarını ele almak için seçtiği yol her zaman bir şekilde cinsel olarak sona eriyor. Her zaman gürültüyü kesmenin, kafamdaki sisi dağıtmanın en kolay yolu budur. İhtiyaç her zaman kaçınılmaz olarak ortaya çıkar.

İlk başta bende bir sorun olduğunu düşündüm. Serbest bırakma eyleminde teselli bulan, her kızgınlığını fiziksel bir tatmin hissetmek için umutsuz bir ihtiyaca dönüştüren tek kişi nasıl ben olabilirim? Üzerlerindeki yükün ağırlığını hafifletmek için anında çözüm bulan başka birini tanımıyorum.

gün, bir kadını öyle bir becermektir ki, sanki bir kafes maçından yeni çıkmış gibi görünür, vücudu hırpalanmıştır ama çarpık bir şekilde tatmin olmuştur.

İş haftası boyunca, geç saatlere kadar ayakta kalmayı ve bir kadına yapmak istediğim her şeyi yapmayı haklı çıkarmak daha zor, ertesi günkü eziyet için bitkin olacağımı çok iyi biliyorum. Tüm bunları düzgün bir şekilde dengelemenin, ertesi sabah sınıfta bedelini ödemedenden serbest kalmanın bir yolu yok. Ama bu gece farklı hissettim. İlk kez bara gittiğimde, arzuladığım tek kadına sahip olamayacağımı bildiğim için hayal kırıklığım artıyordu.

Benim öğrencim olan bir kadın.

Ana'yla kütüphanede bana neler olduğunu açıklayamıyorum bile. Aramızdaki gerilim, bana bakışı, içimde karanlık ve ilkel bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. O anda, hareketlerimin sonuçlarından korktuğumdan daha çok onun benim kontrolümden korkmasını arzuluyordum.

Ona tüm gücün bende olduğunu, her hareketine hükmedebileceğimi fark ettirme düşüncesi beni tüketti.

Daha da kötüsü, dokunuşumu hissetme ihtiyacını özlemesini istiyordum. Benim kadar acı çekmesini. Benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulayabileceği fikri çarpıktı ve bunu inkâr edemem.

Bu berbat bir şey. Bunu biliyorum.

Kariyerim boyunca bir öğrenciyle hiç böyle bir etkileşim yaşamamıştım. Beni yanlış anlamayın, gözünüze çarpan pek çok öğrenci var, ama Ana... ilk kez kendimi bir kez daha bakmak için neredeyse arkamı dönerken buldum, bakışlarımı ayıramadım. Ana ile karşılaşmam tek seferlik bir şeydi. Bir sürçme, bir muhakeme hatası, tekrarlamayı göze alamayacağım bir şey.

İhtiyacım olan son şey, sadece aletimi ıslatmak uğruna işimi, kariyerimi tehlikeye atmak. Bundan sonra başımı öne eğip işime odaklanacağım ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak duracağım.

Ben-

Olduğum yerde duruyorum. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor ve donup kalıyorum. Saçlarının ateş kırmızısı, ipeksi bir dalga gibi sırtından aşağı dökülüşü ve kedi gibi yeşil-mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sınıfımın kapısına rahatça yaslanmış, elinde bir şişe, çoğu kişinin gece kıyafeti olarak kabul edebileceği bir kıyafet giymiş. Bol, hayal gücüne çok az yer bırakan kıyafetler.

Kalçalarını zar zor örten küçük ekose şortu ve hayal gücüne çok az şey bırakan dar bir atletikle kıvrımlarını görmezden gelmek imkansız.

Ne kadar odaklanmaya çalışsam da göğüslerinin kumaşa baskı yapma şeklini görmezden gelmek çok zor. Darmadağınık görünüyor, sanki fırtınadan çıkmış gibi, saçları dağınık ve teni kızarmış. Büyük, boş bir şarap şişesini sıkılı bir yumrukla kavırıyor, parmakları hafifçe titriyor, sanki kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi.

"Hey, Bay Ackerman," diye mırıldanıyor, sesi tüylerimi diken diken edecek şekilde tizleşiyor. "Bana fazladan kredi vermeye hazır mısın?"

Karar verildi. Artık inkâr etmenin bir anlamı yok.
Tanrı benden gerçekten nefret ediyor olmalı.

Anastasia

Sözlerim ağzımdan çıktıktan sonra pişmanlık duyuyorum, damarlarımda dolaşan alkol, böyle bir durumda sahip olduğum olağan kısıtlamayı bulmamı imkansız hale getiriyor. Normalde güvendiğim filtre tamamen yok oldu.

Elimdeki şarap şişesini bırakıyorum ve onun ayaklarının dibinde durana kadar yuvarlanmasını izliyorum.

Onu daha önce gördüğümünden biraz daha az düzenli görünüyor. Yanakları kızarmış, gözleri bulanık ve uzak, sanki o da içmiş gibi.

"Beni duydun mu?" diye soruyorum, sesim biraz kararsız.

Sanki kafasındaki sisi dağıtmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor ve açık kalan ağzını yavaşça kapatıyor. Sonra bana doğru bir adım atıyor, bakışları yoğun ama emin değil.

"Ana, ne yapıyorsun?" Sesi alçak, kolumdan tutup beni kapıdan uzaklaştırmaya hazırlanırken içinde bir parça endişe var.

"Gecemin tadını çıkarıyorum," diye geveliyorum, kelimeler bulanık bir şekilde dökülüyor. Onu beklediğimden daha büyük bir güçle geri iterek, şişmiş boğazımdan fışkırmak üzere olan öksürükle savaşıyorum. "Alkol acıyı dindiriyor," diye ekliyorum hınzır bir gülümsemeyle, kötü niyetli bir sırıtişla boğazımı işaret ederek.

"Ne acısı?" Yüz ifadesi derin bir kaş çatmaya dönüşüyor, yüz hatlarında şaşkınlık ve endişe oynuyor.

"Şu kapıyı açıp biraz oturmama izin verirsen sana her şeyi anlatırım," diye sırtıyorum ve göz kırparak şansımı zorluyorum.

Daha fazla sendelememe fırsat vermeden beni yakalıyor, güçlü elleri kollarımı kavrayarak beni dik tutuyor. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve bastıramadığım, tamamen yanlış hissettiren bir arzu uyandırıyor.

Siktir, şimdi olmaz.

Gözleri gözlerime kilitlenmeden önce nefesindeki alkol kokusu beni çarpıyor, gözlerindeki bakış karanlık ve yırtıcı.

"Siz de içmişsiniz Bay Ackerman," diye bağıyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor. Çenesinden tutarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum ve başka tarafa bakmasını engelliyorum. "Yaramaz. Meslektaşların ne düşünür..."

İfadesinde bir şeylerin değiştiğini görünce gözleri şiddetle kısılıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sırtım odanın kapısına çarpıyor. Boynumu sıkıca kavrayarak beni olduğum yerde tutuyor, dokunuşu hiç de nazik değil.

Walker'ın patlamasından sonra zaten nefes almakta zorlanırken, Noah'nın boğazıma dolanan eli nefes almamı zorlaştırıyor, basınç ciğerlerimdeki havayı itiyor.

Peki neden göğsümü tırmalayan paniğe rağmen, elleri üzerimde kaldıkça iç çamaşırlarımın nemlendiğini hissedebiliyorum?

"Ne halt ediyorsun sen?" Noah fısıldıyor, sesi tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaşıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Zil zurna sarhoşken, kapımın önünde böyle giyinmişken neyi başarmayı umuyorsun? Ya seni bu halde bulan ben olmasaydım? Sence bu üniversiteli çocuklardan biri sana ne yapardı?"

"Bana yaptı," kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Dudaklarımdan çıkar çıkmaz Noah boynumdaki tutuşunu gevşetiyor ama elleri başımın iki yanına sıkıca yerleşiyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, içimi ürperten sessiz, emredici bir otoriteyle dolu. Beni bir saniye bile düşünmeden dizlerimin üzerine çökterebilecek bir otorite.

"Ne dedin sen?" Sesi alçak, kontrollü ama içinde patlamayı bekleyen bir gerilim var.

"Bana yaptı. Üniversiteli çocuklardan biri beni buldu bile. Neden içtiğimi sanıyorsun?" Neden birdenbire ona içimi döktüğümünden, neden onun önünde böyle çözülmeme izin verdiğimden emin olamayarak soruyorum.

"Başlangıçta, beni parmaklarının üzerine boşaltmak için yaptığı yarım yamalak girişimle başa çıkabilirdim," diye gülümsüyorum, kelimelerimdeki acı havada asılı duruyor. Noah'nın gözleri seğiriyor, aramızdaki gerilim hissediliyor.

"Ama sonra, o parmaklarını içime gömmeye çalışırken gözlerimi kapattım ve bir kişiyi düşündüm."

Ona masumca bakıyorum, dudağımı ısııyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ve nedense, o kişiyi düşündüğümde çok ıslandım, Walker onun dünyanın tepesinde olduğunu düşündü-"

"Walker-"

"Daha bitirmedim," diye sözünü kesiyorum, parmağımı Noah'nın dudaklarının üzerine koyup onu sustururken sesim keskinleşiyor. Gözleri hafifçe açılıyor ve onu dikkatle izliyorum, bunu ne kadar ileri götürmek istediğimi merak ediyorum.

"Walker amımı sikerken, parmaklarını içime gömerken, ayağım kaydı ve mutlu bir şekilde düşündüğüm kişinin adını inledim." Kaşlarımı çatıyorum. "Çok kızgındı; bunu telafi etmek zorundaydım." Dizlerimin üzerine çöküyorum, Noah çözemediğim bir bakışla beni izliyor. "Aletini aşağı yukarı öptüm ve beni olabildiğince sert bir şekilde gırtlığımdan sikerken çığlıklarımı bastırmak zorunda kaldım." Daha yakına eğildiğinde, sikinin çok büyük ve sert varlığı pantolonuna baskı yapıyor. "Hepsi bir isim yüzünden," diye mırıldanıyorum. Dudaklarım pantolonunun üzerinden zar zor geçerek sikini okşuyor. Geri çekilip, kısık gözlerle ona bakıyorum. "O ismin ne olduğunu biliyor musunuz Bay Ackerman?" Soruyorum.

Bir yanıt fısıldamadan önce birkaç saniye geçti.

"Noah-"

İrkilerek bir çığlık attığımda, eli saçlarımı kavırıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Saçımı tutuşu başımı geriye itiyor ve bir anlığına burnu burnuma değiyor, nefesi tenime değiyor. Arkamdan gelen anahtar tıkırtıları dikkatimi çekiyor, sınıf kapısı açıldığında gelen serin cereyanı hissediyorum.

"Hayal kurmak ister misin, Anastasia?" sesi havada keskin ve talepkâr bir şekilde yankılanırken beni geriye doğru iterek sınıfa girmemi sağlıyor.

Hızlı bir hareketle kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor, kilidin bükülme sesi gergin sessizlikte yankılanıyor.

"Peki, bakalım gerçekte başa çıkabilecek misin?" diye homurdanıyor, sesi alçak, sanki daha karanlık bir şey vaat ediyor.

Saçlarımı serbest bırakıyor ama ben tepki veremeden eli enseme gidiyor, beni ileri doğru iterken parmakları içeri giriyor. Tökezleyerek

Beni masasına doğru yönlendirirken bacaklarım ayak uydurmak için mücadele ediyor. Oda net göremeyeceğim kadar karanlık ve vücudum masasının sert kenarına çarptığında nefesim kesiliyor, çarpmanın şoku içimde yankılanıyor.

Arkamı dönüp ona saldırmaya hazırlanırken, eliyle başımı masaya bastırıyor. Vücudunu arkamda tutarak, sikinin zaten damlayan sıcaklığıma bastırıldığını hissediyorum. Kıyafetlerimizden başka bir şeyimiz olmadığından, olan bitenin gerçekliği yerleşmeye başlıyor.

"Noah, sen ne-" "Kapa o lanet çeneni."

Kıçıma acımasızca vurduğunda bir çığlık attım, boştaki eli ağzıma geldiğinde çok pişman oldum. Arkamdan vücuduma doğru eğilerek beni tamamen domalttı ve masaya yapıştırdı.

"Bu senin güzel ağzının başka bir erkeğin sikine yaklaştığı son sefer olacak, anladın mı?" diye soruyor. Elini ağzımdan çekerek konuşuyorum.

"Siktir git. Bana söyleyemezsin-"

Kıçıma tekrar vurarak enseme daha sıkı sıkıyor ve çığlığımı bastırıyor.

"İstemiyordum, Ana."

Şok olmuş bir halde tek bir tutarlı düşünce bulmaya çalışıyorum.

"Ne halt ediyorsun?" sesim adrenalin ve heyecan karışımıyla titriyor.

"Ne? Korkuyor musun? Benim için diz çöktüğünde, dudakların sikime değerken benimle alay ettiğinde kendinden çok emin görünüyordun," diye tersliyor. Dudaklarını kulağıma bastırırken bacaklarım heyecandan titriyor. Dudağımı ısıyorum, siki bana her sürtündüğünde hissettiğim zevk inkar edilemez bir şekilde bağımlılık yapıyor. "Şimdi seni masamın üzerine yatırdım," diyor ses tonundan baştan çıkarma damlarken. "Sert sikimin, o sürtük şortunun hapsettiği güzel amına sürtündüğünü hissediyorum. Walker seni parmaklarıyla zar zor bir yere götürebiliyordu." Duraksayan Noah boynumdaki tutuşunu bırakıyor. Hızlı bir hareketle beni ters çeviriyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde konumlandırıyor. Elleri kalçalarımın sıkıca yerleşiyor, vücudu benimkine bastırıyor, aramızda ısı yayılıyor. Masanın kenarı sırtıma batıyor, içimde yükselen zevkle keskin bir tezat oluşturuyor. Sesi alçak bir hırıltıya dönüştüğünde gerilim daha da artıyor.

"Güzel kızımın benim sözlerimden ne kadar ıslandığını merak ediyorum."

Benim güzel kızım.

Sikeyim.

Elinin şortumun önüne doğru kayışını izlerken, uzun ince parmakları onları kalçalarımın tutan kravatla oynuyor.

"Ama Walker-"

"Onun adını söylemiyorsun," diye tersliyor. Keskin ve acı verici darbeyi hissedince yanağım yanıyormuş gibi oluyor. "Ben sana dokunurken olmaz."

Az önce bana tokat mı attı? Hoşuma mı gitti?

"Eğer benim için iyi bir kızsan, Ana," diye fısıldıyor kravatı çözerken. Malzemenin ayak bileklerimin etrafında toplandığını hissediyorum, utanç verici sıcak pembe iç çamaşırım onun için tam teşhirde. "O zaman dokunuşumu hak edebilirsin." Elini bel bandımın altına kaydırarak parmakları muhtaç merkezime yaklaşıyor. Klitorisimi zar zor sıyrırken, oynamaya istekli olduğum alay, hızla özlem dolu bir ihtiyaca dönüşüyor.

"Bunun için yalvar," diye tersliyor.

Şortumun içindeki eline bakarken, kendimi içinde bulduğum pozisyonundan kurtuluş yok.

Bir çıkış yolu bulmak istemiyorum.

"Hayır," diye tıslıyorum, hâlâ onun otoritesini sınamak istiyorum.

"Yalvarmayacağım-" "Yazık." Sırıttıyor. "Sanırım çılgılık atmak zorunda kalacaksın."

Elini klitorisimden aşağı kaydırarak, iki parmağının damlayan girişime kaymasına izin veriyor. Beklediğimden daha yüksek sesle inerken, eli bir kez daha yüzüme çarpıyor. Ona bakmamı sağlamak için çenemi tutarak parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarıyor, sık sık parmaklarını kıvrıyor.

"Sessiz olmalısın bebeğim," diye fısıldıyor.

Beni aynı cümle içinde hem aşağılıyor hem de övüyor.

Tokatlarından yanağımın ve kıkımda derin bir yanma hissediyorum, elinin verdiği zevk acıdan daha ağır basıyor.

"Bacakların pes edecek, Anastasia. Arkana yaslan ve parmaklarımın dar amını doldurduğunu hisset. Eğer sessiz kalırsan, seni memnuniyetle boşaltacağım."

Onu dinlerken, ağırlığının öne doğru kaymasına izin verip masanın daha derinlerine bastırıyorum. Arkama yaslanıyorum, ellerim hareket ederken vücudumu desteklemek için yüzeye dayanıyor ve kendime onu izlemek için yeterli alan bırakıyorum. İçimde hareket eden parmaklarının görüntüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Zevkimin ıslak sesleri, kaygan ve aç, parmaklarını kaplıyor, her ses neler olduğunu bağımlılık yaratan bir şekilde hatırlatıyor. Nefesim kesiliyor, boğazımda yükselen inlemelerle savaşıırken nefesim titriyor, onları uzak tutmak için alt dudağımı sertçe ısırıyorum.

"İzlemek hoşuna gidiyor mu Ana?" diye soruyor, bir kez daha parmaklarını içime sokup çıkarırken acele etmiyor. İçimde bir sıcaklık hissederek kollarımı bırakıyorum ve tamamen masasının üzerine uzanıyorum.

"Bayıldım," diyorum nefesim kesilerek. "Buna bayılıyorum-"

Sözlerimin bir iniltiye dönüştüğünü duyunca ayaklarımı masanın üzerine kaldırıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönerken bacaklarımı iyice açıyor. Parmakları acımasızca içime giriyor. Sırtımı kamburlaştırırken, doruğa ulaşmamın verdiği rahatlama boğazımdan vahşi bir inilti kopmasına neden oluyor.

"Siktir, Noah," diye inliyorum. "Tanrım," döllerim parmaklarını kaplarken nefes nefese kalıyorum. Tekrar oturmak için kendimi ayarlarken, beni tekrar aşağı itiyor.

"Hayır bebeğim," diye homurdanıyor. "Çığlığını duyana kadar devam edeceksin."

Parmaklarını yoğun bir güçle içime sokarken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor, keskin ve nefessiz. Üzerime eğiliyor, parmakları ikiden üçe geçerken gözleri sarsılmaz bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Değişim içimde bir his patlamasına neden oluyor ve elimde olmadan daha yüksek sesle inliyorum, ancak bu sessiz, nefessiz çığlıklara dönüşüyor. Bacaklarım tüm bunların ağırlığı altında titriyor, bir saldırganlık dalgasıyla şiddetle sarsılıyor, vücudum benden zorla aldığı ezici zevke ayak uydurmakta zorlanıyor.

"Sadece dölünün tadının bağımlılık yapacağını biliyorum," diye mırıldanıyor. "Neden benim için çığlık atmıyorsun güzel kız, bir parmak daha kaldırabileceğinden şüpheliyim. O zaman seni yalayarak temizleyebilirim."

Bacaklarımın kolunun etrafına dolandığı noktaya kadar gidiyor, boştaki elini uyluğuma sokuyor ve bacaklarımı açmaya zorluyor.

Güvenli bir kelime yok.

Buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.

Elini çekmeye çalışırken iç bacağıma çimdikliyor. "Bir parmak daha o zaman."

Dördüncü parmağın da içime girdiğini hissedince boğazımdan bir çığlık kopuyor. Acı ve zevkin karışımını hissederek ağzımı kapatıyor. Yanaklarımı kavırıyor, başka bir salıverme üzerime gelirken bacaklarım acımasızca sallanıyor.

Gömleğini kavrayarak geriye doğru yığılıyorum ve döllerimin bir kez daha parmaklarını kaplamasına izin veriyorum.

Elini yavaşça geriye doğru çekerek parmaklarını içimden çıkarıyor. Gömleğimin önünü çekiştirerek beni tekrar oturur pozisyona zorluyor.

Kayganlığım masasının üstünü kaplıyor, sadece önümde gerçekleşen heyecan ve utancı artırıyor.

Parlayan parmaklarını aramızda havada tutarak sikine uzanmaya çalışıyorum. Boştaki eliyle bileğimi kavrayarak beni durduruyor.

"Sessiz değildin. Bunu hak etmedin."

Elimi tekrar ağrıyan sıcaklığıma götürürken sinsi bir sırıtişla ağzının kenarlarını kıvrıyor.

"Kendini parmakla," diyor.

Hala doruk noktandan inerken, kelimelerimi bulmakta zorlanıyorum.

"W-wha-"

"Beni duydun. Sen parmaklarımdan dölleri yalarken, ben de senin kendini parmaklamayı izleyeceğim."

Bu teklifi bir soru olarak bile sormadan, onu memnun etmek için içimdeki istekli bekleyiş zonklu oluyor.

Tanrım, çoktan boşaldım ama sözleri beni üç parmağımın içine girebileceği kadar kayganlaştırıyor.

"Durmadın-"

"Ve yapmayacağım. İstedigimi elde edene kadar olmaz." Yutkunarak ağzımı kapatıyorum.

Şu anda olan şey cinsel doygunluktan daha fazlası.

O, uygulayabileceği güç için yaşıyor ve ben de bundan besleniyorum.

Parmaklarımı içimde kaydırırken, boştaki elimi ağzımı kapatmak için kullanıyorum. Bileğimi tutarak kendimi daha agresif bir şekilde parmaklamamı sağlıyor.

"Titremeni istiyorum Anastasia," diye homurdanıyor.

Alıştıktan sonra elimi ağzımdan indirerek, elimi kendi başıma hareket ettirmeme izin veriyor. Kaygan parmaklarını ağzıma getirerek, parmaklarımı büyük bir güçle içime ve dışıma pompalıyorum. Parmaklarındaki dölleri yalayarak dudaklarımı parmakların etrafına kapatıyorum. Parmaklarını ağzıma sokup çıkarırken nefes nefese kalıyor ve inliyorum, bu ikili his beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklüyor. Bir kez daha uzandığımda, pantolonunun dışındaki sikinin dış hatlarını hissediyorum. Sıcaklık mideme geri döndüğünde geniş tabanını kavriyorum, kötü niyetli bir sırıtişla manzaraya bakıyor.

"Bana nasıl da tutunmuşsun," diye fısıldıyor. "Parmaklarımla zar zor başa çıkabiliyorsun, sence içine girip çıkan benim aletim olsaydı ne kadar çığlık atardın?"

Bir kez daha inleyerek meme uçlarımdan birini çimdikliyor.

Bir çığlık atmaya zorlayarak üstümdeki kayışlardan birini yavaşça aşağı çekiyor. "En azından o güzel göğüslere biraz ilgi gösterebilirim-"

Daha sözünü bitiremeden kapı gürültüyle çalınıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, gerginlik havada çatırıyor.

"Hâlâ burada mısınız Bay Ackerman?" Kalbim küt küt atıyor.

Bu da kim böyle?

"Bekçi," diye tıslıyor Noah nefesinin altından, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir hayal kırıklığıyla gergin.

Önümdeki dağınıklığa bakarak parmaklarımı kendimden çekiyorum. Nefes nefese, elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Aletini ayarlarken Noah'nın vahşi bakışları azalıyor. Üstümü ve şortumu yeniden ayarlayarak masasından kayıyorum, yüzeyindeki kaygan pisliliği görünce dehşete kapılıyorum.

Az önce ne halt etmişim ben?

Sınıfa bağlanan kapıya ters ters bakan Noah, boyunu ayarlarken gözlerini indiriyor.

"Bana sadece birkaç dakika ver, Tate," diye bağıyor Noah.

Hâlâ tokatlarının yanaklarımda bıraktığı acıyı hissederken, vajinam acı ve zevkle zonkluyor.

"Ana, yapma," diye fısıldıyor Noah, sesi alçak, neredeyse yalvarırcasına, beni kapıya doğru geri geri giderken izliyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, nefesim titriyor. "Şimdi."

Anahtarların şingirtisi koridordan yankılanıyor, Tate'in bekleyecek havada olmadığını keskin bir şekilde hatırlatıyor. Kaçış pencere kapanıyor.

"Ana-"

Ama bitirmesine izin vermedim.

Yan kapıya doğru hızla ilerleyerek onunkinin yanındaki boş sınıfa giriyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Karanlık beni tamamen yutuyor ama hareket etmeyi bırakmıyorum.

İnce duvarların arasından Tate'in Noah'la konuşmaya başladığını duyuyorum, sesi sıradan, birkaç dakika önce kopan fırtınanın farkında değil. Parmaklarım boş sınıfın ön kapı kolunu kurcalıyor, tek umudum kapıyı kilitleyen öğretmenin çıkmadan önce iki kez kontrol etmemiş olması.

Kapı klik sesiyle açıldı.

Tereddüt etmedim.

Fırsatı değerlendirip dışarı fırlıyorum, ayaklarım beni Noah'dan, aramızda her ne olduyorsa ondan uzaklaştırıyor. Ama aramıza mesafe koyarken bile onu hissedebiliyorum. Görünmez bir bağ, karanlık bir şey, sarsılmaz bir şey.

Bir Şey bana az önce olmasına izin verdiğim Şeyin yepyeni bir canavar yarattığını söylüyor.

Keşke o canavarın bana mı yoksa Noah'a mı bağlı olduğunu bilseydim.

Bölüm 9

Anastasia

Noah ile sınıfta karşılaşmamızın üzerinden iki gün geçti.

Walker'ın küçük fiyaskosundan bu yana iki gün.

Elijah ve Megan'ın amansız sorgulamalarının üzerinden iki gün geçti.

Sarhoş olduğum gecenin ertesi sabahı Megan sanki dünya ayaklarımın altından kaymamış gibi mutluluk saçarak odamıza girdi. Sanırım Elijah'la geçirdiği gece başka bir şeye dönüşmüştü. Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışa bakılırsa, yüzme takımından bir kızın da dahil olduğu bir şey.

Bu arada, o zamandan beri her anımı meraklarının mayın tarlasında gezinmeye çalışarak, Walker'la geçirdiğim gece hakkındaki sorularından kaçarak geçirdim. Gerçeğin tamamını bilmiyorlar.

Ben bile nasıl sindireceğimi zar zor biliyorum.

Morluklar hakkında yalan söylemek yeterince kolaydı. Walker'ın sert tutuşunu suçlamak mantıklıydı. Makul ve inandırıcıydı. Ama Megan'ın gözlerinin içine bakıp bu yalanı gözünü kırpmadan söylemek? Bu neredeyse imkansızdı.

Çünkü ne zaman denesem, Noah'nın dokunuşunu tenimde bir hayalet gibi hissediyorum. Ve bu itiraf etmeyi göze alamayacağım bir gerçek.

Ne onlara, ne de kendime.

Her şeyin ötesinde, annem telefonuma babamla ilgili mesajlar yağıdırıyor. Son ameliyatı hakkında güncelleme üstüne güncelleme.

Sonuçlar, doktorların her seferinde daha boş hissettiren güvenceleri. İyimser kalmaya çalışıyor, sözleri zoraki bir umutla süslü ama satır aralarındaki yorgunluğu duyabiliyorum. Bana gönderdiği her resim, yüksek sesle söylemediği gerçeği gösteriyor. Kemoterapi onu parça parça yok ediyor. Sanki her turda ruhundan bir parça daha kopuyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ona verebileceğim tek iyi haber, onu tamamen çözülmekten alıkoyan tek şey, burada kendim için bir şeyler yapıyor olmam. Yoluma devam ediyorum. İyi olduğum.

Bunu onlar için mahvedemem.

Cole, Walker ya da Noah'ın beni bu aptal dereceden alıkoymasına izin veremem. Dikkatli olmalıyım.

Babamı düşünmeliyim.

Düşüncelerim daha fazla dallanıp budaklanamadan neşeli bir ses sessizliği yarıp geçiyor.

"Oh, geç mi kaldım?"

Gözlerimi kırıştıyorum, başımı masamdan kaldırdığımda Bayan Briar'ın kapıda durduğunu görüyorum, yüz ifadesi sıcak ama biraz da şaşkın.

"Hayır, sadece erken geldim. Düşünmek için sessiz bir yere ihtiyacım vardı."

Kaşlarını kaldırarak saatine baktı. "Otuz dakika erken mi?" Yumuşak bir kahkaha attı, sesi hafifti. "Sınıfımda bu kadar fazla zaman geçirmek istediğine göre çok iyi bir öğretmen olmalıyım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve her şeye rağmen kendimi onun varlığını takdir ederken buluyorum. Bayan Briar sanki bir dergiden fırlamış gibi görünüyor, dökümlü elbisesi yürürken zahmetsizce hareket ediyor, beyaz topukları yere yumuşak bir şekilde vuruyor. Zarafeti ikinci doğası gibi taşıyor. Boynunda, ışığı yakalayan narin bir haç sallanıyor ve parmağında, çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir alyans sessiz bir zenginlikle parlıyor.

Briar'lar Spokehaven'da iyi tanınan, hayırseverlik ve topluma yardımla özdeşleşmiş bir aile. Duyduğum kadarıyla, gençlerle yaptıkları çalışmalar eşsiz, nezaketleri sadece bir dış görünüş değil, kim olduklarının gerçek bir uzantısı. Masasındaki çerçeveli resimlere bakılırsa, kocası da aynı şekilde derli toplu, neredeyse adil görünmeyen bir şekilde yakışıklı ve çocukları? Sanki Gerber bebek reklamından fırlamış gibiler, pırıl pırıl gülümsemeleri ve mükemmel bukleleriyle.

Onunla ilgili her şey sıcaklık ve mükemmellik yayıyor. Şu anda benim hayatımda çözülmekte olan kaosla tam bir tezat oluşturuyor.

Bir noktada, Bayan Briar'ın kocasının eskiden kilisede rahip olduğuna dair bir dedikodu yayıldı. Bu öyle bir dedikoduydu ki insanlar koridorlarda fısıldaşüyor, birbirlerine bilmiş bakışlar atıyorlardı. Ama boynunda bir morluk ve bileklerinde cüppe yanıklarıyla işe girdiği anda, söylenti başladığı gibi hızla yok oldu.

Hiçbir rahip bir kadını böyle parçalamazdı.

"Aklımda bir sürü şey var," diyorum tekrar, içimi çekerek.

Bayan Briar yavaşça başını sallıyor, merak ve endişenin eşit olduğu bir bakışla beni inceliyor. Her zamanki zahmetsiz zarafetiyle masasının kenarına oturuyor, ellerini hafifçe kucağına koyuyor.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Konuşacak birine ihtiyacın varsa otuz dakika daha öğretmen değilim," diyor.

Başımı sallayarak kısa bir kahkaha attım.

"Minnettarım Bayan Briar, ama ihtiyacım olan son şey yanlış bir şey söyleyip beni şikâyet etmeniz."

"Otuz dakika, Ana," diye fısıldıyor, hafifçe öne eğilerek. "Can kulağıyla dinliyorum. Ayrıca, burada sadece sen ve ben varız."

Tereddüt ediyorum, seçeneklerimi tartıyorum ve sonra derin bir iç çekiyorum.

"Hiç birlikte olmaman gerektiğini bildiğin biriyle birlikte oldun mu?"

Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz kahkahayı patlatıyor ve sırtarak bacağını şapırdatıyor. Ama yara izlerini gördüğümde eğlencem kaçıyor. Derin, beyaz çizgiler, elbisesinin hareketinden dolayı yukarı ve aşağı doğru uzanıyor.

Kahretsin... bunlar-

"Ben de öyle," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ve onunla evlendim."

"Bekle," diye alay ediyorum, inanmayarak göz kırpyorum. "Kocanızın kilisenizin rahibi olduğuna dair söylentiler-"

"Hepsi doğru," diye araya giriyor, sırtışı genişliyor. "Ve adamım, ailem çok kızgındı. Tanrı kardeşimi sırrımı bu kadar uzun süre sakladığı için korusun."

"Sonuçlarından korkmadın mı?" Soruyorum, sesim artık daha kısık. başını hafifçe eğiyor, sanki uzak bir şeyi hatırlıyormuş gibi, Ağır bir şey.

"Tatlım, sonuçlarına katlandım. Hepimiz üstesinden geldik. İşler yolunda gittiği için şanslıydım ve Zoey'i kardeşimin düzensiz kızıyla evlendiği ve ona e n d i ş e l e n e c e k başka birini verdiği için kutlarım." Yumuşak bir kahkaha attı.

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce ifadesi daha ciddi bir hal aldı.

"Ama buna değdiğini hissedip hissetmediğimi soruyorsan...." Gülümsemesi bilmiş, neredeyse hüzünlü bir hal alıyor. "Evet."

"Yanlış olduğunu bilsen bile mi?" Sözünü kesiyorum, sesim öncekinden daha kısık.

Bayan Briar'ın ifadesi hafifçe değişiyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözleri daralıyor. Başını eğmeden önce beni dikkatle inceliyor, sesi hafif ama araştırmacı.

"Buradaki Katolik kilisesinin rahibini gördüm," diye düşünüyor. "Benim yolumdan gitmeyi seçiyorsan senin için biraz fazla yaşlı olduğunu söyleyebilirim," diye şaka yapıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme.

Ben gülmüyorum. Gülümsemiyorum bile.

Nefes verene kadar aramızdaki sessizlik uzuyor, ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Ne kadar yanlış konuşuyoruz?" diye soruyor sonunda, sesi şimdi daha sessiz, daha düşünceli.

"Boş ver," diye iç geçiriyorum, başımı sallıyorum. "Detaylandırmak istemediğim gerçeği yeterince açık olmalı."

Başımı tekrar masama koyduğumda, masasından kayarken topuklarının yere vuruşunun çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum.

"Ne zaman açılmak istersen, her zaman otuz dakika erken gelebilirsin," diye teklif ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim tamamen dürüstlikle doluydu. "Ben sadece-" "Bölüyor muyum?"

O ses.

Nefesim kesiliyor ve başımı kaldırıyorum, bakışlarım Noah'nın kapı aralığında oyalandığını gördüğüm anda ona kilitleniyor.

Bayan Briar tereddüt etmeden onu içeri buyur ediyor. "Bir şey değil Noah, sadece kız kıza konuşuyorduk."

Sıcaklık yanaklarıma öyle hızlı hücum ediyor ki başım dönüyor. Tek hayal edebildiğim o sınıfta bana nasıl baktığı.

Parmaklarının içimde çalışma şekli, bedenimin ona, onun kontrolüne verdiği tepki.

Yavaş, yasak bir zevk nabzı çekirdeğimin derinliklerinde kıpırdıyor ve çenemi sıkarak bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Allah kahretsin.

Noah Bayan Briar'a doğru ilerliyor, duruşu rahat, ifadesi okunamaz. Ama bana bakmıyor. Bir bakış bile atmadı.

İlginç.

Yani hiçbir şey olmamış gibi davranarak iş gününü gayet iyi geçirebiliyor. Sanki üç parmağını içime sokmamış gibi davranıyor, sonra da beni parmaklarındaki dölleri yalamaya zorluyor.

"Sadece sana bir ders planı hazırlamak için uğramıştım," diyor, sesi pürüzsüz, rahat, aramızda geçenlerden etkilenmemiş.

Sırıltısı kolay, zahmetsiz.

O sınıfta benim üzerimde sahip olduğu güçten çok uzak.

Her zamanki uzun kahverengi paltosu, açık kahverengi gömleği ve siyah pantolonuyla Noah her zamanki gibi zahmetsizce bir araya getirilmiş, çarpıcı görünüyor. Ama artık daha iyi biliyorum. O katmanların altında, özenle seçilmiş profesyonelliğin altında neyin saklı olduğunu biliyorum. Ellerin gücünü, parmaklarının içime nasıl gömüldüğünü, kontrolü ele aldığı anda sesinin nasıl kısıldığını biliyorum.

Sadece bu düşünce bile midemde yavaş yavaş bir sinir kıpırdanmasına yol açıyor, içimde huzursuz bir sıcaklık kıvrılıyor. İçimde onun parmaklarından daha fazlasını hissetme fikri aklımdan çıkmıyor.

Yutkunuyorum, boğazım hala çiğ, sesim Walker'ın acımasız muamelesinden sonra hala iyileşiyor.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyor. Bayan Briar sessiz bir merakla beni izliyor ama üstelemiyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye ekliyorum ve ikilinin yanından geçmeden önce küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Ama ileri adım attığım anda donup kalıyorum.

Sert bir el bileğimi sararak kaçışımı durdurdu. Noah.

Teninin benimkine değen sıcaklığı içimde bir sarsıntı yaratıyor, içime dolan keskin sinirlerle tam bir tezat oluşturuyor. Yavaşça bakışlarımı yukarı çevirip gözleriyle buluşuyorum. Ve işte tam o anda, Cuma gecesinin tüm gerginliği geri geliyor, ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıyor.

İhtiyacınız olduğunda bir şişe şarap hangi cehennemde?

"İyi misiniz Bayan Burns?" Sesi sabit, midemi bulandıran bir samimiyetle dolu. Bunu söyleme şekli, o kadar sakın, o kadar soğukkanlı ki çığlık atmak istiyorum.

Bileğimi kavrayışından kurtararak gözlerimi kısıyorum, ses tonum keskin bir şekilde kesiliyor.

"İyi," diye tıslıyorum. "Sadece daha fazla hata yapmamaya çalışıyorum."

Ona cevap verme şansı tanımıyorum. Kapıyı itip doğruca onun sınıfına doğru ilerlerken adımlarım hızlıydı.

Çünkü az önce söylediklerime rağmen....

başka bir hata yapmak üzere olduğumu zaten biliyordum.

Yerime oturduğumda hemen pişman oluyorum. Önümüzdeki kırk beş dakika boyunca bu sınıfta oturma düşüncesi dayanılmaz.

Soğuk hava için daha uygun bir şey seçmiştim. Siyah bir etek, siyah çoraplar ve büyük boy, yumuşak gri bir kazak. Pratik ve rahat olması gerekiyordu. Ama şimdi burada otururken, kıyafetimin tüm yanlış yerlere nasıl yapıştığının, eteğimin kırımının kıvrımlarına dikkat çekecek kadar nasıl yükseldiğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

"Hey."

Ses beni geriyor.

Kafamı çevirdiğimde Walker'ın masamın yanında durduğunu görüyorum, çantası bir omzuna asılmış, ifadesi tereddütlü, neredeyse kararsız, sanki oturup oturmamayı tartışıyor gibi.

"Selam," diye iç geçiriyorum, sesimdeki yorgunluğu gizleme zahmetine girmeden. Sonra hiç düşünmeden ekliyorum: "Bu hafta sonu senden haber alamadım." Ses tonumdaki keskinlik, sessizliğini fark ettiğimi açıkça ortaya koyuyor.

Sonunda oturdu, masasını benimkine yaklaştırdı, metalin fayansa çarparken çıkardığı gıcırta aramızdaki küçük boşluğu doldurdu.

"Yaptığım gibi patlamakla hata ettim," diye mırıldanıyor Walker, sesi alçak. "Sana yaptığım gibi davranmakla daha da hatalıydım-"

"Yani kıskançlık yüzünden yüzümü becermenin arzu edilenden daha az olduğu konusunda hemfikir miyiz?" Sözlerime küçümseme katarak araya giriyorum.

Sığ bir nefes alıp ensesini ovuşturuyor. Pişmanlık orada, ama başka bir şey de var.

Okunamayan bir şey.

"İzin ver telafi edeyim," diyor bir süre sonra. "İzin ver seni gerçek bir randevuya çıkarayım. Belki o zaman gerçekten ne kadar üzgün olduğumu görürsün."

Noah'nın masasına bakarken, keskin bir pişmanlık dalgası içimin derinliklerine yerleşiyor. Ben de aziz değilim.

Hangi ahlaki zeminde durmam gerekiyor ki?

"Yeri sen seçebilirsin," diye devam ediyor Walker, sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse umutlu. "Ya da bana en sevdiğin yemek türünü söyle-"

Bitirmesine izin vermedim.

Eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sözlerini kesiyorum, yaptıklarını telafi etme çabalarını susturuyorum. Tereddüt yok, ikinci bir tahmin yok. Tereddütleri eriyip gidene ve eli yüzümün yan tarafını kavrayana kadar onu kuvvetle, bilerek, bastırarak öpüyorum.

Anında kontrolü ele alıyor, beni yukarı doğru yönlendiriyor, öpücüğü derinleştirirken beni ayaklarıma çekiyor. Ben dudaklarımı ayırıp onu içeri almadan önce dili alt dudağımın üzerinde kayıyor, test ediyor, alay ediyor.

Parmaklarım gömleğinin etrafında sıkışıyor, beni yavaşça masama geri çekerken onu bana karşı tutuyor. Elleri her yerde, keşfediyor, sahipleniyor, kalçalarımın üzerinde kayıyor, henüz koymadığım sınırları test ediyor.

Ve ben ona izin verdim.

Çünkü bir an için kolay geliyor. Dikkat dağıtıcı.

Bütün erkekler Walker gibidir. Almak. Kullanırlar. Belki ben de onu kullanabilirim. Belki bana verdiği acının aynısını ona da hissettirebilirim-

"Son baktığımda sınıfım bir porno seti değildi."

Ses keskin, şehvetin puslu havasını bir bıçak gibi kesiyor. Donup kaldım.

Walker anında geri adım atarak aramıza mesafe koydu. Eteğimi çekiştirirken nefesim düzensizleşiyor, kapıya doğru dönerken ellerim hafifçe titriyor.

Noah orada öylece duruyor, vücudu gergin, düşünceli bakışları karanlık olduğu her halinden belli olan bir şeyle bize kilitlenmiş.

"Bay Ackerman-"

"Otur yerine," diye tıslıyor, sesi alçak, kontrollü ama tehlikeli bir şeyle dolu. Sınıfın arka tarafını işaret ediyor, bakışları Walker'ın üzerinde yoğunlaşıyor.

"Bayan Burns'ten uzak dur."

Çantasını kapam Walker utanmış görünüyor, hem benim hem de Noah'nın gözlerinden kaçarken çenesi gergin.

"Bir dahaki sefere birbirinizin kemiklerini kırmak istediğinizde, bunu göremeyeceğimden emin olun," diye çıkışıyor Noah, sesi jilet gibi keskin, aramızda kalan havayı kesiyor.

Sonra bakışları değişiyor ve bana kilitleniyor.

Çenesi geriliyor, ifadesi okunamıyor ama sözleri göğsümün derinliklerine yerleşen bir ağırlık taşıyor.

"Beni kızdırmanın sonuçlarını hissetmenizi istemem." Artık Walker'la konuşmuyor.

Bu benim için.

Noah'nın dün geceki sahipleniciliğinin sadece anlık bir tepki olmadığı artık açık. Bu geçici bir öfke değil. Bu daha derin, kontrollü bir şey. O kızgın. Ve bunun peşini bırakmıyor.

Yutkunuyorum, diğer öğrenciler sınıfa girmeye başlarken kendimi hareket etmeye, oturmaya zorluyorum. Etrafımda konuşmalar uğulduyor, sabah sohbetlerinin ve karıştırılan kağıtların sıradan gürültüsü havayı dolduruyor, ama ben hiçbirini duymuyorum.

Odağım kara tahtaya kilitlenmiş durumda ama zihnim hareketsiz kalmayı reddediyor. Kontrol edebildiğim bir korkuyla dönüp duruyor.

Noah'nın beni Walker'la görmesinden korkuyorum.

Ne yapabileceği korkusu.

Ne kadar öğrenmek istediğimden korkuyorum.

Ya da belki...

Belki de Walker'la beni görmesi tam da istediğim şeydi.

Bölüm 10

Anastasia

"Ana, biraz geride durabilir misin? Yaklaşan analitik kompozisyonun için temanı tartışmak isterim."

Sözler sıradan, hatta profesyonelce, ama Noah'nın sesindeki alt akıntı hiç de öyle değil.

Olduğum yerde kalakaldım ve ona bağırma isteğimi geri çektim. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Karşımda, masamın yanında duran Walker tereddüt ediyor, Noah ve benim aramda bakışırken şaşkınlığı belli oluyor.

"Seninle öğle yemeğinde buluşuruz," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutarak. "Bana Baja bardan bir şeyler getirebilir misin?"

Walker'ın gözleri yavaşça başını sallamadan önce tekrar aramızda gidip geliyor. İsteksiz ama dinliyor ve sonunda geri adım atıyor.

"Görüşürüz, Bay Ackerman," diyor, ses tonu alaycı ve fark edilmeye yetecek kadar sınırları zorluyor.

Noah'nın parmaklarının masasının kenarında sıkışmasını, çenesinin çatlamasını beklediğim kadar sert bir şekilde kenetlenmesini kaçırmıyorum.

"Çıkarken kapıyı kapat," diyor Noah, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi zorlayarak.

Walker mecburen kapatıyor, ama bana doğru son bir bakış atmadan değil. Sonra kapı çarparak kapanıyor, gürültüsü odanın içinde yankılanıyor.

Ve böylece yalnız kaldık.

Bakışlarımı yavaşça Noah'ya çeviriyorum, öfkem yüzeyin hemen altında fokurduyor.

"O ödevi hafta sonu teslim ettiğimi biliyorsun," diyorum, sesim keskin. "Tartışmamız gereken bir şey yok."

Noah alay ederek masasından kalkıyor ve kontrollü bir hayal kırıklığı havasıyla bana doğru adım atıyor. "Konuşmamız gereken bir şey yok mu?" Sesi düşüyor, daha karanlık bir şeyle süslenmiş bir eğlenceyle, "İçeri girdiğim şeyle başlamaya ne dersin?"

Başımı sallıyorum, çantamı kapmak için uzanırken sertçe nefes veriyorum.

"Siktir git Noah," diye çıkıştım. "Cuma günü burada olanlar bir hataydı, ve sen bunu biliyorsun. En azından Walker benim yaşımda-"

"Şimdi de yaş hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Noah tıslıyor, sesi keskin, havayı bir bıçak gibi kesiyor. "Parmaklarımın üzerindeyken yaş konusunda pek endişeli görünmüyordun-"

"Konuşmayı kes!" Hayal kırıklığım kabarak bağırıyorum. "Walker kötü bir şey yapmış iyi bir adam. İhtiyacım olan son şey, otuzlu yaşlardaki İngilizce öğretmenimin dersten sonra bana fazladan kredi vermesine izin vererek bunu mahvetmek."

"Otuz," diye düzeltiyor Noah kuru ve etkilenmemiş bir ses tonuyla. "Harika," diye alay ediyorum. "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun ki?"

"On dokuz," diye homurdanıyor, sesi kısık. Gözleri kararıyor, yavaşça nefes verirken çenesi geriliyor. "İnan bana Ana, yaşının çok iyi farkındayım."

Sözlerinin ağırlığı aramızda asılı duruyor, ağır, söylenmemiş bir gerilimle yüklü.

Çantamı omzuma atarak gözlerimi ona dikiyorum, kendimi başka tarafa bakmaya, midemde kıvrılan sıcaklığı görmezden gelmeye, onun varlığı nabzımı kaburgalarım vurmuyormuş gibi davranmaya zorluyorum.

Buradan çıkmam gerekiyor.

Başka bir hata yapmadan önce.

"Harika, öğrencilerini becermekten zevk alan şaibeli bir öğretmen olduğunu tespit ettiğimize sevindim-"

"Senin aksine Ana, benim odaklandığım tek bir kişi var. Eğer sana olanların başka bir öğrencime de olduğunu düşünüyorsan, sana ne kadar yanıldığını söylemekten nefret ediyorum. Cuma günü olanlardan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye tersliyor. Masasının arkasından kalkıp bana doğru yürüyor. "Walker'ın ellerini senin üzerinde gördüğümde onu parçalamak istememden hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Bana dik dik bakmasını izlerken tüm cesaretim eriyip gidiyor. "Walker'ı parçalamak istemem hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

önümde o çocuğu öptüğün için kışına bir şaplak mı atayım?" Eğilerek önünü benimkine bastırıyor. "Dudaklarını bir öpücükle yutarken ve seni masamın üzerine eğerken seni yakalamak ve kalçalarının belimi sıktığını hissetmek istemem hoşuma gidiyor mu sanıyorsun?"

Titrek nefesler göğsümde çalkalanıyor, bedenim korku ve çok daha tehlikeli bir şey arasında donup kalıyor.

"Eğer bu kadar çok seviyorsan Noah," diye kekeliyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "O zaman yap."

Yüz ifadesi değişiyor, kararıyor. O vahşi açlık yüz hatlarını ele geçiriyor ve bir an için aramızdaki havanın çatırdadığına yemin edebilirim. Nabzım kaburgalarımın çarpıyor ama ellerim zihnimin işleyebileceğinden daha hızlı hareket ediyor.

"Dersler arasında sekiz dakikan var," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan bir meydan okuma gibi dökülüyor.

Yavaşça, kasıtlı olarak ellerimi kazağımın altına kaydırıyorum, göğüslerimin yumuşak alt kısmını ortaya çıkaracak kadar yukarı çekiyorum. Sonra ölçülü bir zarafetle masamın kenarına tünüyorum, bacaklarımı onu test edecek, onu zorlayacak kadar açıyorum.

Noah'ın çenesi geriliyor. Nefes alış verişi düzensizleşiyor, vücudu kısıtlamayla sarmalanıyor. Ayağımı göğsüne bastırarak onu hafifçe geri çekilmeye zorluyorum. Gözleri içimde yanıyor - bir şeyler istiyor, içinde kopardığım fırtınayı zar zor bastırıyor.

Keskin bir şekilde nefes veriyor, mırıldandığı bir lanetle sikini düzeltiyor. Hayal kırıklığı elle tutulabilir, aramızda yanmayan bir fitil gibi duran somut bir şey.

Sekiz dakika.

Ve tek yapabildiği izlemek.

"İstedğin bu muydu, Noah?" Kazağımı biraz daha yukarı çekerken soruyorum. Neredeyse meme uçlarımı ortaya çıkararak elimi bacaklarımın arasına sokuyorum ve zaten nemli olan taytımın üstünden klitorisime dokunuyorum. "Beni hissetmek mi istiyorsun?" Soruyorum. "Beni *becermek* mi?" İtiyorum.

Noah bacağımı aşağı doğru iterken parmakları bileklerimi sıkıca kavırıyor ve hevesli alayımı durduruyor.

"Ne oluyor, Ana-"

"İslandım, Noah," diye mırıldanıyorum, itirafım hınzır bir eğlenceyle damlıyor.

Ona tepki verme şansı tanımıyorum. Parmaklarım boynunun arkasına dolanıyor, dudaklarım kulağına değene kadar onu aşağı çekiyorum, nefesim sıcak Tenini.

"Ve bu senin yüzünden değil," diye fısıldıyorum, kulak memesini dişlerimin arasına almadan önce kelimelerin derinden kesilmesine izin veriyorum.

Onu bıraktığım anda, değişimi görüyorum. İfadesi dehşet verici, ilkel bir şeye dönüşüyor.

"Ne-"

Sözlerimi bitiremeden elleri kalçalarımın yapışıyor ve beni masadan çekip alıyor. Kollarım içgüdüsel olarak boynuna dolanırken dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçıyor. Bacaklarım beline dolanmadan önce düşünecek zamanım bile olmuyor ve Noah tek bir yumuşak hareketle sandalyesine çöküp beni de yanına alıyor.

At kuyruğundan keskin bir çekişle başımı geriye yatırıyor, sessiz komutu beni yerimde tutuyor. Midem düğümleniyor, korkuyla değil ama çok daha heyecan verici bir şeyle. Ona karşı kendimi küçük hissediyorum, cezalandırılmak üzere olan umursamaz bir çocuk gibi.

Avuç içleri enseme kayıyor, sert ve inatçı. Sonra acımasız bir hassasiyetle bedenimi dizlerinin üzerine sürüklüyor, eteğimi yukarı kaldırıyor, parmakları tayıtı kıcıımı ve uyarılmışlığımın açık kanıtlarını ortaya çıkaracak kadar ustaca yırtıyor.

Aramızdaki hava elektriklenmiş, boğulma tehlikesi yaratacak kadar yoğun bir gerilimle çatırıyor. Ve Noah'nın bana bakışından anlıyorum ki, az önce geri alamayacağım bir çizgiyi aştım.

Noah parmaklarını nemli kıvrımlarıma bastırarak alay ediyor.

"Walker yüzünden iç çamaşırın sıırıslıklam mı oldu?" Noah soruyor. Dudağıımı ısırarak gülüyorum.

"Belli ki-"

Boynumdaki eliyle ağzımı kapatan Noah, kıcıma daha önce vurduğu en sert darbeyi vuruyor. Çığlığıımı bastırarak tekrar vururken parmak uçları yanaklarıma bastırıyor.

"Hoşuna gitti mi Ana?" diye tıslıyor.

Tekrar tekrar vuruyor, acıdan gözlerim yaşıyor.

"Onun için pis bir sürtük olmak hoşuna mı gidiyor?" Noah tersliyor. "Yoksa benim uslu kızım olmayı mı seviyorsun, bu kadar yaramaz olduğun için kıcına şaplak atarken telaşlı ve savunmasız olmayı mı?"

Acı içimde keskin ve ani bir şekilde alevleniyor ve kendimi durduramadan dişlerimi eline geçiriyorum, çaresiz, içgüdüsel bir saldırı.

Noah neredeyse hiç irkilmedi.

Sıkı bir kavrayışla at kuyruğunu çekiyor, eteğini ve taytını tekrar yerine çekerken kontrolü mutlak. Beni dik durmaya zorluyor, kucağına oturmam için yerimi değiştiriyor. Bedenim titriyor ama kırılmayı reddediyorum. Gözyaşlarım serbest kalıp bana ihanet ederken bile çenemi yüksek tutuyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor.

Parmakları yanaklarımı okşuyor, zayıflığının kanıtlarını siliyor. Ama bu jestte yumuşaklık yok, sadece sahiplik ve kontrol var.

Noah'nın sesi alçak ve buz gibi.

"Ben nazik değilim Ana," diye tıslıyor. "Ve *benim* olanı paylaşmayı sevmem."

Kelimeler etrafımda dönüyor, boğucu.

"Nazik **d o k u n u ş l a r** istiyorsan, şefkat arzuluyorsan," diye devam ediyor, "o zaman yanlış adamı baştan çıkardın."

Gözleri içimde yanıyor, acımasız.

"Ve eğer bunun sevgi dolu bir şeye yol açacağını düşünüyorsan, düşündüğümden daha aptalsın."

Son darbe bir bıçak gibi keskin bir şekilde indi. Aramızdaki boşlukta söylenmemiş, tehlikeli bir şey var. Ama başka tarafa bakmıyorum.

Reddediyorum.

Ona ters ters bakarak içimi çektim.

"Burada neler oluyor, Noah?"

Çenesi geriliyor, parmakları sanki soyut bir şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi bükülüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi hayal kırıklığıyla sertleşiyor. "Ve bu kadar bağımlılık yapmasından nefret ediyorum-"

Bitirmesine izin vermedim.

"Ne olmuş yani?" Ses tonumda iğrenmeye yakın bir şeyle bastırıyorum. "Bir kadına dokunduğunda tek bildiğin acı ve güç mü?"

Gözleri titriyor, karanlık ve okunmaz. "Ben böyle başa çıkıyorum. Sorunlarımla böyle başa çıkıyorum-"

Alay ediyorum, anlamanın acı tadı dilimde ağırlaşıyor. "Yani, Ne? Burada

a döner kapı . Kadınlar sen siktir
içine

teslimiyet?"

Sessizlik.

Kalın, boğucu bir sessizlik.

İnkâr etmemesi beklediğimden daha derin bir yara açıyor ve boğazıma tırmanan çığ öfkeyi ısırarak geri çekiyorum.

"Harika," diye acı acı gülüyorum, gerçi bunun komik bir yanı yok. "Ve şimdi ben sadece listedeki başka bir isimim. Kullanılacak başka bir beden. Tıpkı Cole'un bana davrandığı gibi."

Kucağından inmek için hamle yapıyorum, ama kaçamadan eli eteğimin kenarını kavıyor ve beni geri çekiyor.

"Anastasia-"

Bitirmesine izin vermedim.

Avuç içim daha düşünmeden havayı yarıyor, keskin ve yankılanan bir tokatla yüzüne çarpıyor. Çatırtısı boş sınıfta yankılanıyor, aramızda konuşulmayan her şeye şiddetli bir noktalama işareti koyuyor.

Noah irkilmiyor.

Nefesim daralıyor, elim darbenin etkisiyle titriyor, vuruşun acı bir hatırlatıcısı. Yanağında kırmızı bir iz belirliyor, teniyle keskin bir kontrast oluşturuyor.

Ama o orada öylece oturuyor. Nefes alıyor. Bakıyor.

Sanki vahşi bir hayvanı sıcak bir sopayla dürtmüşüm gibi. Neden tepki vermiyor?

Neden bir şey söylemiyor?

Neden hiç ses çıkarmadı?

Sertçe yutkunuyorum, omurgamı çelik gibi zorluyorum.

"Aramızda olmasına izin verdiğim her şey bitti," diye bağıriyorum, her kelime kasıtlı, nihai. "Bana sahip değilsin, Noah. Kime istersem dokunabilir ve becerebilirim. Kadınların senin iradene boyun eğmesine, güce aç egonu beslemesine alışkın olabilirsin ama bu ben olmayacağım."

Gözleri içimi yakıyor.

Ama cevabını beklemiyorum.

Dönüp uzaklaşıyorum.

Çantamı omzuma atarken hareketlerim kasıtlı ve kontrollü.

İçimde hissetmediğim her şey.

Noah hareket etmiyor. Ben geri çekilip aramıza mesafe koyarken o sadece izliyor, sessiz, okunamaz bir şekilde.

"Belki de fırsatın varken beni Cuma günü becermeliydin," diyorum, sesim alçak, ısırtıcı. "Ben kaçamayacak kadar sarhoşken istediğini elde etmek çok daha kolay."

Kelimeler bir tokat gibi iniyor, keskin ve zehirli, ama darbeyi nasıl emdiğini görmek için beklemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kendimi ileri atıyorum, hatta

Düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu.

Onun dokunuşunu istedim.

Olan her şeyi istedim. Beni idare edişini
sevdim.

Sahip olduğu gücü seviyorum.

Ama birçoğundan sadece biri olduğum fikrini
hazmedemiyorum. Bana kendimi özel hissettirdi.

Belki de asıl sorun budur.

Arkama bakmıyorum. Gözlerimde tereddüt görme zevkini ona tattırmıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda içeriden keskin bir gürültü yankılandı.

Masasının içindekilerin yere düşerken çıkardığı kesin ses.

Yavaşça sırtarak dudaklarımı

büktüm. İşte orada, Noah. O

öfke.

Asıl soru şu, onu uzaklaştırdım mı? Yoksa canavarı
daha da mı yakına çektim?

Bölüm 11

Noah

Tanrım, bundan nefret
ediyorum. Her bir
parçasından.

Peşinden gitmek, kapıdan çıktığı anda onu yakalamak ve onu öyle bir becermek istiyordum ki başka birine odaklanabileceğim fikrini aklına bile getiremesin. Bana yönelttiği her şüpheyi, her kıyaslamayı, her güvensizliği silmek istiyordum.

Başka bir kadın olsaydı, gözlerimi devirir ve yoluma devam ederdim. İkinci bir düşünce olmazdı. Hayal kırıklığı yaşamadan. Sadece umursamaz bir omuz silkme ve bir sonrakine geçme.

Peki neden o kapıyı kapattığı anda kontrolümü kaybettim? Neden kuduz bir hayvan gibi masamı dağıttım?

Neden bütün gün lanet olası uçurumun kenarında sallanıp durdum?

Bugün yoluma çıkan her ukala öğrenci zar zor yara almadan kurtuldu. Genelde kontrollü olan sabrım artık yok olmuştu.

Hepsi bana tokat attıktan sonra bana bakışı yüzünden. Sanki bir canavardım.

Sanki onu kullanmaya, istediğimi almaya ve onu boş bırakmaya hazır bir yırtıcıydım.

Sanki o benmişim gibi.

Beni Cole ile kıyasladı. Onun adını söylediği anda, öfkesi canlı bir tel gibi alevlendi, elektrikli ve evcilleşmemiş. Şüphesiz, o eski sevgilisi

kafeteryanın dışında boynundan asılmış. Sadece bu düşünce bile omurgamda karanlık bir şeylerin tırmalamasına neden oluyor.

Ve yine de, en kötü kısmı?

Başka bir adamın ona dokunduğunu hayal ettiğim an, zihnim parçalanıyor, kontrol edilemez bir şeye dönüşüyor. Mantıklı düşünce? Gitti. Siliniyor.

Her iki seferde de bir pisliğin ellerini onun üzerinde yakaladığımda, pişman olabileceğim bir şey yapmama saniyeler kalmıştı.

Ve Ana, lanet olsun, Ana, sadece yanımda bulunarak bile durumu daha da kötüleştiriyor. Onu becermek yeterli olmazdı. Yanına bile yaklaşamazdım.

Onu istiyorum.

Benim olmasını istiyorum.

Onun bana öyle bir bağlanmasını istiyorum ki başka bir erkeği düşünmesin bile.

Daha önce hiçbir kadın beni böyle tüketmemişti. Ama şimdi?

Düşünebildiğim tek şey o.

Viski şişesini çantamın derinliklerine iterken, parmaklarım dairemin anahtarlarını karıştırıyor.

Bir süreliğine, bir ev sahibi olma fikrini sevdim - *normal* hissettiren bir şeye yerleşmek. Babamın bana bıraktığı servete dalmak bunu kolaylaştırdı, aslında hiçbir zaman benim olmayan bir hayatta sessiz bir hoşgörü. Vefatından sonra onun işlerini yürütmek, rızam olmadan bana dayatılan bir görev gibi geldi. Ama onun mirasını araştırdıkça fark ettim ki

Beni hep uzak tuttuğu bir dünyayla bağlarının ne kadar derin olduğunu.

Kaçmak istemediğim bir dünya.

Jake'in ailemizin imparatorluğunu devralmasına izin vermek yıllardır aldığım ilk gerçek nefesti. Omuzlarımdan bir yük kalktı.

Babamın onun başa geçmesini hiç istemediğini biliyorum. İsteddiği son şeyin *Jake*'in benim doldurmam gereken rolü üstlenmesi olduğunu biliyorum. Ama bir gün daha servetimizi inşa etme şeklimize inanıyormuşum gibi davranmaya tahammül edemezdim.

Ya da belki çok fazla inanıyordum.

Belki de bu yüzden uzaklaştım.

Çünkü çekiciliği hissedebiliyordum. Babamın dönüştüğü hayvana ben de dönüşebilirdim.

Jake rolünü iyi oynuyor. Medeni. Kontrollü. Ama ben gerçeği biliyorum. İçten içe, bu yaşam tarzını babamızdan bile daha çok seviyor.

Bağlarımı koparmadan önceki aylar, aşağı doğru bir sarmaldı. Babamın ölümü çok hızlı geldi, düşünecek zaman bırakmadı. Onun yerine geçtim, yarım kalan işlerini tamamladım, o öldükten sonra bile emirlerini yerine getirdim.

Ve lanet olsun, çılgınlık vardı. Çok fazla kontrol.

Hepsi avucumun içindeydi.

Ailemiz Meksika uyuşturucu karteliyle iç içe geçmiş durumda, Amazon'un en iyi teslimat şoförleri gibi meth taşıyor, bize karşı gelen herkesin kafasına kurşun sıkıyoruz. Bu sistematik. Acımasız. Etkili.

Uzaklaşmak imkansız geliyordu.

Ben de gitmedim. Sadece saklandım.

Göze batmamak, temiz bir hayat yaşıyormuş gibi davranmak, her şeyden önce öğretmenlik yapmak mükemmel bir kılık değiştirme gibi geldi. Ailemden hiç kimse diplomamı gerçekten kullanmamı beklemezdi.

Ve dürüst olmak gerekirse?

Zaten çocukları hiç sevmezdim. Üç yıl.

Ailemden birinden en son bu kadar zaman önce haber almıştım. Arama yok.

Mesaj yok. Uyarı yok.

Sanki hiç var olmamışım gibi.

Noah Ackerman bana daha çok uyuyor. *Noah Antonov*'un ağırlığından, devralmam gereken mirastan temiz bir kopuş gibi geliyor. Her şeyi Jake'e bırakmak, babamın düştüğü kana bulanmış yola düşmekten kendimi alıkoymanın tek yoluydu.

Yine de miras aldığım tek alışkanlığı görmezden gelemem.

Zihnim bana karşı döndüğünde viskinin tadını alıyorum.

Çantamdaki şişe bunun kanıtı.

"Bay Ackerman?"

Donup kalıyorum, inatçı kilitte boğuşurken apartman anahtarları dişlerimin arasında sıkışıyor. Ses kulaklarımın içine süzülüyor, gıcırtilı ve istenmeyen.

O lanet sesi tanıyorum.

Yavaşça dönüyorum, görmek istediğim son kişiyi görmeye hazırım.

Walker Gilmore.

O kadar insan arasından.

Anahtarlarımı avucumun içine bırakarak ona bakıyorum; kendini beğenmiş, kibirli yüzünü görünce sabrımın her zerresi tükeniyor.

"Walker," diyorum, sesim gergin, çenem sıkılı. "Burada ne halt ediyorsun?"
Ses tonum hafif, neredeyse eğleniyor gibi, ama kafamın içinde?
Şimdiden ellerinin benimkileri pençelediğini, nefes almak için çırpınırken
boğazının sıkıca kavradığını hayal e d i y o r u m .

Ona dokunma cüretini göstermişti.

Sınıfımda *ona* dokunma.

Sanki onu memnun edecekmiş gibi davrandı.

Ve bu?

Bu, peşini bırakamayacağım bir şey.

Ana'nın sarhoşken bu şerefsizin sikini yalamasını derinlemesine anlatmasını
düşünmek için her türlü dürtüyle savaşıırken, görüntüler zihnimin kenarlarını
tırmalıyor. Yüzümü tarafsız bir gülümsemeye zorlayarak öfkemi dizginliyorum.

"Ben burada yaşıyorum," diye alay ediyor Walker, sanki buranın sahibiymiş gibi
kollarını kavuşturmuş. "Kampüs dışı konaklama."

Gözlerimi kısıyorum. "İkinci sınıf öğrencilerinin kampüste yaşaması gerekiyor-"

"Ailen yönetime bu aptal kuralı görmezden gelecek kadar para ödüyorsa hayır,"
diye araya giriyor ve parmaklarımın dişlerini yeniden düzenlemek için kaşınmasına
neden olan egoist bir sırtış sergiliyor.

Bu küçük pislik.

Onun gibileri kampüsün her yerinde gördüm. Hayatlarında bir gün bile
çalışmamış, soyadlarının istedikleri her şeyi yapmak için ücretsiz bir geçiş izni
olduğunu düşünen zengin, hak sahibi veletler. Ana'nın önünde iyi oynuyor,
mütevazı, alçakgönüllü. Ama burada, etkileyecek kimse yokken? Maske kayıyor.

"Briar'da paran varmış gibi konuşuyorsun," diye alay ediyorum.

Eden soyadından ilk söz ettiğinde nedense bir şey anlamamıştım. Eden sıradan
bir profesör değil. Briar'lar kasabanın en zengin ailelerinden biri. Ama yine de bunu
göstermiyorlar. İlk elden gördüğüm kadarıyla, servetlerini kibirle değil, sessiz bir
güçle taşıyorlar.

Walker mı? O tam tersi.

"Tam değil ama oldukça yakın," diye sırtıyor. "Gilmore emlak. Bu binanın
sahibi ailem."

Sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi kapımın yanındaki mermer duvarı okşuyor.
Sanki ayaklarına kapanmam gerekiyormuş gibi.

Keşke kiminle konuştuğunu bilseydi.

Benim ailemin işleri onunkileri limonata standı gibi gösterirdi.

"Seni yeni gördüğüme göre yeni taşınmış olmalısın."

"Sömestr başladığından beri," diyor omuz silkerek. "Kadınları yurda geri getirmektense kendi evim olsun daha iyi diye düşündüm." Sırtışı genişliyor, kendini beğenmiş. "Ama senin dersin sayesinde Ana'yla ne kadar çok vakit geçirdiğimi düşünürsek, akıllıca bir hamle yapmışım gibi görünüyor."

Anahtarlarımı sıkıca kavıyorum ama yüz ifademini okunmamasını sağlıyorum.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum, bu konuşmayla işim çoktan bitmiş.

Kapıma doğru kayıyorum ve onun saçmalıklarıyla uğraşmaktansa yapacak daha iyi işlerim olduğunu belli ediyorum.

"Not vermem gereken ödevlerim var-"

"Aslında sana rastlamam harika oldu," diye araya giriyor Walker, o kibirli sırtışı hâlâ yüzünde asılı. "Dairem bu koridorun en sonunda. Bu gece ortalığın biraz gürültülü olabileceğini haber vermenin komşuluk görevim olduğunu düşündüm. Yani, bilirsiniz, bize sessiz olmamızı söylemekten çekinmeyin."

Kaşlarımı çatıyorum, şimdiden bunun nereye gittiğinden nefret ediyorum.

"Bu gece Ana ile büyük planlarınız mı var?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor, merakım beni yeniyor.

Walker sırtıyor, gözleri kendini beğenmiş bir ifadeyle parlıyor.

"Onunla ve birkaç kişiyle daha planımız var. Okula dönüş için bir araya geleceğiz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin, biraz fazla votka ve aniden kimse iyi vakit geçirirken sesini nasıl alçaltacağını bilemez."

Söyleme şekli.

Ses tonundaki *ima*.

Kafasını duvara çarpmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tüm bunları bana anlatmanın senin yararına olmadığını farkındasın, değil mi?" Sesimi sabit tutarak söylüyorum. "Bu bir okul gecesini ve sen açıkça sarhoş olma planlarını itiraf ediyorsun-"

"Sadece açıklığa kavuştuğumuzdan emin olmak istiyorum Bay Ackerman," diye araya giriyor, sesi değişiyor, daha karanlık bir şeyle bağlanıyor. "Eğer Ana bu gece buraya gelmeye karar verirse, ikimizin de ihtiyacı olan son şey onun bir şekilde sizin dairenize gelmesidir."

Kıpırdamadan duruyorum.

Kelimeler beni yavaşça yanan bir fitil gibi vurdu. "Ne ima ediyorsun lan sen?"

Çantamı bırakıp bir adım daha yaklaşıyorum ama Walker kıpırdamıyor, ürkmüyor.

Beni yemliyor. Beni test ediyor. "Ben olsam çok dikkatli davranırdım-"

"Hayır, yapardım, *Noah*," diye tıslıyor, adımları bir lanet gibi tükürüyor. Gözleri zehirli, alaycı bir şeyle kararıyor. "Ana'nın parmaklarımı sürerken inlediği isme bir yüz koymak o kadar da zor değildi."

İçimi beyaz bir öfke kaplıyor.

"Eminim okul yönetimi, öğrencilerinden birinin neden İngilizce öğretmeniyile ilgili cinsel fanteziler kurduğunu öğrenmeyi çok ister-"

Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Yakasından tutarak onu kapıma çarpıyor ve olduğu yerde sabitliyorum. Nefesi kesiliyor, kabadayılığı ilk kez titriyor. Ön kolumu göğsüne bastırıyorum, dizim kalçasına sertçe giriyor ve onu altımda kilitli tutuyorum.

Yakından bakınca daha küçük görünüyor. Zayıf. Ve boyundan büyük işlere kalkıştığını yeni fark etmiş bir çocuk gibi titriyor.

"Beni tekrar tehdit etmek mi istiyorsun?" Mırıldanıyorum, sesim soğuk ve hesaplı. Daha sert bastırıyorum, hissettiğinden emin olacak kadar. İz bırakacak kadar. "O zaman gözlerimin içine bak ve yap şunu."

Kendine güveni buharlaşıyor. Bir dakika önce kolayca takındığı o kendini beğenmiş maske? Gitti.

Alay ediyor ama zayıf, zoraki. Kontrolü yeniden kazanmak için acınası bir girişim. "Ailem-"

"Ailenin ne yapacağı umurumda bile değil," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve ölümcül. "Çünkü sana söz veriyorum, benimki çok daha kötüsünü yapacak."

Walker sertçe yutkunuyor ama ona tepki verme şansı vermiyorum.

"Benimle bir daha böyle konuşmadan önce çok dikkatli ol. Ya Ana benim adımlı inliyorsa?" Sırıtarak eğildim. "Belki de onu yeterince iyi becermeyi öğrenmelisin ki senin yerine benim ona vurduğumu hayal etmek zorunda kalmasın."

Çenesi geriliyor ama gözlerindeki şüphe titreşimini görebiliyorum.

Çenesini kavrayıp sertçe sıkarak bakışlarını benimkine kilitlemeye zorluyorum. Gözbebekleri genişliyor, içlerinde korku parlıyor. "Sana söz veriyorum, bu gece kapımı çalmaya gelirse, endişelenmesi gereken *son* şey başka bir adamın adını inlemek olacak."

Devam etmeden önce bunun yerleşmesine izin verdim, tutuşum sıkılaştı.

"Çünkü benimle birlikteyken benimkinden başka bir isim bilmeyecek. Bu yüzden, ben ona düzgünce becerilmenin nasıl bir şey olduğunu gösterirken küçük kız arkadaşının senin kim olduğunu bile unutmasını istemiyorsan, sana ve tüm küçük partililerine yolumdan çekilmenizi öneririm."

Keskin bir çekişle onu kapımdan uzaklaştırıyorum, tökezlemesini, neredeyse takılıp düşmesini izliyorum.

"İyi geceler Bay Gilmore," diye dudak büküyorum, her hecesinde zehir var.

Göğsünü ovuştururken kıpırdamıyorum, yüzü öfke ve inançsızlık arasında bir şeye dönüşmüş.

"Ana'dan uzak dur," diye tıslıyor, sesi titriyor, egosu zar zor ayakta duruyor.

İçimde tamamen vahşi bir şey kopuyor.

Onu benden uzak tutmaya çalışması fikri bile onu çok daha çekici kılıyor.

Omzumun üzerinden bakarken dudaklarımda yavaş ve bilmiş bir sırıtış belirmesine izin veriyorum. "Bence bunu yanlış kişiye söylüyorsun, tatlı çocuk."

Ve hiçbir şey, *hiçbir şey*, kapıyı onun şaşkın suratına çarpıp kapatmaktan daha tatmin edici olamaz.

Bölüm 12

Anastasia

"İçimden bir ses bunun hiçbir kısmının küçük olmayacağını söylüyor," diye alay ederek Walker'ın bu akşamki sözde buluşma için hazırladığı kapsamlı listeyi tarıyorum. Stokladığı alkol miktarına bakılırsa, bunun sosyalleşmekle değil, zil zurna sarhoş olmakla ilgili olduğu açık.

"Pekala, t a m a m , bu bir parti," diye itiraf ediyor Walker telefonda. "Ama gelirsen, kendini daha az yabancı hissetmen için Elijah ve Megan'ı da getirebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yersiz mi?"

"Demek istediğim... partiler muhtemelen sana göre değil-"

"Walker, daha ehliyetimi bile almadan ailemin arkasından iş çeviriyordum." Homurdanıyorum.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda acı bir tat veriyor. En büyük pişmanlıklarımın biri.

Hastalanmadan önce b a b a m l a geçirebileceğim o kadar çok zaman vardı ki. Ucuz heyecanlar peşinde koşarak harcadığım zaman.

Boğazımı temizleyerek bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. "Ben de ev partisi *heyecanlarından* payıma düşeni aldım."

Walker'ın sesi değişiyor, müstehcenleşiyor. "Anlat bakalım. Bahsettiğin bu heyecan nedir?"

Sırıtarak, ben de ona uyuyorum.

"Şöyle diyelim, dört iyi kadehten sonra, seni seve seve ekerim ve sıramı odadaki en ateşli kızla şişe çevirmece oynayarak alırım."

Alkol her zaman çekiciliğimin en büyük eşitleyicisi olmuştur. Erkekleri tercih ediyordum gibi davranmayı severim ama birkaç kadehten sonra bu sahte kesinlik hızla çözülür.

Lise bunu yeterince kanıtladı. Çok fazla içki, Erica ile beş dakikalık bir öpüşme seansı, gömleklerin altındaki ellere ve yabancı bölgeyi keşfeden parmaklara kadar tırmandı.

Ama sonra babam hastalandı ve aniden, bir yabancının evinde sarhoş olmak için gizlice dışarı çıkma fikri ihanet gibi geldi.

O zamanlar Cole ve Erica benim değişmezlerimdi. Benim istikrarım.

Geriye dönüp baktığımda, bunu görmeliydim. Cole'un Erica ve benim öpüşmemizi izlerken, benimle yalnızken olduğundan daha mutlu olduğunu.

Tüm işaretler oradaydı, çatlaklar açılmadan çok önce oluşmuştu.

Babamın kanserini benim uzaklığımdan yararlanmak için mükemmel bir bahane olarak kullanacağını kim bilebilirdi?

"Yani bana kız kıza bir şeyler yapma şansım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hoşça kal Walker!" Megan aramayı sonlandırmadan önce tatlı tatlı cıvıltıyor ve yapacağı iğrenç yorumu kesiyor.

Telefonumu yatağının üzerine fırlatırken gözlerini kırıştırıyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak öyle keskin bir bakış fırlatıyor ki neredeyse beni kesecek.

"Bu neyle ilgiliydi?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Ondan hoşlanmıyorum." "Ondan hoşlanmıyor musun?" Alay ediyorum.

"Beni duydun, Ana." Sesinde artık hiç şakacılık yok. "Ondan hoşlanmıyorum. Cole hakkında fazla bir şey bilmiyorum ve bunun için *Tanrı*'ya şükrediyorum, çünkü bana anlattığın her şeyden sonra, muhtemelen onun suratını yumruklardım. Ama Walker? Dışarıdan bakınca, yeni oyuncağıyla eğlenen zengin, narsist bir çocuktan başka bir şey gibi görünmüyor."

Sözleri karnına bir yumruk gibi indi.

Çünkü derinlerde bir yerde?

Haklı olabileceğinden korkuyorum.

"Bu senaryodaki yeni 'oyuncağı' ben olduğumu varsayıyorum?"

Megan gözlerini deviriyor ve yanımdaki yatağa çöküyor, kollarını kavuşturmuş, her ne saçma bahane sunacaksam ona hazırlanıyor gibi.

"Elijah ve ben ayrıldıktan sonra film gecesi neler olduğunu bana anlatmaktan cidden kaçınmaya devam edecek misin?" diye üsteliyor. "Çünkü o zamandan beri,

Walker ne zaman etrafta olsa, kusmuğunu tutuyormuş gibi görünüyorsun."

Tepkim için Walker'ı, onun varlığının tüylerimi diken diken etmesini suçlamak isterdim. Ama içten içe, kaçınmamın sadece onunla ilgili olmadığını biliyorum.

O zamandan beri zihnimi meşgul eden adam hakkında. Ve Megan'ın bunun gerçek nedenini hazmedeceğinden şüpheliyim.

Gözlerini kısıyor. "Tam dürüstlük mü?"

Tereddüt ediyorum ama başımı sallıyorum. Artık kaçmanın bir anlamı yok.

"O gece beni harekete geçiremedi ve ... ben de kurtulmak için eski sevgilimin adını ağzımdan çıkarmış olabilirim."

Gözleri açılıyor. "Lanet olsun, Ana-"

"Özür olarak ona oral seks yapmaya çalıştım ve... sertleşti." Kaba demek hafif kalır.

Megan'ın duruşu anında değişiyor, ifadesi sertleşiyor. "Sana hoşlanmadığın bir şekilde dokundu mu-"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye araya girdim hemen. "Sadece... çok fazlaydı."

Midemin düğümlenmesine ve vücudumun donmasına neden olan bir sürü şey. Ama işte işin boktan kısmı.

Noah benimle uğraşırken, acı, ellerinin morartıcı tutuşu, dokunuşunun çiğ yoğunluğu beni heyecanlandırıyordu. Bunu arzuluyordum. Walker'la korkuyordum. Ama Noah ile?

Sadece daha fazlasını istedim.

Bir adamın acımasız dokunuşu beni korkudan titretirken, diğerinin sadece düşünmek bile beni nasıl ıslattığını anlat bana.

Megan inleyerek yatağa geri döndü. "Erkek seçme konusunda astronomik derecede kötüsün."

"Bunun için teşekkürler." Alay ediyorum.

"Ve daha da kötüsü," diye devam ediyor, "Walker'ın bu gece bizi davet etmesinin tek sebebinin aptal bir lezbiyen porno fantezisini gerçek hayatta yaşamak olduğunu düşünüyorum."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Walker'ın egosunu okşamak için rastgele bir kızla öpüşmüyorum, eğer endişelendiğin buysa."

Megan suratını asıyor, açıkça ikna olmamış.

"Bu geceyi çoğunlukla onu rahat bırakmak için bir bahane olarak kullanıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Alkol bana ilişkiyi bitirmek için ihtiyacım olan cesareti veriyor."

Beni şüpheyle inceliyor. Sonra bakışları keskinleşiyor. "Peki ya Cole ve Erica da oradaysa?"

Bu soru karnıma bir yumruk gibi indi.

"Walker'la olan küçük ayrılığınızı daha da kötüleştireceklerinden endişelenmiyor musun?" diye ekliyor, hâlâ sert, hâlâ kızgın, her zamanki neşesi gitmiş.

Düşüncesi midemi bulandırır da omuz silkmeye zorluyorum. "Biz çıkmıyoruz Megan. Bu dramatik bir ayrılık değil."

Kımıldamıyor.

Gözleri daralıyor, sanki bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi benimkileri araştırıyor.

"Bu başka neyle ilgili Megan?" İç çekiyorum. "Beni kolladığını anlıyorum, ama söyledığım her şeyde delikler açıyorsun-"

"Ben iyiyim Ana," diye tıslıyor Megan, sesi keskin, hayal kırıklığı havada yoğun. "O partiye gidip hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın, kalp kıracaksın, Elijah ve ben izlemek zorunda kalırken rastgele bir serseriyle yaptığın öpüşme seansının suçunu alkole atacaksın. Her heteroseksüel kızın yapmaya bayıldığı şey bu."

Sözleri beklediğimden daha sertti.

Sonra anladım.

Onu kullanacağımı düşünüyor.

"Megan," diyorum, sözünü yarıda keserek. Ellerim kollarını buluyor, huzursuz hareketlerini sakinleştiriyor. Bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Gerçekten de senin gibi muhteşem birini öpmek için tek motivasyon kaynağımın alkol olacağını mı düşünüyorsun?"

Nefesi kesiliyor ama başka tarafa bakmasına izin vermiyorum.

"Böyle düşünmene izin vererek seni incitmek istemedim."

İfadesi duraksıyor, yumuşuyor ve ham bir hal alıyor. Ama sonra, aynı hızla, sert bir şeye dönüşüyor. Yorgun bir şeye.

"Sen ve birlikte olduğum her kız elinize bir şişe alıp benim gibi insanları, ne istediğinden emin olan insanları kullanmayı seviyorsunuz. Sonra ertesi sabah uyandığınızda tüm suçu içkiye atıyorsunuz." Çenesi geriliyor. "Kırılmadım, Ana. Kızgıyım."

Düşünmüyoru

m. Tepki

veriyorum.

Eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ağzından dökülmek üzere olan itirazları susturuyorum. Parmaklarım yüzünün yan tarafını sıyrıp çenesini kavırıyor ve onu yatağa doğru itiyorum. Direnmiyor.

Beni daha yakına çekiyor, yumrukları gömleğimin önünü sıkıyor ve ben bunu hissediyorum, midemin derinliklerindeki o yavaş yanmayı, tenimin altındaki tehlikeli bir şeyin sessiz uğultusunu.

Belki de ihtiyacım olan şey budur.

Dikkat dağıtıcı bir şey. Sağlıklı bir oyalanma.

Merakımı keşfetmenin bir yolu. Noah'yı bastırmak için.

Elim gömleğinin altından kayarak aşağıya inmeden önce dilimin dudaklarının kenarıyla oynamasına izin veriyorum. Nefes nefese kaldığı anda şansımı deniyorum, parmaklarım yukarı doğru ilerlerken öpücüğü derinleştiriyorum ve gömleğini de beraberinde sürüklüyorum.

Birlikte hareket eden ağızlarımızdan çıkan ıslak sesler onun nefes nefese inlemelerine karışıyor ve başparmağım sertleşmiş meme ucunun üzerinden geçerken bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

Burada durmalıyım. Ben sarhoş değilim.

Demek istediğimi zaten anlattım. Ama sonra, Noah.

Dokunuşu düşüncelerime çarpıyor, davetsiz, kaçınılmaz. Şu anda bana nasıl dokunabilirdi?

Bunu görse ne yapardı? Kızarmıydı?

Katılmak ister miydi?

Bana olan saplantısı ne kadar ileri gider?

İçimde keskin bir ihtiyaç kıvrılıyor, bükülüyor, karanlık ve aç.

Megan'ın alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum ama arzuladığım acı gelmiyor. Bu yeterli değil.

Acıyı hissetmeliyim.

Acı çektirmeliyim.

Hiç düşünmeden parmaklarım göğüs ucunu sıkıyor, çimdikliyor. Sertçe.

Megan'ın nefesi kesiliyor, vücudu benimkinin altında sarsılıyor. Bu ses içime yeni bir uyarılma dalgası gönderiyor, içgüdülerim beni daha da tahrik ediyor. Dudağını ısıriyorum, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde.

Kanın metalik tadı dilimi kaplıyor.

Megan aniden geri çekiliyor ve şişmiş, kızarmış dudağına dokunuyor. Parmakları lekeli çıkıyor.

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ana," diye nefes alıyor, sesinde okunamayan bir şey var. "Beni ısırдын."

Başımı eğiyorum, gerçeklik etrafımda yıkılıyor.

Megan Noah değil.

Hiç kimse değil.

Kimse Noah'nın bana verdiği dokunuşa sahip değil ve ben az önce utanmadan yurt arkadaşına dokunarak onun bıraktığı yüksekliğin peşinden koşmaya çalıştım.

Hay sikeyim.

Megan'ın tişörtünü onun için indirirken yanaklarıma sıcaklık doluyor, utanç omurgamı tırmalıyor.

"Kendimi kaptırdım," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Sıkıştırma, ısırma-"

"Demek istediğini anladım," diyor Megan, gözleri faltaşı gibi açılmış ama ürkütücü bir sakinlikle. "Açıkça,

Yatakta uyumlu olamayız ama bundan zevk almadığımı söyleyemem." Bir elini saçlarında gezdirerek nefes veriyor. "Niyetinden şüphe ettiğim için özür dilerim-"

"Hayır, bunu yapma," diye araya girdim hemen. "Seni incittiğim için özür dilerim." Ensemi ovuştururken utancımın ağırlığı daha da derinlere çöküyor. "Denemiyordum-"

"Sert seviyorsun, Ana. Utanmana gerek yok." Megan gözlerini devirerek alay ediyor.

Ona bakıyorum, hala üzgün olabileceğine dair bir işaret arıyorum, ama o beni çoktan anlamış gibi sırtıyor.

"Ve sen... az önce olanlar yüzünden incinmedin mi?" Dikkatle soruyorum.

"Eğer bundan sonra sana aşık olup olmadığımı soruyorsan? Hayır." Megan sırtarak başını sallıyor. "Genelde kalbimi kıranlar heteroseksüel kızlar oluyor. Ama sen, dostum, en azından bi-meraklısın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor.

"Ama söyle bana, beni öperken kimi düşünüyordun? Ve bana Walker'ı beslediğin yalanı söyleme."

Benim içimi görüyor. Her zaman yaptığı gibi. "Ben-"

"Öyleydin," diye tersleyerek sözümü zahmetsizce kesti. "Bir erkeği etkilemeyi başarabilirsin ama benimle yaratmaya çalıştığın dikkat dağıtıcı şeyi hemen anlıyorum. Peki... kim o?"

Megan gömleğini düzeltiyor ve önümde bağdaş kurup oturuyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, bekliyor.

Aramızdaki sıcaklık çoktan kayboldu, yerini daha ağır bir şey aldı. "O kötü bir fikir." İçimi çektim.

Kaşları kalktı. "Gerçekten kötü bir fikir mi?"

"Eğlenmeye değmez," diye mırıldanıyorum.

İki parmağını kaldırıp başını sallıyor. "Eğer doğru sayıyorsam, onun hakkında iki kez fantezi kurdun. İki ayrı kişiyle, yine de bunun eğlenmeye değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Kötü fikirler vardır Megan, bir de *kötü* fikirler vardır." Başımı sallarken sesim keskinleşiyor, "Bunun geçip gitmesine izin vermeyi ve düşüncelerimi meşgul eden her kim olursa olsun dikkatimi dağıtmak için sarhoş bir sevişme seansı yapmayı tercih ederim."

"Ve ben de senin dikkatini dağıtmasını istediğin kişi miyim?"

Megan sırtıyor. "Walker yerine seni öpmeyi tercih ederim."

Sırtıyorum.

Dramatik bir şekilde yatağa geri düşüyor ve inliyor. "Tamam.

Gidebiliriz. Ama iki şartla."

Kendimi hazırlayarak sessizce bekliyorum.

Bir parmağını kaldırdı. "Eğer tekrar öpüşürsek, ısırarak yok." Gülüyor. Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Adil."

O alır a derin nefes önce tutma yukarı ve ikinci
Parmak, Gözlerinde muzip bir parıltı.

"Peki ya ikinci koşul?"

Megan dolabıma doğru bakıyor, sırtışı genişliyor.

"Öyle bir şey giyiyorsun ki Walker ve gizemli erkeğin dizlerinin üzerine çöküyor.

Biraz drama umurumda olmazdı."

Başımı sallayarak alay ediyorum.

"Söylemesi yapmaktan daha
kolay."

Son baktığımda, profesörler üniversite partilerinde
oyalanmıyordu. Sonra tekrar... belki de böylesi daha iyidir.

Bölüm 13

Anastasia

Dar siyah elbisenin eteklerini **çekıştırırken**, kumaş ikinci bir deri gibi kıvrımlarıma yapışıyor. Elbisenin alt kısmı kalçamın üzerinde, çok yüksekte duruyor ve bana tek bir yanlış hareket, tek bir büyük eğilme ile arkamdaki herkesin kıcımı ve onu zar zor örten siyah dantel tangayı engelsiz bir şekilde görebileceğini hatırlatıyor.

Kendimi Megan'ın elbisesinin içine sıkıştırmak başlı başına bir meydan okumaydı. Göğüslerimi yukarı kaldırmasına ve yüzümü lanet olası sanat eserlerinden biri gibi boyamasına izin vermek mi? Daha da ürkütücüydü.

Kızıl saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken, koyu renk göz makyajım ve koyu kırmızı dudaklarım görünümümün baştan çıkarıcı yanını daha da derinleştiriyor. Banyo aynasındaki yansımama bakarken kendimi zar zor tanıyorum.

Sonra...

Şaplak.

Megan'ın avucu kıcıma sertçe iniyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Hala Noah kadar sert değil. Hay

sikeyim.

Benim neyim var böyle?

Onu düşünmeyi bırak.

"Bak ne kadar seksi görünüyorsun," diye sırtıyor Megan, saçlarımı üçüncü kez kabartırken beni heyecanlandırıyor.

Bakışlarımı ona doğru sürükleyerek kendi kıyafetini inceliyorum.

Göğüs uçları kumaştan utanmadan görünen şeffaf beyaz bir üst, bacaklarını boyanmış gibi saran şık siyah bir pantolonla eşleştirilmiş. Kendine özgü kedi gözü göz kalemi ve loş ışık altında parlayan koyu zeytin rengi teniyle zahmetsiz güzelliğın tanımı.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," diye şaka yapıyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzerken. "Kıyafetleri değiştirmek için çok mu geç?"

Tam o sırada kapı ritmik bir şekilde çalındı.

Elijah.

"Ve Elijah'ı seni giyinik görmekten mahrum mu bırakayım? Hayal görüyorsun," diye sırtıyor Megan.

Ben itiraz edemeden kapı açılıyor ve Elijah bir eliyle dramatik bir şekilde gözlerini kapatarak içeri giriyor. Şatafatla zahmetsizce şıklığın bir karışımı olan kıyafeti, sadece onun başarabileceği gösterişli çizgili bir gömlek ve parlak mavi kot pantolondan oluşuyor.

"Bakmıyorum," diye mırıldanıyor. "Bu gece ihtiyacım olan son şey istenmeyen memeler-"

Gözlerimi devirerek bileğini kavıyorum ve elini yüzünden çekiyorum. "Burada meme yok," diye gülüyorum.

Elijah sonunda ikimizin arasına bakıyor ve neredeyse çenesi düşecek. "Aynı fikirde değilim. Bu Ana ve Megan hangi cehennemdeydi?"

diye haykırıyor, sanki bizi lanet bir defileye çıkarıyormuş gibi ellerini sallıyor.

Megan gözlerini devirir, onu görmezden gelerek arabasının anahtarlarına uzanmaya başlamıştır bile. Sonra Elijah gözlerini kısıyor.

"Ne zamandan beri ruj sürüyorsun Meg?"

Midem sıkışıyor.

Megan'la göz göze gelince neden bahsettiğini anlıyorum, kurumuş kan hala dudağında duruyor.

"Oh, önemli değil-"

"Onunla öpüştüm," diye araya giriyorum, kelimeler iki kez düşünmeden ağzımdan dökülüveriyor. "İşler biraz karıştı."

Elijah ağzı bir karış açık, kırık bir menteşe gibi sallanıyor. Aklından geçen her türlü dramatiğe başlamadan önce Megan'ın anahtarlarını alıyorum ve ikisini de kapıya doğru itiyorum.

Elijah hala ikimize çılgınca bakarak, "Ne kaçırdığımı anlatsan iyi olur," diyor. "Yoksa yemin ederim, ikinizi de bir sonraki film gecesinde en boktan, düşük bütçeli, müstehcen romantik komediyi izlemeye zorlarım."

İnliyorum, şimdiden fazla paylaşma seçimimden pişmanlık duyuyorum.

Yüce Tanrım.

Belki de bazı şeyler gerçeklerden daha kötüdür.

"Peki bana bu boktan partiye neden gittiğimizi tekrar hatırlatır mısın?" Elijah arka koltuktan çekiştiriyor. "Görünüşe göre Megan'la yeterince iyi geçiniyorsun-"

"Onunla yatmıyordum," diye tersliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu partiye gitmemin tek nedeni Walker'ın aramızda olduğunu düşündüğü her neyse onu bozmak."

"Ana onu bir adamı kıskandırmak için kullanıyordu," diye araya giriyor Megan.

Harika. Elijah'ın lanet bir taziye gibi yapışacağı daha fazla bağlam. Gözleri açılıyor, yüzüne boktan bir sırıtış yayılıyor.

"Bekle. Yani başka bir adamın adını inletmenle ilgili tüm hikaye saçmalık değil miydi? Yüzünü sikmesine şaşmamalı-"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, tehlikeyi sezerek hemen yakasını çekiştiriyor.

Ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, evet, açıkça berbat bir durum," diye geri adım attı. "Ama Walker gibi bir et kafalı? Adam sadece bira içmeyi ve kadınları kötü bir şekilde becermeyi biliyor. Elbette varsayılan tepkisi seks olacaktır."

Megan sürücü koltuğundan sırıtıyor. "Ana bize gizemli erkeğinin kim olduğunu söylemeyi reddediyor," diye alay ediyor. "Belki o küçük elbisenin içine sıkışmış sevimli kıcını görünce gölgelerden çıkar-"

"Bu gece burada olmayacak," diye sertçe araya girdim. "Walker'ı bırakıp kaçmadan önce biraz içki içmeye odaklanabilir miyiz lütfen?"

Megan parmaklarını direksiyona vurarak düşünüyormuş gibi yapıyor

o.

"Kapalı kızlarla vizitemi yaptıktan sonra, tamamen seninim." "Ben sadece drama için buradayım." Elijah omuz silkti.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğiliyor ve kollarını bana doluyor Arkamdan, araba koltuğumda beni lanet bir koala gibi kucaklıyor.

"Ayrıca, ikinizi de o korkunç okul çocuklarından başka kim koruyacak?" diye sırıtıyor.

Megan ve ben kahkahalara boğuluyoruz, sadece bu görüntü bile bizi harekete geçirmeye yetiyor.

Tek hayal edebildiğim Elijah'ın bir elinde biber gazı, ona doğru nefes alan herkesi şiddetli bir şekilde buğulandırması.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Birinin kışını tekmelediğiniz gün, ikinize de gizemli adamımı anlatacağım gündür."

Elijah dramatik bir şekilde oflayıp pufluyor ve koltuğuna geri dönüyor. "Sanırım bu gece biraz kış tekmelemem gerekecek."

Yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyorum, pozitif kalmaya kararlıyım.

Ama derinlerde?

Bu gece ihtiyacım olan son şey, zihnimde daimi ikametgah edinen adam hakkındaki gerçeği öğrenen biri.

Noah

Onları boğacağım.

Hayır, o sarhoş salakların her birini tek tek boğacağım.

Bas ağırlıklı müzik binayı sarsarken duvarlar sallanıyor, gürültü ve kaosun korkunç bir karışımı. Walker'ın partisi tam bir cümbüşe dönüşmüş, bedenler duvarlara çarpıyor, sarhoş kahkahaları lanet olası bir veba gibi koridorlara yayılıyor.

Bunu beklemeliydim.

Ailesinin bu binanın sahibi olduğu düşünülürse, ev sahibine yaptığım beş aramanın neden gizemli bir şekilde göz ardı edildiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Mükemmel.

Elimdeki viski bardağını sıkıca kavırıyorum, gözlerim şişenin azalan içeriğine kayıyor.

Şişenin yarısı bitti.

Bir iş gecesinde bundan ne kadar pişman olacağım? Zevk için içmek bir şeydir.

Bir kadının düşüncesini bastırmak için içmek başka bir şey.

Walker'la koridordaki küçük etkileşimimden sonra kendimi kaybettim. Ona dokundu.

Benim olana dokundu.

Elleri onun vücudundaydı, hiç kimsenin, benden başka hiç kimsenin deneyimlememesi gereken şeyleri hissediyordu.

Ve Şimdi, o partide, zil zurna sarhoş bir halde, onun pis ellerini tekrar üzerinde gezdirmesine izin veriyor olabilir.

Bu düşünce içimde karanlık, kalın ve boğucu bir Şeyin kıvrılmasına neden oluyor.

Onun dudaklarının kirli sikine dolanmasını hak etmiyor.

Onun inlemelerini duymayı hak etmiyor.

Ona acı ya da zevk, herhangi bir Şey hissettirmesi gereken tek kişi benim.

Peki ya Şu anda o partideyse?

Bunu ona hatırlatmam gerekebilir. O gece

gözlerinde gördüm.

 stek.

Vücudunun dokunuşumla eriyiŐini, kalçalarının arasındaki ıslak karmaŐayla neredeyse bana övgüler d z Ő n .

Bunun tek taraflı olmadığını

biliyordum. Beni istiyordu.

Ve eğer bir Şey varsa, Walker'ın küçük patlaması sadece bunu doğruladı. Onun ellerini üzerinde istemiyor. Onun ağzını istemiyor.

Sadece beni istiyor.

Ama bu yanlış.

Hem de çok yanlış.

Yatak odasında onun üzerinde otorite kurmak başka bir Şey.  Ğretmeni olarak onunla yüzleşmek zorunda kalmak, bunların hiçbiri olmuyormuŐ gibi davranmak, iŐkenceden başka bir Şey değil.

Tüm bunlar lanet bir işkence.

Hızlı arama listesindeki kadınlardan birini arayıp bir tür rahatlama, geçici bir çözüm bulmayı düşündüm.

 simler arasında gezinerek Ana'ya uzaktan bile benzeyen birini, herhangi birini aradım.

 Őte o zaman kafama dank etti.

Bende bir sorun var.

 stediğim her Şeye sahip olabilirim.  stediğim herkese. Ve yine de, uzak durmam gerektiğini bildiğim tek Şey, ailemden uzaklaŐmamı tehlikeye atabilecek tek Şey, hiçbir lanet sonuç yokmuş gibi yürüdüğüm Şeyin ta kendisi.

Ondan uzak durmalıyım.

Kalmak zorundayım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yavaşça nefes veriyorum.

Sonra-

"Ana!"

Koridordan bir ses yükseliyor, keskin, gürültülü ve anında ayıltıcı.

Düşünmek üzere olduğum tüm mantıklar bir alev gibi sönüp yok oluyor.

Zar zor da olsa hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyorum. Kravatım boynumda gevşek duruyor, gömleğimin düğmeleri açık ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Parmak uçlarım karnımı sıyrıyor, belimi çevreleyen silik, dairesel yara izlerinin üzerinde geziniyor. Geçmişin soluk hatırlatıcıları. Duyguların hayatınızı ele geçirmesine izin verdiğinizde neler olduğunu.

Duygular hatalara yol açar.

Elim kapı kolunun üzerinde geziniyor.

Uzaklaş, Noah.

Bir adım geri atıyorum, zihnim bana işkence ediyor.

Yürü git.

"Bak ne kadar seksi görünüyorsun!"

Başka bir erkek sesi, yüksek sesle, gülerek, alay ederek. Yavaş bir nefes ciğerlerimi dolduruyor.

Diğer yandan...

Belki de öfke diğer tüm duygularımdan daha ağır basıyordu.

Kapıyı kırarak açıyorum ve karşımdaki manzara karşısında sikim sertleşiyor.

Siktir.

Elimi kasıklarına bastırarak, içimde kabaran zonklama dürtüsünü yatıştırmak için kendime söz veriyorum.

Ana.

Mükemmel, kıvrımlı kışını zar zor örten dar siyah bir elbiseye sarınmış. Göğüsleri yukarı kalkmış, dikkat çekmek için yalvarıyor, koyu renk göz makyajı, makyajı dağıldığında ne kadar daha iyi görüneceğine dair günahkâr imgeyi güçlendiriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, dudakları titriyor.

Dudakları.

Derin, zengin bir kırmızıyla kaplanmış, dolgun ve mahvedilmeyi bekliyor.

Ve saçları, sırtından aşağıya doğru uzanan yumuşak bukleler, adımı haykırırken parmak uçlarıma dolanmak için adeta yalvarıyor.

Bu şehvet. Başka bir şey değil.

Ona duyduğum bu amansız arzuyu kovduğumda, o sadece başka bir kadın olacak. Başka bir yüz.

Tıpkı diğerkleri gibi.

Bir kez doyduğumda, bu sapkın düşünceler yok olacak.

Seviştığım kadınların başka erkeklere gitmesi umurumda değil. Daha önce hiç önemli olmamıştı.

Peki neden-

"İşte o r a d a ! " Walker'ın sesi sinirlerime dokunarak beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Kolları Ana'nın etrafını sarıyor, elleri çok özgürce dolaşılıyor.

Sonra kışını kavradı.

Sertçe.

Ana çığlık atıyor ve hemen adamın elini itiyor.

İçimde bembeyaz bir öfke dalgası kabarıyor. Beni oraya yürümekten, Ana'yı daireme çekip ait olduğu yerde tutmaktan alıkoyan tek şey, ereksiyonumun hâlâ acı verecek kadar belirgin olması.

"Walker-"

"Şu elbiseye bak," diye sözünü kesiyor, sesi sarhoş bir kibirle karışık.

Bakışlarımı kaydırıyorum. Ana'nın arkadaşları yakınlarda duruyor, yüz ifadeleri Ana'n ı n rahatsızlığını yansıtıyor.

Tuhaf.

Sınıfta onun ellerinin üzerinde olmasından hoşlanıyor gibiydi. Ama şimdi? Tiksinişmiş görünüyor.

"Şimdiden sarhoş mu oldun?" Ana kollarını kavuşturuyor, keskin gözlerinin ardında ateş parlıyor. Bu saçma sapan tavrı onu daha çok istememe neden oluyor.

Yüzüm kalçalarının arasına gömülüyken beni azarlamaya çalışmasını çok isterdim.

Onun tadına bakmak için neler yapmazdım ki, nefes nefese kalmış, durmam için yalvarırken dudaklarından o tatlı salgıyı çekmek için neler yapmazdım ki.

"Birkaç bira içtim," diye inliyor Walker. "Ama cidden, içeri gel-" Başı kapıma doğru eğiliyor.

Hemen kapattım.

Lanet olsun.

İhtiyacım olan son şey onu izlediğimi fark etmesi. Son konuşmamızdan sonra Ana'ya olan düşkünlüğümle ilgili şüpheleri çoktan oluşmaya başladı. İhtiyacım olan son şey ona daha fazla cephane vermek.

Alnımı kapıya dayayarak koridordaki sesin azalmasını dinliyorum. Nefeslerim sığ, vücudum gergin.

Sakinleşmem gerekiyor.

İçki içerken mantık yürütmek hiçbir zaman güçlü yanımdı. Alkolün etkisi altına girdiğim an, mantık ortadan kalkıyor.

Ve sonra-

"Noah."

Onun sesi.

Yumuşak.

Arıyor.

Donup kaldım.

Kapıma hafifçe vurdu, zar zor ama vücudumdaki tüm kasları germeye yetti.

"Beni deli gibi hissettirme," diye mırıldanıyor. "Sen olduğunu

biliyorum." Parmaklarım kapı kolunun etrafında seğiriyor.

Onu yırtıp açmamak için kendimi zor tutuyorum-

"Walker'ın neden her beş saniyede bir kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştığını bana söylemek ister misin-"

Bitirmesine izin vermedim.

Kapı açıldı ve soğuk, talepkâr bakışı tamamen başka bir şeye dönüştü.

Sürpriz.

Bakışları düşüyor, açıkta kalan tenimde oyalanıyor, çıplak göğsümün üzerinde geziniyor ve kaçınılmaz olarak aşağıya iniyor.

Bakıyor.

Ve kızarıklık boynuna doğru süzülüp yanaklarını renklendirdiğinde anlıyorum.

Bakması zaman aldı.

Kedi gibi gözleri nihayet bana döndüğünde sırtıyorum. Çok çarpıcı.

Orada dururken, kızarmış, telaşlı, kendi inatçılığı ve inkar edilemez cazibesi arasında sıkışmış, ruhu olan hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir cazibe gibi görünüyor.

Şanslıyım ki.

Ben kendiminkini uzun zaman önce kaybettim.

"Demek burada yaşıyorsun," diye mırıldanıyor birkaç dakikalık

sessizlikten sonra. "Maalesef," diye tıslıyorum.

Ana hafifçe eğiliyor, beni incelerken burnunu kırıstırıyor.

"Sanırım sen de sarhoşsun," diye gözlemliyor, her hecesinde bir yargı var.

Alay ediyorum, bakışlarımı Walker'ın kapısına doğru kaydırıyorum.

"Sanki planın bu değilmiş gibi," diye sırtıyorum. "Sana en son yakınımda sarhoş olduğunda ne olduğunu hatırlatayım mı?"

Dudakları aralanıyor ama araya girmesine fırsat vermiyorum.

"Kimse senden buraya gelmeni istemedi ama yine de buradasın." Başımı eğip kollarının vücudunu sarışını izliyorum. "Merak ediyorum da Anastasia, beni gerçekten de iddia ettiğin kadar hor görüyor musun?"

Çenesi sıkılıyor.

"Köpeğinin şu anda seninle olması gerekmiyor mu?" Devam ediyorum, sırtışım derinleşiyor. "Çaresiz bir hayvan gibi o küçük siyah elbiseyi yırtması gerekmiyor mu?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanakları kızarıyor, öfkeden ya da öfkeye çok yakın bir şeyden.

"Onlara Elijah'ın arabasında bir şey unuttuğumu söyledim," diye çıkışıyor, sesi savunmacı. "Ve eğer dürüst olmak gerekirse, Walker'ın neden lanet bir deli gibi davrandığına dair bazı cevapların olduğunu umuyordum."

Öne doğru bir adım atıyor, parfümünün keskinliğini yakalayabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Seni bir an için gördüğümde bu boktan tavrının sebebinin sen olabileceğini tahmin etmek zor olmadı," diye tıslıyor.

Gözleri ona ihanet ediyor, gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce vücudumda gezdiriyor.

Eğlenerek kapı aralığına doğru tembelce eğildim. "Eminim seks arkadaşının boktan ruh halinin suçunu bana atmak istersin," diye mırıldanıyorum, "ama belki de sadece berbat bir erkek zevkin vardır."

Ana'nın yüz ifadesi ateşleniyor.

Parmağını çıplak gövdemın üzerine bastırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Bundan zevk mi alıyorsun?" diye fısıldıyor, sesi korkudan değil, çok daha tehlikeli bir şeyden titriyor.

İrkilmiyorum.

"Benimle uğraşmaktan zevk mi alıyorsun?" diye devam ediyor, sesi şimdi daha alçak. "Sanki yaptığın şey yasadışı değilmiş gibi-"

"Yasadışı mı?" Sırtışım keskinleşiyor. "Beni ispiyonlayacak mısın, Ana?"

Bocalıyor. Kendine güveni bir an için kırıştı ve elini bıraktı. Bir adım öne çıkıyorum.

Daha da yaklaştım.

Parmaklarım boynunun arkasını buluyor, teninin etrafında kıvrılıyor, vücudunun benimkiyle çarpışması için onu yeterince çeğiştiriyor.

Sertleşiyor ama geri çekilmiyor.

Nefes alış veriş sığ. Kararlılığı kırılıyor.

"Beni ele vermek istiyor musun, Ana?" Sesim alçak, ikna edici. Tutuşum hafifçe sıklaşıyor. "Yoksa sen de bunu benim kadar seviyor musun?"

Gözlerini dikmiş bakıyor, çenesi gergin, dudakları ayrık, nefesi kararsız.

"Siktir git Noah," diye tükürüyor ama kelimeler istediği gibi çıkmıyor.

"Hâlâ inkâr mı ediyorsun?" Kıkırdıyorum.

Sonra, hiç uyarmadan onu ters çeviriyorum.

Sırtı göğsümle buluştuğunda keskin bir nefes alıyor, kolum ön tarafına dolanıyor ve onu kendime kilitliyor.

Elim yukarı kayıyor, göğsünün kabarıklığını buluyor, dudaklarım kulağının yakınında gezinirken parmaklarım yumuşak kıvrımın üzerinde yayılıyor.

Titriyor.

Titrek nefesinin sesi, vücudunun benimkine uyum sağlama şekli beni heyecanlandırıyor.

Avucumu ona daha sıkı bastırıyorum, parmaklarım dokunuşumun altındaki sertleşmiş tepeyle alay ediyor, yavaşça yoğuruyor.

Ana titriyor.

"Belki de küçük teorimi test etmeliyiz." diye fısıldarken dudaklarım kulağını zar zor sıyrıyor.

Onu bana doğru daha sert itiyorum, kıvranıyor.

Sırtını göğsüme yaslıyor, kolum ön tarafına dolanarak onu yerinde sabitlerken nefesi kesiliyor.

Elim göğsünü buluyor, yumuşak kıvrımın üzerinde kalıplanıyor, parmaklarım sahiplenici bir şekilde yayılıyor. Titriyor, vücudu ona ihanet ediyor ve titreyerek verdiği nefesin sesi içimde karanlık bir heyecan uyandırıyor.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağının birkaç santim ötesinde geziniyor, nefesim teninde geziniyor.

Titriyor.

Mükemmel.

Parmaklarım yavaşça yoğuruyor, ince kumaş bariyerinin altında göğüs ucunun sert tepesini hissediyorum.

Dudaklarından yumuşak, istemsiz bir nefes

kaçıyor. Sırtarak daha da yaklaşıyorum,

kavrayışım sıklaşıyor.

"Hâlâ bunu istemiyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?" Kulağına karşı mırıldanıyorum, parmaklarımın alay etmesine, kandırmasına izin veriyorum.

Sertçe nefes veriyor ama cevap vermiyor.

Cevap veremez.

Çünkü ikimiz de gerçeği biliyoruz.

"Şu anda sana dokunuyor olsaydım Ana," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının kabuğuna sürtünüyor. "Sence o güzel amcığın benim için ne kadar ıslak olurdu?"

Nefesi kesiliyor, vücudu avuçlarımın altında geriliyor.

Göğsündeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, sıkıca sıkıyorum. Dudaklarından keskin bir nefes kaçıyor, sesi titriyor. "Noah, kapının önündeyiz. Herhangi biri-"

"Biliyorum," diye kestim sözünü, sesim karanlık ve tereddütsüzdü. "Bırak görsünler. Gerçekten ne kadar yaramaz olduğunu görsünler Anastasia."

İtiraz etmesi için ona zaman tanımıyorum.

Elim aşağıya iniyor, elbisesinin eteklerinin altından kayıyor, dar kumaşı belinde toplanana kadar yukarı itiyor. Parmaklarım dantel iç çamaşırının narin kemerinin altından kayıyor.

"Dantel mi?" Alay ediyorum, ses tonum eğlenceyle süslü. "Hepsi Walker için mi?"

Alay ediyor, sesinde meydan okuma ve daha da tehlikeli bir şey var... baştan çıkarma.

"Herkes için," diye mırıldanıyor. "Otuz dakika önce dilimi Megan'ın boğazına sokmuştum. Gece daha yeni başlıyor. Belki Walker'ın okul arkadaşlarından biri benimle sevişmek ister-"

Yanlış cevap.

Parmaklarım aşağı kayıyor, kalçalarının arasındaki sıcaklığa dalıyor ve sözlerini bir anda kesiyor.

Tüm vücudu sarsılıyor.

Onu nazikçe, tembelce, alaycı bir şekilde okşarken kıvrımlarının kayganlığı parmak uçlarımı kaplıyor. Başparmağım şişmiş klitorisinin üzerinde gezindiği anda keskin bir nefes alıyor, tüm vücudu benimkine karşı titriyor.

Eriyor.

Benim için eriyor, tam burada, bu açık kapı aralığında. Herkes dışarı çıkabilir. Herkes görebilirdi.

Yine de geri çekilmek yerine bana yapışıyor, tırnakları koluma batıyor, dudaklarından dökülmek üzere olan inlemelere karşı savaşıırken sıkıca kavriyor.

"Ne diyordun Ana?" Mırıldanıyorum, parmaklarım hassas tomurcuğunun üzerinde yavaş ve hassas daireler çiziyor.

Başını omzuma yaslıyor, nefesi düzensiz.

Sesi titreyerek konuşmaya çalışıyor. "Orada...

bir oda dolusu erkek öğrenci var-"

"Komik. Bu düşünceni bitirdiğini duymadım." Çünkü

bitirmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.

Ona bu şekilde sahipken olmaz.

Benim dokunuşumla çözülürken olmaz.

"Bu sana dokunacak mı?" Mırıldanıyorum, sesim kulağına karanlık bir fısıltı gibi geliyor. "Sana böyle dokunacak mı?"

Uyarı vermeden, parmaklarım şişmiş klitorisinden kaygan, muhtaç girişine doğru hareket ediyor.

Ve sonra, benim olanı alıyorum.

İki parmağım içine batıyor, tereddüt etmeden içine girerken onu gererek açıyorum. Yavaş, derin, kasıtlı. Açının izin verdiği kadar sert.

Bacakları sallanıyor.

Koluma yapışıyor, zevk onu ele geçirirken kendini ayakta tutmak için mücadele ediyor, vücudu ona tamamen ihanet ediyor.

Damlıyor, parmaklarımı kaplıyor, elimi ıslatıyor, yumuşak, çaresiz inlemeleri her amansız itişte daha da yükseliyor.

"Bunu hissediyor musun, Ana?" Sesim alçak, alaycı. "Şu anda ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?"

Başını göğsüme yaslıyor, ağzı ayırık, gözleri ağırlaşmış bir şekilde ona... bana yenik düşüyor.

Tutuşumu değiştiriyorum.

Serbest elim göğsünden yukarı kayıyor, boğazına hafifçe sarılıyor, bakışlarını yukarı doğru zorluyor, onu mahvederken beni izlemeye zorluyor.

Nefesi kesiliyor, dudakları birbirine yapışmaya başlıyor-"O pis ağzını açık tut," diye çıkışıyorum.

Gözleri meydan okumayla

parıldıyor. "Hayır-"

Yanlış cevap.

Parmaklarımı sıırılsıklam amcığından çekerek hemen şişmiş klitorisini buluyorum ve olabildiğince sert bir şekilde çimdikliyorum.

Sarsılıyor, gözlerinde yaşlar birikirken vücudu benimkine karşı kıvranıyor. Dudaklarından boğuk bir çığlık dökülüyor, ben elimi ondan çekerken eli ağzını kapatmak için havalanıyor.

Bana bakıyor, gözlerinde öfke, hayal kırıklığı ve ihtiyaç parlıyor.

Parmaklarımı tekrar içine kaydırarak, eskisinden daha sert bir şekilde içine giriyorum, başparmağım aşırı uyarılmış klitorisini okşarken her hamleyi, her hareketi hissettiğinden emin oluyorum.

"Ağzını aç Ana," diye emrediyorum, ses tonum itaatsizliğe yer bırakmıyor.

Yavaşça dudaklarını aralıyor, nefesi kesiliyor.

Aferin kızıma.

Sırıtarak, parmaklarım onu daha agresif bir şekilde çalıştırıyor, başparmağım hassas tomurcuğunu acımasız bir hassasiyetle daire içine alıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum, sesimden memnuniyet damlıyor. "Almaya devam et, seni lanet fahişe."

İnliyor, elimde titriyor.

Ağzımda biriken tükürüğü toplayarak çenesini sıkıca kavrayıp yukarı kaldırıyorum.

Geniş, çaresiz gözleri benimkilerle

buluşuyor. "Pis sürtük," diye alay

ediyorum.

Sonra ağzına tükürdüm. Nefes

nefese kaldı.

Vücudu sertleşiyor, göz bebekleri büyüyor, yüz ifadesinde şok ve çok daha karanlık bir şeyin karışımı titreşiyor.

Sırıtıyorum, parmaklarım hala onun derinliklerinde

gömülü. "Benim pis sürtüğüm."

Ve sonra, hiçbir şey.

Dışarı çekilirken, ani bir kayıpla keskin bir nefes verdi, dokunuşumun yokluğu onu kararsız bıraktı.

Hızla dönerek elbisesini geri çekti, elleri hafifçe titriyordu.

Ama ben görüyorum.

Gözlerinde kalan sıcaklığı. İhtiyacı. İsteddiği

kadar saklamaya çalışsın.

Ama ben zaten her saniyesini sevdiğini biliyorum.

Bana bağırmaya, zehir kismaya, dokunuşumla çözülmemiş gibi davranmaya hazır.

Ama o bağırmadan önce, tahrik olduğunun kanıtını aramızda tutuyorum.

Kayganlığı parmaklarımın üzerinde inkar edilemez bir şekilde parlıyor.

"Muhakeme hatası mı?" Başımı eğerek mırıldandım.

Ona doğru yavaş ve bilinçli bir adım atıyorum, parmaklarımı dudaklarına yaklaştırıp alay ediyorum.

"Yoksa sen benim küçük sırrım mısın, Anastasia?"

Bakışları keskinleşiyor ama gözlerindeki ateş vücudundan yayılan ısıyla uyuşmuyor.

Bileğimi sıkıca kavırıyor, sonraki sözleri bir meydan okumaya dönüşüyor.

"Sırrın olmamı mı istiyorsun, Noah?" Kötü niyetli bir sırıtış dudaklarını çekiştiriyor. "O zaman parmaklarını yalayarak temizle ve dokunuşunun sadece bana ait olduğunu kanıtla."

Oh, Ana.

Az önce Pandora'nın Kutusu'nu açtın. Tereddüt etmiyorum.

Bakışlarını tutarak dudaklarımı ayırıyorum ve dilimi yavaşça, işkence edercesine orta ve yüzük parmağıma doğru sürüklüyorum, onun her bir damlasını tadıyorum.

Onu yutuyorum.

Yalarken, emerken, dilimin her hareketini gördüğünden emin oluyorum.

Parmaklarım temizlendiğinde, aramızdaki gerilim boğucu bir hal alıyor.

Pantolonumdaki acı verici gerginlik dayanılmazdı.

Elbisesinin önünü tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Göğüsleri yukarı kalkıyor, ben eğilirken nefesi titriyor, ağzım teninden birkaç santim uzakta.

"Benim lanet sürtüğüm," diye

homurdanıyorum. Sonra ısırdım.

Sertçe.

Dişlerim göğsünün kabarıklığına batıyor, dudaklarımın altında derin, morartıcı bir iz oluşuyor.

"Benim lanet malım."

Ana'nın nefesi kesiliyor, keskin, soluk soluğa

bir acı çılgılığı. Sikim seğiriyor.

Başımı kaldırmaya zorlayarak yumuşak teninde oluşan ize hayranlıkla bakıyorum. Mükemmeldi.

Artık o partideki her puşt onun yasak bölge olduğunu bilecek.

Isırığa dokunuyor, bakışları öfke ve itiraf edemediği bir şey arasında gidip geliyor.

"Eğer o partiye gidersen Ana," diye sırtıyorum, utanmadan pantolonumdaki şişkinliği avuçluyorum, "Başka birinin sana elini sürdüğünü öğrenirsem çok daha kötüsünü yaparım."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor, dudakları aralanıyor, nefesi düzensizleşiyor. "Ana?"

İsminin sesi o anı kesiyor. Arkadaşlarından biri.

Kapı şimdi aralık.

Yavaşça geri adım atıyorum, dairemin gölgelerine çekiliyorum. Elimini ona doğru uzattığımda, gözlerim onunkilerle yanıyor.

"Şeytanla dans etmek ister misin, Anastasia?" Alay ediyorum. Kapım hiç bu kadar hızlı kapanmamıştı.

Bölüm 14

Anastasia

Beni yatak odasına çekti, kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı, yumuşak Kilidin *tıkırtısı* omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Oda temiz, titizlikle düzenlenmiş, raflarda eski kitaplar sıralanmış, bozulmamış alan içinde yaşayan adamla tam bir tezat o l u ş t u r u y o r .

Parmaklarımın çarşafların üzerinde gezinmesine izin veriyorum, sesim alaycı bir tonda. "Endişelenmeli miyim?"

Sözlerim hafif, alaycı.

Ama bakışlarım pantolonuna bastıran sikiinin kalın, gergin hatlarına düştüğü anda boğazım düğümleniyor.

Noah kararmış gözlerle beni izliyor, avlıyor.

"Belki de Anastasia," diye homurdanıyor. "Belki de çok endişelenmelisin."

Yavaşça, kasıtlı olarak yaklaşıyor, hareket ederken gömleğini çıkarıyor.

Nefesim kesiliyor.

Kravat boynunda gevşekçe asılı duruyor; vücudunun üst kısmında kalan tek kumaş.

Kendime engel olamıyorum.

Ellerim kalkıyor, parmak uçlarım göğsünde geziniyor, kaslarının sert çıkıntılarını, karnının pürüzsüz düzlemlerini hissediyorum. Dokunuşum daha da aşağılara iniyor, belinin derin çizgilerini izliyor, damarların bel kuşağının üzerinde dolaştığı yerde oyalanıyor-

Ve sonra onları
hissediyorum. Yara
izleri.

"Bu kadar keşif yeter," diye tersliyor, sesi keskin. "Sana odaklanman için başka bir şey vermenin zamanı geldi."

Ben tepki veremeden boynundaki bağı çekip çıkarıyor ve tek bir hareketle bileklerimi kavırıyor.

Nabzım hızlandı.

Kolayca, pratik bir şekilde hareket ediyor, bileklerimi mükemmel bir düğümle birbirine bağlıyor. Emriyle sıkmak ya da çekmek için yeterince gevşek bırakıyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp yatak başlığına yaslarken sıkıca kavırıyor.

"Noah, kollarım-"

"Onlara ihtiyacın olmayacak," diye fısıldıyor.

Ses tonu son derece kesin.

Kırılganlık hemen içime işliyor, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekilirken içimde derin, elektrikli bir farkındalık oluşuyor, bileklerim kumaşı çekiyor.

Vermek

yok.

Kaçış yok.

Ve gözlerindeki bakışa bakılırsa, böyle olmasından hoşlanıyor.

"Senden önce bu yatakta yatan kadınlar benim adımı hiç bilmiyordu."

Sesi alçak, sabit ve ham bir şeyle dolu. "Benimle geçirdikleri geceler kısacıktı. Beklenti yok, kalıcı bağlar yok. Tek seferlik, tekrarı yok. Hep böyle oldu."

Gözleri bedenimi izlerken kararıyor. "Ama sen..."

Çenesinde bir kas titriyor.

"Seni neden istediğimi çok merak etmeye bağıladın Anastasia." Gülümsemesi gitmiŞ, yerine tehlikeli bir Çekilde hayal kırıklığına yakın bir Çey gelmiŞti. "Peki ya gerçek?" Nefes veriyor, sesi düzensizleşiyor, "Bilmiyorum amina koyayım."

Sertçe yutkunuyorum, o yaklaştıkça nabzım hızlanıyor.

"Aklımı başımdan aldın." Parmakları çenemde geziniyor, dokunuşu neredeyse hiç yok. "Senin tadın lanet olası bir uyuşturucu gibi."

Kavrayışı sıkılaşıyor, sesi koyulaşıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum ama benden başka birinin sana el sürmesine izin vereceğimi düşünüyorsan Tanrı yardımcım olsun."

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki duyabildiğine yemin edebilirim.

Göğsümde meydan okuma kıvılcımları çakıyor, kendimi durduramadan dudaklarım aralanıyor. "Peki ya bana sahip olmana izin verirsem, Noah?" Sesim eşit, ama vücudum ihanet ediyor

Ağır bakışlarının altında sıcaklık birikiyordu. "Ondan sonra ne olacak?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yavaş. Tehlikeli.

Daha da yaklaşıyor, nefesi yüzümde geziniyor. "Ne istediğimi sanıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Geri adım atmayı reddederek bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Sadece seks istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi keskinleşiyor, hayal kırıklığı kenarlarda kıvrılıyor, "Sence kadınlara yaptığım her şey birinin sevmeyi düşüneceği bir şey mi?"

Oda elektrikli, ölümcül bir şeyle çatırdıyor.

Parmakları çeneme bastırarak beni gerçekten ona bakmaya zorluyor.

"Bu geceden sonra Ana, sana yaptığım şeyin aşk olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını sallıyor, sırtışı yerini acımasız bir şeye bırakıyor. "O zaman sen de benim kadar berbat durumdasın."

Kelimeler omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor, içimde adını koymak istemediğim derin bir şeyle çarpışıyor.

Başparmağı alt dudağımı sıyrıyor, alay ediyor, dalga geçiyor. "Peki ya bu dokunuşu tekrar arzularsan?" Sesi alçalıyor, artık neredeyse bir fısıltı, "O zaman bunun ikimiz için de ne anlama geldiğinden korkarım."

İçimi bir ürperti kaplıyor ama gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık veriyorum.

"Peki ya sana durmanı söylersem?" Ses tonumda hem meydan okuma hem de beklenti var.

Sırtışı geri dönüyor, ama bu sefer daha karanlık. "Bu sadece benim eğlencemi artırıyor."

Noah beni kolaylıkla yatağa sürüklüyor, kollarım bağlara dayanana kadar çekiyor, basınç vücuduma bir heyecan gönderiyor.

Elbisemin kumaşı onunla boy ölçüşemez.

Tek bir hareketle elbisemi yukarı itiyor, göğüslerim serbest kalana kadar önünü aşağı çekiyor, dantelli iç çamaşırım benimle onun dokunuşu arasındaki tek engel olarak kalıyor.

Avuç içi istekli sıcaklığıma bastırıyor, kıvrımlarım boyunca yavaş, kasıtlı bir vuruşa başlarken elinin sıcaklığı narin kumaşı ısıtıyor.

Vücudum tepki veriyor, ben durduramadan dudaklarımdan küçük, çaresiz bir inilti süzülüyor.

"Benim için çok ıslaksın, hmm?" Noah kıkırdıyor.

Başı aşığı eğiliyor, dudakları sertleşmiş meme uçlarımdan birinin üzerinde geziniyor. Sonra dişleri.

Keskin bir ısırık, ardından emerken ve ısırırken dilinin yatıştırıcı sürüklemesi, beni daha yükseğe itiyor, ağızımdan küçük nefesler ve iniltiiler çıkarmaya zorluyor.

Acı. Zevk.

Mükemmel, sarhoş edici bir karışım.

"Artık benim sınıfımda değiliz," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Hepsini dışarı çıkar."

Parmakları külotuma takılıyor, kalçalarımdan aşığıya doğru sürüklüyor.

Elleri dolaşırken, göğüslerimi yoğururken, hesaplanmış bir hassasiyetle tenimle alay ederken nefesim kesiliyor.

Sonra, daha aşığı.

Parmakları sırlıklam kıvrımlarımın üzerinde hayalet gibi geziniyor, alay ediyor. Gözlerimiz kilitlendi.

"İstediğın bu muydu, Ana?" Sesi yumuşak, alaycı.

Bacaklarımı açmaya zorluyor, eli göğsümden ayrılırken sertçe kavırıyor.

"Beni tamamen kendine mi istiyordun?"

İçimde kabaaran meydan okumayı zapt edemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım.

"Bilmiyorum Noah," diye tıslıyorum, sesim nefes nefese, alaycı. "Belki de ağızını açmayı bırakıp beni boşaltmalısın."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Parmakları kalçalarıma gömölüyor, çenesi geriliyor.

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Hemen,"

diye tıslıyor Noah.

Kavrayışını sıkılaştırıyor, başını eğiyor, son uyarısı içime bir ürperti gönderiyor.

"Çığlık atmaktan çekinme."

Hiç tereddüt etmeden üç parmağını içime sokuyor ve elinin izin verdiği kadar derine sokuyor.

Boğazımda keskin bir nefes sıkışıyor, acı ve zevk baş döndürücü bir karışımla çarpışıyor.

Hızı ani, sert ve amansız. Parmakları girip çıkıyor, aramızdaki havaya kaygan, müstehcen sesler itiyor, her hareket kasıtlı, sahiplenici.

"Şu lanet olası amcığına bak," diye tıslıyor, yarattığım karmaşayı, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini izliyor. "Çok istekli. Çok çaresiz. Hepsi benim."

Parmakları içimde kıvrılıyor, o yıkıcı noktaya acımasız bir hassasiyetle vuruyor. Vücudum anında tepki veriyor, bacaklarım titriyor, içimde bir sıcaklık oluşuyor, yaklaşan doruk noktasının ürpertici varlığı beni tüketmekle tehdit ediyor.

Durduramıyor

um.

Buna ihtiyacım

var.

"Hayır," diye tersliyor Noah, sesi keskin ve inatçı. "Henüz değil, Ana." Zevke karşı mücadele ederek inliyorum.

"Bana bak."

Deniyorum ama bu his çok fazla.

Başım arkaya eğiliyor, vücudum kamburlaşıyor, onun hissinde boğuluyorum. "Yapamam-"

Acı.

Dişleri iç uyluğumun hassas etine b a t ı y o r , beni sarsacak kadar sert, kan çekecek kadar sert.

Keskin bir çığlık atıyorum, görüşüm onunkine kilitlenirken başım yukarı kalkıyor.

Noah dudaklarını yalayarak temizliyor, geride bıraktığı izi tadıyor.

"Aferin kızıma."

Ağzı ağrıyan, çaresiz sıcaklığıma yaklaşıyor.

Parmaklarını içimden çekip çıkarıyor, yerine sıkı bir kavrayış koyuyor, kalçalarımı kavıyor ve açık tutuyor, beni açık tutuyor.

Gözleri karanlık, ilkel ve aç bir şeyle dolu. "Boşaldığında bana bakmanı istiyorum."

Noah beni izliyor, gözleriyle beni yutuyor, tükürük yavaşça kaygan kıvrımlarıma damlıyor, bacaklarımın arasında zaten titreşen dayanılmaz sıcaklıkla karışıyor.

Dili damlayan göbeğimle buluştuğu anda dudaklarımdan yüksek sesli, çaresiz bir inilti dökülüyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi benimle ziyafet çekiyor, ağzı kıvrımlarımda aşağı yukarı çalışıyor, dili fiske vuruyor, alay ediyor, sahipleniyor.

Kavrayışı sıkılaşıyor.

Beni daha yakına çekiyor, bacaklarımı omuzlarına doğru zorluyor, beni ağzına o kadar derin çekiyor ki önümde diz çöküyor, tamamen dalmış.

Kalçalarım yataktan kalkıyor, güçlü elleri yanlarımı kavıyor, parmakları tenime gömülüyor ve beni tam olarak istediği yerde tutuyor.

Sadece bu görüntü bile, bana hevesle, açlıkla tapınması bile beni çıldırtmaya yetiyor.

Kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum, vücudum daha fazlası için, her şey için çaresiz. Ve sonra kelimeler ağızımdan dökülüyor, pis, nefessiz ve evcilleşmemiş.

"Evet, bundan hoşlanıyorsunuz, değil mi Bay Ackerman?" Tıslıyorum, sesim şehvet ve güçle dolu.

Noah bana karşı hırlıyor, titreşimler tüm vücuduma bir ürperti gönderiyor.

"İyi bir çocuk gibi amımı yalıyor, dölleri yalamaya hazır," diye inliyorum, zevk baş döndürücü bir yüksekliğe çıkarken kelimeler benden dökülüyor.

Övgü dudaklarımdan çıkar çıkmaz, dili daha da sertleşiyor - daha hızlı, daha sert, beni acımasız bir hassasiyetle kenara doğru itiyor.

"Aferin oğlum," diye nefes nefese kaldım. "Aferin oğlum-"

Doruk noktası üzerime çökerken kelimelerim kırık bir iniltiye dönüşüyor, sıcak salıverme dalgası onun diline dökülüyor.

Noah durmuyor.

Aksine, tutuşunu sıkılaştırıyor, beni inanılmaz derecede yaklaştırıyor, ağzı kıvrımlarımda yukarı ve aşağı çalışıyor, sanki hiç hava almak istemiyormuş gibi yalıyor ve emiyor.

İnlemelerim çaresiz, titrek çığlıklara dönüşse bile.

Zevk keskin, aşırı uyarılmış bir acıya dönüşse bile.

O durmuyor.

Hızı artırıyor, dili acımasız, açlığı doyumsuz. Ve gözlerindeki karanlık parıltıdan anlıyorum ki.

Noah Ackerman'ın benimle işi henüz bitmemişti.

"Noah," diye tıslıyorum, bacaklarım titriyor, başının etrafında kapanmakla tehdit ediyor. "Lanet olsun, Noah, yapamam-"

Ağzı ıslanmış sıcaklığımdan çekiliyor, nefesi ağırlaşıyor, gözleri kararıyor.

Ve sonra sırtıyor.

"Övgüleriniz için teşekkür ederim Prenses," sesi eğlence dolu. "Ama daha işin bitmedi."

Ben itiraz edemeden bacaklarımı omuzlarından indiriyor ve yukarı uzanıp kravattı yatak başlığından kurtarıyor.

Kollarım gevşer gevşemez nefesim kesiliyor ama bu rahatlama kısa sürüyor.

Noah beni yüzüstü çeviriyor ve nabzımı hızlandıran zahmetsiz bir güçle yatağa bastırıyor.

Elleri uyluklarımın arasındaki ıslak karmaşada geziniyor, kayganlığımı yavaş ve bilinçli vuruşlarla tenime yayıyor.

Altında titriyorum, bedenim bana ihanet ediyor.

Sonra onu hissediyorum.

Aletin ağırlığı arkamdan bana doğru kayıyor, sert, hazır, hiçbir şey tarafından korunmuyor.

Nefesim kesiliyor.

Sesi kulağıma karanlık bir fısıltı gibi geliyor.

"Asıl soru şu, Ana-" sikini kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor, alay ediyor ve işkence ediyor. "Amından sikilmeyi hak ettin mi? Yoksa güzel kışın ilgiyi hak ediyor mu?"

Hay sikeyim.

Ellerim çarşafıya karşı yumruk şeklinde kıvrılıyor, tüm vücudum bu düşünceyle yanıyor-

Telefonumun titreşimi yanımdaki yatağı aydınlatırken ikimiz de duraklıyoruz. O an paramparça oluyor.

Gözlerim ekrana kayıyor, düzinelerce mesaj aynı anda akın ediyor.

Soğuk bir farkındalık dalgası üzerime çöküyor.

Megan ve Elijah'ı partide bırakmıştım.

Hay sikeyim.

"Siktiğimin Walker'ı," diye bağıyorum.

Noah kalçalarımı sıkıca kavarken ben onun altında dönerek kendimi sırtüstü yatmaya zorluyorum ve yüzünü karartan kızgınlık titreşimini görmezden geliyorum.

"Ana-" sesi uyarıcı, hayal kırıklığı ile kenarlı. Ama onu duymuyorum.

Umurumda da değil.

Telefonuma bakıyorum, mesajlar arasında gezinirken kalbim küt küt atıyor -ve sonra onun adını görüyorum.

Cole.

Walker.

Kanım dondu.

"Kahrolası Cole ve Walker," diye tıslayarak dik oturuyorum. Hava değişiyor.

Noah'nın çenesi geriliyor, isimlerinin ağırlığı onu o andan tamamen uzaklaştırıyor.

Sesi şimdi farklı, neredeyse bölgesel. "Ne oldu?"

Duraksıyorum, ona göz kırpıyorum. Tuhaf.
Noah Ackerman'ın sadece kendisini önemseydiğini sanırdım.
Ekranı ona doğru çevirdiğimde Megan'ın çılgınca mesajları telefonumu aydınlatıyor, Cole ve Walker hakkında mesaj üstüne mesaj.
Ve sonra, en altta, öpüşme hakkındaki sarhoş saçmalıkları.
Noah'nın buz gibi bakışlarının kararmasını, elinin sıkı kıl a ş m a s ı n ı ve yüz hatlarını kaplayan öfkeyi izliyorum.
"Megan'ı gerçekten öptün mü?" Sesi sakindi. Fazla sakın.
"Walker'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyorum. "Ve senden."
Bu itiraf yüz ifadesini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da kötüleştiriyor.
Bakışları tekrar ekrana kayıyor, çenesi sıkılıyor.
"Onu buraya getirin," diye mırıldanıyor, sesi tehlikeli derecede alçak. "O sarhoş. Burada olduğumu bilmesine gerek yok."
"Bunda ne var?" Alay ediyorum.
Dudaklarında yavaş, kasıtlı bir sırıtma beliriyor.
"Bityeniği şu ki," diye fısıldıyor, yaklaşarak, "uyuduğunda, seni o öpücükten pişman edeceğim."
Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor.
Çenemi kaldırıyorum, elbisemi meydan okurcasına geri çekiyorum. "Öyle mi?"
Sesim kararlı ve meydan okuyucu. "Kanıtla, Noah."
Cevap vermiyor ama bakışları her şeyi anlatıyor.
Telefonumu elime alıp çıkmaya hazırlanırken, başparmağım dalgın bir şekilde mesajlar arasında geziniyor.
Ve sonra onu gördüm.
Ekranın en üstünde, Megan'ın karmaşasına inat, annemin gönderdiği bir fotoğraf duruyor.
Babamın.
Göğsüm sıkışıyor.
Noah hemen fark ediyor. Keskin bakışları ekrana kayıyor ve neye baktığımı bir araya getiriyor.
"Kim o?" Sesi şimdi farklı. Dikkatli. Kontrollü. Titrek bir nefes alıyorum, çenem geriliyor.
"Babam," diye fısıldıyorum. "O hasta." Oda değişiyor.

Hava değişiyor.

Noah beni izliyor, yüzünde okunamayan bir şey titreşiyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez emin değil gibi görünüyor.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Evet. Gerçeklerden uzaklaşmak isteyen tek kişi sen değilsin," diye fısıldıyorum.

Arkamı dönüp dışarı çıkmadan önce ona cevap verme şansı tanımıyorum.

Yapması gereken son şey, daha yeni kabullenmeye başladığım bir konuyu daha fazla kurcalamak.

Bölüm 15

Megan

Sırtımı duvara dayayarak Walker'ın dairesinde tökezleyen sarhoş bedenlerden dikkatle kaçıyorum.

Her yer dökülmüş alkol ve kötü kararlar kokuyor.

Bakışlarım odayı tarıyor, her şeyin aşırılığını yakalıyor. Yerlere saçılmış Nike malzemeleri, bir kupa gibi monte edilmiş 80 inçlik yepyeni bir Samsung TV, bu mekândaki her bir eşya, tıpkı sahibi gibi pahalı ve sığ.

Odanın öbür ucunda Elijah, İngilizce sınıfından bir çocukla bir tek atıyor.

Ona bir tane daha teklif ettiklerinde başını sallamadan önce tereddüt ediyor ama buranın çekiciliğinin şimdiden azalmaya başladığını söyleyebilirim.

"Megan!" Walker'ın bulanık sesi gürültüyü kesiyor. "Ana hangi cehennemde?"

Sesinin tonu neşeli ama ben buna güvenmiyorum.

Tıka basa dolu dairenin etrafına bakarak onu arıyorum.

Hiçbir şey yok.

"Sanırım hâlâ Elijah'ın arabasında," diye mırıldanarak telefonuma uzanıyorum.

"Onu bir arayayım-"

"Burada sadece senin olman aslında iyi bir şey."

Walker'ın sesi çok sıradan bir şeye dönüşüyor.

Ben tepki veremediğim eli bileğime dolanıyor ve çantamı karıştırmamı engelliyor.

Midem bulanıyor.

"Ana'nın sana bizim hakkımızda ne söylediğini bilmiyorum," diye yumuşak bir şekilde devam ediyor, "ama sana söz verebilirim, olan her şey sadece bir iletişimsizlikti."

İğrenme duygusu göğsümde kıvrılıyor.

İhtiyacım olan son şey bu pisliğin Ana'ya yaptıklarını haklı çıkarması.

Bileğimi kurtararak, hafifçe tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde onu geri itiyorum.

"Walker, sana söz veriyorum, bu konuşma beni iyi bir yere götürmeyecek." Sesim keskin, "Ana ile yaşadığını düşündüğün ilişki her neyse bitti. Bu gece buraya gelmesinin tek nedeni sana artık işinin bittiğini söylemekti. Senin aletini ıslatmana yardım etme oyunundan bıktı."

Yüz ifadesi kararıyor.

"Neden birdenbire bu kadar ilgisiz olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye tıslıyor.

Onun cehaletiyle alay ediyorum, kendimi durduramadan gözlerim doluyor.

"Ona saldırganın büyük bir etken olduğunu söyleyebilirim," diye fısıldadım, sesim zehirle doluydu. "Ve eminim ki burada, sırf duyguları incindi diye bir kızın yüzünü rızası olmadan siken zavallı küçük bir adamla ilişkilendirilmek istemeyecek pek çok insan vardır."

Walker hareketsiz kaldı.

Sonra bana doğru ilerliyor, duruşu değişiyor, varlığı aniden çok yakınıma geliyor.

Geri çekilmiyorum.

Geri adım

atmayacağım.

"Tatlı Ana'nın sana karşı gerçekten dürüst olduğunu mu düşünüyorsun?" Walker mırıldanıyor, bakışları vücudumda aşağı doğru kayıyor, olmaması gereken yerde duruyor.

Tenim ürperiyor.

Parmakları gömleğimin eteklerini çekiştiriyor.

"Ben dedektif değilim," diye sırtıyor, "ama bu güzel kıyafeti buradaki erkeklerden biri için giydiğinden şüpheliyim. Bahse girecek olsam, Ana'nın dikkatini çekmeye çalıştığını söylerdim."

Elini geri itiyorum, göğsüm sıkışıyor.

Sözleri itiraf etmek istediğimden daha derine iniyor. Öpüştük.

Hepsi bu kadardı.

Sadece deneme yapıyordu.

Aramızda hiçbir şey yok.

Değil mi?

"Ana ve benim aramda ne olursa olsun seni ilgilendirmez-"

"Yani onun tadına baktın mı?" Walker küçümsüyor, sırtışı genişliyor. "Akli başkasında olunca canın yanıyor, değil mi?"

Öfke derimin altında kaynıyor, olması gerekenden daha sıcak.

Bir adım öne çıkarak, aynı havayı soluyana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"En azından duygularım incindiğinde birine saldırmadım," diye çıkışıyorum, sesim müziği kesiyor, dikkat çekecek kadar yüksek.

Kafalar dönüyor.

Gözler üzerimize

dikiliyor.

Umurumda değil.

"Hissettiklerimin onunkilerden daha güçlü olabileceği gerçeğini hazmedebilirim." Sesim alçalıyor, öfkeyle titriyorum, "Ama sen? Sen sadece değersiz birisin-"

Walker gözlerini devirerek, "Sakin ol, deli," diye alay ediyor.

Bakışları Elijah'a kayıyor, dudaklarında yavaş bir sırıtma

beliriyor. "Ondan her zaman intikam alabiliriz," diye mırıldanıyor.

Eli bana dokunuyor, parmakları çıplak belimin üzerinde geziniyor.

Yanlış hareket.

Çok yanlış bir hareket.

Ben düşünmeden, nefes alamadan elim uçuyor.

ÇAT!

Tokat odanın içinde çınlıyor, gürültüyü bir silah sesi gibi kesiyor.

Walker sendeleyerek geri çekiliyor, kafası yana kayıyor, yanağı kızarıyor.

Oda donuyor.

Gözler genişler. Konuşmalar kesilir.

Walker yüzüne dokunuyor, öfke devreye girmeden önce şokla gözlerini kırıştırıyor. "Az önce bana tokat mı attın?" diye tıslıyor, sesi keskin ve zehirli. Elijah hızla hareket ederek aramıza giriyor, vücudu sağlam bir bariyer oluşturuyor.

Walker'ın gözleri kısılır, öfkesi kabarır. "Çekil yolumdan, sik yalayıcı-"

Elijah tereddüt etmez. Onu

itiyor.

Sertçe.

Walker bira pong masasına çarpıyor, bira bardakları dökülüp onu yapışkan sıvıyla ıslatırken tahta ağırlığının altında inliyor.

Kahkahalar odada dalgalanır ama gerilim tavan yapar.

Walker'ın arkadaşları bir adım öne çıkıyor, vücutları kaskatı, yüzlerinde tehlikeli bir ifade var.

Midem bulanıyor.

Elijah'nın koluna yapışıyorum, birazdan olacaklara karşı hazırlıklı oluyorum-"Neler oluyor?"

Cole'un sesi koridordan gümbür gümbür geliyor.

Yatak odalarından birinden tökezleyerek çıkarken başımı ona doğru çeviriyorum, sarışın pespayesi Erica neredeyse onun yanına yapışmış.

Ruj ağzını lekeliyor.

Pantolonu zar zor ilikleniyor.

Neyi yarıda kestiğimizi anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Walker ıslak kollarını yukarı itiyor, kıyafetlerindeki birayı silkeliyor ve öfkeleniyor. "Eski sevgilinin lanet olası arkadaşları buraya gelip ortalığı karıştırdı," diye homurdanıyor.

Cole'a. "O fahişe konusunda seni dinlemeliydim."

Elijah benden önce hareket ediyor, elleri yumruk şeklinde kıvrılırken çenesi geriliyor. "Ana burada değilken ona boktan laflar edenlerin siz ikiniz olmadığını biliyorum.

Kendini savun," diye çıkışıyor Elijah, sesi öfkeyle karışık.

Gerginlik kopuyor, oda kötü bir şeyin eşliğinde sallanıyor.

Lütfen şimdi sıvı cesaretin olmasın.

Parmaklarım telefonumun ekranında uçuşuyor, Ana'ya mesaj üstüne mesaj atıyor, Elijah'ın öfkesi onu kazanamayacağı bir kavgaya sokmadan önce ortaya çıkması için yalvarıyorum.

Partinin nabızı boğucu geliyor, bedenler birbirini sıkıştırıyor, oda çok fazla alkol ve çok fazla adrenalinden dolayı hafifçe dönüyor. Ön kapıdan olabildiğince uzakta bir duvara sırtını dayamışken, mide bulantısı pençeleriyle yukarı tırmanıyor ve gecedan kalan her içkiyi geri getirmekle tehdit ediyor.

Odanın diğer ucunda Cole öne doğru adım atar, sesi zehirle doludur.

"Öyle mi? Ana hakkında ne biliyorsun?"

Walker onun yanında lanet bir bekçi köpeği gibi duruyor.

Sonra, tıkırdıyor.

Keskin bir nefes daralan ciğerlerimi yumrukluyor.

"Bunu ikiniz planladınız." Her şey yerli yerine oturdu. Elijah'ın önüne geçerek, suçlama niyetlendiğimden daha yüksek sesle çıkıyor. "Ana'yı becermek için bir yol planladınız. Bütün o numara, yakın değilmişsiniz gibi davranmak? Saçmalık."

Sırtışları her şeyi doğruluyor.

Siktiğimin domuzları.

Cole başını sallayarak alay ediyor. "Birinin onun için isteyerek gideceğini mi düşünüyorsun?" Sesi alaycı bir tonda. "O fahişe ona verdiklerimizden başka hiçbir şeyi hak etmiyor-"

Keskin bir ses odayı bir bıçak gibi keser.

"Çocuklar, birinin arkasından konuşmanın kabalık olduğunu bilmiyor musunuz?" Hava değişir.

Ana kapı aralığına doğru eğiliyor, kalçasını çerçeveye dayamış, gözleri soğuk, makyajı akmış, saçları hafifçe dağılmış.

İfadesinde karanlık bir şey var, tehlikeli bir şey. Cole'un sırtıışı bir an için duraksıyor.

"Gelebildiğine sevindim Anastasia," diye alay ediyor.

Ana'nın gözleri hiç vakit kaybetmeden aşağı doğru kayar ve sonra alay eder.

"Hala fermuarını nasıl ilikleyeceğini bilmediğini gördüğüme sevindim. Senin küçük

arkadaş giriş yapıyor."

Cole sertleşir, beceriksizliğin düzeltmek onun Pantolon, onun yüz floş utançla.

Bu fırsatı değerlendiren Elijah ve ben gergin kalabalığın arasından sıyrılıp Ana'ya doğru ilerliyoruz.

Ama Walker'ın işi bitmemişti.

Kolumu sert bir şekilde kavıyor ve kaçışımı engelliyor.

"Seni mahvedecek-" Walker başlar, sesi neredeyse çaresiz bir şeyle kalınlaşır.

Yanıt anında gelir. "Cehenneme git," diye tıslar Ana.

Ana tereddüt etmeden hareket eder, parmaklarını kolaylıkla çeker.

"Seni ifşa edeceğim-" Walker tekrar dener.

Ana irkilmiyor.

"Devam et," diye çıkışır, gözleri parlar. "Bakalım sana inanan olacak mı? Bazı güçlü insanları kızdırdın, Walker. Babanın parası kadınlarla olan küçük geçmişini gizleyemez."

Walker'ın yüzü buruşuyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Ana'nın dikkati başka yöne kayar.

Cole'a.

Bu değişim anlıktır, sesi alçalırken duruşu sertleşir.

"İkiniz de dikkatli olmalısınız." Uyarısı ölümcüldür. "Senin lanet kum torban olmaktan bıktım."

Dönüp Elijah ve beni kalabalığa doğru sürüklerken kimse onu durdurmuyor, ikisine de konuşacak yer bırakmıyor.
Artık tehdit yok. Daha fazla oyun yok.
Ana sonunda kazandı.

"Ana, ne oluyor lan? Neredeydin sen?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama umurumda değil.

Koridorda öylece duruyor, kollarını kavuşturmuş, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Meg, başka işlerle meşguldüm-"

"İmkânı yok," diyerek yaklaşıyorum. "O burada mı? Her düşünceni tüketen adam mı?"

Ana'nın sessizliği yeterli bir cevap.

Yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor ve ben daha fazla zorlayamadan Elijah nihayet konuşuyor.

"Bence bunu yatakhaneye geri götürmeliyiz-"

"O zaman git," diye kestim sözünü, kelimeler hayal kırıklığıyla doluydu. "Ana ve ben bu konuşmayı bitirene kadar gitmiyorum."

Elijah onay almak için Ana'ya bakarken çenesi geriliyor. Ana tereddüt ediyor, sonra fısıldıyor, "Git. Yarın görüşürüz."

Hemen hareket etmiyor, bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, yüz ifadesinde okunamayan bir şey var.

"İkinizin arasında ne haltlar döndüğünü bilmiyorum," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Ama sevişseniz ya da dövüşseniz iyi olur. Her iki durumda da, bu her neyse? Bu gece bitecek."

Bununla birlikte, dönüp geceye doğru somurarak uzaklaşıyor. Sözleri derinden etkiledi.

"Bunu neden söylesin ki?" Ana şakaklarını ovuşturarak nefes veriyor. Soruyu duymazdan geliyorum, sesim taleple keskinleşiyor.

"Önce benimkine cevap ver. Burada mı yaşıyor?" Tereddüt ediyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

Göğsümde bir şeyler yanıyor.

"Harika," diye alay ediyorum, öfkem kabarıyor. "Demek sikişmek için gittin-"

"Meg, o evde değil," diye tersliyor, kendi hayal kırıklığı su yüzüne çıkıyor. "Ve bence burada konuşmamalıyız-"

"Üzgün olmamın nedeni bu değil, Ana!" sesim çatlıyor, göğsüm sıkışıyor. "Sana yalan söyledim."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor, ama devam ediyorum, sesim duyguyla kalınlaşıyor.

"Ve sonra orada durup iki sık emici eski sevgilinle yüzleşmek zorunda kaldım, bana söyledikleri her kelimenin daha fazla işkence olduğunu çok iyi biliyordum." Boğazım düğümleniyor ve ben daha durduramadan kelimeler ağzımdan dökölüveriyor.

"Ana, seni seviyorum."

İrkildi ama ben devam ettim.

"Ama sana karşı hissettiklerimin bundan daha fazlası olup olmadığını bilmem gerek. Az önceki öpücük? İşe yaramadı. Ve şimdi, Cole, Walker ve bu gizemli adamla uğraştıktan sonra, yapamam-"

Sesim kesiliyor.

Ana'nın dudakları aralanıyor, yüzünde acılı ve emin olmayan bir ifade beliriyor.

"İhtiyacın olan şeyi sana veremem Meg," diye fısıldıyor. "Ben zar zor neler olduğunu kendim anlayabiliyorum."

İçinden bir nefes titriyor.

"Böyle hissetmeyi hak etmiyorsun. Ve ihtiyacım olan son şey seni kaybetmek."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarptı. Aramızda sessizlik uzanıyor.

Sertçe yutkunuyorum, sesim ancak bir fısıltının üzerinde çıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne istediğimi bulmam gerek Meg."

Kelimeler göğsüme bir çekiç gibi iniyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Gerçeklik yerleşiyor, keskin ve affetmez. Acı beni bütünüyle yutuyor.

Boğuk bir hıçkırık boğazımı zorluyor. "Peki o zaman, bir dahaki sefere," sesim titriyor ama öfkem içimi yakıyor, "beni üzerinde deney yapmak için kullanma."

Yumruklarım sıkılıyor.

"Umarım o kapının ardında hangi pislik kilitliyse onunla harika bir gece geçirirsin."

Sözcükler ağızımdan çıktığı anda pişmanlık midemi bulandırıyor ama acı daha yüksek, daha sıcak, daha boğucu.

Bir kez daha kendimle oynanmasına izin verdim. Duygularımla başka bir heteroseksüel kızın oynamasına izin verdim ve buna hiçbir şey demedim.

Ana elimi tuttu, tutuşunda çaresizlik vardı. "Meg!

Lütfen-"

Onun dokunuşundan yanıyormuş gibi kaçıyorum.

"Siktir git, Ana!" Ben durduramadan bağırışım patladı. "Diğer insanların da işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacı var."

Mücadelesi hemen tükeniyor.

Orada öylece duruyor, bakıyor, kırılmış görünüyor. "Kimseyi incitmeye çalışmıyordum."

Acı bir kahkaha boğazımı tırmalıyor.

"Bak ne kadar iyi sonuçlandı."

Topuğumun üzerinde dönüyorum, parmaklarım titreyerek rehberimde acımasızca gezinip Elijah'ın numarasını arıyorum.

Bu sadece Ana'nın suçu değil.

Bunun nereden kaynaklandığını biliyorum. O meraklıydı. Ama ben değilim.

Şu anda tek istediğim yatağa girip kendimi yağlı yemeklere boğmak, bir şişe su içmek ve bu gece hiç yaşanmamış gibi davranmak.

Arkama bakmadan kendimi ilerlemeye zorluyorum.

Dışarı adımımı attığım anda yüzüme çarpan keskin gece havası, tenimin altında yanan sıcaklığı serinletiyor.

Dudaklarımdan titrete bir nefes geçiyor.

"Ne kadar uzağa gitmiş olabilirsin Elijah?" Mırıldanıyorum, gözlerim otoparkı tarıyor. "Kahretsin-"

"Zor bir gece miydi?"

Kulağımı tırmalayan ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Donup kaldım.

Yavaşça dönüyorum.

Cole duvara yaslanmış, parmaklarının arasında bir sigara sallanıyor, her saniyesinden zevk alıyormuş gibi beni izliyor.

Soğuk, karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor, dudaklarında kıvrılan memnuniyet, yüzündeki sırıtışı tokatlamak istememe neden oluyor.

"Defol git," diye bağırıyorum.

Cole yavaşça bir nefes çekerek gece havasına bir duman bulutu üflüyor.

"Utanç verici," diyor. "Ana'nın gizemli adamı hakkında biraz fikir edinmek isteyebileceğini düşündüm."

Kanım buza dönüşüyor.

Sırtışı derinleşiyor, kendini beğenmiş ve bilmiş. Midem bulanıyor.

"Neden bana bir şey söyleyesin ki?" Sesim keskin ama altında bir şey titriyor.

Cole bir nefes daha alıyor ve tembelce nefes veriyor.

"Bana göre Megan," Başını eğiyor, bakışları tehlikeli bir şeyle parlıyor, "Ben sana yardım ediyorum. Sen de bana." Duraklıyor, beni yakından izliyor.

"Ve inan bana, bunu duymak isteyeceksin." Başka bir durumda olsa çekip giderdim.

Ama acının mantıklı düşünmeyi engelleyen tuhaf bir yolu var. Ve şu anda?

Aklımdaki son şey rasyonellik.

Bölüm 16

Anastasia

Acı göğsümde yavaşça yayılıyor, boğucu bir ağırlık gibi.
Megan'ın ihanet dolu bakışı zihnimde açık bir yara gibi yanıyor.
Kendimi Noah'nın kapısına yaslarırken, Walker'ın partisinin gürültüsü gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını daha da kötüleştiriyor.
Ne yaptım ben?
Burada edindiğim tek gerçek arkadaşlardan biri ve ben gidip her şeyi berbat etmek zorunda kaldım, hepsi bir öpücük yüzünden.
Keskin bir nefes ciğerlerimi terk ediyor, titrek ve kararsız. Gözyaşlarım serbest kalıyor, yanaklarımdan aşağı süzülürken sıcak ve acı.
Annemin mesajı zihnimde yanıp sönüyor. Babamın fotoğrafı.
Hâlâ gülümsüyor.
Hâlâ umutlu.
Burada kendim için bir şeyler yapabileceğimden umutluyum. Ama yine de buradayım.
Pazartesi gecesi profesörümün beni becermesine izin veriyorum.
Parmaklarım kapının kolunu arıyor.
Kapı açılır açılmaz, tökezleyerek içeri girdim, bacaklarım güçsüz, nefesim düzensizdi.
Noah sadece birkaç adım ötede duruyor, keskin gözleri hemen benimkilere kilitleniyor.

Aramızdaki boşluk tehlikeli hissettiriyor.

"Dışarı çıkmak üzereydim. Bağışmalar duydum."

Sesi sabit, ama odak noktası gözlerimden akan yaşlar.

Neden evinden çıkma riskini göze alsın ki?

"Megan gitti," diye tıslıyorum, sesim çığ. "Hayatımın içine ettiğim bir başka yönü daha."

Koltuğuna çöktüğümde, ellerim saçlarıma dolanıyor, çekiştiriyorum, umutsuzca beni topraklayacak bir şey arıyorum.

"Walker ya da Cole'un ona ulaşacağını bilmeliydim." Hıçkırık, ben durduramadan boğazımdan kopup gidiyor. "Lanet olası Spokehaven'da kalırsam neler olacağını düşünmeliydim."

Noah hareket ediyor.

Kanepenin ağırlığı yanıma çökerken kayıyor ama mesafesini koruyor.

Dikkatli.

Ölçülü.

"Cole'la ne oldu?" Sesi artık farklı, sanki umursuyormuş gibi.

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımdan bulanıklığında gözlerimi kırıştırıyorum ve ona dönüyorum.

"Bana bunu sorman, insan ilişkileri hakkındaki küçük kuralını ihlal etmiyor mu?"

Ses tonum çok sert.

Elleri kenetlenirken çenesi bükülüyor.

"Duygusal çalkantılarımla nasıl başa çıkacağımı sadece bir şekilde biliyorum." Dürüstçe itiraf ediyorum. "Çoğu senaryoda, seni o yatak odasına geri sürükler ve odaklanman için başka bir şey verirdim."

İçimi bir ürperti kaplıyor.

Bakışları okunmuyor ama boş da değil.

"Ben iyi bir insan değilim, Anastasia." Sesi bir itiraf, bir uyarı gibi alçalıyor, "Kadınlara cinsel acı çektirmeyi seviyorum. Gücü seviyorum. En mahrem ortamda birinin üzerinde tam bir hâkimiyet kurma hissi benim için lanet bir uyuşturucu gibi."

Yavaş, keskin bir nefes.

Bakışlarını karşılıyorum, sözlerinin ağırlığı göğsümün derinliklerine yerleşiyor. "Şimdi farklı olan ne?" Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

Parmakları yumruk haline geliyor, çenesi sıkılıyor.

"Dürüst olmak gerekirse?" Nefes veriyor, yavaş ve kasıtlı. "Seni ağlarken gördüğümde verdiğim ilk tepki, o makyajı yapman için sana daha zevkli bir sebep vermek oldu."

Bu itiraf karşısında midemde bir sıcaklık oluşuyor.

"Peki neden yapmadın?"

Sessizlik uzuyor.

Sonra sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Çünkü aramızda olanların sadece bir gece sürmesini istemiyorum."

Oda eğiliyor.

Noah beni dikkatle izliyor, ifadesi okunamıyor.

"Bu da bir noktada," diye mırıldanıyor, "bacaklarının arasındayken göremediğim kısımlarını görmeme izin vermem gerektiği anlamına geliyor."

Kelimeler içime çarpıyor.

Zihnim dönüyor, onun kontrolünün altında gömülü olan gerçeğin parçalarını bir araya getiriyor.

Acıya olan sevgisi.

Beni anında, zahmetsizce bağlayışı. Tam olarak ne kadar zorlayacağını bilmesi.

Sesim ancak bir nefesten ibaret.

"Sen bir sadistsin."

Noah hareket etmiyor.

Tepki vermiyor.

İnkâr etmiyor.

Sessizliği yeterli bir cevap.

Yavaşça başını sallarken ifadesi gerginleşiyor. "Ne yazık ki."

Parmaklarım kalçama vuruyor, zihnim bunun tam olarak ne anlama geldiğini mantıklı hale getirmek için yarışıyor.

"Eğer sana aramızda olanların devam etmesine izin vereceğimi söyleseydim," diye mırıldanıyorum başımı eğerek, "bu benim için ne anlama gelirdi?"

Noah kanepeye yaslanıp yavaşça nefes veriyor. Tereddüt ediyor.

Sonunda konuşur.

"Sana yalan söylemeyeceğim Ana." Sesi alçak, kasıtlı. "Sana verebileceğim türden bir dokunuş sevgi dolu değil. Sana vermek istediğim dokunuş acı verici."

Parmakları dizine doğru esniyor, bakışları sabit.

"İsteklerime boyun eğmeye istekli bir kadın arzuluyorum-"

Ben durduramadan dudaklarımdan bir alay çıkıyor. "Kafan kalçalarımın arasındayken de beni kandırabilirdin."

Çenesi titriyor.

Sözcüklerim tam da istediğim yere düşüyor, oturduğu yerde kıpırdanışından, elinin pantolonunu kurnazca ayarlayışından belli oluyor, zaten kanı umutsuzca kontrol etmek istediği yere doğru zorluyor.

"Bir sadistin bile otoritesine meydan okuyacak birine ihtiyacı vardır," diye ekliyorum, sesimden eğlence damlıyor.

Boynundaki bir kas geriliyor.

Noah okunamaz bir şekilde beni izliyor, sonra hafifçe öne eğiliyor, sesi alçalıyor.

"Bu gece ne oldu?" Gözleri kararıyor. "Nazik olduğunu düşündüğüm şey buydu."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Gerçek arzularımın neye benzediğine hazırlıklı olduğuna emin misin?"

Nabzım hızlanıyor.

Bana hissettirdiklerinin gerçekliği, zihnimde yer edinme şekli, kalan her iyi muhakeme yeteneğimi gölgeliyor.

Soru ben durduramadan ağzımdan

kaçıyor. "Sadece ben mi?"

Noah tereddüt etmiyor.

"Sadece sen, Ana." Sesi kararlı. "Bunun başka bir erkeğin sikine son dokunuşun olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Eğer bu gece bana bunu istediğini söylersen, sana söz veriyorum, senin ve etrafındaki herkesin tam olarak kime ait olduğunu bilmesini memnuniyetle sağlayacağım."

Dudaklarımdan yavaş, titrek bir nefes

çıkıyor. Gözlerim yarım saniyeliğine

kapanıyor.

Açıldıklarında, ben daha fazla düşünemedim kelimeler dökülüyor.

"Bir şartım var."

Noah konuşmuyor.

Sadece bekliyor.

Beni bekliyor.

Şartlarım için.

"Eğer beni yatak odasında bir fahişe gibi becereceksen," diye fısıldıyorum, "o zaman dışarıda bir fahişeden daha fazlası gibi hissetmem gerek-"

"Anastasia, benim işim-" diye başlıyor.

"O zaman bir kasaba öteye git," diye keskinleşen sesim, sözünü bitiremeden bahanesini kesiyor. "Beni dört saat uzaktaki bir kulübeye götür, orada beni aptal gibi becer ve boğazıma bir tasma geçir."

Gözleri açılıyor, nefesi hafifçe kesiliyor.

"Ama beni becereceksen Noah," diye mırıldanıyorum, eğilerek, sesim ancak bir nefes, "bunu hak etsen iyi olur."

Daha yakına eğildiğimde nefesim onunkine karışıyor, aramızdaki sıcaklık ateş gibi çatırıyor.

Dudaklarının köşesinde bir sırıtma belirliyor.

"Tek istediğiniz bu mu Prenses?" Sesi kadife gibi, karanlık ve pürüzsüz. "Yoksa Cole hakkında mı konuşmak istiyorsun? Telefonunda gördüğüm babanın fotoğrafı hakkında mı?"

Gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor.

Boğazım düğümleniyor, parmaklarım seğiriyor ama başımı sallıyorum.

"Bunun için zaman olacak," diye mırıldanıyorum, bu düşüncelerin ağırlığını bir kenara iterek. "Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Gözleri benimkileri arıyor, beni inceliyor, konuşmadan önce her tereddüt titreşimini okuyor.

"Bunu istediğine emin misin?" Sesi alçalıyor, kalın bir uyarıyla, "Çünkü şu anda bana evet dersen Anastasia, sen benimsin. Ve ben paylaşmam."

İçimi bir ürperti kaplıyor.

Başımı sallıyorum.

Yavaşça, ellerimi göğsüne dayayarak kucağına sürünüyorum.

"Evet dedim Noah," diye tıslıyorum, sesim meydan okumayla dolu. "Öyleyse bana *evcil hayvanın* olmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

Gözlerinde bir şeyler değişiyor.

Göstermeye istekli olduğu herhangi bir kısıtlama veya nezaket izi kayboluyor, yerini daha karanlık, açgözlü bir şey alıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, kalçalarımı kendisine doğru çekmeye zorlarken sertçe kavıyor.

Boğazıma keskin bir nefes takılıyor.

Aleti çoktan altımda ağırlıya kadar sertleşmiş, bacaklarımin arasındaki ağrıyan, zonklayan sıcaklığa baskı yapıyor.

Acı ve zevk çarpışıyor.

Yüzümde bir irkilme belirliyor ve o bunu fark ediyor.

Tabii ki fark etti.

"Şimdiden ağrıyor mu, Prenses?" Sesi alaycı ama bir o kadar da eğlenceli. "Belki de amına biraz ara vermeliyiz."

Cevap veremeden beni kucağından itiyor ve önünde diz çökmeme neden oluyor.

Ne istediğini sormama gerek yok.

Parmaklarımla belini kavrayıp pantolonunun fermuarını çekiştiriyorum ama fermuarı indiremeden saçlarımı sıkıca kavırıyor.

Beni yukarı bakmaya zorlarken kafa derime keskin bir sızı saplanıyor.

Bakışlarında mutlak bir kontrol var, sanki onun önünde diz çökmeye aitmişim gibi bana bakıyor.

"Ya bununla başa çıkamazsam?"

Fısıldıyorum. Noah kısa ve acımasız bir kahkaha atar.

"Eğer sen yapamadım sap Walker's," o Alay ediyor, ses kalın "Benimkiyle başa çıkamayacağın kesin."

Bu sözler acı vermeli.

Ama acıtmıyor.

Çünkü Walker'ın aksine, ben bunu Noah'dan istiyorum.

Ona verebileceğim zevki arzuladığını görmek istiyorum.

Belki berbat bir şey ama onun sikip kullanacağı biri olmak içimde tehlikeli bir heyecan yaratıyor.

Cole ve Walker bana hiç seçenek

bırakmadılar. Ama Noah?

O bir meydan okuma.

Otoritesi benimkiyle henüz tanışmamış biri.

Kadınların onun iradesine boyun eğmesine alışkın olabilir ama bunun neresi eğlenceli?

Pantolonunu indirdiğimde, boxer'ı altındaki kalın, gergin uzunluğu zar zor tutuyor.

Yakından bakınca, iriliği midemi bulandırıyor.

Yüzümde belirmek üzere olan alarm titreşimiyle savaşıyorum, onu başka bir şeyle maskeliyorum.

Aç bir şeyle.

Noah beni yakından izliyor, başımı biraz daha yaklaştıırken saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Şu güzel makyaj çizgisini görelim, Prenses."

Kalçalarımın arasına lezzetli bir sızı yerleşiyor, gecenin acısı onun huzurunda olduğum anda yok oluyor.

Dişlerimle boxer'ının kemerini kavrayıp yavaşça aşağı çekiyorum, gözlerim serbest kalan sikine kilitleniyor; kalın, sert, korkutucu.

Lanet olsun.

Bunu içime sığdırabilir miyim?

Noah kendini tembelce okşuyor, dudaklarım ucunun hemen üzerinde gezinirken boştaki eli tabanı kavırıyor.

"Üzerine tükür."

Bu komut içimde bir heyecan yaratıyor.

Tükürüğümü yanaklarımda biriktirerek ılık sıvının başının üzerine dökülmesine izin veriyorum, gözlerimi onunkilere kilitlerken onu kaplıyorum.

Kavrayışı sıkılaştıkça nefesi kesiliyor.

"Tanrım, şu pis ağzına bak," diye inliyor, parmakları saçlarımı çekiştiriyor. "Benim için çok istekli."

Vücudumdan ısı akıyor, kalçalarım onun sözleriyle sıkılıyor. "Sikimi emmek için çırpınışını izlemek istiyorum."

Yavaş bir sırtıış dudaklarımı büküyor.

"Nasıl istersen," diye mırıldanıyorum, nefesimi sırlıklam ucunun üzerinde gezdiriyorum.

Çenesi geriliyor ama tepki veremedi mırıldanıyorum: "Bu gece burada işimiz bittiğinde sikiindeki döllerimi yaladığım sürece."

Kavrayışı esnedi.

Tek bir kalp atışı geçiyor, sonra az önce söylediklerimi **a l g ı l a y a m a d a n** onu ağzıma alıyorum.

Dudaklarından keskin bir nefes çıkıyor.

Dilim uzunluğunun çıkıntıları boyunca kayıyor, aşağı inerken her kalın damarla alay ediyor, ağzım ona uyum sağlamak için geriliyor.

Ucu boğazımın arkasını sıyırdığı anda boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor.

Daha yolun yarısındayken, mücadeleyi hissetmeye başladım bile.

Parmaklarım tabanına dolanıyor, yavaş, sabit bir ritimle hareket ediyorum, dilimi ayarlarken onun üzerinde gezdiriyorum.

Ama elim ona değdiği anda Noah hırlıyor.

Bileğimi çekerken parmakları saçlarımı sıkıyor. "Ağzını dedim."

Sesi keskin ve baskın.

"Şimdi sonuna kadar al."

Bir saniye sonra başımı aşağıya doğru itiyor, kalın siki boğazımdan vahşi bir öğürtü koparıırken daha derine itiyor.

Ağzımın kenarlarından tükürükler damlıyor, onun büyüklüğü karşısında nefes almakta zorlanırken gözlerim sulanıyor.

Gözyaşlarım görüşümün kenarlarına batıyor ama bakışlarımı yukarı kaldırıp onunkilere kilitlediğimde Noah sırtıyor.

"İşte benim iyi kızım."

"Tanrım, şu haline bak," diye homurdanıyor Noah.

Odadaki tek ses, boğazımın onun sikinin etrafında debelenirken çıkardığı ıslak ve müstehcen ses.

Beni kullanma şekli, acımasız ve amansız, kalçalarımın arasına yeni bir kayganlık dalgası gönderiyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, sesi sert ve onaylayıcı.

Çaresiz bir çığlık atıyorum, yanaklarım meydan okurcasına onun etrafında daha da çukurlaşıyor, gözlerim bir meydan okumayla onunkine kilitleniyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak ve hızlı bir şekilde yuvarlanıyor, mahvolmuş makyajımı tenimden daha da aşağıya sürüklüyor.

Noah büyülenmiş bir halde beni izliyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ağlıyorsun, zar zor dayanıyorsun."

Daha derine iterken saçlarımı sıkıca kavıyor, siki seğiriyor, kontrolü elinden kayıyor.

Tırnaklarım kalçalarına batıyor, o keskin acıdan tıslayana kadar etini pençeliyor. Dikkatini dağıtmak yeterli.

Kendimi uzaklaştırıyorum, siki kaygan, dağınık bir patlamayla ağzımdan kayıyor.

O beni cezalandırmadan önce sırtarak ağzımdaki tükürüğü siliyorum. "Tüh," diye mırıldanıyorum, sahte bir masumiyetle başımı eğiyorum.

Çenesi sıkıştı.

"Sanırım başka bir yere boşalmanız gerekecek Bay Ackerman."

Gözleri kararıyor.

Onu göğsünden iterek oturmasını sağlıyorum, saçlarımdaki tutuşu gevşerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Ayağa kalktığım anda bakışları beni yutuyor.

"Beni becermek istiyor musun, Noah?" Alay ediyorum, sesim boğucu, alaycı.

Elbisemin askılarını aşağıya doğru kaydırıyorum, dar kumaş dolgun göğüslerimin üzerine dökülüyor ve onları serin havaya maruz bırakıyor.

Elbiseyi önümden aşağı doğru itmeden önce parmaklarımı kendi tenimin üzerinde gezdiriyorum, alay ediyorum, oyalanıyorum.

"Acıyan küçük amımı döllerinle doldurmayı ne kadar çok istiyorsun?"

Sesim tatlı, sahte bir masumiyetle damlıyor, ama gözlerimdeki parıltı hiç de öyle değil.

Elbise kalçalarımın üzerinden kayıyor, sonra kayboluyor, yerde birikiyor. Önünde duruyorum, tamamen çıplak.

Tamamen onun.

Keskin bir nefesle burun deliklerini genişletirken dudaklarında yavaş, hınzır bir sırıtış beliriyor. "Yarın sınıfta topallayışını izlemek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor.

Ben daha gözümü kırpamadan elleri kalçalarımın kenetleniyor.

Beni ileri doğru sürükleyip kucağına geri çekerken boğazımdan irkilmiş bir nefes kopuyor.

Kavrayışı morarıyor, parmakları kıcımlı kazıyor, beni ona doğru zorluyor, sırlıslıklam amımı kaygan horozu boyunca taşıyor.

Keskin ve tüketen bir zevk sarsıntısı içimden fırlıyor. "Siktir," diye tıslıyorum, vücudum ona karşı titriyor.

Noah alçak sesle ve alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

"Daha içine gömülmedim bile ama şimdiden benim için inliyorsun." Ağzı göğsümü buluyor.

Dudakları meme ucuma yapışıp sertçe emerken, dilini oynatırken, dişleri bacaklarımın arasına bir zevk şoku gönderecek kadar sıyrırken karnımda ısı birikiyor.

Dudaklarımdan sadece onu cesaretlendiren bir inilti dökülüyor.

Ağzı hareket ediyor, aşağıya doğru iniyor, dişleri ısırıyor, ısırıyor.

Dudakları tenimi zedeliyor, göğsümde sahiplenici bir iddia yolu çiziyor.

Her biri sessiz bir bildiri.

Her biri bana sahip olabileceğini düşünmeye cüret eden herkese bir uyarı.

Çünkü ben ona aidim.

Ve o da bunu biliyor.

"Ee, Ana," diye mırıldanıyor Noah bir iniltinin arasından, nefesi tenime degecek kadar sıcak. "Hadi o güzel kıcımı ona yapmayı planladığım şey için hazırlamaya başlayalım."

İçimden bir ürperti geçiyor.

Sinirlerim geriliyor ama arzu, beklenti ve tereddüdün tehlikeli bir karışımı
o l a r a k alttan alta titriyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor, bir şey arıyor -bir uyarı, bir kısıtlama.

Hiç bulamadım.

"Noah, aletini alabileceğimi sanmıyorum-"

Parmakları belime dolanıyor, sıkıca kavıyor, sahipleniyor.

"Öğreneceksin," diye tıslıyor, sesi vaatlerle dolu. "Ama önce, bakalım amin bunu kaldırabilecek mi?"

Elleri kalın sikinin etrafını sarıyor, ben dizlerimin üzerine kalkarken onu girişime doğru yönlendiriyor.

Ucu kaygan sıcaklığıma baskı yaptığı anda, almak üzere olduğum şeyin katıksız farkındalığıyla nefesim titriyor.

Noah beni izliyor, çenesi gergin, sabrı jilet gibi ince.

"Bakire değilsin Ana," diye homurdanıyor. "Ama bu gece bir bakire gibi kanayacaksın."

Kalçalarımı iterken vücudum sarsılıyor, siki yavaşça beni santim santim açıyor.

Boğazımdan boğuk bir inilti kopuyor, bedenim uyum sağlamak için çaresizce eğilirken ellerim omuzlarına yapışıyor.

"Ah, kahretsin," diye nefes alıyorum, sesim kesiliyor. "Lanet olsun."

Tükürük ağzından çıkarken bakışları kararıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor, sıcak, ıslak sıcaklık kıvrımlarımdan aşağı kayıyor, vücutlarımızın birleştiği yeri kaplıyor.

Dudaklarında hınzır bir sırıtma beliriyor.

"Artık hazırsın."

Ben cevap veremeden kalçalarımı aşağı itiyor.

Her santimini içime alırken inlemem bir çığlığa dönüşüyor, ezici dolgunluk vücudumun hem acı hem de dayanılmaz bir zevkle çarpmasına neden oluyor.

Parmakları kıcımlı kazıyor, beni sabit tutuyor ve içime gömülü her kalın santimini hissetmeme izin veriyor.

"Zıpla amına koyayım," diye çıkışıyor Noah, sesi ihtiyaçtan kısılmış. "Yoksa seni bağlar ve bu gece ceza olarak kıcına sokarım."

Damarlarımda bir korku ve tahrik dalgası dolaşıyor.

Çenemi sıkarak tereddüt titreşimini gömüyorum.

"Tamam," diye tıslıyorum, parmaklarım boğazının etrafında kıvrılıyor. Nefesi kesiliyor.

"Kemerlerinizi bağlayın profesör."

Yavaş, kasıtlı bir hareketle ona binmeye başlıyorum, içime girip çıkarken kalçalarım yanıyor.

Hızımı kontrol etme çabama sırtarak elleriyle kıcımlı sıkıyor.

Kontrolü ele aldığında boğazımdan bir nefes kopuyor, beni sikini yukarı ve aşağı doğru zorlamak için tutuşunu kullanıyor, her itme daha derin, daha sert, kalçaları benimkiyle cezalandırıcı bir hassasiyetle buluşmak için çarpıyor.

Kalçalarının her çırpınışı içimde acıyla karışık bir zevk sarsıntısı yaratıyor.

İnlemelerim onunkilerin içinde eriyor, çarpışan bedenlerimizin sesi seslerimizden daha yüksek yankılanıyor.

Daha yakın olma ihtiyacı beni eziyor.

Boğazını serbest bırakıyorum, nefeslerim düzensiz, bedenim çaresiz. "Gel lan buraya," diye homurdanıyor.

Parmakları saçlarımın arkasına dolanıyor ve beni acımasız, sahiplenici bir öpücüğün içine çekiyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, dudaklarımız morarıyor, beni kendine doğru çekerken o n u n tadı beni tüketiyor.

Alt dudağını ısıyorum, ağzımı boynuna götürmeden önce dişlerimi teninde gezdiriyorum.

Tutuşu hafifçe titriyor. Bir zayıflık.

Bir işaret.

Nefesini kesen noktaya odaklanıyorum, emiyorum, ısıyorum, iz bırakmaya d i k k a t ediyorum.

Derin, gırtlaktan gelen bir inilti kaçıyor.

Sonra elleri kalçalarımın kenetleniyor ve beni cezalandırıcı bir hamleyle aşağıya doğru itiyor.

"Az önce bana morluk mu yaptın?" Sesinde ilkel bir şey var.

Burun delikleri alevlendi.

Sırıyorum, dudaklarım

kayganlaşmış ve şişmiş. "Oops-"

Misillemesi anında oldu.

Noah'nın parmağı kıcıma girdiği anda boğazımdan keskin bir nefes kopuyor.

Beklenmedik saldırı içimde bir şok dalgası yaratıyor, vücudum sertleşiyor, sinirlerim yanıyor.

Zaten onun sikini zar zor kaldırılabiliyorken, aynı anda iki yerimden birden gerilmiş olma hissi zihnimi döndürüyor, bedenim bana ihanet ediyor.

Tek bir düşünce bile oluşturmıyorum, doğru düzgün nefes bile alamıyorum, sadece çok fazla his içinde boğuluyorum, çok fazla onun içinde.

Noah hırlıyor, vahşi, çığ bir ses, o an tarafından tamamen tüketilmiş.

"Şu haline bak," diye homurdanıyor, "iyi bir sürtük gibi iki deliğine de alıyor."

Utanç ve zevk çarpışıyor, tehlikeli derecede sarhoş edici bir şeye dönüşüyor.

Kavrayışı sıkılaşıyor. Sözleri jilet keskinliğinde, doğrudan savunmasız kısımlarımı kesiyor.

"Bu gece senin için planladığım şeyle kıyaslandığında sıradan bir gece," diye uyarıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor, sadece korkudan değil, sadece şehvetten değil, sesindeki inkar edilemez gerçekten de.

"Beni test etmek mi istiyorsun, Ana?" Parmakları kalçalarımın saplanıyor, beni topraklıyor, kontrol ediyor. "Sana haddini bildireceğim."

Bu sözler midemin beklentiyle kıvrılmasına neden olmamalıydı.

Ama yapıyor.

Isı hızla artıyor, derinlerde kıvrılıyor, durdurulamaz bir dalga beni altına çekmekle tehdit ediyor.

"N-Noah," diye nefes nefese kaldım, sesim ancak fısıltıya dönüşüyordu. "Ben-ben-"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Sikimin her yerinde, bebeğim." Sesi bir emir, bir talep, bir iddiadır. "Pis sürtük gibi boşal. Sikimin her yerinde-"

"Siktir, Noah-"

Bedenim

paramparça oluyor.

Salgısı dalga dalga üzerime çökerken boğazımdan keskin bir çığlık kopuyor, bedenim onun etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki kopacakmışım gibi geliyor.

Noah alçak sesle ve sahiplenici bir şekilde inliyor, alt dudağını ısıyor, salgısı içime akıyor, aramızdan damlayan ılık, dağınık kanıtını hissedene kadar beni dolduruyor.

Ama o durmuyor.

Tükendikten sonra bile beni kullanmaya devam ediyor, hareket etmeye devam ediyor, parmakları hala benimle oynuyor, diğer eli hala kıcımla oynuyor, beni almaya zorluyor

Daha fazla.

Sonunda bıraktığında, bedenim harap olmuş, titriyor ve tamamen çözülmüştü.

"Noah, yapamam-" sesim kesiliyor, zar zor bir fısıltı.

Çenemi kavıyor ve gözlerimiz buluşana kadar çenemi yukarı kaldırıyor.

"Henüz işin bitmedi." Sırıtıyor. "Temizlemen gereken bir pislik var."

Benden yavaşça, kasıtlı olarak çekiliyor, her şeyi hissettiğimden emin oluyor, kaybı, boşluğu, az önce yaptığımız şeyin inkar edilemez kanıtını.

Yere yığıldığım anda dizlerim parkeye çarpıyor, başım dönüyor.

Noah oturmaya devam ediyor, parlayan, döl kaplı siki önümde duruyor, az önce yaptığımız şeyin, beni ne kadar mahvettiğinin kanıtı.

Tek bir parmağını sikinin tabanından aşağıya doğru sürüklerken dudaklarında karanlık bir sırıtma oynuyor. Kaldırdığında parmağı kırmızıyla kaplanmıştı.

Kan.

Benim

kanım.

Bakışlarında ilkel bir şey titreşiyor.

"Mükemmel," diye mırıldanarak parmağını dudaklarına götürüyor.

Göz temasını hiç kesmeden parmağını yalayıp temizlerken karnım sıkışıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ama kıpırdamıyorum.

Utanç hissetmeliyim.

Korku hissetmeliyim.

Ama hissetmiyorum.

Başka bir şey

hissediyorum. Karanlık

bir şey.

Çarpık bir şey. "Şimdi

temizlen."

Emir basit. "Evet

efendim," diye

mırıldandım.

Ağzımı ona doğru indiriyorum, dilimi sikinin uzunluğuna doğru sürüklüyorum, günahımızın her damlasını yalıyorum, vücudum hala uğulduyor, uzuvlarım zar zor çalışıyor.

Tadı tuzlu ve tatlı, metalik ve çiğ, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor, ama hepsi onun.

Ve bana verdiği her şeyi alıyorum.

Tatmin olduğunda, Noah beni kanepeye çekiyor, ona doğru yığılmama izin veriyor, vücudum tamamen tükenmiş.

Boxerını tekrar giyerek beni yakından izliyor.
Bacaklarımı hafifçe ayırıyorum, aralarındaki pisliği hissediyorum, hala sızdırdığımı biliyorum.
Aklıma bir fikir geliyor.
Bir meydan okuma.
Ayağımı omzuna atıp onu kalçalarımın arasına bakmaya zorluyorum. "İçimden sızan dölünü görüyor musun?" Fısıldıyorum, sesim sırılsıklam yorgunluk ve tatmin.
Gözleri kararıyor.
Aramızdaki gerilim çatırdıyor.
"Temizlik sırası sende."
O tepki veremedi, parmaklarım saçlarına dolanıyor, başını aşağı çekip ağzını istediğim yere zorluyor.
Direnmek yok.
Tereddüt yok.
Dili sıcak ve ıslak bir şekilde benimle buluşuyor ve ben de yüzüne karşı sürtünerek ona övgüler düzüyorum.
"Beni nasıl kanattığını gördün mü?" Fısıldıyorum, sesim ancak bir nefes.
"Yalayıp yut. Daha iyi hissetmemi sağla."
Nazikçe.
Temkinli.
Noah acele etmiyor, dili verdiği zararın her santimini izliyor, tadını çıkarıyor.
Neredeyse hassas.
Neredeyse.
Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, ama sonra bir şey değişiyor. Saçlarına dolanan elim aşağıya doğru kayıyor.
Ve onu hissediyorum.
Ensesindeki derin, sert yara izlerini.
Eski, saç çizgisinin hemen altında saklı, ama inkar edilemez. Ne-
Ben tepki veremedi, Noah kalçalarımı sıkıca kavırıyor.
Başını kaldırdı, gözleri okunamayan bir şeyle parlıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"
Sesinin ağırlığı beni yerime mıhlıyor. Göğsümde bir şey bükülüyor, korkudan değil. Ama ani, ezici farkındalıktan:

Noah Ackerman arzularından daha fazlasını saklıyor.

Noah ağzını siliyor, elinin tersi dudaklarını sıyrıyor, nefesi hâlâ sert ve düzensiz.

Gözleri kararıyor.

Ben tepki veremeden elleri bileklerimi kavıyor, başımın üzerine kaldırıyor ve beni kanepede altına sıkıştırıyor.

Keskin bir nefes beni terk ediyor.

Vücudum geriliyor, ham ve ağrıyor, dokunuşunun yankıları hala her sinirde uğulduyor.

"Noah, bunlar-"

Yüz ifadesi kırılır.

Yüzünde tehlikeli, kırılmış bir şey titreşiyor. "Bunu bir daha sakın yapma." Sesi keskin, kırılmış.

Her zamanki hükmedici hakimiyet, ama yaralı bir şey.

Korkmuş bir şey.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Bileklerimi sıkıca kavradı.

Sanki içinde bir şalter atmış gibi Noah'nın enerjisi değişiyor, aramıza bir duvar örülüyor.

Vücudu benimkine daha fazla baskı yapıyor, nefesi ölçülü ve kontrollü.

"Benimleyken, seni ben kullanacağım," diye tıslıyor. "Hiçbir gücün yok." Ama bu her zaman uyguladığı sarhoş edici kontrol değil.

Bu farklı

hissettiriyor.

Sarsılmış.

Savunmacı.

Utaniyor mu?

Sormaya cesaret

edemiyorum.

Noah eğiliyor, sesi kulağıma duman gibi geliyor. "Bu anlaşıldı mı?"

İçimde yavaş, ürpertici bir ürperti dolaşiyor.

Tereddüt ediyorum, hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, hala onu anlamaya çalışıyorum.

Ama vücudumun az önce yediği dayaktan sonra, onu çok fazla zorlamamam gerektiğini daha iyi biliyorum.

Yutkunuyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Evet, anlıyorum."

Noah bir an öylece kalıyor, gözleri beni tarıyor, uyum arıyor.

Sonra yavaşça arkasına yaslanıyor.

Ağırlığı üzerimden kayıyor, ikimize de birkaç santim boşluk bırakıyor.

Yine de öylece kalıyor.

Aramızdaki gerilim hâlâ yoğun.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, bedenim ağrıyor, tenim acı ve yorgunluktan kızarıyor.

Noah ensesini ovuşturuyor, omuzlarını yuvarlıyor, bakışlarının ardında okunamayan bir şey titreşiyor.

İşte o zaman onları görüyorum.

Yara izlerini.

Sadece daha önce karşılaştıklarım değil. Ama yenileri.

Derin. Pürüzlü.

Karnının alt kısmına kazınmış, loş ışıktaki yarı gizli, sanki hiç görülmemeleri gerekiyormuş gibi.

Kalbim küt küt atıyor.

"Biri seni incitti mi, Noah?" Fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Tüm vücudu geriliyor.

Bana bakmıyor. Hareket etmiyor.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Sonra, nihayet, gözleri bana kayarken çenesi esniyor, ifadesi okunamaz halde.

"Aramızda ne olursa olsun," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert, "bunun cevabını asla bulamayacaksın."

Keskin bir nefes beni terk ediyor.

"Seni becermek benim görevim." Sesi şimdi daha sessiz, neredeyse kopuk, "İhtiyacımız olan son şey benim insanlığımı aramaya başlaman."

Kelimeler olması gerekenden daha derin kesiyor.

Çünkü zaten arıyorum.

Onu görüyorum, zalimliğin altında, baskınlığın altında, yerinde tutmak için çok çaresiz olduğu duvarların altında saklı.

Ve bu onu korkutuyor.

Sessizlik uzuyor.

Noah kayıyor, elini yüzünde gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor.

Dokunuşu geri geliyor, ama bu sefer farklı.
Avuç içi bacağıma yerleşiyor, parmakları sert ama morartmıyor. Bir talepten çok bir ateşkes gibi hissettiren bir dokunuş bu. Sesi, geldiğinde, daha sert, daha sessiz.
"Sana bir banyo hazırlayayım," diye iç geçiriyor. "Gece burada kalabilirsin."
Teklif nazik, beklenmedik.
Karakterinin dışında.
Bu onun bakım versiyonu, sadeleştirilmiş ve tereddütlü, ama yine de bakım.
Bunu kabul etmeliyim.
Yerimde kalmalıyım; aramızda yeniden inşa ettiği duvarları kabul etmeliyim.
Ama kabul etmiyorum.
Yapmamam gerektiğini bildiğim halde zorluyorum.
"Benimle içeride oturur musun?" Yumuşakça soruyorum. Gözleri tereddütle parlıyor.
Ne düşündüğünü zaten biliyorum - bu çok fazla, çok samimi, çok yakın.
Ama zaten ona maruz kaldım.
Beni en savunmasız halimle gördü bile.
Ve belki... belki de bu gece yalnız kalmak istemiyorum.
Reddetmeden önce, kalmasını sağlayacağını bildiğim tek şeyi ekliyorum. "Sana Cole'u anlatacağım," sesim ancak bir fısıltı kadar.
Yüz ifadesi değişiyor.
İçinden keskin, titrek bir gerilim geçiyor. Bir elini saçlarında gezdirerek nefes veriyor.
Zihnindeki savaşı, beni uzaklaştırmakla teslim olmak arasındaki mücadeleyi görüyorum.
Çoğu senaryoda, çekip giderdi.
Kadının kendini temizlemesine, eşyalarını toplamasına ve diğerleri gibi ortadan kaybolmasına izin verirdi.
Ama bu çoğu senaryo değil.
Bu ben ve o, bu sadece fiziksel bir şeymiş gibi davranma noktasını çoktan geçmiş iki insan.
Nefesimi tutuyorum.
Saniyeler geçiyor.
"Seni banyoda bekliyorum olacağım."
Noah ayağa kalkıyor, kasları gergin, yüzü okunmaz halde.
Ama uzaklaşmıyor.

Ve bu yeterli.
Şimdilik.

Bölüm 17

Noah

Parmaklarımı ılık suyun içinde sürüklerken, kabarcıklar hızla birikerek yüzeyde kalın bir tabaka oluşturuyor.

Bu geceden önce, lavabomun altına sıkıştırılmış banyo tuzları ve köpük banyosu uzun zamandır unutulmuştu, muhtemelen onları benden daha çok takdir edecek bir partnerim olduğunu varsayan bir öğrencinin açılmamış, işe yaramaz bir hediyesi.

Şimdiye kadar lavabonun altına atılmış, gömülmüş ve görmezden gelinmişlerdi. Ona kadar.

İroni benim için kayıp değil.

Bir öğrencinin hediyesi, şimdi başka bir öğrenciyi rahatlatmak için kullanılıyor, az önce anlamsızca becerdiğim, az önce mahvettiğim bir öğrenciyi.

Benim neyim var böyle?

Odaya girdiğinde bana hissettirdikleri, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ona dokunduğumda, adımın inlediğini duyduğumda bedenimin ve zihnimin tutuşması bana her şeyi sorgulatıyor.

Neden ondan önce başka bir kadına elimi sürdüm? Onun acısını arzularken, aynı zamanda onun hazzını da arzuluyorum.

Onun zevkine bağımlıyım.

Kontrol için savaşıması, ona istediğini vermem için beni zorlaması, yaşadığım diğer cinsel deneyimlere hiç benzemiyor.

Çoğu kadın utanmadan boyun eğer, onları itaate, sessizliğe, hiçliğe s ü r ü k l e m e m e izin verir.

Ama o?

O karşı koyuyor.

Her çığlığını, her iniltisini, her lanet parçasını hak etmemi sağlıyor.

Ve bir şekilde, bu sadece onu daha çok istememi sağlıyor.

Puslu sudaki yansımama bakarken, parmaklarımın enseme doğru k a y m a s ı n a izin verdim, saçlarımın altında gizlenmiş kabarık yara izlerinin üzerinde gezindim.

Tanıdık bir his, t e n i m e kazınmış bir anı, üzerinde durmama asla izin vermediğim bir anı.

Ama o onları gördü.

Ve ilk kez gözlerinde korku gördüm.

Onu sahiplendiğimde omurgasından aşağı ürperti gönderen sarhoş edici türden değil.

Ama başka bir şey. Adını

koyamadığım bir şey.

Onu temizledikten sonra yukarı çıktığımda yüzünde beliren dehşet ifadesi hâlâ aklımda.

Vücudunun nasıl titrediği, nasıl donup kaldığı, sanki kırılғанmış gibi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, gerçekten görüyormuş gibi.

Bilmiyordu.

O yaraların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Beni neye dönüştürdüklerini bilmiyordu.

Ve uzun zamandır ilk kez, göğsümde çirkin ve yabancı bir şey dönüyor.

Tanımadığım bir şey. Tanımak

istemediğim bir şey. *Suçluluk duygusu.*

Diğer her seferinde, kadınları ikinci bir düşünce olmadan kovdum, binamdan sendeleyerek çıkmalarını izledim, bedenleri işaretlendi, mahvoldu ve bir parça pişmanlık duymadan kullanıldı.

Peki şimdi neden bu kadar suçlu hissediyorum?

"Hey."

Sesi yumuşaktı.

Çok yumuşak.

Dikkatimi kapı aralığına veriyorum, irkiliyorum, onu görünce kalbim sıkışıyor. Ana orada duruyor, kollarından başka hiçbir şeye sarılmamış, bacakları titriyor, teni çürükler ve tırnak izleriyle boyanmış, hepsi de ona yaptığım şeyin kanıtı.

Yapmama izin verdiği şeyin.

Göğsüm sıkışıyor.

Böyle çok küçük görünüyor. Çok açıkta.

Ona örtünmesi için bir şey almayı bile düşünmedim.

Siktiğimin salağı.

Kendini saklamaya çalışıyor, kolları vücudunu daha sıkı sarıyor, onunla tanıştığımdan beri ilk kez kendine güveni sarsılıyor.

Hayır, hayır.

Hayır, Ana-

"Buraya gel." Sesim alçak, sabit, "Gel suyu hisset. Her şeyin yolunda olduğundan emin ol."

Ona doğru uzanıyorum, elimi uzatıyorum, ama o tereddüt ediyor, kollarını vücudunun üzerinde kilitli tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyor. "Eminim sorun olmaz-"

"Ana."

Adı dudaklarımdan nazikçe ama onu durduracak kadar sert bir şekilde dökülüyor. "Sorun yok."

Yavaşça bileklerine uzanıyorum, başparmağımı tenine sürterek kollarını aşağı indiriyorum.

Bana izin veriyor.

Onu görmeme izin veriyor.

Ve ilk kez, kendime sonrasını görmem için izin veriyorum. Kanı uyluğunun iç kısmına akıyor, yumuşak tenini bozuyor.

Kalçalarında, bileklerinde, uyluklarında morluklar açıyor, benim kısıtlama eksikliğimin kanıtı.

Bu, görmemeyi seçtiğim kısım. Bu her zaman kaçındığım kısım.

Ama onunlayken başka tarafa bakamıyorum.

Sesi sessizliği kesiyor, küçük, kırılğan ve midemi bulandıran bir şekilde.

"Cole eskiden yorum yapardı," diye fısıldıyor.

Parmaklarım hâlâ bileğinde.

"Beni becermeyi bitirdikten sonra, 'üzerinde çalışmam gereken' her şeyi işaret ederdi."

Nefesi titriyor ama devam ediyor.

"İşini bitirdikten sonra bunu hep 'berraklığına' bağlardı, ama şimdi biliyorum ki-" yutkunuyor, sesi düşüyor, "Erica onun aklındaydı."

İçimde karanlık ve soğuk bir şey kıvrılıyor. Lanet olası piç.

Diğer her anda Ana sert, boyun eğmeyen, bana meydan okumaktan asla korkmayan, istediğini almaktan asla çekinmeyen biriydi.

Bunu taşıdığını hiç düşünmemiştim.

Daha önce böyle yıkıldığını hiç düşünmemiştim.

Hayatındaki erkekler sadece bir şeyi nasıl yapacaklarını biliyorlardı.

Onu incitmek.

Ve şimdi bir kararla karşı karşıyayım.

Onların kalıplarını tekrarlamak.

Onu uzaklaştırmak.

İşim bitene kadar onu kullanmak ve diğerleri gibi çekip gitmesine izin vermek. Ya da...

Ya da ikimize de yabancı gelen bir şey yaparım. Beni her şeyden daha çok korkutan bir şey. *Sevgi*.

Onu daha yakına çekip küvetin kenarına otururken dizlerimin arasında ona rehberlik ederken yavaş bir nefes bırakıyorum.

Vücudu titriyor ama geri çekilmiyor. Onu tutmama izin veriyor.

"Üzerinde çalışmam gereken hiçbir şey yok," diyorum, sesim sert, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle kenarlı.

Nefesi kesiliyor.

"Yaptığımız şeyden sonra sana farklı bakmamı bekliyorsan, bakmayacağım."

İtiraz etmesi için ona zaman vermedim.

Öne doğru eğilip dudaklarımı karnının alt kısmındaki yumuşak deriye, çürüklerin hemen üstüne, acıdığını bildiğim yere bastırıyorum.

Parmakları tereddüt ediyor, başımın üzerinde geziniyor, sonunda bana dokunuyor, saçlarımın arasına giriyor, zar zor baskı uyguluyor.

"Bunu yapmana gerek yok, Noah-"

"Evet."

Bu kelime beni niyetlendiğimden daha keskin bir şekilde terk ediyor.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum, orada gördüğüm şey beni neredeyse çözüyor.

Umut.

Lanet olası

umut.

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum, elim kalçasına doğru kayıyor.

"Benim yanımda kimsenin sana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim." Parmaklarım hafifçe geriliyor, sadece onu topraklayacak kadar. "Buna sen de dahilsin."

Dudakları ayrılıyor.

Başka tarafa bakmıyor.

Ve tüm bu gece başladığından beri ilk kez ben de bakmıyorum.

Onu ılık banyoya doğru yönlendirerek içeri girmesine yardım ediyorum, ellerimle titreyen bedenini sabitliyorum.

Bunu maskeleyemeye çalışıyor, iyiymiş gibi davranmaya çalışıyor, ama vücudunun irkilmesi, nefesinin kesilmesi bana gerçekte ne kadar acı çektiğini anlatıyor.

Hay sikeyim.

Gözlerimi işaretli teninden, beni tahrik etmemesi gereken ama bir şekilde hala eden çürüklerden ve tırnak izlerinden uzaklaştırıyorum.

Suya yerleşiyor, gözleri dalgın dalgın kapanıyor, ben de küvetin yanına oturuyorum, yeterli mesafeyi koruyarak.

Onun için.

Kendim

için.

"Bana Cole'dan bahset." Sesim sessiz, öncekinden daha soğuk bir şekilde kenarlı.

Gerginliğini, parmaklarının porselen kenarı kavrayışını izliyorum. "Ve hiçbir detayı atlama."

Bir parçam bu detayları neden istediğimi zaten biliyor.

Tek yapmam gereken, ailemin işinden ayrıldığımda bir kenara çekilen bağlantılarımdan birini aramak.

Tek bir konuşma.

Bir iyilik.

Ve Cole'un varlığı sona erecek.

Çünkü Walker'ın aksine Ana, Cole'dan korkuyor. Bu da onu bir sorun haline getiriyor.

Dudakları aralanıyor ama tereddüt ediyor.

"Bana farklı gözle bakmana ihtiyacım yok, Noah."

Keşke ellerimde zaten kan olduğunu bilseydi.

Eğer bilseydi, bir daha ona dokunmama asla izin vermezdi. Hafifçe eğildim, sesim kısıktı.

"Dene beni."

Nefes veriyor, sesi neredeyse yenilmiş gibi çıkıyor ve öne doğru kayarak yanağını küvetin serin kenarına dayıyor.

Gözlerinin etrafına bulaşmış makyaj onu perili gösteriyor.

El bezine uzanıyorum, ılık suya daldırıp gözlerinin altında hafifçe gezdirerek gecenin kalıntılarını temizliyorum.

Uzaklaşmıyor.

"Balo gecesi, son senemizde, Erica ile Cole'a rastladım." Bezin etrafındaki tutuşum sıkılaşıyor.

"O sırada zaten okulda alay konusu olmuştum. Erica ve Cole ayrılığımızı benim bir fahişe olduğuma yordular. Aldattığımı söyledi. Cole'un arkadaşlarından biri, ondan önce kaçamak yaptığım biri, takılmalarımızdan biri sırasında fotoğrafımı çekmişti."

Yavaşça içime çektiğim bir nefes göğsümü dolduruyor.

Bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

"O fotoğraf elden ele dolaştı. Tek gereken buydu. Birdenbire o kız oluverdim. Kolay olan, yalancı, kimsenin öğle yemeğinde yanına oturmak istemediği sürtük."

Gülmeye çalışıyor ama boş ve acı.

Yüzünü silmeye devam ediyorum ama gözlerinde bir şey değişiyor. Kopuk bir şey.

"Babam beni elbisemle görmek istedi," diye devam ediyor, sesi daha sessiz. "Fotoğraf çekmek istedi. Hayatımdaki büyük bir şeyin parçası olduğunu hissetmek istiyordu. Ama ona gerçeği söyleyecek yüreğim yoktu... Cole'un en iyi arkadaşımı becerdiğini ve beni terk ettiğini. Bu yüzden ortaya çıktım. Babamın beni uğurlamasına yetecek kadar. Gizlice çıkıp eve Uber'le dönecek kadar."

Hiçbir şey söylemedim.

Sadece dinlemeye devam ettim.

Sertçe yutkundum.

"Tam çıkarken Cole beni buldu." Bunu biliyordum.

"Konuşmak için bana yalvardı. Çok samimi, çok içten görünüyordu ve ben de ona inanacak kadar aptaldım."

Bir şeyleri kırmak istiyorum.

"Zaten eve dönmem gerekiyordu. En azından babamın arabasının beni bıraktığını görmesine izin verebilirdim. Onun ayık olduğuna güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Bırakın iyi niyetli olmasını."

Çenesi kilitlendi ve ben bunu o zaman anladım.

Bu odadan çıktığı an. O arabaya geri dönüyor.

O anıya sıkışmış, içinde boğuluyor.

"Evime arka yoldan gitti," diye mırıldandı. "Ve beni uyardı, eğer gerçekte ne olduğu hakkında konuşursam, beni pişman edecekti. Sonra o... sonra gülerek başımı tuttu. Bana 'eski günlerin hatırına ona kafa vermem gerektiğini' söyledi."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor, içgüdüsel bir şeyler.

Kırmızıyı görüyorum.

Kahrolası kırmızıyı.

"Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu," diye hıçkırıyor aniden, kelimeler ağzından dökülüyor. "Çarpışmanın sesini kafamdan atmamın hiçbir yolu yok."

Darbe.

Tekrar çeviriyorum, kalbim küt küt atıyor.

Gözlerinden yaşlar serbestçe dökülüyor ve bedenini sarsıyor.

"Cole dikkat etmiyordu." Sığ nefes alıyor. "Yolu göremeyecek kadar başımı eğmeye odaklanmıştı."

Saçlarını geriye doğru itiyor ve saç çizgisi boyunca zar zor görülebilen küçük bir yara izi ortaya çıkıyor.

"Kafamı ön panele çarptım. Araba spin attı. Ve-" Sesi kesildi.

"Bir çığlık duydum."

Nefes almayı

bıraktım.

Vücudu titriyor, parmakları suyun içinde kıvrılıyor. "Ve sonra bir gümbürtü."

Çocuk.

Gazetede lanet çocuk.

Bisiklet sürerken vurulan kişi. "Cole yaptı," diye hıçkırıyor.

Oda dönüyor.

"Ve ben." Elleri titriyor, dudakları titriyor, tüm vücudu kendi üzerine katlanıyor.

"O çocuğu nefes nefese yardım isterken sokakta bıraktım. I

Cole'un beni arabaya kadar sürüklemesine izin verdim. Sessiz kalmam için beni ikna etmesine izin verdim." Ellerini kaldırıyor.

Titriyor.

"Onun kanı benim ellerimdeydi. Onu kurtarabilirdim-"

Yüzünü tutuyorum, sert ama nazıkçe.

"Anastasia."

Kendini kaybediyor. Hiperventilasyon geçiriyor.

Onu sabit tutuyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, onu sabitliyorum.

"Sen değildin."

Gözyaşları yüzünden aşağı

akıyor. "Noah-"

Gözleri benimkilere kilitleniyor, cam gibi,

paramparça. "Yara izlerini nereden aldın?"

Panik göğsümü yumrukluyor.

Vücudunun benimkine olan sıcaklığı aniden çok fazla geldi.

Sorusunun ağırlığı aniden çok fazla geldi.

Cevap

veremiyorum.

Cevap

veremiyorum.

Bunun yerine, sesimi soğuk ve mesafeli bir şeye zorluyorum.

"Sanırım bu gece sana, başkalarına göstermeyi umursamadığım kadar çok şey gösterdim."

Çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya

zorluyorum. "Cole sana zarar vermeyecek."

Bu bir ifade değil. Bu

lanet bir söz.

Ve bunu tutmak için onu yerin dibine sokmam gerekirse,

sokarım. "Ben yanında olduğum sürece güvendesin."

Dudakları titriyor ama sonra nihayet gülümsüyor.

Küçük.

Temkinli.

"Söz mü?" Siktir.

Ben söz vermem. Asla

tutmam.

Ama bu sefer...?

Parlayan gözleri, ben durduramadan sözcüklerin ağızımdan dökülmesine neden oluyor.

"Söz veriyorum."

HIT & RUN IN SPOKEHAVEN

Y0bh£ lĈEAL %E8 UbROERO

Yazan: CARELESS VIGILANTE DRIVER

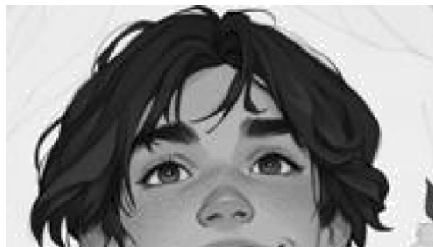
SUâPEçT âTILL #T £ßB6E

^š*P—ñ*ŕSV !b*E6
***11

TRAGICHlT D 8U|M
RB ULTRD[Nß
]E]t]HG&oEB

YEAR OLD LEVI
TRACE WAS STRUCK

B4CYCLB OlT žŕäPLB
AVk i BPA4LQNG
OUTRAGE AND
CONC6kN İÇİNDE

-ZzEB "BpoxgzLAyazr
P "OMC6 DbP t7BöeN3'

INVESTIGATING THE
INCIDENT AND IS
URGING ANYONE WITH
INFORMATION TO
COME FORWARD. "I
ARE COMMITTED TO

ENDIVIOUAL

BU HFT /END RVbl,"
SAID OFFICER KENT

&]itMEAD]STAlL
DOULDHRLÆ'USSOŁI

wyoxe wrre z ronzctnox is aNœuwGso ro ćx ouzzozne
SPOŁçBHxVRN PO1JC8 DçBMt7MENg' A3' (555) 0z134S6:"ONE COMMUNITY JS VNITED
İ4 T gDE84R2 TO &4BJV5T3CB SBRVBD 7OB Aİ4D TO
2N5UXg THAT SUCH A TRAGEDY çİOBS İ'İÇEE NAPPBN AGMİ4

Bölüm 18

Anastasia

Noah'nın alarmı bir polis sireni gibi çalıyor ve beni uykumun derinliklerinden koparıyor. Vücudum sarsılıyor, sisi göz kırparak uzaklaştırırken dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. Etrafımdaki çarşaflar soğuk.

Yatağın diğer tarafına dokunulmamış.

Uyudu mu ki?

Hatırladığım son şey onunla k o n u ş t u ğ u m , banyo suyu soğuyana ve yorgunluk galip gelene kadar saçmaladığımdı.

Şimdi yanımdaki saat sabahları ne kadar nefret ettiğimin çirkin, floresan bir hatırlatıcısı olarak 5:00'i gösteriyor.

Yatak odasının ötesinde belli belirsiz bir kargaşa, bulaşıkların yumuşak tıkırtısı, tavadaki bir şeyin boğuk cızırtısı.

Merakla kendimi yukarı itiyorum, vücudum dün geceki olaylardan dolayı acı içinde kıvranıyor.

Noah'nın tişörtlerinden birini çekiştirerek aralık kapıya doğru temkinli adımlarla ilerliyorum, sessiz adımlarla ilerliyorum.

İlk gördüğüm şey sırtı. Kaslı, yaralı, güzel.

Ocağın başında duruyor, yalınayak, iş pantolonunun bel bandı kalçalarından aşağı sarkıyor, gömleği adadaki sandalyelerden birinin üzerine dökülmüş.

Dudaklarından sessiz bir mırıltı dökülüyor, yumuşak, dalgın b i r mırıltı.

Zengin kahve, tereyağı, sıcak ve tuzlu bir şeyin kokusu havayı dolduruyor ve dün gecedan kalma kolonyasının belli belirsiz izleriyle karışıyor.

Kapı aralığında oyalanıyor, onu izliyorum.

Kontrol, tehlike ve baskınlık yayan bir adam için şu anda huzurlu görünüyor.

Sanki kaosun dokunmadığı bir dünyadaymış gibi.

Ve nedense, yapmak istediğim son şey onu rahatsız etmek. "Günaydın, Anastasia."

Sesi havayı kesiyor, sıcak ve arzu dolu, sanki başından beri orada durduğumu biliyormuş gibi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor.

Dün gece vücudumun maruz kaldığı acımasız ceza göz önüne alındığında, hissedebileceğim son şeyin uyarılma olduğunu düşünebilirsiniz.

Ama yine de, işte buradayız.

Kalçalarım birbirine sıkıca bastırıyor, aralarında şimdiden bir ağrı oluşuyor.

Boğazımı temizliyorum, kapı çerçevesine yaslanıyorum, titreyen kaslarımın ihanet ettiği bir güven numarası yapıyorum.

"Günaydın, Profesör." Sırıtiyorum, sesim alaycı. "Zor bir gece miydi?"

Noah hafifçe dönüyor, omzunun üzerinden bana bakacak kadar.

Gözleri ağırlaşmış, yorgunluktan kararmış ama yine de yoğun, için için yanıyor.

Hiç uyumadı mı?

Yoksa geceyi benim onu hayal ederek geçirdiğim gibi o da beni düşünerek mi geçirdi?

"Öyle de denebilir," d i y e mırıldanıyor, sanki bir sonraki adımda bana ne yapacağına karar vermiş gibi beni izliyor.

Tamamen dönerek tezgâha yaslanıyor, kollarını yüzeyin iki yanına dayıyor ve bana mükemmel, engelsiz bir görüş sağlıyor.

Gömleksiz.

Tırnak izlerimle kaplı.

Dün gecenin kalıntıları tenine kazınmış, beni nasıl aldığıının, mahvettiğinin, sahiplendiğinin kanıtı.

Ve lanet olsun, böyle mükemmel görünüyor.

Bir bukle karmaşası, karışık ve asi. Dudaklarının kenarlarında uykulu bir gülümseme.

Bu bir kızı mahvedebilecek türden bir manzara.

Benim alılabileceğim türden bir manzara.

"Onun gibi bir şey." Sesi karanlık, tehlikeli bir şeyle kenarlı. "Şimdi buraya gel de gömleğimin içinde sana iyice bakabileyim."

Yavaş ve bilinçli adımlarla ona doğru ilerlerken, gözlerim pantolonunda oluşan bariz şişkinliğe kayıyor.

"Tek istediğin bu mu Noah?" Mırıldanıyorum, sesimde meydan okuma var.

Dudakları seğirerek sırtıyor. "Sanırım öğreneceksin, değil mi Prenses?"

Ben daha tek kelime edemeden gömleğimin önünü sıkıca kavırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Beni döndürüp önümü soğuk mermer tezgâha bastırdığı anda dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Yaşadığım şok çıplak tenimi ürpertiyor, zaten hassas olan meme uçlarım pürüzsüz yüzeye çarpıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

"Dün gecedен sonra güzel kız, bugün amının sikimi kaldırılabileceğinden şüpheliyim," diye mırıldanıyor Noah, elleri sahiplenici bir şekilde kığımın üzerinde geziniyor.

Pantolonunun kumaşından bile kalın ve sert olan şişkinliğinin sıcaklığı bana baskı yapıyor.

"Ya da kıcını, bu konuda..." nefesi kulağıma karşı sıcak, "bu yüzden yaratıcı olmak zorunda kaldım."

Yüzümün etrafına uzanarak önüme bir şey sarkıttı. Parlak pembe, silikon ve hafif kavisli.

Midem sıkışıyor.

Eline sığacak kadar küçük ama bacaklarımdan arasında bir sıcaklık patlaması yaratacak kadar tehditkâr olan oyuncak, mutfağının loş ışığı altında parlıyor.

Noah onu dudaklarımda gezdiriyor, alay ediyor, test ediyor, boştaki eli kıcıma beni zıplatacak kadar sert vuruyor.

"Aç kapıyı."

Emir yumuşak, zahmetsiz, itaat edeceğimi zaten biliyormuş gibi. Ve haklı da.

Dudaklarımı aralıyor ve oyuncuğı içeri kaydırıp dilime bastırarak tükürüğümle kaplandığından emin oluyor.

Oyuncağı çekerken silikonun tadı damağımda kalıyor, ağır gözlü bir eğlenceyle beni izliyor.

Diğer eli kığımın aşağı, kalçalarımdan arasına kayıyor, parmakları zaten kaygan olan kıvrımlarımı buluyor.

"Çok heveslisin, küçük fahişe," diye homurdanıyor, parmaklarındaki ıslaklığı topluyor, ben ona karşı kıvrınana kadar benimle alay ediyor.

"Arkanı dön."

Sesindeki değişim nefesimi kesiyor. Dönüyorum.

Elleri hemen kalçalarımın, beni tezgâhın üzerine kaldırıyor.

Bacaklarım içgüdüsel olarak ayrılıyor ve Noah tüm avantajını kullanarak beni açıkta tutuyor, gözleri her santimi yutuyor.

"Bugün benim şartlarımla boşalacaksın."

Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirliyor.

"Bakalım ders sırasında aminla oynanırken ne kadar sessiz olabileceksin."

Midem bulanıyor.

"Noah-"

Oyuncağı içime kaydırıp pürüzsüz, kavisli şekliyle beni germeden önce kelime zar zor kaçıyor.

Keskin bir nefes alıyorum, duvarlarım ani müdahalenin etrafında kenetleniyor.

Tam olarak doğru kavisli, klitorisimi sıyırmak için mükemmel açılı.

Aşağı bakıyorum, nefesim kalçalarımın arasındaki ıslak karmaşaya takılıyor.

Noah yanaklarımı kavrayarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor.

"Eğer bununla benimkinden daha fazla boşaldığını öğrenirsem, o küçük yaka fikrini keşfetmek zorunda kalacağız."

Parmakları sıklaşıyor, sesi sahiplenici.

İçimde karanlık ve sarhoş edici bir şey yavaşça ısınıyor.

"Bunu okul boyunca içimde tutmamı mı istiyorsun?" Alay ediyorum ama sesim bana ihanet ediyor, hafifçe titriyorum.

Sırıtışı genişler. "İçinde tutacaksın. Ve inlemelerini gizlerken bana bakacaksın."

Uzaktan kumandaya uzanarak başparmağını güç düğmesinin üzerinde

gezdiriyor. Bir saniye sonra oyuncak içimde canlanıyor.

Boğazımdan bir nefes kopuyor, bacaklarım kapanıyor, ancak Noah'ın güçlü elleri onları tekrar ayırmaya zorluyor.

"Pratik yapmak ister

misin?" Nabzım atıyor.

"Bekle, Noah-"

Titreşim yoğunlaşıyor.

Cümlemi bitiremiyorum.

Bitiremiyorum.

Noah'nın parmağı ekranın üzerinde geziniyor ve içimdeki oyuncak canlanıyor.

Derin, sabit bir titreşim ağrıyan klitorisime çarpıyor ve vücuduma şiddetli bir ürperti gönderiyor.

Dudağımı ısıyorum, kendimi sessiz kalmaya zorluyorum, kalçalarım zevkin etrafında geriliyor.

Noah'nın karanlık gözleri beni içine çekiyor, kalçalarımı sıkıca kavıyor, varlığı her şeyi tüketiyor.

Serbest kalmaktan daha çok ihtiyacım olan tek şey o.

Onun elleri, onun ağzı, onun amansız kontrolü.

Sonra oluyor, boğazımdan bir inilti kopuyor. Çok yumuşak. Çok çaresiz. Çok açık.

Gözleri kısılıyor, y ü z ifadesi zalimce ve bilerek keskinleşiyor.

"S ı z l a n ı y o r musun lan?" Sesi tenime karşı bir ustura gibi. "Beni hissetmek için iniliyor musun?"

Keskin bir nefes çekiyorum, gömleğinin önünü yumrukluyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum.

"Noah, bunu okul sırasında yapamam-"

Sırıtişısı yavaş ve tehlikeli.

"Hâlâ konuşuyor musun?"

Ekrana tekrar dokunuyor.

Titreşim derin bir uğultudan hızlı, işkenceli bir çırpınışa dönüşüyor ve kalçalarım aklım yetişmeden tepki veriyor, içgüdüsel olarak yuvarlanıyor.

Ellerim saçlarını buluyor, çekiştiriyor, zorluyor, yalvarıyor. "Noah, ağzına ihtiyacım var-"

Hareket etmiyor.

Onun yerine başını eğiyor, sesinden alaycılık akıyor.

"Sınıfta mı?" Sırıtişısı derinleşiyor. "Bayan Burns, benden bu sıranın üzerinde, sınıf arkadaşlarınızın önünde amınızı yalamamı mı istiyorsunuz?"

Midem sıkışıyor, bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Hay sikeyim.

Benimle oynuyor, beni kırılmaya zorluyor.

Noah yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, ağzı ona en çok ihtiyaç duyduğum yerden sadece birkaç santim ötede duruyor.

Dudaklarımdan çaresiz bir inilti daha dökülüyor.

"Evet, Bay Ackerman," diye fısıldıyorum, onun oyununa geliyorum, sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Çok kötü davrandım. Beni cezalandırmana ihtiyacım var," derken nefesim kesiliyor. "Beni yapmana ihtiyacım var-"

BANG.

"Noah, içeride misin?"

Kapının sertçe vurulması vücudumda bir sarsıntı yaratıyor ve beni soğuk, sert gerçekliğe geri sürüklüyor.

Her şey donuyor.

Ses havayı bir bıçak gibi kesiyor, keskin, öfkeli, kusursuz.

Walker.

Noah'nın gözleri kararıyor, her türlü eğlence izi bir anda yok oluyor.

Başparmağının tek ve keskin bir dokunuşuyla içimdeki oyuncak sessizliğe bürünüyor.

Bu ani yokluk sarsıcı, bedenimi titreyen, çaresiz ve tamamlanmamış bir halde bırakıyor.

Noah tereddüt etmiyor.

Elleri belime kenetleniyor, beni tezgâhtan acımasızca kaldırıyor, kavraması amansız, sahiplenici, sert.

"Odama git ve kapıyı kapat."

Vücudum titriyor, aklım hâlâ ona yetişmeye çalışıyor ama sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Yarım saniye kadar tereddüt ediyorum.

ŞAK.

Eli kıcıma çarpıyor, keskin bir acı ateş gibi tenime yayılıyor.

Dudaklarımdan bir nefes kopuyor, bedenim öne doğru sarsılıyor ama eli çelik gibi, beni yerimde tutuyor.

"Sana odaya gir dedim, Ana." Sesi zehirli.

Meydan okumaya yer yok, şimdi olmaz.

İtaat ediyorum.

Bacaklarım hala titrerken, koridorda hızla ilerleyerek ondan uzaklaşıyorum.

Kapıyı kapatmadan önce, aralıktan bakabilecek kadar aralık bırakıyorum.

Yumuşak bir uğultu dikkatimi başka yöne çekiyor.

Telefonum.

Komodinin üzerinde parlayan ekran durmaksızın titriyor. Elime

aldığımda omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Ekran mesajlarla dolup taşıyor. Megan.

Elijah.

Mesajları her yerde, duygular birbirine karışmış. Panik, öfke ve kafa karışıklığı. Ama Megan'ın son mesajı midemin serbest düşüşe geçmesine neden oluyor.

Bana Cole'un yalan söylediğini söyle. Bana bir öğretmenle yatmayacağını söyle.

Kanım buz gibi oldu.

Sikeyim.

Sikeyim. Sikeyim. Siktir.

Keskin, öfkeli bir ses beni şimdiki zamana geri sürüklüyor.

"Ne halt istiyorsun?"

Noah'nın sesi ölümcül, öfke ve daha karanlık bir şeyle dolu.

Kapının ardında Walker'ın varlığı bir fırtına bulutu gibi duruyor, sözleri endişemi artıracak kadar boğuk.

Duvarlar yaklaşıyor.

Walker yavaş ve kendini beğenmiş adımlarla Noah'nın dairesine giriyor.

Dar aralıktan onu izlerken nefesim kesiliyor, kapının pervazını sıkıca kavıyorum.

Ne halt ediyor bu adam?

"Dün gece koridorda Ana ve oda arkadaşı arasında bir kargaşa olduğunu duydum," diyor Walker, sesinde sahte bir endişe var. "Umarım seni uyutmamıştır."

Bu rahat ses tonu fazla hesaplı.

Noah irkilmiyor. Vücudu gergin, çenesi sıkı, ama ifadesi?

Soğuk. Kayıtsız. Tehlikeli.

"O burada değil," diye yumuşak bir şekilde yalan söylüyor. "Ana ve benim aramda olduğunu düşündüğün her neyse, kendi kuruntularından kaynaklanıyor. Dün gece kimse gelmedi. Bazılarımızın erken kalkmamız gereken lanet olası işleri var."

Midem bulanıyor.

Walker biliyor.

Nasıl biliyor? Bunu ne zaman bir araya getirdi?

Walker başını eğiyor, yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor.

"Biliyor musun, bu çok komik," diye mırıldanıyor. "Cole... Cole'u tanıyor musun, Ana'nın eski sevgilisi? Dün gece onu senin dairene girerken gördüğüne yemin edebilirdi. Şimdi, küçük konuşmamızdan sonra, senin daha iyi bileceğini düşündüm-

"

Noah yavaş ve ölçülü bir adım atıyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun, evlat?" Sesi ölümcül.

Walker kıkırdıyor ama ifadesinde şimdi daha karanlık bir şey var.

"Duruma göre değişir," diye omuz silkiyor. "Görüyorsun ya, ben de biraz araştırma yaptım ve işin garibi, sen Spokehaven'a adım atana kadar 'Noah Ackerman' diye biri yokmuş. Sanki tüm hayatın sadece birkaç yıl önce burada başlamış gibi. Yeni sosyal güvenlik, yeni doğum belgesi. Nereden geldiğine dair hiçbir iz yok."

Nabzım fırladı.

Kapıyı daha sıkı kavradım, parmak uçlarım tedirginlikle karıncalanıyordu. Noah mı? Spokehaven'dan önce var olmamak mı?

Noah sırtıyor ama bunda eğlenilecek bir şey yok.

Gözleri karanlık, aklı başında olmayan bir şeyle parıldıyor.

"Eğer durum gerçekten buysa," diye mırıldanıyor, "belki de Spokehaven'ın dışında ne olduğumu anlamadan önce araştırmayı bırakmalısın."

Walker'ın sırtışı bir an için duraksıyor. Sonra

başını sallayarak gülüyor.

"Peşinden geleceğimi mi sandın?" Eğlencesi artık zoraki, duruşu biraz fazla sert.

Bakışları kapıya, eşikte durduğunu bile fark etmediğim Cole'a doğru kayıyor.

Onu gördüğüm anda görüşüm öfkeyle bulanıklaşıyor.

Cole.

Lanet Cole.

Walker sırtıyor, kendinden çok memnun.

"Oh, Noah. Ben aptal değilim. Hayır. Öte yandan Anastasia... burada olması için çok şey gerekiyor. Hasta babası ve balo gecesindeki o küçük olay. Onun için çok şey çok çabuk kötü gidebilir... değil mi Cole?"

Oda sessizliğe gömülür.

Noah'nın omuzları kaskatı kesilir, yumrukları iki yanında sıkılır.

"Sadece ağzını açarsa," diye mırıldanıyor Cole, ölü gözlü bakışları Noah'ya kilitleniyor. "Sana hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

Oda boğucu geliyor.

Noah'nın göğsü sabit, kontrollü nefeslerle inip kalkıyor. Sonra

sesi ölümcül bir şekilde düşüyor.

"Hayır." Gözleri çelik gibi. "Anastasia sadece bir öğrenci. Onunla olan tartışmanı yönetici ile halledebilirsin, benim lanet olası

oturma odası."

Enerji değişiyor.

Noah daha iri, daha güçlü ve Walker ile Cole'un aksine rkmyor. Walker ve Cole içgüdüsel olarak geri adım atıyor ama Noah kıpırdamıyor.

Bekliyordu.

"Sadece kontrol ediyorduk Bay Ackerman," diye nefes veriyor Walker, her zamanki gibi sahte. "Ana'nın arkadaşları onun için endişeleniyor. Belki kapıcıya kameraları kontrol ettiririm. Sınıfta görüşürüz-"

"Sen."

Noah'nn hırıltısı Walker'ın ayrılık sözlerini bıçak gibi kesiyor. Ama artık Walker'a bakmıyor.

Bakışları Cole'a kilitleniyor.

"Buraya gel."

Kalbim durdu.

Olamaz.

Cole tereddüt ediyor, rahatsız bir şekilde

kıpırdanıyor. "Ne-"

Noah bir yırtıcı gibi hareket ediyor, ikisinin de lanet kafasını yakalıyor ve tek bir acımasız hareketle birbirine çarpıyor.

Mide bulandırıcı bir çatırtı havayı dolduruyor.

kisi de geriye doğru sendeliyor, alınlarını tutuyorlar, derileri çoktan kızarmış.

Nefesim kesiliyor, elim ağzıma kenetleniyor.

Noah'nn buz gibi bakışları kapıya

yöneldi. Beni duymuştu.

Gergin bir saniye boyunca bakışlarımı tuttu.

Sonra, göz temasını kesmeden, her ikisinin de ellerinin üzerine bir ayak indiriyor.

Walker ğlik atarak parmaklarını kurtarmaya çalışıyor ama Noah daha sert bastırıyor.

"Seni lgn pislik!" Walker tükürüyor, yüzü acıyla buruşmuş. "Babam-"

"Baban ne?" Noah gülüyor, sesinden sadist bir eğlence damlıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Evime geldin, beni tehdit ettin ve şimdi de babanın tehdidini savurmanın beni korkutacağını mı düşünüyorsun?"

Walker irkilir ama Cole ürkütücü bir sessizlik

içinde kalır. Noah'nn dudakları kıvrılıyor.

"Ana'yla her ne halt ettiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

Eğiliyor, sesi soğuk bir fısıltıya dönüşüyor.

"Yarım yamalak saniyeleri sevmem."

Göğsümde beyaz bir sızı alevleniyor.

Özensiz saniyeler.

Acaba dölleri yalarken bunu bana tekrarlar mıydı?

Walker botunun altında irkiliyor, yüzü öfke ve aşağılanma maskesine dönüşüyor.

"Yani," diye devam ediyor Noah, "ya siz ikiniz bu işin peşini bırakırsınız ya da ben size gerçek

kanlı paranın tanımını. Ve inanın bana, bu iş babama telefon etmekle bitmeyecek."

Ayağı Walker'ın elini büküyor ve boğazından acı dolu bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Kapımı bir daha çalarsan," diye tıslıyor Noah, sesi çakıl ve şiddet dolu, "ikinizi de tabuta koyarım. Yeni bir daire bulmam için bana iyi bir sebep verdiğiniz için teşekkür ederim."

Tehdidin içi boş değil.

Walker ve Cole da bunu görüyor olmalılar, çünkü onları serbest bıraktığı anda kaskatı kesilip geri çekiliyorlar.

Noah ikisine de tükürüyor, yüzünde vahşi ve evcilleşmemiş bir ifade var. "Bunun çok fazla faresi var."

Walker bileğini tutuyor, Cole'a doğru bakıyor ve bir tepki bekliyor. Hiçbir tepki yok.

Cole bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi Noah'ya bakıyor. "Babam-"

"Siktir git," diye fısıldıyor Noah, sesi buz gibi, kesin. "Defol git evimden."

Walker topuğunun üzerinde dönüyor, adeta kaçıyor.

Cole bir saniye daha oyalanır, gözleri okunmaz ve sonra gider. Kapı çarparak kapandı.

Noah hareket etmiyor.

Orada öylece duruyor, sessiz, omuzları inip kalkıyor.

Duruşunda bir şey var, öyle hareketsiz, öyle gergin ki midem düğümleniyor.

"Kanlı para mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Başını hafifçe eğiyor.

"Tüm bunlar olurken söylediğin endişe verici şeyler listesine 'yarım yamalak saniyeleri' de ekleyeyim mi?"

Noah arkasını dönmüyor.

Sesi alçak ve tehlikeli bir tonda. "Anastasia."

Sonunda bana baktı.

Hay sikeyim.

"Yatak odasına git."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor, sesi emredici. "Ve saçlarını topladığından emin ol." İçimden bir ses tartışmanın bir seçenek olmadığını söylüyor.

Bölüm 19

Megan

Telefonumun ekranındaki bulanık, grenli görüntü en iyi arkadaşıma doğrultulmuş dolu bir silah gibi geliyor. Cole tarafından gönderilen fotoğrafta Ana'nın Profesör Ackerman olabilecek biriyle sarmaş dolaş olduğu görülüyor.

Dün gece yurda döndüğümüzden beri Elijah ve ben gözlerimizi ondan ayırmadık.

"Onu tekrar ara," diye bağıryorum, parmaklarım telefonumun etrafında sıkışıyor. Elijah sinirli bir şekilde nefes veriyor.

"Eminim on ikinci kez aradıktan sonra cevap verecektir." Kollarını havaya kaldırıyor. "İşte sana bir fikir: Belki bir dahaki sefere, yalan söylediğin çözülmemiş duyguların yüzünden ona patlamazsın. Newsflash-" Öne doğru eğilir. "Cole'la isteyerek konuştun. Ana'ya ne yaptığını biliyorsun. Şimdi Walker'la kanka oldular. Muhtemelen Walker'ın onunla en başta konuşmasının nedeni de bu-"

"Hepsini anlıyorum, Elijah!" Sesimi yükselterek sözünü kestim. Lanet telefonumu kaldırıp yüzüne doğru salladım.

"Ama bu, eğer bu fotoğraf gerçekse Profesör Ackerman'ın ne kadar berbat durumda olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Ana şu anda çok savunmasız. Ondan faydalaniyor."

Elijah etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Eğer bu gerçek bir fotoğrafsa." Ekranı işaret eder. "Bu herhangi bir adam olabilir. Söylenemeyecek kadar bulanık. Sadece giymekte ısrar ettiği o iğrenç ekose şort yüzünden Ana olduğunu anladım."

Ona ters ters baktım.

Şimdi sırası değil.

Burnunun kenarını ovuşturarak nefes veriyor. "Cole fotoğrafla ne yapmanı istedi ki?"

Utanç göğsümü tırmalıyor.

Dün gece Cole'la sohbet etmek bile beni uyutmadı. İnatçıydı, umursamazdı ve şimdi? Her saniyesinden pişmanlık duyuyorum.

"Profesör Ackerman'a göstermemi istedi." Sesim ancak fısıltıyı aşıyor, "Ana'nın kendisinden faydalanıldığını anlayacak kadar aklını kullanamadığını söyledi."

Elijah'ın dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

"Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibi."

Tekrar fotoğrafa bakıyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Ya Bay Ackerman ise?" Bastırıyorum. "Gerçekten Ana'nın Walker'dan intikam almak için pervasızca bir şey yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

Elijah'nın kaşları çatıldı.

"Bir öğrenciyle yatmak için kariyerini bir kenara atacağını düşünüyorsan Bay Ackerman hakkında çok az şey düşünüyor olmalısın."

"Peki ya dürüst bir adam değilse? Aklınızda sadece penis olabilir ama en azından Ana'nın görünüşünü takdir edebileceğinizi biliyorum. Sence onun kadar genç bir adam fırsatını bulsa Ana'dan faydalanmaz mı?" Alay ettim.

Sessizlik.

Elijah ilk kez hemen bir cevap vermiyor.

Soruyu düşünüyor, çenesi hafifçe geriliyor. "Sanırım bu mümkün," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama Ana kendi kararlarını verebilecek yaşta. Notlarını gayet iyi veriyor. A almak için onunla yatmasına gerek yok. O yüzden söyle bana, eğer doğruysa bunu neden yapsın ki?"

Ağzımı açtım.

Hiçbir şey çıkmadı.

Neden yapsın ki?

Notlar mı?

Sapkın bir sapkınlık mı?

Belki de onun üzerinde bir etkisi vardır?

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kapıdaki bir gıcırtı ikimizin de kafasını kaldırmasına neden oluyor.

Ana orada duruyor, gözleri gölgelenmiş, kollarını beline sıkıca sarmış.

Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ama bakışlarım hemen bileklerindeki kırmızı izlere takılıyor, derin ve çığ, sanki biri onu çok sert tutmuş gibi.

Titriyor.

Elijah ve ben rahatlama ve korku arasında kalmış bir halde ona bakıyoruz. "Ana," diye tısılıyorum, ayağa kalkarak, "Ne oluyor lan?"

Başını eğiyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmayan bir şekilde çantasını yatağının üzerine fırlatıyor.

"Benim de sana aynı şeyi sormam gerekirdi," diye karşılık veriyor. "Beni neden bir öğretmenle yatmakla suçladığınızı açıklamak ister misiniz?"

"Değil sadece herhangi bir Öğretmenim, Ana." Elijah'ın ses o Keskin, "Profesör Ackerman."

Ağzı kapandı.

Gözleri keskin bir şeyle titriyor. Belki de öfke. "Peki bu fikir de nereden çıktı?" Ana'nın delici bakışları bana kilitlendi.

Tereddüt etmeden telefonumu aldım.

Hiçbir şey söylemeden ona doğru fırlatıyorum.

Ekran aydınlanıyor ve Elijah ile beni bütün gece uyanık tutan bulanık görüntü yüzünü aydınlatıyor.

"Bu sensin, Ana," diye fısıldıyorum, sesim gergin. "Ve diğer adam-"

"Bunu sana kim gönderdi?" Ana'nın sesi bıçak gibi kesiyor, anlık bir öfkeyle dolu.

Tereddüt ediyorum.

Elijah ve ben bakışıyoruz, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra ilk Elijah konuşuyor.

"Cole," diye mırıldandı. "Cole ona gönderdi."

Ana'nın telefonumu kavrayışı sıkılaşıyor. İsim Elijah'ın ağzından çıkar çıkmaz yüz ifadesindeki bir şey değişiyor.

Telefonu yatağın üzerine bırakıyor, gözleri kısılıyor.

"Cole neden sana benim bulanık fotoğraflarımı gönderiyor?" Sesi keskin ve suçlayıcı. "Senin numaran onda nasıl var Megan-"

"Dün gece sana çok kızgındım!" Kelimeler niyet ettiğimden daha yüksek sesle ağzımdan döküldü.

Çenesi gerildi.

Nefes alıyorum, kendimi dengelemeye çalışıyorum. "Cole dün gece kimin dairesinde olduğunu bildiğini söyledi. Başın beladaymış gibi konuştu ve dürüst olmak gerekirse? Onu dinleyecek kadar kızgındım. Eğer Profesör Ackerman'sa, Ana, dekana gidebiliriz-"

"Bay Ackerman o fotoğraftaki adam değil!" Ana'nın sesi yatakhane de yankılanıyor, hayal kırıklığı içinden taşıyor.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor, tüm vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle geriliyor.

"Belki de siz ikiniz Cole'un benden nefret ettiğini anlamadınız. Açıkçası Walker da daha iyi değil. Size söylediği her şey tamamen saçmalık."

Elijah ve ben hiçbir şey söylemedik.

"Dün gece sana bir şeyler açıklamaya çalıştım," diye devam ediyor, sesi hafifçe titriyor. "Ama sen çekip gittikten sonra, inecek bir yere ihtiyacım vardı, sana alan açmak için. Bu kampüsün dışında zamanımı kiminle geçirmeyi seçtiğim kimseyi ilgilendirmez."

Ağzımı açıyorum ama ben daha tartışmaya başlamadan sözümü kesiyor. "Son baktığımda hâlâ bir yetişkindim." Keskin bir şekilde nefes veriyor ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Öğretmenlerinden biriyle yatmayan biri. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini duyabiliyor musun?"

Elijah, hâlâ oturuyor, öne doğru eğiliyor.

"Ana, eğer istismar ediliyorsan sana yardım edebiliriz," diyor, sesi benimkinden daha yumuşak.

Ana acı bir kahkaha atıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Benden faydalanan tek kişi o fotoğrafı olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışanlar."

Gözleri sanki aksini söylememiz için bize meydan okurcasına ikimizin arasında gidip geliyor. "En azından siz ikiniz onların hayallerini beslemeyin."

Eşyalarını kaptığı gibi topuklarının üzerinde dönerek banyoya doğru yürümeye başladı bile.

"Dersten önce duş alacağım." Sesi düz ve kesin: "Dışarı çıktığımda bu konuşma bitmiş olsa iyi olur."

Banyo kapısı arkasından çarparak kapandı.

Sessizlik.

Derin bir nefes alarak, Elijah ve ben sonunda göz göze geldik. İkimiz de tek kelime etmedik.

Ama odadaki gerginlik?

Boğucu.

"O küçük çakalın sana verdiği hiçbir şeye güvenmemeliydin."

Elijah'ın sesi kararlı, tereddütsüz. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde öfke dolu bir ifade var.

"Ana asla o kadar yaşlı biriyle birlikte olmaz. Bay Ackerman ne kadar nefis görünürse görünsün, Ana buradaki yerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır."

Ağzımı açtım ama o devam etti.

"Babasını biliyorsun. Yapmak isteyeceği son şey onu hayal kırıklığına uğratmak olur."

Sözleri beklediğimden daha ağır geliyor, kurşun gibi göğsüme batıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, şakaklarımı ovuşturarak. "Babasını düşünmemiştim bile."

Ana'nın babası onun söylediğinden daha hasta. En başta Spokehaven'a girmek için kendini zorlamasının tek nedeni o. Hastalığından önce, ağırlığı olan bir üne sahip ünlü bir profesördü.

Hastalandığında, öğrencileri onun hızlı düşüşünü izledi ve onun yok oluşunu görmelerine izin vermektense Spokehaven'ı geride bıraktı.

Şimdi Ana burada, onun adının ağırlığını sırtında bir haç gibi taşıyor.

Eğer bir profesörle yatmak gibi pervasızca bir şey yapsaydı, babasının mirası yerle bir olurdu.

Bunu ona yapmaz.

Banyo kapısının yumuşak gıcirtısı hem Elijah'ı hem de beni düşüncelerimizden çekip çıkarana kadar bu düşünce beni yere seriyor.

Döndüğümüzde Ana'nın bir havluya sarınmış halde

dışarı süzüldüğünü görüyoruz. Midem bulanıyor.

Sırtında silik savaş izleri gibi çizikler var.

Maviler ve morlar içinde derin ve kızgın çürükler uyluklarının üst kısmını

boyuyor. Elijah ve ben tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde

birbirimize bakıyoruz.

Yüzlerimizdeki dehşeti görmüş olmalı ki sesi sessiz, neredeyse yenilmiş bir şekilde çıkıyor.

"Haklısın."

Gözlerimiz onunkilere kaydı.

"Babam hayal kırıklığına uğradı," diye fısıldıyor, yatağından kaptığı fırçayı sıkıca kavırıyor.

Dalgınca elinde sallıyor. "Bunu

unutmuşum."

Sonunda sesimi buluyorum, ama yumuşak, belirsiz. "Ana, cildin-"

"Sanırım bugün için yeterince şey söyledin," diye sertçe araya giriyor. "Kendimi Cole'dan, babamdan ve diğer tüm saçmalıklardan nasıl uzaklaştıracağım benim seçimim."

Başka bir şey söylemeden banyoya dönüyor ve kapıyı duvarları sarsacak kadar sert çarpıyor.

Odayı derin bir sessizlik kaplıyor.

Elijah yavaşça nefes veriyor, kolları hâlâ kavuşturulmuş, ifadesi okunamıyor.

"Peki ne yapacağız?" diye soruyor sonunda.

Bir cevabım yok. Keşke olsaydı.

"Her ne yaşıyorsa yaşamasına izin vereceğiz... ve Cole ile Walker'dan uzak duracağız."

Elijah başını sallıyor ama gözleri hafifçe kısılıyor. "Peki ya Bay

Ackerman?" Tereddüt ediyorum.

Eğer Profesör Ackerman Ana'dan faydalaniyorsa, Ana bunun farkına varır mı?

O savunmasız. Bir kaçış, bir kurtuluş arıyor.

Ve adam genç, başarılı, güçlü. İnsanlar üzerindeki etkisini çok iyi bilen bir adam.

Hayatındaki diğer her şey parmaklarının arasından kayıp giderken kontrol hissi veren bir şeye nasıl karşı koyabilir ki?

Sertçe yutkunuyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, telefonumu sıkıca kavriyorum. "Yapacağımı sanmıyorum."

Elijah uzun bir süre sessiz kalarak beni izliyor.

"Günün sonunda, Ana'yı seviyorum." Kelimeler ağzımda ağırlaşıyor. "Ve ona derinden değer veriyorum. Bana hayalperest diyebilirsiniz ama en azından onun yanında hormonlarından başka bir şeyle düşünen biri var."

Elijah derin bir iç çekerek gözlerini ovuşturuyor.

"Bu işin peşini bırakmayacağız, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Biz mi?"

Gözlerini devirerek bana bakıyor.

"Ana'yı seven tek kişi sen değilsin, sürtük."

Sözleri beni hazırlıksız yakalıyor ama göğsümde sıcak bir şeylerin çiçek açmasına neden oluyor.

Omzumu okşuyor, küçük ama kararlı bir gülümseme sunuyor.

"Kızımızı güvende tutalım."

Bütün gece boyunca ilk kez benim de dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

Bölüm 20

Anastasia

Onları duyabiliyordum.

Her kelimeyi.

Megan ve Elijah yalnız olduklarını düşündüklerinde söylenen her heceyi.

Sesleri duvarlardan taşıyor, banyoyu dolduran buhar perdesini kesiyordu.

Suyu açtıktan sonra bile başımı kapıya dayayıp dinlemeye devam ettim.

Soğuk, ürpertici bir korku vücuduma yayıldı, kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

Bir şeyler biliyorlar.

Ya da en azından bir şeylerden şüpheleniyorlar.

Ve eğer şüpheleri kesinliğe dönüşürse, ben bir sonraki hamlemi belirlemeden önce parçaları bir araya getirirlerse, her şey patlayabilirdi.

Noah ve benim aramızda olanlar, gerginlik, açlık, beni sahiplenme şekli, sadece bize aitti. Ama şimdi?

Şimdi, tam bir felaket. Bir savaş

alanı.

Bir tarafta, Megan ve Elijah, sevgi ve benim için endişeleniyorlar.

Diğer tarafta Cole ve Walker, acı çektiğimi görmek için sadistçe bir ihtiyaç duyuyorlar. En kötüsü de ne?

Cole sandığımdan çok daha zeki.

Walker dikkat dağıtıcı, gürültücü, kibirli bir piyon. Ama Cole? O hesaplı biri. Walker'ın asla olamayacağı kadar tehlikeli.

Noah ve benim aramda bir şeyler olduğundan şüpheleniyorsa, bu Noah'ın tamamen radarında olduğu anlamına gelir.

Bu farkındalığın ağırlığı beni boğuyor.

Eğer bu ortaya çıkarsa, eğer birisi bunu yanlış kişiye götürmeye karar verirse, bunun bedelini ödeyecek tek kişi ben olmayacağım.

Noah kovulabilir ya da daha kötüsü tutuklanabilir.

Onun bir polis arabasının arkasına itilmesini, seçimlerimiz yüzünden tüm hayatının mahvolmasını izleyebilirim.

Benim
yüzümden.

Belki de...

Belki de yapabileceğim tek şey kendimi ondan uzaklaştırmaktır.

Bu düşünce göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor, ama yerleşmesine izin vermeden önce onu hissediyorum.

Oyuncağı.

Hâlâ içimde.

Bu işi ne kadar ileri götürdüğümün iğrenç bir hatırlatıcısı. Ne kadar pervasızlaştığımı.

Tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken midem bulanıyor. "Siktir," diye fısıldıyorum, sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyor.

Titreyen elimi alnıma bastırarak aynadaki yansımamı gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

"Kendimi neyin içine soktum ben?"

Her zamanki gibi derse ilk ben giriyorum.

Herkesten çok önce yerime yerleştim, kalemimi öfkeyle sıraya vuruyorum, düşüncelerim panik ve pişmanlıkla karmakarışık.

Yaptığım her şey, yaptığım seçimler, beni tüketmesine izin verdiğim pervasızlık, tırmanılamayacak kadar yüksek bir sorun duvarı inşa etti.

Walker, Cole ile Noah'ı dürtmeye karar verirse, parçaları birleştirmeye başlamaları ne kadar sürer?

Öğrenmeleri ne kadar sürer?

Walker ortalığı karıştırmaktan çekinmediğini çoktan kanıtladı. Sırf bir şeyi kanıtlamak için başkalarını aşağı çekebilir.

Peki bundan sonra ne olacak?

Zihnim daha fazla dönmeden derin, hırıltılı bir ses sessizliği yarıyor.

"Siz Bay Ackerman değilsiniz... değil mi?" Bu soru beni ürküttü.

Başımı kaldırdığımda uzun boylu, esmer ve fazlasıyla yoğun bir adamla göz göze geliyorum.

Sadece bakışları bile derinin katmanlarını soyup daha derin, daha tehlikeli bir şeye batırabilir.

Önce boynunu saran dövme dikkatimi çekiyor; keskin, iç içe geçmiş çizgilerle işlenmiş koyu renkli sarmaşıklar ve dikenler. Bir uyarı gibi kulağının hemen altında duruyor.

Sonra yüzük parmağının etrafına sarılmış, tepedeki sert ışıkların altında parıldayan altın bant var.

Evli mi?

Kim bu adam?

"Hayır," diye fısıldıyorum, kalemimi daha sıkı tutarak. "Genelde zilden on beş dakika önce gelir."

Adam başıyla onaylıyor ve tereddüt etmeden Noah'nın masasına doğru ilerliyor.

Hiç tereddüt etmeden Noah'nın eşyalarını karıştırıyor. Açıkça.

Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi.

Nefesim kesiliyor.

Bu adam kim olduğunu sanıyor?

"Ona neden ihtiyacın olduğunu sorabilir miyim?" Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor. Ama bana bakma zahmetine girmiyor.

Soruyu kabul etmiyor.

Onun yerine, sanki rutin bir işi bitirmiş gibi kalın bir zarfı ceketinin cebine sokuşturuyor.

"Sadece tam yasal adıyla bir şeye ihtiyacım vardı," diye mırıldandı. "Posta da olur."

Posta mı?

Midem bulanıyor.

Bu adam kafayı mı yemiş?

Ya da daha kötüsü, yaptığı şey için bir nedeni var mı? Tekrar denediğimde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Sen onun arkadaşı mısın?"

Bu sefer gerçekten bana bakıyor. Sadece bir bakış değil.

Uzun süreli, keskin bir bakış.

Noah'nın masasına yaslanmış, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi beni d i k k a t l e izliyor.

"Öyle misin?" diye karşı çıkıyor.

Sesindeki keskinlik nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"Ders başlamadan önce tek başına oturup profesörünü bekleyen pek öğrenci yoktur."

"Doğru. Bunu az önce profesörümün eşyalarını karıştıran ve bana hâlâ onun kim olduğunu söylemeyen adam söylüyor." Kollarımı kavuşturarak alay ediyorum.

O da sırtıyor.

Yavaş, için için yanan, sıcaklıktan çok ateş olan bir şey. "Roman Briar."

Kalbim durdu.

Lanet olsun.

Rahip.

"Karınız Bayan Briar!" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gidiyor ve Roman Briar odaya girdiğinden beri ilk kez gerçekten de ilgisini çekmiş görünüyor.

"Onun sınıfında mısın?"

"Evet." Başımı sallıyorum, onu dikkatle inceliyorum. "İtiraf etmeliyim ki, pek de beklediğim gibi biri değilsin. Bazı günler derse dayak yemiş gibi gelmesinin sebebi sen misin?"

Gülümsemesi kayboldu. Yanakları koyu bir kırmızıya büründü ama duruşu değişmedi.

"Ben karımı seviyorum." Sesi sabit, ama arkasındaki yoğunluk mideme kurşun gibi yerleşiyor. "Ona istediği şekilde sevildiğini hissettirdiğim için özür dilemeyeceğim."

Tanrım.

Roman Briar, dövmelemlerle ve şüpheyile sarmalanmış adam, burada durmuş karısını günlerce iz bırakacak şekilde mahvettiğini özür dilemeden itiraf ediyor.

Hangisi daha şok edici bilmiyorum, bunu bu kadar cesurca söylemesi mi yoksa benim buna bir şekilde saygı duymam mı?

Ama bu benim asıl soruma cevap vermiyor.

"Madem Bayan Briar'ın kocasısınız, neden Bay Ackerman'ın eşyalarını alıyorsunuz?"

Roman bir adım daha yaklaşıp elini masama koyarak gözümü korkutmaya çalışıyor.

"Karımın kiminle çalıştığını bilmek isterim. Bu kadar basit." Hâlâ muhtemelen deli.

"Noah ne yaptı-" Ağzım bir anda kapanıyor, hatamı fark ettiğim anda paniğe kapılıyorum. "Bay Ackerman sizi bu kadar temkinli yapmak için ne yaptı?"

Roman'ın parmakları masaya vuruyor, gözleri hesaplı bir şeyle titriyor.

"Sanırım hiçbir şey." Omuz silkiyor, saatine bakıyor. "Ama üniversitenin kapsamlı bir geçmiş araştırması yapacağına güvenmiyorum."

Uzun bir duraklama.

Çok uzun.

Kapıyı kontrol ederek iç geçirdi.

"Gitme vaktim geldi."

Ve kendimi durduramadan bileğini tuttum.

"O iyi bir öğretmen." Sesim fısıltıya dönüşüyor, "Hiçbir şey bulamayacaksın. Eğer karınıza asılmasından endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki Bay Ackerman'ın başka işleri var."

Kaşları kalktı, ifadesi bir anda değişti. Artık geri almak için çok geç.

"Sana bir tavsiye, evlat?" Beni dikkatle izliyor, bırakmamı bekliyor. "Kiminle ilişki kurduğuna dikkat et. O an için doğru gelebilir, ancak birinin hangi şeytanlardan kaçtığını asla bilemezsiniz. Kendini bulutların üzerindeymiş gibi hissedebilirsin ama bir şeyin senin için ifade ettiği anlam, onun için ifade ettiği anlam olmayabilir."

Aynı şey diğer kişi için de geçerli."

Kelimeler olması gerekenden daha sert çarpıyor. Boğazım düğümleniyor.

O biliyor.

Ya da en azından bir şeylerden şüpheleniyor.

"Neden b a h s e t t i ğ i n i bilmiyorum," diye tıslıyorum, sesime olabildiğince güven katmaya çalışarak.

Roman'ın sırtışı geri döndü.

Sanki bilmesi gereken her şeyi doğrulamışım gibi.

"Doğru," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Asla yapmazlar."

Ellerini ceketinin ceplerine sokup kapıya doğru yürürken profilini düşük tutarak gitti.

Sonra kapının dışındaki gölge durur. Kapı kolu dönüyor.

Kalbim durdu.

Noah.

Buz gibi bakışları benden Roman'a kayıyor, vücudu kaskatı, çenesi o kadar gergin ki dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Bir an için kimse konuşmuyor.

Roman gülmeden önce saniyeler geçiyor.

Havadaki yoğun gerilimle şiddetli bir şekilde çarpışan derin, eğlenceli bir kıkırdama.

Bir elini Noah'nın omzuna vuruyor, bakışları bana doğru kayıyor ve sırtıyor.

"Haklısın." Roman sırtıyor. "Odak noktası kesinlikle başka biri."

Ve bu sözlerle birlikte uzaklaşıyor.

Noah hareket etmiyor.

Nefes almıyor.

Aramızdaki sessizlik boğucu. Sonunda kendimi konuşmaya zorladım. "Bayan Briar'ın kocası."

Noah yavaş ve sert bir şekilde başını sallıyor, çenesi kilitlenmiş, kasları gergin. "Biliyor mu?" Fısıldıyorum.

Yumrukları sıkılıyor, nefesi yavaş ve kasıtlı olarak veriliyor.

"Sanırım kendimi nasıl bir duruma soktuğumu çok iyi biliyor." Bunu söyleme şekli omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Ve?" Zorluyorum.

Masasına oturup kendini hafifçe geriye atıyor, gözleri bana kilitleniyor.

"Buraya gel."

Bunu söyleme şekli, sakın, kararlı ve tehlikeli bir şekilde okunamaz, damarlarımda elektrik çarpmasına neden oluyor.

Tereddüt

etmiyorum.

Düşünmüyorum.

Tek yaptığım onun sessiz komutunu dinlemek.

Bölüm 21

Noah

Cole, Walker ve şimdi de lanet Roman Briar.

Cole ve Walker sadece çocuk. Güç sahibi çocuklar, elbette, ama yine de çocuklar.

Gücü anladıklarını sanıyorlar ama gerçekten tehlikeli olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar.

Ama Roman?

Roman farklı bir tür.

Ana'ya onu bu kadar sarsacak ne söyledi?

Ben gördüm. Nefesinin nasıl kesildiğini, vücudunun bir avcıyı hisseden av gibi nasıl kilitlendiğini.

Onu tehdit mi etti?

Hayır, tehdit etmedi.

Tehdit

edemezdi.

Yapar mıydı?

Ona dokunmasının imkanı yok.

Kendisine ait olmayan bir şeye elini sürmüş olamaz. Birazcık aklım olsaydı, bunu bir uyarı olarak kabul ederdim.

Ana'yla arama mesafe koyacak, Roman'ın ziyaretinin olması gerektiği gibi bir hatırlatma işlevi görmesine izin verecektim.

Akıllı olsaydım, ona hiç dokunmazdım. Ama değilim.

Çünkü onun bu odadan o kadar kendini beğenmiş, kendinden o kadar emin, sanki tüm dünyamı sarsmamış gibi ayrılışını izlemek bende sadece ve sadece tek bir şey istetiyor.

Onu.

Onun her izini zihnimden silecek kadar yakın.

Ona buraya gelmesini söylediğimde dinliyor, adımlarında çok az direnç var ve gözlerim açgözlülükle onu tarıyor.

O dar siyah tayt, altındakini gösterecek kadar kayan büyük boy gömlek. Göğüsleri hareket ettikçe zıplıyor... sütyen yok. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Üzerinde ne kadar iz bıraktığımı biliyor. Ve tek düşünebildiğim dilimin tadının ne kadar tatlı olduğu.

Yaralarım dokunduğunda onu terslememeliydim. Bu zayıflıktı.

Korkakçaydı.

Yapmayacağım türden bir hataydı. Orada oturmak, açıkta olmak, o parçamı görmesine izin vermek, bu yeterince kötüydü. Ama bir saniyeliğine bile olsa, kırılmaz olduğumu düşünmesine izin vermek?

Affedilemez.

Yara izleri acı demektir.

Başkasının verdiği acı.

Başkasının vermesine izin verdiğim acı.

Kimse benim o parçamı görmemeli. Kimse sırtımda bir yük gibi taşıdığım geçmişime bir an bile bakmamalı.

Özellikle de Ana.

Tek bir şey hissetmeli, tatmin olmuş. Daha fazlası değil.

Özel hayatıma burnunu sokması mı? Bu geçmeyi reddettiğim bir çizgi. Ne kadar çok şey bilirse, kaçmak için o kadar çok sebebi olur. Ve eğer kaçarsa, onu kovalamayacağım. Kovalayamam.

Aramızdaki bu şey, bencilce, pervasızca ve mümkün olan her şekilde aptalca, asla başlamamalıydı. Ama başladı. Ve şimdi, mantığım bana ne kadar durmamı söylese de durmayacağım.

Çünkü onunla geçirdiğim o anlar? Onlar benim. O benim.

Ve onu bu boktan hayatımdan olabildiğince uzak tutacağım.

İhtiyacım olan son şey ailemin ondan haberdar olması.

İhtiyacım olan son şey Walker'ın her hareketimi izlemesi.

Kayacağım, kayarken onu da kendimle birlikte sürükleyeceğim.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Kalçalarını kavrayarak onu öne doğru çekiyorum, tam istediğim yere inerken şaşkın çılgınlığını yutuyorum. Kucağıma oturmuş, içeri girdiğim andan beri içimde biriken acıya karşı güzel amcığını bastırıyor.

Elleri omuzlarımı kavlıyor ama gözleri kapıya kayıyor, Roman'ın izinsiz girişinden sonra hâlâ sarsılmış durumda.

Bu işe yaramayacak.

"Ders başlamadan önce yirmi dakikamız var," diye mırıldanıyorum, parmaklarım ensesinde kıvrılıyor, onu dudaklarıma yaklaşıtıyorum.

Nefes nefese kalıyor; bu yumuşak ses doğrudan sikime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Benim güzel kızım ile eğlenmek için yirmi dakika."

Parmaklarım cebime dalıyor, parmak uçlarımin altındaki soğuk plastiği hissettiğim anda dudaklarımda yavaş, sinsi bir gülümseme beliriyor. Uzaktan kumanda.

Başparmağımy büyük güç düğmesinin üzerinde gezdirerek onu dikkatle izliyor, gözlerinde şaşkınlığın titreştiği anı bekliyorum.

"Dinledin mi?" Mırıldanıyorum, sesim alçak ve sert. "Hâlâ içinde mi?"

Başını sallıyor, masum, güven dolu. Mükemmel.

"Güzel."

Uyarı yok. Tereddüt yok.

Düğmeye basıyorum ve ilk zevk dalgasının onu sarsmasını izliyorum. Vücudu öne doğru fırlıyor, bana doğru bastırıyor, durduramadan dudaklarından sessiz, boğuk bir nefes dökölüyor.

Yüzünü omzuma gömüyor, arzuladığım narin iniltileri boğuyor ama benden saklanmasına izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz.

Parmaklarım bacaklarının arasından kayıyor, şişmiş klitorisine bastırıyor, nazikçe daireler çiziyor, alay ediyor, bu kadar itaatkâr olduğu için onu ödüllendiriyor.

Nefesi kesiliyor.

"Kahretsin, Noah," diye pantolonunu indirdi, sesi çaresizlikle doluydu. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum-"

"O zaman sana odaklanman için başka bir şey verelim." Çenesini kavrayıp onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, güzel kız."

Gözleri açılıyor, kapağıya doğru fırlıyor. Risk, yakalanma heyecanı, sadece bunu daha tatlı hale getiriyor.

Ama itaat ediyor.

Yavaşça kucığımdan kayıyor, ellerini pantolonumun önünden aşağıya doğru sürüklüyor, alay ediyor, oyalanıyor. Bana acı çektirmek için acele etmiyor.

Masamın altına yuva yapıyor, bana bakıyor, geniş gözlü ve istekli, sanki beni tamamen mahvetmek üzere değilmiş gibi.

Sandalyem öne doğru kayarak aramızdaki boşluğu kapatıyor. Elleri hızla hareket ediyor, kemerimi çözüyor, parmakları çekiştiriyor, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bel kemerimi tırmalıyor.

Çalışmasına izin veriyorum, her narin hareketini, gözlerindeki her açlık titreşimini izliyorum.

Sonra elimi saçlarına attım, çenesini yukarı kaldırdım ve onu bakışlarımı tutmaya zorladım.

Masum. Baştan

çıkarcı. *Lanet olası*

benim. "Ağzını aç."

Terredüt etmeden itaat ediyor, dudaklarını ayırıyor, dili sessiz bir davetle dışarı fırlıyor.

Serbest kalan elim fermuarımı açıyor ve sikim yer bulduğu anda serbest kalıyor, sert ve ağırlı, ağzının sıcaklığını arzuluyor.

Bakıyor, dudakları ayırık, gözleri açlıktan kocaman.

Mükemmel.

Eğilip tükürüğün ağzımda birikmesine izin verdikten sonra onun bekleyen diline damlamasına izin veriyorum, ben uzaklaşırken kaygan bir ip bizi birleştiriyor.

"Güzel kızım için biraz ekstra motivasyon," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı silerek temizliyorum, nefes alışının sözlerime nasıl takıldığını izliyorum.

Terredüt etmiyor, tükürüğümü uzunluğumu kaplamak için kullanıyor, yumuşak dudakları beni içine alırken ayırıyor. Ağzının etrafımdaki ilk süzülüğü yavaş, alaycı ama açlığı ona ihanet ediyor. O da bunu en az benim kadar istiyor.

Başı aşağı iniyor, sikim santim santim kayboluyor ve dibine ulaştığında boğazı etrafımda kenetleniyor. Öğürürken çıkardığı ses omurgama doğru şiddetli bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Elim kırmızı buklelerine dolanıyor, hızını yönlendirirken telleri parmaklarımın etrafına sarıyor.

"Aynen böyle," diye inliyorum. "Aferin kızıma."

Altımda, bacakları titriyor, klitorisine işkence eden amansız titreşimlerden titriyor. Her batışında bir inilti serbest kalıyor ve ağzından çıkan ıslak, müstehcen seslerle karışıyor. Bu gürültü başlı başına bir keyif.

Yanakları kızarıyor, güzel gözleri kalın kirpiklerinin arasından yukarı bakarken parlıyor, sessizce onayım için yalvarıyor.

Ve lanet olsun, onayladı.

Destek için kalçalarımı kavırıyor, başını yukarı kaldırıyor, umutsuz bir nefes alıyor, göğsü kabarıyor, tükürük parlak teller halinde dudaklarına yapışıyor.

"Şimdiden bitti mi?" Başımı eğip ona sırtarak alay ediyorum.

Gözleri meydan okumayla yanıyor ve daha dudakları ayrılmadan önce dile getirilmemiş soruma cevap veriyor.

"Zerre kadar değil Bay Ackerman."

Sırtarak, ağzını eliyle değiştiriyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, parmaklarını uzunluğumda işkence edici bir hassasiyetle yukarı ve aşağı sürüklüyor. Her darbesi beni kızdırıyor, alay ediyor, daha fazlası için acıtıyor.

Sonra daha aşağıya iniyor.

Dili sikimin dibini geçip daha da ilerliyor, tadıyor, keşfediyor. Çuvalımı ağzına aldığı, usulca emdiği, dilini hassas derinin üzerinde döndürdüğü anda nefesim kesiliyor.

Bu his, onun ıslak sıcaklığı, ben ağzını doldururken elinin çalışmaya devam etmesi beni tüketiyor. Başımı arkaya yatırıyorum, çenemi sıkıyorum, iniltilerimi kolumun içine gömüyorum, vücudumdaki her sinir serbest kalmak için çığlık atarken sessiz kalmak için savaşıyorum.

"Siktir, Ana," diye tıslıyorum, kontrolüm hızla elimden kayıyor. "Sanki ağzın benim sikim için yaratılmış gibi-"

Tak tak. Tak. Tak.

"Bay Ackerman?"

Yumuşak ve kayıtsız ses, o anı bir bıçak gibi kesiyor. Kaskatı kesildim.

"Erken olduğunu biliyoruz ama birkaçımız bekliyor. İçeri gelebilir miyiz?"

Ana masanın altında donup kalıyor. Dudakları yavaşça, tereddütle geri çekiliyor, sanki o da bu durumdan benim kadar etkilenmiş gibi.

"Durun bakalım," diye başlıyorum, nefesimi toplamaya çalışarak. Ama artık çok geç.

Kapı sallanarak açıldı.

Öğrenciler ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, sohbet ediyor, burunlarının dibinde olup bitenlerden tamamen habersiz yerlerine oturuyorlar.

Masanın altında Ana hiç kıpırdamadan duruyor. Sikimin etrafındaki tutuşu sıklaşıyor, beni yerinde tutuyor, nefesi kısa, titrek soluklarla çıkıyor.

Sikeyim.

Hareket etmiyorum.

O da kımıldamıyor.

Ve en kötüsü?

Hâlâ zonkluyorum, hâlâ ağrıyorum, hâlâ kaçış olmadan serbest kalmanın kıyısında sallanıyorum.

"Yapacak daha iyi bir şeyi yok. Bir dahaki sefere sorma." Walker sırtıyor, kapıyı arkasından kapatırken yüzünde bok yiyen bir sırıtış beliriyor.

Bu piç her zaman kışkırtıcıdır, her zaman tencereyi kaynarken izlemek için karıştıran kişidir.

Öğrenciler malzemelerini çıkarıp yerleşmeye başlıyorlar, ama Walker? Acele etmiyor, Ana'nın boş masasının etrafında lanet bir akbaba gibi dönüp duruyor.

"Bizim tatlı Ana nereye kaçtı?" diye alay ediyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, ona baktıkça öfkeden titriyorum.

"Nereden bilebilirim ki?" Dişlerimi sıkıp kendimi zor tutuyorum.

Ana durmuyor.

Durumu tamamen görmezden gelerek dudakları tekrar sikimin etrafını sarıyor, başı yavaşça, sessizce sallanıyor ve her günahkâr darbeye gerginliğini çalıyor.

Parmaklarım boynunun arkasında kenetleniyor ama tek hissettiğim onun kendini beğenmiş küçük gülümsemesinin tenime baskı yapması.

Tanrım.

O kadar harika hissettiriyor ki.

Walker masama doğru bir adım daha atıyor, hâlâ sırtıyor, hâlâ çenesini çalıştırıyor.

"Bu çok komik," diye mırıldanıyor, sesinden eğlence damlıyor. "Eşyalarını asla geride bırakmıyor. Neyin peşinde olduğunu asla bilemezsin."

Sırıtışı genişliyor.

"Bunun için bir tasma iyi bir yatırım olurdu." Çenem geriliyor. Sabrım kırılıyor.

"Haklısın," diye tıslayarak oyuncağının düğmesine basıyorum ve damarlarımda dolaşan adrenalinin kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum.

Ana masanın altında sarsılıyor, parmakları kalçalarımın batıyor. Sikim seğiriyor, uçurumun kenarından taşmasına saniyeler kaldı ve bana yapışmasına, minik iniltilerinin tenimde titreşmesine bakılırsa, çoktan parçalara ayrıldığını, gün boyunca hayatta kalacağını düşündüğü dantel külotları ıslattığını biliyorum.

"Gerçekten biraz disipline ihtiyacı var," diye mırıldanıyorum, sesim kısıtlamayla kalınlaşıyor. "Senin de öyle."

Walker kaşlarını kaldırıyor ama ses tonumdaki uyarı onda bir şeyler uyandırmış olmalı ki ukala duruşu bozuluyor.

"Şimdi otur," diye emrediyorum, sesim eşit, ölümcül. "Ve hazırlık dönemime izinsiz girdiğin için seni dekana göndermeden önce biraz çalış."

Alay eden küçük piç sonunda geri çekildi ve dudaklarını bükerek yerine oturdu.

Kalemimi masama vurarak altımdaki sessiz, pis sesleri bastırıyor, bedenimi pençeleyen ihtiyaçla savaşıyorum.

Daha fazla öğrenci içeri akın ediyor. Saat acı verici bir yavaşlıkla ilerliyor. Duvarlar kapanıyor ve bize gidecek hiçbir yer bırakmıyor.

Çoğu insan şimdiye kadar sıranın altına sinmiş, kıpırdayamayacak kadar korkmuş, yakalanmaktan korkmuş olurdu.

Ama Ana?

Hâlâ dizlerinin üzerinde, dudakları sikimin etrafında gerilmiş, gözleri kararlılıkla parlıyor.

Beni serbest bırakmaya çalışıyor, son damlasına kadar ağzına almaya çalışıyor.

Yaramaz. Lanet olası. Kız.

Tırnakları kalçalarımı ısıyor, kan akıtacak kadar sert, ama damarlarımda akan ateşle karşılaştırıldığında acı hiçbir şey değil.

Bunu daha ne kadar tutabilirim?

Bunu daha ne kadar saklayabilirim? Tanrım.

Dayanamıyorum.

Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Boşalmak

zorundayım.

Boşalmalıyım.

Şiddetli, kulakları patlatan bir çığlık odayı dolduruyor. Yangın alarmı.

Duvarları patlatıyor, yüksek sesle, gıcırdayarak, beni tutunduğum jilet gibi ince uçtan geri çekiyor.

Lanet olsun.

Telaşla faremi kaptım, gelen kutumu açtım, genellikle görmezden geldiğim sabah duyurularını taradım.

SABAH 9:00 - YANGIN TATBİKATI.

Lanet olsun.

Belki de Tanrı bana bir kemik atıyordur.

Dişlerimi sıktım, sesim kaosu kesiyor. "Sınıfın dışında sıraya girin."

Kimse sorgulamadı. Walker bile. Gürültüden rahatsız olup teker teker dışarı çıkıyorlar, karşılık vermeden gidiyorlar, sadece ben ve tatlı, pis kızım kalana kadar gidiyorlar.

Son kişi de kapıdan çıkınca sandalyemi hafifçe geriye itiyorum ve sonunda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Şeytani, kendini beğenmiş ve günahkâr.

"Seni yaramaz kız," diye mırıldanıyorum, ona sırtarak. "Ödülün için hazır mısın?"

Cevabı anında geldi.

Dilini tabanından ucuna doğru sürükleyerek sikimi dilinin üzerine yatırıyor, gözleri ihtiyaçtan kararmış.

"Umutsuzca, efendim."

Ve hepsi bu kadar.

Birkaç müstehcen kelime, dilinin bir fiskeşi ve kontrolüm paramparça oluyor.

Salgım ağzına dökülüyor, dilini kaplıyor, sanki bunun için yaratılmış gibi onu dolduruyor. Her damlasını yutuyor, tereddüt etmeden, şikayet etmeden alıyor, beni tekrar sıkıştırmadan önce emerek temizliyor.

Kemerimi bağlayıp pantolonumun düğmelerini ilikledikten sonra hiç vakit kaybetmeden onu masanın altından çekip çıkarıyorum.

Sonra elim taytının önünden aşağı kayıyor. Hiç tereddüt etmeden. Sabır kalmamıştı.

Nefesi kesiliyor, oyuncağı kaygan, sırlıslıkla kırımlarının arasından alırken bir inilti serbest kalıyor, parmaklarının denge için gömleğimi sıktığını izliyorum.

Serbest bırakarak aramızda tutuyorum.

Döllerini yüzeyi kaplıyor, tatlı, parlak ve bağımlılık yapıcı. Bu manzara karşısında ağzım sulanıyor.

Hepsi benim.

"Nasıl hissettirdi?" Mırıldanıyorum, saçlarını sıkıca kavıyorum, gözleri bana dönene kadar sertçe çekiştiriyorum. "İyi bir sürtük gibi döllerimi almak... ben olmayan bir şeyle kendini bitirmene izin verdiğini bilmek?"

Gözleri parlıyor, yüzünü buruştururken bile meydan okuyor.

"Senin sikini almayı tercih ederdim," diye fısıldıyor, sesi günahla dolup taşıyor.

Sonra sırtıyor.

"Şimdi kapıyı açın Bay Ackerman. Temizlemeniz gereken bir pisliğiniz var."

Oyuncağı dudaklarıma doğru itiyor ve tadı dilime değdiği anda inleyerek tereddüt etmeden emip temizliyorum. Serbest bırakılmasının tatlılığı devam ediyor, bağımlılık yapıyor, her şeyi tüketiyor ve beni çekirdeğime kadar sarsan bir açlıkla beni izliyor.

Bu kadın benim felaketim olacak.

Oyuncağı masamın çekmecesine atarken, çalan yangın alarmı nihayet devreye giriyor ve ikimizi de gerçekliğe geri döndürüyor.

Sayılır.

"Aniden gelişimi nasıl açıklayacağını sınıfla paylaşmak ister misin?" diye dürtüyor.

Sınıfın yeniden dolacağı, her an birinin çok yaklaşabileceği, bir şeylerin ters gittiğini fark edebileceği gerçeğine odaklanmalıyım.

Ama tek düşünebildiğim onu bu sıranın üzerine yatırmak ve yüzümü bacaklarının arasına gömmek.

"Basit," diye mırıldandım. "Bugün dersi kaçırdın."

Onu yavaşça, kasıtlı olarak kucağımdan indiriyorum, gözlerim masamın altındaki boşluğa, az önce saklandığı boşluğa kayıyor.

"Altına geri gir," diye emrediyorum.

Onun kaşlar Kaldır, gözler genişleme biraz önce

KARARTMA anlayışla.

Şimdiden, gerginliğin yeniden arttığını hissediyorum. Vücudum şimdiden daha fazlasını talep ediyor.

"Dizlerinin üzerinden kalkmayacaksın," diye ekliyorum, sesim alçak, tehlikeli, "yüzünü boyayana kadar."

Bu yanlış.

Bunu burada, bir sınıfta, her an gelip parçaları bir araya getirebilecek öğrencilerle çevrili bir ortamda yapıyor olmak çok yanlış.

Ama duramıyorum.

Durmayacağım.

Dudakları ayrılıyor, yüzünde yavaş, boğucu bir gülümseme beliriyor.

"Peki," diye fısıldıyor, çenesini yukarı kaldırarak. "Bakalım boğazıma gömülmüşken o masada ne kadar oturup ders verebilecekmişsin."

Dişlerim sıkılıyor. Kararlılığım kırılıyor.

Sandalyeme yerleşiyor, pozisyonunu alıyor ve çoktan kazanmış gibi beni izliyor.

Sonra şeytani bir sırıtışla arkasına yaslanıyor, bacaklarını masama dayıyor, parmakları tembelce bilgisayarımı oynuyor.

"Koş Noah," diye mırıldanıyor. "Öğrencilerin sana ihtiyacı var."

Bakışları yukarı kayıyor, dudakları alay eder gibi kıvrılıyor.

"Öğretmen rolünü oynamayı bitirdiğinde sürünerek nereye döneceğini biliyorsun."

Bu artık sadece bir oyun değil.

Hakimiyet için savaşıyor, sınırlarını test ediyor, beni zorlamanın sonuçlarının ne olacağını merak ediyor.

Oh, Anastasia.

Ne tür bir *canavarla* karşı karşıya olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok.

Bölüm 22

Elijah

"Lanet olsun, Ana."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan geniş bir sırtışla sınıftan çıkıyor, yanakları hala kızarmış, bakışları suçlulukla titriyor.

Etrafı kolaçan ediyor.

Onu görebilecek birilerini arıyor.

Uzaklaştıkça başını daha çok eğiyor, sanki küçülmek yaptığı şeyin kanıtlarını silecekmiş gibi.

Midem bulanıyor. Ellerim titriyor.

Gözlerim bir saat önceki mesajlara kayıyor, hafızama kazınacak kadar uzun süre baktığım mesajlara.

Aslında bugün okulu asmaya karar verdim. Sen ve Meg'in bana attığınız boktan sonra Bay Ackerman'ın sınıfında vakit geçirmek ihtiyacım olan son şey.

Dediğim gibi, bugün kendi işimi yapacağım. Beni beklemeyin.

Yalanlar.

Apaçık yalanlar.

Parmaklarım telefonumun etrafında kenetleniyor, zihnim onun neden her şeyi, notlarını, itibarını, tüm akademik kariyerini onun gibi bir adam için riske attığını açıklayabilecek tüm korkunç senaryolarla yarışıyor.

Onu zorluyor mu? Onu manipüle mi ediyor? Ya da daha kötüsü, kız bunu istiyor mu?

O fotoğrafın gerçek olduğuna inanmak istemedim. Megan'ın histerisinin köklü bir kıskançlıktan başka bir şey olduğuna inanmak istemedim.

Cole ve Walker, Ana'nın hayatını mahvetmek için her zaman yeni yollar arayan değersiz pislikler.

Ama şimdi?

Şimdi gerçeği kendi gözlerimle gördüm.

Yüzündeki suçluluk duygusunu. Yanaklarındaki kalıcı kırmızılık. Yürüme şekli, sanki bunu daha önce de yapmış gibi, sanki bir pisliğin yurt odasından kaçtıktan sonra birçok kez taşıdığım utancı taşıyor gibi.

Bu yürüyüşü biliyorum.

Ve tam olarak nereden geldiğini de biliyorum.

Bu farkındalık midemi bulandırıyor, keskin ve sarsılmaz bir şeye dönüşüyor.

Daha düşünmeden, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, beni koridorda ilerletiyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor - ta ki kapısının önünde durana kadar.

Tereddüt ettim.

Sadece bir saniyeliğine.

Sonra sesi havayı kesiyor, alçak, soğuk, zar zor aralık kapıdan zar zor duyuluyor.

"Ben istediğimi alırım. Sen de istediğini alacaksın. Hangi kış parçasına dokunduğum seni ilgilendirmez. Aklınız varsa uzak durursunuz. Eminim mallarımı karıştırmak istersin, ama seni temin ederim-"

Midem bulanıyor.

"Küçük fahişeyle işim bittiğinde, eğlenecek pek bir şey kalmayacak."

Nefesim kesiliyor.

Dünya bulanıklaşıyor.

Ve sonra, aynı hızla, her şey keskinleşiyor. Öfke beni tüketiyor, kör ediyor, her şeyi tüketiyor.

Buraya gelirken sahip olduğum tüm mantıklı düşünceler yok oldu.

Siktir et bu pisliği.

Kapıyı iterek açıyorum ve Bay Ackerman'ın gözleri bana dikildiği anda yüzünde bir şaşkınlık beliriyor. Elindeki telefonu masaya çarptı, hareketleri keskin ve suçluydu.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Sertçe.

Nefesim çok hızlı geliyor, kafam öfkeyle doluyor ama önümdeki manzara bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Masası darmadağın. Kıyafetleri darmadağınık. Kemerini, daha yeni ayarlanıyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Bay Warner?" Sesi yumuşak, çok yumuşak. "Size yardımcı olabilir miyim-" Bitirmesine izin vermedim.

Odanın öbür ucuna fırlayıp parmağımı göğsüne sokarak onu bir adım geriye itiyorum. O kadar yaklaşıyorum ki onun kokusunu alabiliyorum, o tanıdık, sarhoş edici koku tenine yapışıyor.

Gözleri açılıyor.

O biliyor.

"Biliyorum," diye hırlıyorum. "Ana'yı biliyorum. Ona ne yaptığını biliyorum ve bunun ona ne yaptığını da biliyorum."

Sesim hiç duymadığım kadar karanlık.

"Bu sınıftan kanlar içinde çıkmak istemiyorsan, bugün bu her ne haltsa kesip atacaksın. Hemen şimdi." Burnumdan sertçe nefes alıyorum, sallanma ihtiyacımı zar zor dizginliyorum. "O senin için sadece küçük bir fahişe olabilir, ama onu zaten incittiğinden daha fazla incitmene izin vermeyeceğim, seni hasta, pedofilik parça o-"

Acı.

Anı, keskin, ezici bir acı başımın yan tarafında patlıyor.

Tepki veremedim öne doğru itiliyorum, kafatasım masaya çarpıyor. Dünya dönüyor. Göğsüm kabarıyor.

Bir anda üzerime çıktı, ağırlığıyla bastırıyor, parmakları pençe gibi derime batıyor, beni köşeye sıkışmış bir hayvan gibi yerinde tutuyor.

Nefesim kesiliyor.

"Buraya girip beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun evlat?" diye çıkışıyor, sesi alçak ve zehirli. "Burada olanlar hakkında gerçekten bir şey anladığını mı sanıyorsun? Bir konuşmaya kulak misafiri oldun ve birden yargıç, jüri ve cellat mı oldun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yani bu doğru mu?" Başımı kaldırmaya çalışırken sesimi zorlayarak çıkarıyorum. "Ana'yı mı beceriyorsun? Onu ucuz bir fahişe gibi mi kullanıyorsun?"

Vücudu sertleşiyor. Beni kavrayışı bir an için duraksadı. Sinirlerine dokundum.

"O bir fahişe değil," diye gürlüyor Bay Ackerman, sesi tehlikeli. "Bunu açıklığa kavuşturalım."

Sonra, beni yakaladığı kadar hızlı bir şekilde bıraktı.

Başım hâlâ çınlarken, titreyen elini saçlarında gezdirirken, nefes alış verişi düzensizleşirken sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Yani... sen de mi?" Sesi fısıltıya dönüşüyor, gözlerinin arkasında okunamayan bir şey yanıp sönüyor. "Ne oldu? Bunu sana Walker mı yaptırdı? Benimle yüzleşmekten korktuğu için kirli işlerini yapması için en iyi arkadaşını mı gönderdi?"

Walker mı?

Ne sikimden bahsediyor bu?

Şaşkınlığım belli olmalı çünkü gözlerini kısıyor.

"Walker," diye tekrarlıyor, sesi soğuk. "O da senin y a p t ı ğ ı n şeyin aynısını yaptı. Ona zarar vermenin bir yolunu bulmaya çalışıyor."

Kelimeler beni yanlamasına çarptı.

Yalan söylüyor. Öyle olmak zorunda.

"Sanki onu önemsiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye çıkışıyorum, bir adım öne çıkarak. "Kaç öğrenciyi sikerek paçayı kurtardın?"

Çenesi geriliyor.

Bana doğru hamle yaptığında bir adım geri atıyorum ama artık çok geç.

Yumruğu yakamı kavıyor, burun buruna gelene kadar beni öne doğru çekiyor, öyle sıkı tutuyor ki ondan yayılan öfkeyi hissediyorum.

"Daha önce hiçbir öğrencime dokunmadım Ana." Parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bu kadar ileri gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu." Çenesi sıkıştı. "Kontrolün bende olduğunu sanıyordum. Onu görmezden gelebileceğimi sanmıştım."

Sertçe yutkunuyor ama eli titremiyor. "Ana'yı asla tehlikeye atmam."

"Ama zaten verdin." Alay ediyorum.

Parmakları gömleğime doğru seğiriyor.

"Dersleri asıyor. İzole oluyor. Artık babasının telefonlarına bile çıkmıyor," diye ısııyorum. "Ailesinin onun burada olması için ne kadar fedakârlık yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Eve döndüğünde neler yaşadığına dair en ufak bir fikrin var mı? Cole'un istismarı buzdağının sadece görünen kısmıydı. Acısını ona karşı kullandı, ona verdiği saçmalıkların gerçek olduğunu düşünmesini sağladı.

aşk." Başımı sallıyorum, her kelimemden öfke fışkırıyor. "Ve sonra sen geldin. Kırık bir kadını aldın ve onu oyuncağın yaptın." Nefesim titriyor, göğsüm sert dalgalar halinde yükselip alçalıyor. "Tek yaptığın ona zarar vermek."

Tutuşu gevşiyor.

"Onu gerçekten önemsiyor olsaydın, onu rahat bırakırdın." Sesim hırıltıya dönüşüyor, "Ve belki de sikmek için kendi yaşında birini bulursun."

Elini çekti.

Buraya geldiğimden beri ilk kez yüzünde bir şeyler değişiyor. Maskesi düştü.

Dehşet, soğuk ve karanlık, ifadesini boyuyor.

"Babasına cevap vermeyi bıraktı mı?"

Sesi şimdi daha sakın, ama bu öfkemdeki sınırı yumuşatmıyor.

"O hasta," diye çıkıştım. "Ve tedavi çok pahalı. Zamanının kısıtlı olduğunu biliyor. Ve sen-" Bir adım daha yaklaşıyorum, sözlerim bıçak gibi kesiyor. "Sen onun tüm bunlardan uzaklaşmasını sağladın. Onu uçurdun, görüldüğünü hissetmesini sağladın. Bu senin için sıradan bir sevişme, arkadaşlarınla şakalaşacağın bir şey olabilir, ama söz veriyorum -" çenem geriliyor "- Ana için senin için olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Ana hakkında ne hissettiğimi bilmiyorsun," diye homurdanıyor, sesi kısık.

"Gerçekten mi?" Boş bir kahkaha attım. "O zaman kanıtla. İstifa et. İstifa et. Onu gerçek bir randevuya götür, ona delicesine aşık ol. Ona en derin, en karanlık korkularını anlat. Ona bacaklarının arasındakinden daha fazlası olduğu bir hayat göster."

Sessizliği sağır edici.

Sonunda başka tarafa

bakıyor.

Onu tam istediğim yere getirdim.

"Ama bunu yapmayacaksın, değil mi?" Fısıldıyorum, sesim alçalıyor, kelimeler yavaş, kasıtlı bir hançer gibi.

"Vazgeçmeyeceksin. Ona küçük oyuncağından başka bir şeymiş gibi davranmayacaksın. Çünkü bu hiçbir zaman Ana'yla ilgili değildi, her zaman seninle ilgiliydi. Senin ihtiyaçların. Senin bencil arzuların." Başımı sallıyorum. "O senin için hiçbir zaman bir şey ifade etmedi."

Çenesi geriliyor, ama ben ilerliyorum.

"Kadınları sikip atıyorsun, karizmatik gülüşüne ve eski para cazibene kolayca kanmalarından besleniyorsun. Sen onun hayatında ihtiyacı olan son şeysin ama bunu kabullenemeyecek kadar bencilsin. O yüzden burada durup bana Ana hakkında ne hissettiğini bilmediğimi söyleme."

Bir adım daha yaklaşıyorum, nefesini nefesimde hissedecek kadar yakın.

"Onun hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun," diye fevran ediyorum. "Çünkü bu, sikiinden başka bir şeyle düşünmeni gerektirirdi."

Burun delikleri alevleniyor ve bir an için bana vuracak mı diye merak ediyorum. Onun yerine ifadesi kararıyor, sesi alçak, zehirli bir fısıltıya dönüşüyor. "Siktir git," diye hırlıyor.

"Asla şansın olmaz," diye çıkışıyorum. "Ona ya da bu kampüsteki herhangi birine dokunduğunu bir daha öğrenirsem, seni bitiririm. Ailenin kim olduğu ya da bu işi neden kabul ettiğin umurunda değil." Eğildim, sesim ölümcül bir şeye dönüştü. "Senin aksine, ben Ana'yı seviyorum."

Kasları sertleşti.

"Bu lanet sınıftan kırık bir burunla çıkmadığın için şanslısın."

Karşılık vermesini, suratıma yarım yamalak bir bahane fırlatmasını bekliyorum. Ama onun yerine bana öylece bakıyor.

Ifadesi okunmuyor.

Sonra, neredeyse fark edilmeyecek kadar sessiz bir şekilde mırıldandı: "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sesi soğuk ve düz. "Ana'nın benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Eğer senin için bir şey ifade ediyorsa, onunla bir daha asla ders dışında konuşmayacaksın." Alay ettim.

Kaşları çatıldı ama sözümü kesmesine izin vermedim.

"Sana bu işi bırakman ve işini elinde tutman için tek bir şans veriyorum," diye devam ediyorum, sesim sabit, tereddütsüz. "Merhamet hak ettiğin son şey, Noah." Adı dudaklarımdan bir lanet gibi dökülüyor.

Gözleri seğiriyor.

"Ama ihtiyacım olan son şey senin yokluğun yüzünden onun sinir krizi geçirmesi. Bu yüzden sen buna bir son ver, ben de parçaları toparlayayım. Onunla ben ilgileneyeğim."

Elimi göğsüne götürerek onu geri ittim. "Lanet olası işini yapacaksın."

Hareket etmiyor. Tepki vermiyor.

Sadece beni izliyor, okunmuyor, hesaplıyor.

Sonra, sonunda, zırhında bir çatlak.

"Ana'nın gerçekten acı çektiğini mi düşünüyorsun?" Sesi şimdi farklı, adlandırılmayan bir şeyle kalın.

Gözlerindeki bakış midemi b u l a n d ır ı y o r . Bir an için neredeyse kendimi ikinci kez sorguluyorum.

Ama hayır.

Bu gerçek değil.

Bu bir manipölasyon.

Ana'ya uyguladığı manipölasyonun aynısı. Umurunda değil.

Bu onun için bir oyun.

"Boğuluyor," diyorum, sesim şimdi daha yumuşak ama daha az keskin değil.

"Asıl soru, onu sürüklemeyi bırakacak mısınız?"

Çenesi geriliyor. Aramızdaki hava boğucu bir hal alıyor.

Sonra-

"Bay Ackerman?"

Ses o anı paramparça etti. İkimiz

de aynı anda döndük.

Bayan Briar kapının girişinde duruyor, keskin bakışları aramızda gidip geliyor.

Ne kadar zamandır orada duruyor? Ne kadarını duydu?

Ackerman'ın tüm vücudu kaskatı kesildi. Nabzım küt küt atıyor. Yüz ifadesi daha da soğuklaşıyor.

Geri çekilip Ackerman'a son bir kez bakıyorum ve onu birkaç veda sözüyle baş başa bırakıyorum.

"Doğru seçimi yap." Sesim alçak ve kesin. "Eğer ona değer verdiysen, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Ve sonra ben gidiyorum.

Bayan Briar beni durdurmadı.

Sadece kapıyı arkamdan kapatıyor ve diğer tarafta her ne konuşulacaksa onu mühürlüyor.

Göğsümden bir ağırlık kalkıyor ama gitmiyor. Henüz gitmedi.

Telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım ekranda uçuşuyor.

Saniyeler

geçiyor.

Sonra-

Ne yaptın sen?

Mesaja bakıyorum. Telefonumu sıkıca kavradım. Seni kurtardım, Ana.

Acıdan.
Kalp kırıklığından.
Profesör Ackerman'ın pençelerinden.

Bölüm 23

Anastasia

Bayan Briar'ın sınıfı sıcak ve davetkâr, her zaman sizi güvende tutmak için tasarlanmış bir alan gibi hissettiriyor. Duvarlar öğrenci projeleriyle kaplı, tepesinde yumuşak sarı bir aydınlatma var, masasının üzerindeki mum ısıtıcısından hafif bir lavanta kokusu yayılıyor.

Ama bugün, bir şeyler ters geliyor.

Masasında oturuyor, boş gözlerle uzaklara bakıyor, kaleminin ucunu dalgınca kemiriyor. Parmakları düzensiz, neredeyse endişeli bir hareketle uyluğunu kaşıyor. Elleri hafif bir titreme var ve duruşu sert, neredeyse içine kapanık, görmeye alışık olduğum sakin, kendinden emin kadına hiç benzemiyor.

Yorgun görünüyor. Yorgundan da öte.

Gözleri şiş, her zamankinden biraz daha dağınık, bluzu gelmeden önce düzeltmeye zahmet etmemiş gibi hafifçe kırışmış.

Sanki ağlıyormuş gibi.

Ben buraya gelmeden kısa bir süre önce ağlıyormuş gibi.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kendi düşüncelerim hâlâ son bir saatin fırtınasına karışmış durumda. Roman'ın tehditlerinin ve Noah'la yüzleşmemin adrenalini geçtiğine göre, aklımda kalan tek şey Elijah'ın şifreli mesajı.

"Artık seni rahatsız etmeyecek."

Elijah bu cesur iddiayı ortaya attığı anda Noah'ya mesaj attım ve neler olduğunu öğrenmek istedim. Cevabı ne oldu?

"Dersten sonra bisikletimin yanında buluşalım."

Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Programımın geri kalanını zar zor tamamladım, muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla dersi atladım, ama Bayan Briar'ın dersi kendime kaçırmayacağıma söz verdiğim dersti.

Şimdi ona bakınca, burada olmak isteyip istemediğini bile merak ediyorum.

"İyi misin?" Soruyorum, sesim temkinli. Onu ürkütmek istemediğim için aramızda epeyce bir mesafe bırakıyorum.

Hafifçe sarsılıyor, belli ki kimsenin konuşmasını beklemiyor.

Parmaklarını gözlerinin altına götürerek, sadece gözyaşı olabilecek kalıntıları siliyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Ben iyiyim," diye boğuk boğuk konuşuyor, kelimeler kırılğan, dudaklarından çıktığı anda parçalanıyor.

Dışlerinin arasından yalan söylüyor.

Bir adım daha yaklaşarak kalemi parmaklarının arasından nazikçe alıyorum, yoksa kemirdiği silgiyi yutacak.

"Dersten önce bir şey mi oldu?" Dürtüyorum, yüzüne bakıyorum, bu her neyse bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum.

Yardım edemem ama pek de çekici olmayan kocasının, neden bu kadar zorlanmış gibi görüldüğüyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Boğazını temizleyerek sandalyesinde doğruldu, ifadesi sertleşti. "Biliyorum," diye fısıldıyor.

Göğsümde bir şey kıpırdamıyor.

Ona sertçe bakıyorum ve yüz hatlarımı elimden gelen en iyi şaşkınlık i f a d e s i n e dönüştürüyorum.

"Neyi biliyorsun?"

Bilgisiz rolü yapmak elimde kalan tek seçenek.

Eteğinin kumaşını düzeltirken elleri titriyor, sanki yapacak bir şeye, onu ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, Ana." Sesi bu kez daha keskin, gözleri suçlama dolu, "Bana bunu yüksek sesle söyletme."

Ağzım açık kalıyor, kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor. "Hayır, hanımefendi, gerçekten-"

"Noah."

İsim dudaklarından bir bıçak gibi ayrılıyor. Midem bulanıyor.

Bana bakıyor, tereddütsüz, bir sonraki kelimelerinin ağırlığı daha ağzından tam olarak çıkmadan çöküyor.

"Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Odaya göz gezdirirken, masalardan birinde beni kelepçeleyip dışarı çıkarmak için bekleyen bir memur görmeyi umuyorum.

Bayan Briar boğazını temizliyor.

"Otuz dakika, Ana," diye fısıldıyor, sesi sabit, okunmuyor. "Dersler arasındaki otuz dakika, sana söyledim, o zaman ben senin öğretmenim değilim." Duraklıyor, sertçe nefes veriyor. "Ama neler olduğunu bilmem *gerek*."

Masamın kenarını tutarken, parmak eklemlerim baskıdan ağrıyor. Şu anda öğretmenim olmayabilir ama hâlâ *onun* karısı.

Ve Roman'ın Noah'nın masasını utanmadan nasıl karıştırdığını, bu okulun her parçasına sahip olma hakkına sahipmiş gibi etrafta nasıl dolaştığını gördükten sonra, onu bir müttefik olarak görmeyi göze alamam.

"Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesim gergin. "Walker ya da Cole seninle konuştuysa-"

"Onu duydum, Ana."

Sesi havayı kesiyor, omurgamdan aşağı buz gönderiyor.

"Noah'nın arkadaşın Elijah'yla konuştuğunu duydum," diye devam ediyor, ifadesi okunmuyor. "Elijah o sınıfa daldı, senin için savaşa girmeye hazırdı. Noah hiçbir şeyi inkâr etmedi."

Midem bulanıyor.

"Ve kocam Roman," sesi bir an için titriyor, sonra kendini toparlıyor, "bana seni ders başlamadan çok önce Nuh'un sınıfında gördüğünü söyledi. Yakalanmış gibi görüldüğünüzü söyledi."

Nefesim boğazımda kilitleniyor.

Ve sonra gülüyorum. Keskin, mizahsız bir ses, çatlaklardan sızan acı.

"Ciddi ciddi beni mi yargılıyorsun?" Gözlerimi kısarak tıslıyorum. "Kocan lanet olası bir rahipken mi? Senin rahibin?"

Gözleri titriyor ama tereddüt etmiyor.

"İddiaya göre," diye takılıyor.

"İddiaya göre," diye tekrarlıyorum, başımı sallayarak. "O zaman Bay Ackerman'ın beni becerdiği iddia ediliyor."

Aramızda kalın ve boğucu bir sessizlik uzanıyor.

Bayan Briar yavaşça nefes veriyor, sonra masasından kalkıyor.
Bana doğru ilerliyor, öfkeyle değil, yargılayarak değil, başka bir şeyle. Tam olarak adlandıramadığım bir şey.
Sonra açık açık sordu. "Onu seviyor musun?"
Göğsüm sıkışıyor.
Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. "I-"
"Evet ya da hayır, Ana." Kaçmama izin vermiyor, saklanmama izin vermiyor.
"Noah'ı seviyor musun?"
Sorunun ağırlığı kaburgalarımı eziyor, boğuyor, taşıyamayacağım kadar ağır geliyor.
Ve ben kendimi durduramadan-
"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Dikkat dağıtıcı biriydi."
Bayan Briar'ın yüzü yumuşuyor ama bakışlarındaki keskinlik asla kaybolmuyor.
"Seni sevdiğini düşünüyor musun?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.
Kelimeler bir bıçak gibi içimi kesiyor.
Anılar sel gibi akıyor. Her an, her dokunuş, her paylaşılan nefes.
"Bu geceden sonra Ana, sana yaptığım şeyin aşk olduğunu düşünüyorsan, sen de benim kadar boku yemişsin demektir."
Noah Ackerman sevmez. Noah Ackerman sevemez.
"Hayır," diye ısırıyorum. Masamı daha sıkı kavrarken ellerim titriyor, sanki kendimi gerçeğe yaslamak daha az acı verecekmiş gibi. "Noah beni sevmiyor. Daha yeni tanıştık-"
"O zaman bitirin," diye yalvarıyor Bayan Briar, yaklaşarak. "Biriniz yaptıklarınız yüzünden hor görülmeden önce bitirin. Portfolyonu okudum Ana. Zekisin... Geleceğini engelleyecek bu tür şeylere ihtiyacı olmayan bir kızsın."
Dudaklarım acı, keskin bir şeyle kıvrılıyor.
"Eğitimimi engellemek mi?" Alay ediyorum, boğazımda ısı yükseliyor. "Bu benim lanet olası sorunlarımin en küçüğü."
Kendimi tutamıyorum.
Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor, baraj yıkılıyor, sel durdurulamıyor.
"Babam ölüyor," sesim çatlıyor ama durmuyorum, "bir yatakta yatarken burada olduğumu, k e n d i m için bir şeyler yaptığımı sanıyorum, oysa gerçekte

Yataktan çıkamıyorum. Çünkü Cole ve Walker'ın işleri berbat etmemi beklediklerini biliyorum."

Bayan Briar durur, yüz ifadesi değişir. "Cole ve Walker-"

"Daha bitirmedim."

Kelimeler boğazımdan yırtılıyor, çığ ve öfkeli, bitiremeden sözünü kesiyorum.

"Cole pençelerini bana batırdığından beri hayatım onun dikte ettiği bir şey oldu." Nefesim kesiliyor, ellerim öfkeyle titriyor. "Aldığım her karar, yaptığım her hareket, hepsi onundu. Ve sonra, lanet olası bir an için, bana hala kontrolüm olduğunu hatırlatan bir şey buldum. Bir beceriksizlikten, sahip olunacak bir şeyden daha fazlası olduğumu. Ve şimdi sen benden sahip olduğum tek rahatlığı bir kenara atmamı istiyorsun-"

"Rahatlık vardır, Anastasya," diye araya girdi Bayan Briar, sesi daha yumuşaktı ama daha az sert değildi. "Bir de pervasızlık vardır." Yavaşça nefes alıp başını sallıyor. "Noah seni gerçekten önemseydi istifa ederdi. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulurdu-"

Gülüyorum ama içinde mizah yok. Sadece soğuk, acı bir öfke.

"Roman yaptı mı?" Karşılık veriyorum, sesim cam gibi keskin, tam olarak nereden keseceğimi biliyorum. "Sen rahibini becermeye başladığında, o işini bıraktı mı?"

Yüzü sertleşti.

"Roman ve ben bundan çok daha karmaşıktık," diyor sesi kısık bir şekilde. "Ailem-"

"Her zaman bir bahane vardır," diye tıslayarak elimi masama vuruyorum. Çarpmanın etkisiyle oda sarsılıyor, öfkem serbest kalıyor. "Ama sen benim lanet olası annem değilsin. Ve kendini ait olmadığın bir yere sokmana ihtiyacım yok."

Her kelimemden öfke damlıyor.

Bayan Briar keskin bir nefes alıyor, kapalı kapının ardında toplanan öğrencilerin sessiz kıpırtısı onu geri çekiyor.

Uzaklaşıyor, bakışları kara tahtaya doğru kayıyor.

"Belki de haklısın," diye mırıldanıyor, parmakları bir tebeşir parçasının etrafında kıvrılıyor.

Sandalyeme gömülüyorum, göğsüm her nefes alışımında inip kalkıyor, elimden geldiğince küçük zaferler kazanmaya çalışıyorum.

Ama sonra...

"Rahip," diye mırıldanıyor, tahtaya vuruşunun ortasında duraklıyor.

Bir şeyler değişiyor.
"Beni sevdiğini biliyordum."
Sözleri kalbime zehir gibi akıyor.
Sonra hafifçe dönüyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Roman ve Noah arasındaki fark bu."
Midem bulanıyor ama göz temasını kesmeyi reddediyorum.
"Seni sevmeyen biri için savaşa gitmeye gerçekten razı mısın?" diye fısıldıyor.
İtiraz etmek için ağzımı açtığımda boğazım sıkılıyor.
Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.
Cevabım yok.
Çünkü bilmiyorum.
Bayan Briar sanki sessizliğimdeki gerçeği okumuş gibi başını hafifçe eğiyor.
"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ve tekrar tahtaya dönüyor.
Göğsümde içi boş bir sızı genişliyor.
"Peki ya onu seviyorsam?" Fısıldıyorum, sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor.
Bayan Briar yavaş ve kararlı bir şekilde nefes veriyor.
"O zaman doğru olanı yapacaksın," diyor usulca. "Ve onun gitmesine izin vereceksin."
Zil çaldı.
Kapı açılır.
Öğrenciler içeri doluşmaya başlar, sınıf her zamanki konuşmalarla, her zamanki gürültülerle canlanır.
Ama sözleri kalıcıdır.
Ve gitmesine izin vereceksin.
Sorun şu ki, Noah Ackerman'ı nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Bölüm 24

Noah

Herkesin hayatında, ayartmalarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldığı bir zaman gelir. Yeminlerinin dışında bir heyecanın peşinden koştuktan sonra boşanma evraklarının ağırlığı altında ezilen kocalar. Kumarbazlar, borç içinde boğulurken, evin her zaman kazandığını çok geç fark ederler. Ve şimdi, kendi yıkımının kıyısında duran bir öğretmen, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir tutunduğu tek kırılğan huzur duygusunu parçalamak üzere.

Bana aptal deyin.

Bana bencil de.

Elijah'ın içeri daldığı telefon görüşmesi daha kötü bir zamanda olamazdı. Kardeşimin beni arayacağını bilmeliydim. Beni ve Ana'yı ne kadar kolay bulabileceğini bilecek kadar akıllı olmalıyım.

Ama *tembellik* ettim.

Gardımı düşürdüm, kendimi günaha fazla kaptırdım.

Jake'in sesi kulaklarımı tırmaladı. Sesi suçlamanın varlığıyla ağırlaşmıştı.

"Hey, ağabey," diye takıldı, sesi alaycı bir aşinalıkla doluydu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, telefonumu duvara çarpma dürtüsüne şimdiden direniyorum.

"Ne halt istiyorsun?"

"Şimdi, şimdi, bu kadar küstah olmaya gerek yok. Ne de olsa kaçıp giden ve beni babamızın işleriyle uğraşmak zorunda bırakan sensin. Yoksa gerçek görevinin nerede yattığını unuttun mu? Öğretmençilik oynamakla ve dairenden gizlice çıkarken gördüğüm o güzel kızıl saçlı kızla sevişmekle meşgulken aile işleriyle ilgilenmek zor olmalı."

Kanım buza dönüştü.

O biliyor.

Jake biliyor.

"Biliyor musun, bu ilginç," diye devam ediyor, her hecenin tadını çıkarıyormuş gibi kelimeleri uzatarak. "Başlangıçta, binanın sahibi olan o küçük pisliğin ailesini araştırıyordum, ama sonra, onu öyle geniş bir sırtıyla çıkarken gördüğümde, yüzünü aklımdan çıkarmak imkansızdı-"

Telefonu sıkıca kavıyorum, içimdeki öfke sıcak ve şiddetli bir şekilde kıvrılıyor.

"Görünüşe göre, Spokehaven Üniversitesi'nde bir öğrenci... senin öğrencilerinden biri. Şimdi, normalde, eğlenmene izin verirdim, onu becermene, mahvetmene izin verirdim ve sonra işin bittiğinde onunla yoluma devam ederdim-"

Kendine gel, Noah. Sana yem atıyor.

"Ama," diye devam ediyor, sesi karararak, "küçük okulunuzla ilgili daha da ilginç bir şey var. Öğrencilerden başka bir şey."

Dehşet midemi bulandırıyor.

Ne sikimden bahsediyor bu?

Ana, Cole ve o gece hakkında bir şeyler biliyor olabilir mi?

Cole ona söylemiş olabilir

mi? Nasıl?

Sonra Jake'in sesi zehirli bir fısıltıya dönüşüyor.

"Eden Briar," diye tısladı. "Sevimli bir fotoğraf öğretmeni... Antonov'un en büyük tehditlerinden biriyle evli. Lanet olası Roman Christopher Briar. Echo'nun ortağı, başımın belası."

Donup kaldım.

"Echo mu?" Alay ediyorum ama boğazım kurudu.

"Echo," diye tekrarlıyor Jake, sesi keskin. "Babamıza suikast düzenleyen kişiyle aynı kişi. Bir şey çağırırdı mı?"

Bu sözlerin ağırlığı bir yük treni gibi içime çöküyor. Babamın cinayeti. Serpinti. Kan dökülmesi.

Düşüncelerim dönüyor, bulmacayı gerçek zamanlı olarak bir araya getiriyorum.

"Roman Briar Spokehaven'in tanınmış simalarından biri," diyorum sesimi mantığa zorlayarak. "Echo gibi bir katille ilişki kurarak ailesinin güvenliğini tehlikeye atmasına imkân yok-"

"Gerçekten mi?" Jake alay eder. "Çünkü değiştirilmiş sosyal güvenlik numaran bugün işaretlendi. Bazı çok güçlü insanları şüphelendirmediğin sürece böyle şeyler olmaz."

Siktir.

Eden bana söyledi.

Roman'ın şüphelerinden bahsetti. Benim tarafımı tutmam için yalvardı.

Ve ben hiçbir şey söylemedim.

Şimdi asıl fırtınanın koptuğunu görüyorum.

"Briar'larla bir kavgam yok-"

"Evet, biliyorsun." Jake'in sesi keskinleşir. "Sen benim kardeşimsin, bu da düşmanlarımın senin olduğu anlamına geliyor."

Dışlerimi sıkıyorum, korku midemde kurşun gibi birikiyor.

"Dinle, Briar'lar hakkında bilgi toplayarak öğretmen rolü oynamaya devam etmene izin vermeye hazırım. Ama yarım bırakma lüksüm yok." Yavaş ve kasıtlı bir iç çekiş yaptı. "Eğer gidip bir öğrenciye aşık olduysan, seni temin ederim, bu sorunu çabucak ortadan kaldırabilirim."

Öfke damarlarımda benzin gibi tutuşuyor.

"O hiçbir şey değil," diye tıslıyorum, duygularım bana ihanet etmeden önce kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum. "Onu bu işin dışında bırak."

"Doğru," diye alay ediyor Jake, ses tonundan eğlence damlıyor. "O zaman bu iş basit olmalı. Sen bana Briar'larla ilgili ihtiyacım olanı ver, Ana da elimden kurtulsun."

Sesi kendini beğenmiş, alaycı bir hal alıyor.

"Tabii istediğimi yapmak için ekstra motivasyona ihtiyacın yoksa-"

İçimden bir şey koptu. Bunu satmak zorundayım.

Onu bir hiç olduğuna inandırmalıyım.

"Ben istediğimi alırım. Sen de istediğini alacaksın," diye hırlıyorum, sesimi soğuk ve acımasız bir şeye dönüştürmeye zorluyorum. "Hangi kış parçasına dokunduğum seni ilgilendirmez. Aklınız varsa uzak durursunuz. Eminim mallarımı karıştırmak istersin, ama seni temin ederim-"

Çenemi sıkıp son darbeyi indirmeye zorluyorum.

"Küçük fahişeyle işim bittiğinde, eğlenecek pek bir şey kalmayacak."

Sessizlik.

Sonra kısık bir kıkırdama.

"Bir konuda haklısın," diye mırıldandı Jake. "Eğer istediğimi yapmazsan... ondan geriye hiçbir şey kalmayacak."

İşte o zaman Elijah içeri girdi.

Çok şey duymuştu ve çok az şey biliyordu. Ve Eden onun patlamasına kulak misafiri olduktan sonra.

Biliyordum.

Ana'yı kardeşimin yarattığı fırtınadan uzak tutmam gerektiğini biliyordum.

Tüm bu kaosun içinde sahip olduğum tek teselli şimdi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Motosikletimin anahtarlarını kavrayarak mataramda kalanları geri doldurdum, dünyada bu konuşmanın etkisini yumuşatmaya yetecek kadar viski olmadığını çok iyi biliyordum.

Ana'ya karşı muğlak davrandım. Onu neden görmek istediğime dair çok az bilgi verdim. İhtiyacım olan son şey Roman Briar'ın kapısını çalması ve ardından Seth Antonov'un istediğini almak için ikisini de köşeye sıkıştırması.

Ana benim yanımda güvende değil.

Ve bu... bu hazmedemediğim bir gerçek. "Daha kampüsten çıkmadan içmeye mi başladın?"

Yumuşak sesi, tedirgin bir kahkahayla birlikte havayı kesiyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde gerçeklik bana geri çarpıyor.

Rahatsızca kıpırdanıyor, hareketleri tereddütlü. Gözleri şişmiş, yanakları kızarmış, silinen gözyaşlarının izleriyle çizgili.

Onu kim ağlattı?

Hayır. Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Onu kendi sorunum haline getiremem.

"Uygun göründü," diye mırıldandım, ses tonumu belirsiz tutarak.

"Uygun mu? Nasıl yani?" Etrafına temkinli bir bakış atıyor. "Neden senin dairende değil de burada buluştuk?"

Lanet olsun.

İşte her şey gidiyor.

"Daireme geri gelmiyorsun," diyorum, sesim keskin. Yüzü düşüyor.

"Walker için değil. Ve *kesinlikle* benim için de değil."

Öfkemi ses tonuma zorlayarak, her heceyi dikenli tel gibi sarmasına izin veriyorum.

Bir adım daha

yaklaşıyor. "Noah-"

Elimi kaldırıp geri çekiliyorum.

"Bana öyle seslenme. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi adımı söyleme."

Dudakları aralanıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi

beliriyor. "Bir şey mi oldu-"

"Evet."

Kelime bir silah sesi gibi çıktı.

Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çekiyorum ve sendelemesine neden oluyorum. "Bu işin çok ileri gitmesine izin verdim," diye tıslıyorum, nefesim

kesiliyor. "Ne olmasına izin verdim

Aramızda olanlar kontrolden çıktı. Eğleniyordum. Ve sikimin etrafındaki lanet dudaklarını görmezden gelemedim-"

"Noah-"

Bana inanmak zorunda.

İnanmak zorunda.

Ben durduramadan elim hareket ediyor.

Avucumun yanağına çarpması kulakları sağır ediyor.

Nefes nefese kalıyor, vahşi bir çığlık havayı yırtıyor, kör bir bıçak gibi içimi parçalıyor, kas ve kemiği oyuyor.

Acı koluma yayılıyor, az önce ne yaptığımın acımasız bir hatırlatıcısı. Yanağını tutuyor, gözleri kocaman, sersemlemiş... ihanete uğramış.

Titrek bir nefes alarak kendimi kontrolde kalmaya zorluyorum.

"Sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye hırlıyorum ve onu tekrar kendime çekerek gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Yaşadığımız şey eğlenceliydi ama artık çok fazla."

Titriyor, parmakları yanan yanağına bastırıyor. Gözlerindeki ham duygu, içimde çoktan öldüğünü sandığım bir şeyi harekete geçiriyor.

Empati.

"Öyle demek istemedim-"

"Neye?" Gülüyorum, sesim keskin ve acımasız. "Sik emici eski sevgilinin cinayetini başına kaktığı gerçeğinden uzaklaşmak için kendini öğretmenine mi pazarlıyorsun?"

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor, tenini ıslatıyor, sessiz acı yolları açıyor.

"Ne istiyorsun? Sempatı mı? Sevgi mi?" Küçümsüyorum, kendi acım içimde derinlerde kıvrılıyor. "Harika bir sikiştin Ana. Ama şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın-"

Yap şunu,

Noah.

Bitir şunu.

"Senin tek amacın becerilmek ve bir kenara atılmak."

Gözleri açılıyor, tüm vücudu sözlerimin ağırlığıyla titriyor. Bana bakıyor, nefesi düzensiz, gözyaşları durmak bilmiyor.

Midem bulanıyor. Ellerim titriyor.

Kendimi bisikletimin üzerine atıp karşıdan gelen trafiğin içine dalmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Çünkü onu

istiyorum. Ona

sarılmak istiyorum.

Onu öpmek

istiyorum.

Onu güvende tutmak istiyorum.

Ama bu benimle olamaz.

Geri adım atıyor, parmaklarımı gömleğinden çekiyorum.

"Sen-" diye boğuldu, sesi harap olmuştu. "*Söz verdim.*"

Sertçe yutkunuyorum.

"Evet," diyorum, kelime soğuk ve kesin. "Daha iyi bilmen gerekirdi."

Zonklayan yanağını tutuyor, başı titriyor, gözleri odaklanamıyor. "Bayan Briar haklıydı," diye fısıldıyor.

Eden mı?

Eden ona ne demişti?

"Umursayamazsın," diye ısıırıyor, sesi titriyor, dökülmemiş acıyla kalınlaşıyor.

"Bağlanamazsın."

Boğazında bir hıçkırık

düğümleniyor. "Sevemezsin."

Sözleri içimi

parçaladı.

Çünkü Ana...

Bunu yapmamın tek sebebi bu olabilir. "Aşk mı?"

Gülüyorum, sesim boş ve acımasız. İrkildi.

"Tanrım, gerçekten de hayal görüyorsun," diye dudak büküyorum, gözlerindeki acının titreşmesini, onu her şeyden daha derinden kesmesini izliyorum

Dedim ki. "Eğer aşk istiyorsan, Ana, belki de Walker'a istediğini vermeliydin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz anladım. Her şeyi mahvettiğim anı görüyorum.

Onu kaybettiğim anı.

Gözlerini kırıştırtıyor, afallıyor, nefesi göğsünde titriyor.

Sonra geri adım atıyor.

Dudakları titriyor, çenesi titriyor ve sonra... İlk hıçkırık serbest kalıyor.

İçimde bir şeyleri paramparça etti. Ama hareket etmedim.

Ona uzanmıyorum.

Umutsuzca yapmam gereken tek şeyi yapmıyorum; onu kendime çekmek, yüzümü saçlarına gömmek, hıçkırıkları dininceye ve aramızda hava kalmayınca kadar ona sarılmak.

Onun yerine orada durup, sessiz ve donmuş bir şekilde, benim yüzümden parçalanmasını izliyorum.

Geriye doğru tökezliyor, omuzları titriyor, nefesi kesiliyor, sözlerimin ağırlığı her kırılğan parçasını zehirliyor.

Ve gitmesine izin verdim.

Gitmesine izin verdim.

Çünkü buna mecburdum.

Çünkü şimdi peşinden gidersem, her şeyi geri alırım.

Gözleri son bir kez benimkilerle buluştu, daha önce ondan hiç görmediğim bir öfkeyle yanıyordu.

Kalp kırıklığıyla.

Nefretle.

"Senden *nefret ediyorum*," diye fısıldıyor, sesi titriyor, çığ, son.

Midem bulanıyor.

Altımdaki zemin çatırdayarak açılıyor, beni bütünüyle yutuyor.

Sonra dönüyor.

Uzaklaşıyor.

Ve daha gitmeden son darbeyi indiriyor. "Aşk asla hak ettiğin bir şey olmayacak."

Bir nefes beni terk ediyor, keskin, sanki az önce bıçaklanmışım gibi. Hiçbir şey bu ayrılık sözleri kadar canımı yakmamıştı. *Hiçbir şey*.

Ve en kötüsü?
O haklı.

Bölüm 25

Anastasia

İki ay sonra

Koltuğuma yerleşirken, kendimi Bay Zimmerman'ın Zimmerman'ın Shakespeare'in derinliklerine dalma konusundaki korkunç girişimlerinden birine daha hazırladım.

Yaşlı, yıpranmış ve uzun süreli bir yardımcı öğretmen olmak için acı verici derecede uygun olmayan bu adam, Noah'ın iki ay önceki ani izninden sonra okulun son çaresiydi.

İki ay.

İki aylık sessizlik. Noah'ın kim bilir ne yaptığı ve kim bilir kimi becerdiği iki ay.

Ondan nefret ediyorum.

Onun varlığını düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

İlişkimizi bitirdiği gün, her şeyi sorguladım. Yurt odamda yıkıldım, Elijah ve Megan'ın kollarında verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Söylediği şeyler.

Yaptığı şeyler.

Ben onun için bir hiçtim.

Bunu şimdi anlıyorum. Noah Ackerman için gerçekten ne ifade ettiğimi görüyorum. Onun oyuncağından başka bir şey değildim.

Walker her şey cehenneme döndükten sonra oyalandı, sanki bir anlamı varmış gibi özürler diledi, zayıf küçük "özür dilerim"lerinin bir şekilde onun gerçekte ne kadar boktan biri olduğunu silebileceğini düşündü.

İyi davrandım.

Acınası bir yanım Walker'a karşı nazik olmanın Noah'ın beni aramasını sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordu.

Haftalar ayları kovaladı. Peki

ya sessizliği? Devam etti.

Dördüncü haftaya gelindiğinde, artık kesinleşmişti. Noah söylediği her kelimedede ciddi idi. O bir kullanıcı. Bir manipülatör.

Şimdiye kadar hep böyle oldu.

Walker ise hiç utanmıyor, Cole ve Erica'yla hiçbir şey olmamış gibi açıkça yakınlaşıyor, onlarla gülüyor, onlarla yemek yiyor, sanki beni mahvetmekte hiçbir rolü yokmuş gibi sosyal medya hesaplarında onlarla paylaşımlar yapıyor.

Yine de oyunu oynuyorum. Bunun gibi derslerde ona ara sıra gülümsüyorum.

Noah gittiğinde insanların kafası karışmıştı.

Ama Walker? Heyecanlı görünüyordu.

Nedenini anlamaya çalışmak artık benim sorunum değil.

Bu yüzden kendimi Ben & Jerry's'e boğdum, haftalarca Norah Jones'u tekrar tekrar dinledim ve sonunda normale yakın bir şeyler hissetmeye başladım.

Kalemimi masama vurarak, Bay Zimmerman'ın dün tahtaya karaladığı tutarsız karmaşaya göz gezdirdim.

Tanrım, gerçekten de herkese öğretmenlik diploması veriyorlar, değil mi? "Hey."

O rahatsız edici ses.

Kafamı kaldırdığımda Walker'ın tepemde dikildiğini görüyorum, aynı kolay, sinir bozucu sırtıyla yanımdaki koltuğa bakıyor, sanki bir davet bekliyormuş gibi.

Lütfen, Tanrı aşkına, git başımdan.

"Selam." Gülümsemeye zorluyorum.

Kımıldamıyor.

"Hâlâ Zimmerman'ın notlarını rasyonalize etmeye mi çalışıyorsun?"

diye şaka yapıyor. Çok hoş. Sıradan bir sohbet için yeterince yakın olduğumuzu düşünüyorsun.

"Elimden geldiğince," diye iç geçiriyorum, eğleniyormuş gibi yaparak. "Dürüst olmak gerekirse, bence neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını kabul etmeli ve bizi kâğıt israfından kurtarmalı."

Walker ellerini ceplerine sokarak kıkırdıyor.

"Eh, hiçbir şey Bay Ackerman'dan daha kötü olamaz," diye sırtıyor.

İşte bu kadar.

O ince yumruk. Beni test etme şekli. Noah'ın yokluğunda beni dürtüyor, nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyor.

Ona yavaş, şurup gibi bir gülümseme veriyorum.
Ve konuştuğumda, sesim saf zehir. "Kesinlikle."
Sırtışı hafifçe seğiriyor.
"Aslında seni yakaladığım iyi oldu," diyor ellerini masamın üzerine koyarak, sanki zamanımın sahibiymiş gibi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı-"
"Oturun yerinize."
Ses sınıfta gümbür gümbür yankılanıyor. Ve kalbim durdu.
Oda sessizliğe gömülürken vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor. Her bir yüz ön tarafa doğru dönüyor.
Nefesim kesiliyor.
Göğsüm sıkışıyor.
Çünkü orada herkesin görmeyi beklediği son kişi duruyordu.
Lanet olası Noah Ackerman.
Önümde duran adam, iki ay önce tanıdığım profesörün hayaleti.
Saçları biraz daha uzun, bukleleri eskisinden daha belirgin, parmaklarımın onları karıştırmak için acı çekmesine neden olacak şekilde asi.
Tanrım, ellerimi o buklelerin arasında gezdirmeyi özledim.
Çenesindeki kıllar yeni, kirli sakalları sakalın gölgesini oluşturuyor
-Daha önce hiç büyümesine izin vermediği bir şey. Gözlerinin altındaki koyu halkalar derin, savaş izleri gibi derisine kazınmış. Morarmış ve dövülmüş parmak eklemleri, bilmek istediğimden emin olmadığım bir hikâye anlatıyor.
Cehennemi yaşamış bir adama benziyor. Yine de bakışları sadece bana kilitlenmiş.
Nefes alamıyorum.
Walker her zamanki fırsatçı tavrıyla yanıma kayıyor.
"Bay Zimmerman-" Walker başladı, sesi alaycıydı. "Sana otur dedim."
Emir odayı bir bıçak gibi kesiyor, keskin, acımasız. Noah'nın sesi hatırladığımdan daha derin, daha sert.
"Arka tarafa."
Walker gözlerini kırıştırıyor, bir an için afallıyor.
"Bay Zimmerman gitti," diye ekliyor Noah, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Hazırlıksız yakalanan tek kişi Walker değildir. Tüm oda donmuş, gözler sanki yanan bir fitilin son saniyelerine kadar yanışını izler gibi aralarında gidip geliyor.

"Hayır."

Ben daha durduramadan kelime ağzımdan kaçıyor. Noah'nın vücudundaki her kas gerildi.

"İstediği yere oturabilir," diyorum, sesim düzgün ama kesecek kadar keskin. Noah'nın gözleri kısılıyor, yanağının işini ısırırken çenesi bükülüyor. Bakışları lmcl.

"Az önce bana ne dediniz Bayan Burns-"

"Kapa neni dedim," diye bağırıyorum ve sınıf arkadaşlarımın dikkatinin üzerime kaydığını hissediyorum.

Bir sessizlik oldu. Yavaş, tehlikeli bir nefes verme.

Alçak sesle mırıldanmalar odaya orman yangını gibi yayılıyor.

Bakışlarımın onun acınası profesyonel üniforma denemesine, buruşuk gömleğine, gevşek kravatına, aık yakasına kaymasına izin veriyorum. Bir profesörden çok bir dvşye benziyor.

"Buraya gelip emir yağdırmadan önce kravat takmayı ğrensen iyi olur," diye alay ediyorum, gözlerim onun dağınık halinin üzerinde geziniyor.

Gözleri seğiriyor.

Bu bir işaret.

Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor.

"Haklısın Ana," diye sırtıyor Walker ve sanki buranın sahibiymiş gibi çantasını benimkinin yanındaki masaya fırlatıyor. "Bay Ackerman burada işlerin nasıl yürüdüğünü unutmşa benziyor."

Noah'nın bakışları hafifçe düşüyor ve bir an için bunu anlıyorum.

Duruşunda, Walker'ın sözlerinin olması gerekenden daha derine indiğini anlatmaya yetecek bir değişiklik oluyor.

"zr dilerim," diyor Noah yumuşak bir sesle, dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrılıyor. "Bir eğitim ortamında bulunmayalı uzun zaman oldu."

Bekle... Ne?

Noah az önce özür m diledi? Onca insan arasından Walker'a mı?

Masasına doğru ilerliyor, zoraki bir soğukkanlılıkla üniformasını düzeltiyor, parmakları buruşuk gömleğine sürtünüyor.

Birden ne kadar yersiz görüldüğünün farkına vardı.

Gözleri Bay Zimmerman'ın tahtada bıraktığı felaketi tarıyor, dudakları ince bir çizgi halinde büzülüyor.

"Hepinizin bildiği gibi, ailevi meselelere odaklanmak için izne ayrıldım." Aile mi?

Noah ailesiyle mi konuşuyor?

Bu fikir içimde bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettirmemeli ama hissettiriyor.

"Ama işler halledildi," diye devam ediyor, sesi sabit, duruşu sert. "Küçük kardeşim benimle biraz kaliteli zaman geçirmeye karar verdi ve sonuç olarak buradaki rolüme geri dönebiliyorum."

Kardeşi mi?

Ayrıntıya girmiyor, bunun ne anlama geldiğine dair tek bir ipucu bile vermiyor.

Bakışları tekrar bana kayıyor, keskin ve okunamaz, çenesi hafifçe sıkılıyor. "Aile

Gecesi **y a k l a ş ı y o r**," diye anons ediyor, sözleri ölçülü.

"Yönetim benden Cuma günü ailelerinizi kampüse davet etmenizi hatırlatmamı istedi."

Ama sınıfa hitap etmiyor. Pek sayılmaz.

Bana bakıyor.

Bakışları doğrudan beni kesiyor, hayatımdan çıktığı andan beri gömmeye çalıştığım yerlerimi.

"Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum.

İlgisinin ağırlığı boğucu.

Ben daha nasıl cevap vereceğimi düşünmeden Walker tembel bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ailemin etkinliği finanse ettiği kısmı atlamış gibisin," diyerek koltuğuna hafifçe yaslanıyor.

Ve işte bu, onun bariz kibri.

"O yüzden bana iyi davranın," diye sırtıyor Walker, "ben de ailelerinizden hiçbirini dışarı attırmayayım."

Odada yer yerinden oynar.

Bazı öğrenciler bıyık altından g ü l e r . Diğerleri garip bir sessizlik içinde oturup bir tepki bekliyor.

Noah'nın ifadesi sertleşiyor, çenesi benim fark edebileceğim kadar geriliyor.

"Evet," diye tıslıyor, kelimeler dudaklarından zorlukla dökülüyor. "O da var."

Ama bunda bir gariplik var. Sesi çok alçak, çok gergin.
Tanrım, sanki Walker'ın köpeği gibi. Hangisi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum.
Walker'ın onunla bu şekilde konuşmasına izin vermesi.
Ya da iki aylık sessizlikten, terk edilmişlikten, acıdan sonra... bana hâlâ odadaki tek şeymişim gibi bakıyor olması.

"Ana," diye tıslıyor Noah, sesi alçak ve tehlikeli, tam kapıya ulaştığımda beni durduruyor. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Hayır.

Lanet

olsun,

hayır.

Noah ve ben "yalnız konuştuğumuzda" ne olduğunu biliyorum. Bu asla sadece konuşmak değildir.

"Elbette," diye mırıldanıyorum ama o bir adım daha atamadan Walker'ın kolunu tutup kendimi bir yere sabitliyorum.

"Ama Walker'la planlarım var," diye ekliyorum, sesim yumuşak ve hesaplı. "O yüzden elini çabuk tut."

Walker itiraz etmiyor.

Aslında, bu her neyse onun içine sürüklendiği için çok heyecanlı görünüyor.

Noah'nın çenesi geriliyor.

"Benim konuşmam Walker için değil," diye uyarıyor.

"Şey," diye sırtıyor Walker, sanki lanet olası bir spormuş gibi gerilime doğru eğilerek, "şimdi öyle. O yüzden devam et."

Noah bakışlarını aramızda gezdiriyor, bir şey söylememi, Walker'ı reddetmemi, pes etmemi bekliyor.

Söylemiyorum.

"Ne?" Başımı eğerek meydan okuyorum. "Eğer söyleyecek işe yarar bir şeyin yoksa, bir dahaki sefere beni rahatsız etmek yerine öğrenci e-postama bir e-posta gönder."

Walker yavaş ve kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor. "Kadını duydu." Kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Hadi git, Ackerman."

Noah sertçe nefes verir, dudaklarında mizahsız bir gülümseme kıvrılır. Sonra, tembelce yere bakarak alay ediyor.

"Doğru." Sesi düşüyor, alaycı, zehirli bir şeyle dolu. "Son zamanlarda etrafımda o kadar güzel insanlar var ki, senin ne kadar kibirli olduğunu neredeyse unutuyordum-"

Sonra her şey olur.

Tereddüt etmeden, uyarıda bulunmadan, Noah saldırıyor. Walker geldiğini bile görmüyor.

Noah tek bir hareketle onu yakalıyor ve duvara öyle bir çarpıyor ki ciğerlerindeki hava boşalıyor.

Oda dönüyor.

Kalbim durdu.

Ve sonra...

Bir bıçağın parıltısı.

Noah bıçağı Walker'ın boğazına dayıyor, tutuşu inatçı, ifadesi vahşi.

Gözlerindeki öfke dehşet verici.

"Beni kızdırmaya devam etmek mi istiyorsun?" diye hırlıyor, sesi tanınmaz halde. "O iki ay boyunca nerede olduğumu biliyorsun. Ve sen daha bu konuda ağzını açmadan çoktan gitmiş olabileceğimi de çok iyi biliyorsun."

Walker kaskatı kesiliyor, göğsü kısa ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyor.

"Noah-" Boğuluyorum ama kendimi tutuyorum. "Bay Ackerman. Ne oluyor lan?" Walker'ın sesi gergin, zorlukla nefes alıyor.

"Seni dengesiz lanet olası deli-"

"Hayır." Noah'nın eli sıkışıyor, parmak eklemleri bıçağın etrafında bembeyaz kesiliyor. "Ne istediysen yaptım." Sesi çelik gibi keskin, lanet bir mezar gibi karanlık. "Şimdi, giderken dalağını ellerinde taşımanı sağlamadan önce sınıfımdan defol git."

Sonra aniden bırakıyor.

Walker öne doğru tökezliyor, gözleri çıldırmış, tüm vücudu titriyor.

"Kardeşine söyleyeceğim-"

"Devam et," diye bağırıyor Noah, sesi gürleyerek, emrederek, çıldırmış gibi.

"Yap hadi. Sonra da defol git."

Walker tereddüt etmiyor.

Koşarak yanımdan uzaklaşıyor, ben ona doğru uzanırken kendini zor tutuyor.

"Walker-"

Dönüyor, yüzü korku ve tiksintiyle çarpılmış.

"O lanet olası bir psikopat, Ana," diye tersledi Walker, sesi titriyordu. "Onu iki aylığına hayatından çıkardığım için bana teşekkür etmelisin."

Sonra da gitti.

Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ardında sessizlikten başka bir şey bırakmıyor. Hareket etmedim.

Nefes

almıyorum.

O...

Az önce Noah'ı hayatımdan çıkardığımı mı söyledi? Nabzım kulaklarımda atıyor.

Gözlerim Noah'a kayıyor, hâlâ masasının başında duruyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

"Lanet olası velet," diye mırıldanıyor bıçağının sapını kavrarken.

Sonra hiç tereddüt etmeden bıçağın ucunu ahşap masaya saplıyor.

Ses beni irkiltti.

Şaşkınlığımı üzerimden atıyorum, kanım hâlâ buz gibi.

"Ne demek istedi bu?" Tıslıyorum, sesim netlik ihtiyacıyla titriyor.

Noah hemen cevap vermiyor.

Onun yerine hafifçe arkasına yaslanıyor, gülerken gözleri karanlık ve tehlikeli. Omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak, acı bir kahkaha.

"Demek şimdi konuşuyorsun?"

Kelimelerinden bir şeyler damlıyor. Alay.

Eğlence. Acı.

Ve sonra, aniden, başka bir şey fark ediyorum. Adam lanet olası bir sarhoş.

"Sarhoşsun lan sen," diye tıslıyorum, bir adım geri çekiliyorum, nabzım hızla atıyor. "Öğrencileri tehdit etmek-"

"Öğrenciler mi?" Noah gülüyor, sesi karanlık ve keskin. Bana doğru yavaş bir adım atıyor, parmakları bıçağının sapına dolanıyor ve mide bulandırıcı bir sırıyla masadan çekip çıkarıyor.

Hareketleri pervasız.

Ama gözleri, gözleri cam gibi keskin.

"Walker bir piyon," diye alay ediyor, avını takip eden bir yırtıcı gibi aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Çok yakın.

Çok yakın.

"Tıpkı benim gibi," diye mırıldanıyor, sesi tehlikeli bir şeyle damlıyor.
Sonra yavaşça elindeki bıçağı çeviriyor ve ucunu kendi göğsüne bastırıyor.
Ne halt ediyor bu adam?

"Aile meselelerine takıldım," diye mırıldanıyor, sanki kendisiyle alay ediyormuş gibi bıçağı göğüs kafesine vuruyor.

Yutkunuyorum, tüm vücudum diken üstünde. "Kardeşin-"

"Tanrım, şu haline bak," diye homurdanarak sözümü kesti.

Bakışları üzerimde geziniyor, beni bütünüyle yutuyor, vahşi, çiğ bir şeyle doluyor.

Yapma, Ana.

Yapma.

Ama artık çok

geç.

Beni görüyor.

Saklamaya çalıştığım her şeyi görüyor.

Sonra aniden bıçağı göğsünden çekip aldı. Ve ben onu gördüm.

Alkolün sisi görüşünü bulanıklaştırıyor, hareketlerini onu dengesizleştirecek kadar köreltiyor.

Dizlerinin üzerine çökerken vücudu sallanıyor.

Elleri kalçalarımı buluyor, sıkıca ve çaresizce kavıyor. Yüzü tam orada, ağzı karnımla aynı hizada, nefesi tenime değiyor.

Dokunuşu.

Hay

sikeyim.

Dokunuşu çok iyi hissettiriyor.

Bıçak yere düşüyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyo

rum. "Noah-

"

"Hayır," diye tersliyor, sesi keskin, harap olmuş. "Kapa şu lanet çeneni." Zil zurna sarhoş.

Tamamen, tamamen tükenmiş.

Ona uzanıyorum, onu itmeye, içinde bulunduğu sarmaldan ç ı k a r m a y a çalışıyorum.

"Noah, bunu seninle yapmayacağım-"

Dudakları tenime yapıştı.

Belimin üstündeki yumuşak teni utanmadan öperken, ağzı karnıma karşı sıcak ve muhtaçken, nefesim kesiliyor, vücudum kilitleniyor.

Dilini gezdiriyor, sürüklüyor, tadıma bakıyor; acele etmiyor, sanki açlıktan ölüyormuşum gibi her santimimin tadını çıkarıyor.

Bana karşı çözüldüğünü hissedebiliyorum.

Kendimin de onunla birlikte çözüldüğünü hissedebiliyorum.

Umutsuzca öldürmeye çalıştığım ateş yeniden canlanıyor, şiddetli bir dalgayla içime doluyor, birkaç saniye içinde iç çamaşırımı ıslatıyor.

Kahretsin, yapamam-

"Noah," diye fısıldıyorum, ellerim

titriyor. Beni daha sıkı kavlıyor.

"Siktiğimin Anastasia Burns'ü," diye nefes alıyor tenime karşı, dudakları karanlık, kırık bir şeyle kıvrılıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, bir öpücük daha konduruyor, dişleri zar zor sıyrıyor. "Hiçbir şey gerçekliği yenemez."

Tüm vücudum titriyor.

Bunun beni tüketmesine izin vermeme saniyeler kaldı.

Asla geri dönemeyeceğim bir hata yapmama saniyeler kaldı. Bu yüzden onu durduracağını bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Yara izleri.

"Noah-" Boynunun arkasını tutarak tıslıyorum.

Kaskatı kesiliyor.

Nefesi kesiliyor.

Vücudu kilitleniyor.

Parmaklarım kabarık deri çıkıntılarına bastırıyor.

Bir zamanlar sıyrıp geçtiğim, karanlıkta bir sır gibi izini sürdüğüm silik yaralar değil bunlar.

Bunlar yeni. Taze.

Acı verici.

Tüm vücudu titriyor.

Ve hayatıma girdiğinden beri ilk kez Noah Ackerman *korkmuş* görünüyor.

Geçen seferki gibi tepki vermiyor. Öfke yok.

Şiddet patlaması yok.

Onun yerine, gözleri alkolden değil, çok daha kötü bir şeyden buğulanıyor.

Acı.

Çiğ, su katılmamış bir acı.

Parmakları yavaşça bileğime dolanıyor, sanki aramızdaki kırılğan anı bozmaktan korkuyormuş gibi dikkatli bir hassasiyetle elimi boynundan uzaklaştırıyor.

Ve o anda, sanki vücudundaki son alkol damlası da yok oluyor.

Nefesi titrerken ve dudakları titrerken vücudu hareketsiz kalıyor.

Sonra, usulca, o kadar usulca ki zar zor hissediyorum, elimin tenine nazik bir öpücük konduruyor.

Dokunuşu hafifti. Saygılı. Bir

dua gibi.

"İki ay boyunca," diye fısıldıyor, sesi kararsız, tehlikeli bir şeyle kalın.

Hareket etmiyorum.

Nefes almıyorum.

"Kendimi cehennem çukurlarına attım," diye kekeliyor, nefesi tenime değıyor, eli titriyor. "Ve tek düşünebildiğim bu oldu."

Nefesi kesiliyor, dudakları konuşmaya çabalıyormuş gibi aralanıyor. "Sana dokunmak."

Parmakları avucumun üzerinde geziniyor, sanki bu hissi ezberliyormuş gibi. "Seni görmek."

Sesi son hecede kırılıyor. Bu beni mahvediyor.

"Noah," diye zorluyorum, boğazım ağrıyor. "Ne oldu?"

Dudakları gergin bir çizgi halinde.

Onun gözler Titreşim, bir şey okunamaz hareketli aracılığıyla kırılmış bir şey.

Sonra, nihayet, bir fısıltı.

"Sana söyleyemem."

Kelimeler bir silah sesi gibi yere indi.

Sertçe nefes alıyorum, sesimin düzgün çıkmasını istiyorum. "Peki ya gitmeden önce bana söylediğin tüm o saçmalıklar?" Sessizlik.

Yoğun.

Boğucu.

Bir adım geri atıyorum, bakışlarım yerdeki bıçağa kayıyor, soğuk çelik son bir uyarı gibi aramızda parlıyor.

Nefes veriyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kararlılığım parçalanmadan önce kelimeleri çıkarmaya zorluyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim
çiğ. Kafasını kaldırdı.

Gözlerimi kırpmadan bakışlarını tutuyorum.

"Bana bir ruhun olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim... ne yazık ki, sanırım artık çok geç." Yüz ifadesi kırıldı.

Hafifçe.

Derinlerde bir yerde onun da bunu bildiğini anlamama yetecek kadar.

Konuşmasını beklemedim.

Uzaklaşmak için döndüğümde, sınıfından çıkana kadar gözyaşlarımı tutabilmek için tüm gücümü harcıyorum.

Bölüm 26

Anastasia

"Gördün mü? Sana bunun eğlenceli olacağını söylemiştim!" Meg sırtıyor, kötü alışkanlıklarına olanak sağlayan gururlu bir satıcı gibi elime bir tekila shot daha sıkıştırıyor.

Bar tıka basa dolu, kaçmak isteyen üniversite öğrencileriyle omuz omuza, kahkahaları ve bağırışları hoparlörlerden gelen ağır bas sesine karışıyor. Neon ışıklar duvarlarda titriyor, kaosun üzerine puslu bir parıltı yayıyor. Tam da ihtiyacım olan şey buydu. Dikkat dağıtıcı bir şey. Zihnimin kenarlarını tırmalayan boğucu düşüncelerden bir kurtuluş.

Noah bir anda ortaya çıktı. Walker'a yaptığı üstü kapalı tehdit.

Sanki Walker ve Cole'a peşimden gelmeleri için bir sebep vermek, korumaya çalıştığım kırılgan dengeyi parçalamak istiyor gibiydi.

Ve bu yetmezmiş gibi, vur-kaç olayıyla ilgili soruşturma da hızlanıyor. Levi. Bu onun adı. Bilmek istememişim, göğsümün üzerine bu ağırlığın çökmesini istememişim ama profesörler acımasız davranıyor, cevaplar için öğrencileri didik didik ediyorlar. Her sabah, Cole çenesini tutamadığı için beni götürmeye hazır şerifi yatahanemde beklerken bulmayı umarak uyanıyorum. Ondan kaçmak, Walker'a iyi davranmak, bunlar benim tek seçeneğimdi. Ve şimdi, Noah sayesinde, bu bile yeterli olmayabilirdi.

"Ackerman'ın geri döndüğünü duydum," diye mırıldanıyor Elijah kulağıma, sesi alçak ve sinirli.

"Öyle," diye nefes veriyorum, içkimden bir yudum alarak ifademi nötr tutmaya çalışıyorum.

"Peki bu seni nasıl hissettiriyor?" diye üsteliyor, Long Island'ının geri kalanını tek seferde geri atıyor.

"Sinirlendim," diyorum, parmaklarım shot bardağımın etrafında sıkılaşıyor. "Çünkü benimle bu konu hakkında konuşuyorsun. İsteddiğini aldın, değil mi? Noah gitti-"

"Neden gittiği için beni suçluyormuşsun gibi geliyor?" Elijah alay ederek bardağını sert bir şingirtıyla yere bırakıyor. "Seni kullanıyordu-"

"Bu konuda konuşmayı bitirdim," diye kestim sözünü, anıların taze acısını yutkunarak -Nuh'un gözlerindeki bakışı, zar zor işlediğim yaraları. "Söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı."

Ama soru peşimi bırakmıyor, istenmeyen ve acımasız.

Noah böyle yaralar açmak için ne yapmış olabilirdi?

Kardeşinin ziyarete geldiğinden bahsetmişti ama ailesiyle herhangi bir bağı olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi düşünüyorum da, Noah'ın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Elijah sertçe nefes vererek, "İyi," diye homurdanıyor. "Baban nasıl?" Gözlerimi kısıyorum. İpucunu anladı.

"Ya da," diye lafı uzatarak dönüyor, "Meg'e sorabiliriz-" Dönüp barı tarıyor.

"Nereye gitti?"

"Üç aşığı, sürtükler!" Meg'in sarhoş savaş çılgılığı odanın diğer ucundan yankılanıyor.

Elijah'ın bakışlarını tam zamanında takip ediyorum ve onu bardo masasında, içki yarışmasına davet ettiği zavallı bir öğrenci birliğini dramatik bir şekilde işaret ederken görüyorum. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, elindeki kırmızı Solo bardağı bir silah gibi tutuyor.

Elijah abartılı bir iç çekişle boş bardağını eziyor ve tek kelime etmeden hareket ediyor, kaçınılmaz olarak yüzüstü düşmeden önce onu yakalamaya hazırlanıyor.

Onun sarhoş aptallığına gülümseyerek barmene el sallıyorum ve bir kadeh daha içmek için tezgâha vuruyorum.

Sahte kimlikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Onun içkisini benim hesabıma yaz," diye araya derin, boğuk bir ses giriyor, pürüzsüz ve kendinden emin.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve bu gece ikinci kez altımdaki zeminin kaydığını hissediyorum.

Yakışıklı, gerçekten çok yakışıklı. Noah kadar yakışıklı değil ama ona çok yakın. Açık kahverengi gözleri loş bar ışıklarının altında parıldıyor, kasıtlı olarak yapılmış gibi görünen dağınık, koyu buklelerle çerçevelenmiş. Dudakları bir sırtışa dönüştüğünde, kendimi kusursuz dişlerine bakarken buluyorum, ne kadar kusursuz olduklarına neredeyse sinirleniyorum. Tek kusur, buna kusur bile denebilirse, yanağını boydan boya kesen ince yara izi. Onu daha kaba, daha az derli toplu göstermesi gerekirken tam tersini yapıyor. Nabzımın meraktan çok heyecan verici bir şekilde atmasına neden oluyor.

"Oturmamı ister misin?" Sesi pürüzsüz, güven dolu, her zaman istediğini elde edeceğini bilen erkeklere özgü bir ses. Kıyafetleri para saçıyor, mükemmel bir şekilde dikilmiş, pahalı kumaşlar böyle bir yere ait değil.

Etrafıma bakınıp Elijah'ı arıyorum ama o çoktan Meg'le içki oyununa dalmış, bir kadeh daha atarken gülüyor.

"Buyurun." Yanımdaki boş koltuğu okşayıp nazlı bir gülümseme gönderiyorum.

Yerine yerleşirken, zavallı adamın dikkat kesilmesine neden olan zahmetsiz bir otoriteyle parmaklarını barmene şaklatıyor.

"Ona iyi maldan bir shot getir. En iyisinden." Sırıttıyor, sesinden eğlence damlıyor.

Barmen sorgusuz sualsiz başını sallar ve kart isteme zahmetine bile girmeden isteği yerine getirmek için izin ister.

"İyi mal mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve sırtarak ona dönüyorum. "O şeyin tanesinin seksen dolar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi yapıp kadehini dudaklarına götürüyor. "Sanırım bunu telafi etmek için burada oturup benimle konuşman gerekecek."

Bu gece nasıl görüldüğümün farkındayım. Bu elbise hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Dar, siyah ve sanki benim için yapılmış gibi her kıvrıma yapışıyor. İç çamaşırlarımın çoğunu atmayı tercih ettim, kumaşın altında sadece bir çift külot bıraktım, göğsüme pek de ince olmayan bakışlarını fark ettiğimde pişman olmadığım bir karar. Bırak baksın. Pahalı tekilanın akmasını sağlayacaksa, ben kimim ki şikâyet edeyim?

Barmen geri dönüyor ve shot bardağını dikkatli bir hassasiyetle önüme koyuyor. Bardağı elime alıyorum, yeni içki arkadaşımı incelerken başımı eğiyorum.

"Anastasia Burns." İçkimi zahmetsizce geri atmadan önce kendimi tanıtıyorum, yumuşak yanık boğazımdan aşağı kayıyor.

Eğlenerek beni izliyor. "Jake Antonov." Burbonunu yudumluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kadehi yumuşak bir çınlamayla yere bırakıyorum. "Antonov mu?" Dudaklarımın kenarları kıvrılırken yankılanıyorum. "Mafyadan mısın yoksa hayatımda duyduğum en tehditkâr soyadlarından biriyle mi kutsandın?"

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Mafya." Başını sallayarak kısa bir kahkaha atıyor. "Ben aile şirketi demeyi tercih ederim."

Çok hoş.

"Söyle bakalım, Jake." Hafifçe eğilip parmağımı bardağının kenarında gezdiriyorum ve gözlerinin hareketlere kayışını izliyorum. "Louis Vuitton giymiş bir adam neden Cuma gecesi adi bir üniversite barında oturuyor?"

Bakışları benimkine dönmeden önce odayı tembelce tarıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme oynuyor. Sonra hiç tereddüt etmeden elini kalçama koydu.

"Pencerede gördüğüm şey hoşuma gitti," diye mırıldanıyor, parmakları tenime hafifçe bastırıyor.

Normalde bu tür flörtler gözlerimi devirmeme neden olurdu. Alaycı bir sözle konuyu kapatır, fazla rahatlamadan onu başından savardım.

Ama Noah'la olanlardan sonra?

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Ve şu anda Jake Antonov mükemmel biri gibi görünüyor.

"Şimdi mi?" Parmaklarım gömleğinin yakasıyla oynarken, tırnaklarımın kumaşa hafifçe sürtünmesine izin vererek alay ediyorum. "Benim için bu katlardan birkaçını kaybedecek kadar beğendin mi gördüklerini?"

Jake eğildi, nefesi ılık ve burbonla bağlanmıştı, kokusu zengin ve sarhoş ediciydi.

"Tüm bu vızıltının ne hakkında olduğunu görmeyi kesinlikle umursamazdım-"

Ama daha sözünü bitiremeden, keskin bir ses aramızdaki yoğun gerilimi yarıp geçti.

"Jake, dostum. Neden bu lanet yerdeyiz? İyi bir bara gideceğimizi söylemiştin, öğrencilerimin takıldığı yere değil."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yavaşça Jake'ten uzaklaşıyorum, bakışlarımı onun yanından, pahalı takım elbisesinin ve rahat özgüveninin yanından geçirirken nabzım hızla atıyor, ta ki gözlerim

Bu gece görmeyi beklediğim son kişi.

Noah.

Ve yalnız değil.

Ona yapışmış bir kadın var, sarhoş elleri gömleğinin altında geziniyor, parmakları sanki buna hakkı varmış gibi karnının çıkıntılarına dokunuyor. Mideme soğuk bir ağırlık çöküyor, pahalı tekila aniden daha az yumuşak, daha asidik.

Bir an için birbirimize bakakalıyoruz.

Noah beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor. Şapkasının kenarını sıkıca kavıyor, sanki yüzünü gizlemek için yaptığı bu çürük girişim işe yarayacakmış gibi şapkasını aşağıya doğru çekiyor.

Jake, atmosferdeki ani değişimden habersiz, sırtıyor. "Ben de tam Ana'yla konuşuyordum," diyor yumuşak bir sesle. "Senin öğrencilerinden biri mi?"

Noah'nın bakışları Jake'e kayıyor, aralarındaki gerilim konuşulamayan, okunamayan bir şeye dönüşüyor. Çenesi geriliyor. Parmakları iki yanında bükülüyor.

Gülümsüyorum, yüzeyin altında kopan fırtınaya rağmen ifademi hafif tutmaya zorluyorum kendimi.

"Bay Ackerman," diye mırıldanıyorum, başımı eğiyorum ve ses tonuma yeterince zehir katıyorum. "Sizi burada görmek tuhaf. Arkadaşlarınız olduğunu bilmiyordum." Gözlerim hâlâ onun üzerine kapanmış, zar zor ayakta duran kadına kayıyor. "Ya da... o her neyse."

Jake başını sallayarak kısıp bir kahkaha attı.

"O mu?" Alay ediyor. "Ağabeyim için ona beş yüz dolar verdim-"

Dur bakalım.

Siktiğimin ağabeyi mi?

Gözlerimi kırıştırıyorum, kelimeler kafamın içinde yeniden düzenleniyor, beynim onları işlerken kısa devre yapıyor.

"Bekle." Sesim bu kez daha yavaş çıkıyor, fahişe kısmını bir kenara itip önemli olan tek şeye odaklanırken önceki tüm flörtler yok oluyor. "Bana soyadının Antonov olduğunu söylemiştin."

Jake sırtıyor, ama Noah?

Noah ters ters bakıyor.

"Soyadımı korudum," diye iç geçiriyor Jake, sanki bu konuşma onu yoruyormuş gibi bardağındaki burbonu döndürerek. "Şuradaki ağabeyim Ackerman'ın daha uygun olduğuna karar verdi."

Yanında, Noah'ya yapışan kadın onu sarhoş yörüngesine çekmeye çalışıyor, dudaklarını çenesine bastırıyor. Onu kenara itmeden önce zar zor onaylıyor, odağı bana kilitlenmiş durumda.

"Ana, bence gitmelisin-" Noah başlıyor.

"Şimdi mi umursuyorsun?" Alay ederek sözünü kesiyorum. Bakışlarım Jake'e kayıyor, parçalar gerçek zamanlı olarak bir araya geliyor. "Bütün bu vızıltının ne hakkında olduğunu mu görmek istedin?" Sözlerini alaycı bir şekilde tekrarlıyorum. "Ağabeyinin sana söylediği gibi mi? Sanki ben de onun gibi piyonlayabileceğin bir fahişeymişim gibi mi?"

Kadın sadece omuz silkiyor, hakaretten etkilenmemiş, bir sonraki hedefini bulmuş gibi barmene kirpiklerini savurmaya başlamıştı bile.

"Oh, hayır, Ana'cığım," diyor Jake, öfkemin tadını çıkarıyormuş gibi sırtarak. "Kardeşimin aksine, ben işleri nasıl düzgün yapacağımı bilirim. Benimle bir gece geçirirsen onun ne kadar aşağılık biri olduğunu unutursun." Noah'nın sırtını sıvazlıyor, bu hareket sevecenlikten çok patronluk taşıyor. "Ona senin bir koruyucu olduğunu söyledim. Tek yapması gereken aile işine yeniden katılmaktı." Jake hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak nefes veriyor. "Ama hayır. Görünüşe göre benimle yeniden başlamadan önce seninle ilişkisini kesmenin ve saygın öğretmenlik işini sürdürmenin daha iyi bir seçim olduğunu düşünmüş. Yazık. Gerçekten çok güzelsin."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama gözlerimi Noah'ya dikerek onu bastırıyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum, sesim gergin. "Kardeşine benden mi bahsettin? Ve şimdi de bir tür aile işine mi bulaştın?"

"Benim işim," diye düzeltti Jake yumuşak bir sesle. "Onun da olabilirdi ama..." Omuz silkiyor, tembelce içkisini tekrar yudumluyor. "Pek midem kaldırmadı."

Lanet olsun.

İçimdeki her şey çekip gitmek, bu anın Noah'la aramızda kaldığını sandığım her ne varsa tabutuna çakılan son çivi olmasına izin vermek için çığlık atıyor.

Ama

gitmiyorum.

Onun yerine

kalıyorum.

Ve zorladım.

"Demek bunu kaldıracak miden var?" Mırıldanıyorum, dikkatimi Jake'e kaydırıyorum, parmak uçlarımı yanağını kesen yara izi boyunca sürüklüyorum. "Bu küçük seksi şeyi böyle mi aldın?"

"Ana-" Noah'nın sesi keskin.

"Kapa çenenin Noah," diye araya giriyor Jake, sırtışı genişliyor.

Hafifçe eğiliyor, sesi yumuşak ve tehlikeli bir şeye dönüşüyor. "Ben aile şirketimin mali danışmanıyım," diyor ve nasıl tepki vereceğimi görmek ister gibi beni izliyor. "Her şeyin olmasını sağlayabilirim. Her zaman."

"Her şeyi mi?" Parmaklarımı yakasında gezdirerek mırıldanıyorum.

"Bebeğim," diye sırtıyor Jake, mükemmel beyaz dişlerini göstererek, "Her şeyi halledebilirim." Bakışları kısa bir süre Noah'a kayıyor ve ekliyor: "Misafirine kaba davrandığı her halinden belli olan salak ağabeyim de dahil." Dikkati kadına kayıyor, ifadesi buz gibi oluyor.

"Buraya nasıl girdin lan sen?" Noah homurdanıyor, sesi hayal kırıklığıyla gergin.

"Sahte kimlik." Gözlerimi devirerek alay ediyorum.

Sonra sesimi alçaltarak başımı dudaklarım neredeyse Jake'in kulağına değecek kadar eğiyorum.

"Beni ispiyonlayacak mısın?" Fısıldıyorum, yavaşça sırtıyorum.

Noah sertçe nefes veriyor. Jake sadece gülüyor.

Ya ben?

Ben daha yeni başlıyorum.

"Sana mı anlatayım?" Jake sırtıyor, elleri kalçalarımın kayıyor, parmakları bir noktaya işaret edecek kadar bastırıyor. Yavaş ve kasıtlı bir çekişle beni kendine doğru çekiyor, dokunuşu elbisemin ince kumaşını yakıyor. "Seni tanımayı tercih ederim."

"Git buradan Noah," diye tıslıyorum, sesim aramızdaki kalın havayı kesiyor. "Konuşmamız bitti."

Noah ağzını açıyor ama daha bir şey söyleyemeden Jake parmaklarını şıklatıyor, midemi bulandıran tembel bir komut hareketiyle. Ve bir anda Noah kaskatı kesiliyor. Gitmiyor, karşılık vermiyor, sadece bir adım geri çekiliyor, *vahşi* görünüyor, yumrukları iki yanında sıkılı.

Ama bu onunla ilgili değil.

Bu Jake'le de ilgili değil. *Daha fazlasını bilmem gerek.*

Noah sert hareketlerle, etrafında kopan fırtınanın farkında değilmiş gibi görünen sarhoş fahişesinin yanına oturuyor. Bakışları Jake ve bana kilitlenmiş, buzdan oyulmuş yüz ifadesiyle izliyor.

Bekliyordu.

Jake'in umurunda değil. Aksine, bu onu ateşliyor.

"Nerede kalmıştık?" diye mırıldanıyor, parmakları tenimde yavaş daireler çiziyor.

"Bana işinden bahsediyordun," diye mırıldanıyorum, dudaklarım şakacı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Söyle bana Jake... hiç ellerini kirlettin mi?"

Başını eğip beni düşünüyor. "Duruma göre değişir," diye mırıldanıyor, sesi eğlenceyle kalınlaşıyor. "Ellerimi kirletmemi ister misin, Ana?" Parmakları sıklaşıyor, sesi alçalırken tutuşu hafifçe kayıyor. "Gerçekten ne yaptığımı bilmek istiyor musun?"

Eğilerek dudaklarımı kulağının hemen yanından geçiriyorum, sesim fısıltının biraz üzerinde.

"Sevgili eski öğretmenimin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum," diye nefes alıyorum, bakışlarım Jake'in omzunun üzerinden Noah'ya kayıyor. "O zaman belki... bir ödül alırsın."

Jake kıkırdıyor, sesi derin ve bilgili, elleri kalçalarımın belime doğru kayıyor, dokunuşu tüy gibi hafif.

"Şöyle diyelim," diye mırıldanıyor, dudakları nefesini ensemden hissedebileceğim kadar yakın, "içkinin bedeli kanla ödendi... ve bir sürü lanet güçle."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Midem bulanıyor.

Yüzümü sabit kalmaya, gülümsememi bozmamaya zorluyorum ama yüzeyin altında mide bulantısı bir mengene gibi içime işliyor.

"Kimin kanı?" Fısıldayarak Noah'nın çenesinin bükülmesini, parmak eklemlerinin bara vuruşunu izliyorum.

Jake sırtarak başını hafifçe eğdi.

"Ailemin galip gelebilmesi için kimin sessiz kalması gerekiyorsa onun." Kelimeler bir darbe gibi iniyor.

Midem çalkalanıyor, tekila boğazımda yoğun ve ekşi bir şekilde yükseliyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Doğa çağırıyor."

Sandalyeden kayarak Noah'nın bakışlarını yakalıyorum, maskem kaymadan önce bir saniyeden kısa bir süre tutuyorum. Çekici gülümsemem arkamı döndüğüm anda yok oluyor.

Noah ailesinden *kaçmıyordu*.

Saklanıyordu.

Ve şimdi, onu buldular. Ve *beni* buldular.

Bölüm 27

Anastasia

Tanrım, bu da neydi böyle?

Jake gözümün önünde, hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden cinayet işlediğini açıkça itiraf etti. Noah'ın normal bir hayatın peşinde koşmak için terk ettiği işle bağlantılı.

Peki Noah kendini neye bulaştırdı? Noah ne halt etti?

Banyo lavabosunun üzerine eğilerek kendimi destekliyorum ve tekilanın istenmeyen bir şekilde yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Yansımam bana bakıyor, solgun ve sarsılmış, gözbebeklerim adrenaline büyümüş. Banyo loş ışıklı, modaya uygun, aşırı uyarıcı, yanlış kararlarına ara vermek isteyen sarhoş üniversite öğrencileri için tasarlanmış. Şık bir kanepe duvara yaslanmış, ayakta duramayacak kadar sarhoş, işlevini yerine getiremeyecek kadar kendi bulanıklığında kaybolmuş olanlar için.

Yüzüme soğuk su sıçratıyorum, sertçe nefes alıyorum, kendimi topraklıyorum.

Sonra kapı kolu dönüyor.

Kahretsin. Kilidi iki kez kontrol etmediğim için pişmanım.

"İçeride biri var-" Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum. Ama bana fırsat vermedi.

Noah içeri itiyor ve kapıyı keskin bir tıkırtıyla arkasından kilitliyor. Kravatını kanepeye fırlatırken gevşiyor, göğsü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle inip kalkıyor.

Yerimde durarak doğruluyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye çıkıştı, sesi alçaktı, öfkeliydi. Sanki kızmaya hakkı varmış gibi.

"Oh, sorun ben miyim?" Alay ediyorum, kahkahalarım kabarıyor, keskin ve mizahsız. "Ne halt ettiğini açıklamaya ne dersin? Psikopat ağabeyinle ve her ne halt olduğu belli olan aile işlerinle ilişki mi kuruyorsun?" Sesim titriyor ama geri adım atmıyorum.

Noah'nın çenesi geriliyor. Yumrukları sıkılıyor.

"Antonov mu?" Gerçek soyadını bir silah gibi yüzüne fırlatarak alay ediyorum. "Bana söylediğin her şey lanet olası bir yalan mı?"

"Evet," diye ısıırıyor, bir adım daha yaklaşarak. "Her kısmı."

Kelimeler tokat gibi çarptı.

Sertçe yutkunuyorum, havada adını koyamadığım bir şey var.

"Bisikletinin yanında söylediklerin bile-"

"Özellikle de bisikletimde söylediklerim," diye fısıldıyor. Gözleri kararıyor, gerçek uzun zamandır saklamaya zorlandığı bir şey gibi dudaklarından dökülüyor. "Her lanet kelime. Bir yalan."

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Anlamlandırmaya, rasyonelleştirmeye çalışıyorum ama düşüncelerim çok gürültülü, çok kaotik.

"Hayır. Hayır, dedin ki-"

"Ne söylediğimi biliyorum." Sesi şimdi daha kısık ama bir şekilde daha derinden geliyor. "Seni Jake'ten uzak tutmak için ne söylemem gerektiğini düşündüğümü biliyorum. Ailemden."

Nefesim kesiliyor.

"O sana ne yaptı, Noah?" Fısıldıyorum. "O yara izleri-"

Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor, omuzları geriliyor.

"Bir hatırlatma," diye mırıldanıyor. "Ailemin gerçekte nasıl bir işin içinde olduğunu. Beni hâlâ kontrol ettiklerini bilmekten duyduğum korkuyu düşünsene. Artık senin kim olduğunu biliyorlar."

İçimden bir ürperti geçiyor.

"Sen gittin-"

"Onları uzak tutmak için." Sesi alçalıyor, okunamayan bir şeyle sertleşiyor.

"Briar'lardan uzakta. Senden uzakta."

Bu isim içimde bir şaşkınlık yaratıyor.

"Briarlar mı?" Fısıldıyorum. "Onların ne alakası var ki?"

Noah yavaşça nefes veriyor, daha da yaklaşıyor, aramızdaki hava yüklü, boğucu.

"Spokehaven'da fedakârlık yapmadan böyle bir isme sahip olamazsın," diye mırıldanıyor. "Benimki gibi ailelerle çatışmaya girmeden Roman ve Eden gibi bir isme sahip olamazsın."

"Peki senin nasıl bir ailen var, Noah?" Yutkunuyorum, boğazım kuruyor.

Bir elini kaldırıyor, parmakları yanağımla okşuyor, dokunuşu tenimi yakıyor.

"Kötü şeyler yapmış bir aile," diye fısıldıyor, sesi perili. "Değer verdiğim kişiye daha kötüsünü yapmak isteyen biri... beni hizada tutmak için."

Parmakları yanağımdan boynuma doğru ilerliyor ve arkalarında sıcak bir yol bırakıyor.

"Asla bozulmaması gereken sözleri bozmama neden olan bir aile." Dokunuşu köprücük kemiğimde duruyor, sanki şeklimi ezberliyormuş gibi orada kalıyor.

"Beni buna pişman edecek bir aile."

Bakışları kanepeye kayıyor, ifadesi okunamıyor. "Onların lanet oyunlarını oynamaktan bıktım."

Noah enseme kavlıyor, sıkıca ama çaresizce tutuyor, nefeslerimiz birbirine karışana kadar beni kendine çekiyor.

"Sana ihtiyacım var Ana," diye g e v e l i y o r , sesi çiğ, korunaksız. "Sadece şimdi değil. Gizli saklı değil. Sana ihtiyacım var. Tanrım, sana ihtiyacım var." Ellerine.

Sesine.

Sanki onun varlığı benimkine dokunmuş gibi, ruhuma öyle bir iplik dolanmış ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı anlayamıyorum.

Ama yapamıyorum.

Bu kadar kolay teslim olmayacağım.

Noah Ackerman kimseye boyun eğmez.

Bu şimdi değişiyor.

"O zaman dizlerinin üzerine çök," diye fısıldadım, sesim meydan okumayla doluydu. "Ve benim için yalvar."

Gözleri hafifçe açılıyor, sanki beni yanlış duymuş gibi dudakları aralanıyor. "Ne-"

"Beni duydun." Onu tutuşunu kıracak kadar geriye itiyorum. "Dizlerinin üzerine çök ve benim için yalvar." Sesim keskinleşiyor, yılların acısı, ayların ıstırabı ölümcül bir şeye dönüşüyor. "İki ayımı

Yaptığın şeyden sonra perişan oldun ve şimdi buraya gelip yalvarıyor musun? Yalvar, Noah. Bana bunun başka bir numara olmadığını göster."

Çenesi geriliyor, elleri sanki sahip olduğu tüm içgüdülere karşı savaşıyormuş gibi yanlarında bükülüyor.

"Ana, bardaki o kız sadece Jake'in bir oyunuydu," diyor, ses tonuna hayal kırıklığı karışıyor. "Şimdi onu neden bana zorladığını biliyorum. Senin orada olduğunu biliyordu, biliyordu-"

"Jake umurumda bile değil." Sözlerim onunkileri bir bıçak gibi kesti, soğuk ve acımasız. "Erkek mi olmak istiyorsun, Noah?" Bir adım daha yaklaşıp çenemi yukarı kaldırıyorum. "O zaman benim için ne kadar ileri gidebileceğini göster bana." Sesim alçalıyor, ona meydan okuyorum, onu zorluyorum, "Göster bana, *Noah Antonov*."

Gözlerinde bir şey değişiyor. Tereddüt. Belirsizlik. Ama içinde oyalanmasına izin vermiyorum.

"Ya da," diye homurdanıyorum, nefesimin dudaklarında gezinmesine izin verecek kadar eğilerek, "belki de bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır."

Kanepeye doğru yavaşça, kasten, her adımım hesaplanarak ilerliyorum. Noah'nın gözleri hareketlerimi takip ediyor, karanlık ve ağır bir şeyle zar zor dizginleniyor. Kravatını bir kenara atarak kendimi koltuğa bırakıyorum, uzanıyorum, kendimi rahat ettiriyorum ve tam olarak neyi kaçırdığını görmesini sağlıyorum.

"İki ay boyunca," diye fısıldıyorum, sesim ipek kadar yumuşak, "yokluğunda kendime eziyet ettim."

Parmaklarım vücudumun ön kısmında geziniyor, kendi tenimle alay ediyor, bacaklarım utanmadan ayrılıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor, tehlikeli ve kaçınılmaz bir şeyle yüklü. Bana dokunmadı bile, ama ben çoktan kayganlaştım, ona yaptıklarının acısını çektirmeye bu kadar kararlı olmasaydım aşağılayıcı olacak bir şekilde ağrımaya başladım bile.

"Neyi yanlış yaptığımı merak etmekle geçen iki ay," diye mırıldanıyorum, elim göğüslerimin kıvrımını sıyrarak aşağıya doğru kayıyor.

Nefesi kesiliyor. Ellerini iki yanında yumruk yapıyor, sanki mesafeyi kapatma, ellerini benimkilerin olduğu yere koyma dürtüsüyle savaşıyor. Ama yapmıyor. Henüz değil.

"İki aylık sorular," diye devam ediyorum, parmaklarım daha da ilerliyor, elbisemin eteklerinde durup kumaşla oynuyor.

Noah sertçe yutkunuyor.

"Dokunuşunu özlemekle geçen iki ay."

Elbisemi sırlısıkla klotumu ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırıyorum, bakışları altında tenim yanıyor.

"İki ay boyunca sikiinin tekrar içime girmesinin nasıl bir his olacağını hayal ettim," diye fısıldıyorum, sesim günah dolu, gözlerim vücudunun verdiği tepkiye kilitlenmiş.

Çenesi kasılıyor, nefes alış verışı sertleşiyor. Kan bacaklarının arasına hücum ediyor, uyarılmışlığı belirgin, inkâr edilemez.

Ona sahibim.

"Yatağıma sürünürdüm," diye fısıldıyorum, tırnaklarımı uyluğumun üzerinde gezdirerek. "Elimi aşağıya doğru sarkıttırdım, tıpkı böyle-"

Parmaklarımı iç çamaşırımın altına sokarak kendi kaygan giriş yerimle oynuyorum, onun istediğini bildiğim şekilde kendimle alay ediyorum.

"Yastığıma adını fısıldardım," diye nefes alıyorum, onu izlerken başımı eğiyorum, "bana dokunanın ben değil de sen olmasını dilerdim."

Vücudunda bir ürperti yayılıyor, ama yerinde sabit duruyor, dizginleri çökmenin eşiğinde sallanıyor.

Sonra yavaş, alaycı bir itmeyle iki parmağımlı içime kaydırıyorum, inlemem dudaklarımdan boğucu bir soluk halinde kayıp gidiyor. Topuklu ayaklarım kanepeye demir atıyor, yavaş ve işkenceli bir ritme başlarken beni destekliyor.

Göz temasını kesmiyorum.

İzlemesini istiyorum.

Neyi terk ettiğini görmesini.

Bunun için acı

çekmesini.

Benim için

kırılmak.

Ve yumruklarının sıkılaşmasına, göğsünün keskin, düzensiz nefeslerle inip kalkmasına bakılırsa...

Şimdiden pamuk ipliğine bağılı.

Parmaklarım içime daha hızlı, daha derin girip çıkıyor, kaygan, müstehcen sesler aramızdaki havayı dolduruyor. Nefesim düzensizleşiyor, küçük soluklar dudaklarımdan süzölüyor, onu kızdırıyor, ona eziyet ediyor.

Bunu duyduğunu biliyorum.

"Bunu duyuyor musun, Noah?" Fısıldıyorum, sesimden günah damlıyor, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Parmaklarımlı senin olması gerekeni becerdiğini duyuyor musun?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Elleri iki yana doğru esniyor.

Sonra, keskin bir nefesle, uyarılmışlığını avuçluyor, kısıtlaması kayıyor.

Neredeyse kırıldı.

Neredeyse.

Parmaklarımı kendimden çekerek dudaklarıma götürüyorum, dilim uçlarında geziniyor, yavaş ve kasıtlı, bakışlarını bilmiş bir sırtıyla karşılarken kendi kayganlığımın her zerresinin tadını çıkarıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapattım. "Bunu hatırlıyor musun, Noah?"

Nefes alış verişti titriyor, gözbebekleri şehvetle kararmış, kocaman açılmış.

"Tadımın ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyor musun?" Son pisliğimi de yalayarak alay ediyorum.

Parmaklarım, her hareketim onu daha da çözmek için tasarlandı.

Kontrolünü kaybediyor.

"İstiyorum," diye homurdanıyor Noah, sesi alçak ve tehlikeli.

Elleri hızla hareket ediyor, kemeri keskin bir çekişle çözülüyor, gözleri açık bir vaatle benimkilere kilitleniyor.

"Benim olanı geri alma zamanı."

Noah yavaş ve kasıtlı bir niyetle bana doğru ilerliyor, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor. Gözleri yaptığım dağınıklığa kilitlenmiş, karanlık ve aç, nefesi sığ.

Sonra loş ışıktaki parlayan bir bıçak beliriyor.

Belinden bir bıçak çıkarıyor, parmaklarının arasında gezdirdikten sonra muhtaç sıcaklığıma tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor.

"Benim ailem kötüdür, Ana," diye homurdanıyor, sesi neredeyse vahşi bir şeyle kalınlaşıyor.

Bıçağın ucu kalçamı öpüyor, soğuk çeliğin yanan tenime alaycı bir fısıltısı.

"Ben berbat biriyim." Gözleri benimkilere kayıyor, bıçağın düz kenarını nemli iç çamaşırımın üzerinde gezdirirken beni esir alıyor, sadece titrememi sağlayacak kadar bastırıyor.

"İnsanları öldürdüm," diye mırıldanıyor, ses tonunda pişmanlık yok. "Çok fazla." Kelimeler bir uyarı, bir vaat gibi içimden süzülüyor.

Sonra bileğinin keskin bir hareketiyle bıçak iç çamaşırımı kesiyor.

Bir sızı, kalçamdaki küçük bir sızı dudaklarımdan bir nefesi çekip çıkarıyor, o harap kumaşı yırtıp beni altında çırılçıplak bırakırken nefesim kesiliyor.

Küçük kesikten kan akıyor, tek bir damla tenimden aşağı kayarak ağrıyan ateşime doğru ilerliyor.

Noah izliyor, bakışları kararıyor, gözbebekleri tehlikeli bir şeyle genişliyor. Açgözlü bir şey.

"Ama sana dokunamayacağımı bilmek," diye tıslıyor, bıçağın kör kenarını kaygan kıvrımlarımda gezdiriyor, alay ediyor, işkence ediyor.

"Başka birinin sana dokunabileceğini bilmek," sesi mırıltıya dönüşüyor, kadife ve hınzırca, "bana verdikleri tüm cezalardan daha kötüydü."

Acı ve zevkin karışımı içimde kıvrılıyor, her şey çok fazla ama yeterli değil.

Sonra hızlı bir hareketle bıçağı kanepenin koluna saplıyor, bıçak keskin bir gümbürtüyle derinin derinliklerine batıyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor, sahip olma duygusuyla, çılgınca, pervasızca bir ihtiyaçla parlıyor.

"Çünkü sen benimsin Anastasia Burns," diye hırlıyor.

Parmakları uyluklarımda kıvrılıyor, morluklar bırakacak kadar sert kavlıyor.

"Ve seni geri alacağım."

Noah'nın ağzı üzerime çöküyor, dili açlıktan ölmek üzere olan ve kendisine ait olanı almak için yanıp tutuşan bir adam gibi her santimi yutuyor. Beni yalayarak temizliyor, dili kalçamdaki kesiğin üzerinde geziniyor, sonra dudaklarını kesiğin etrafına yapııştırıyor, parmakları derimi kazırken emiyor. İnlemelerim özgürce dökülüyor, ses günahkâr ve filtresiz.

Sonra, bana karşı titreşen bir hırıltıyla geri çekiliyor, dili en hassas noktamın üzerinde dönüyor, acımasız ve affetmiyor. Elini kaldırıp üç parmağını içime sokarak hiç tereddüt etmeden beni iyice gerdiğinde boğazımdan keskin bir nefes kopuyor.

İçime acımasızca girerken boğuk bir çığlık atıyorum, her itiş vücudumu sarsmaya zorluyor, göğüslerim büyük bir güçle zıplıyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, sıkıca kavlıyor, onu kendime doğru daha derine çekiyorum. Kalçalarım yuvarlanıyor, utanmadan yüzüne sürtünüyor, zevk ve hâkimiyetin sarhoş edici karışımında kayboluyorum.

Sonra, tereddütle, parmaklarım yaralarının üzerinde geziniyor.

Bir an kendimi geri çekilmeye hazır hissediyorum, parmaklarımı boynunda hissettiğim anda geri çekilmeye hazırım.

Ama ben bunu yapamadan elleri havaya kalkıyor ve bileklerimi kavlıyor. Beni itmiyor.

Bunun yerine ellerimi geri itiyor, tenine bastırıyor, her kabarık çizgiyi, her acı ve hayatta kalma işaretini hissetmeme izin veriyor.

"Artık saklanmak yok," diye homurdanıyor, nefesi bana karşı sıcak, parmakları derinlere kıvrılıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Dudaklarımdan keskin, çaresiz bir inilti dökülüyor.

"Artık yalan yok," diye soluyorum, başım geriye düşüyor, parmaklarım yaralarına karşı titriyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, karanlık ve için için yanıyor, sonra tereddüt etmeden zaten kaygan olan sıcaklığıma tükürüyor, parmakları daha derine, daha sert giriyor.

"Beni yemeye devam et," diye emrediyorum, sesim harap olmuş, nefessiz.

İtaat etmeden önce alçak bir kıkırdama bana karşı titreşiyor, dili alıştırıyor, dudakları etrafımda kapanıyor, acımasız bir niyetle emiyor. Kalçalarım titriyor, midem sıkışıyor ve basınç tehlikeli bir şekilde artıyor, zevk dayanılmaz bir zirveye ulaşıyor.

Kırılacağım.

Yüzünün her yerine boşalacağım.

Sonra, tam sınırdaki sallanırken, Noah parmaklarını çekip koparıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor, sesi ihtiyaçtan kalın, sahip olmaktan karanlık.

Üzerimde yükselmeden, göğsü kabarmadan, dudakları benimle parıldamadan önce kaybımı zar zor fark ediyorum.

"Sikime boşalıyorsun," diye hırlıyor, beni yukarı çekerken tutuşu morarıyor.

Beni lavaboya doğru döndürerek eğiliyor, nefesi kulağıma değiyor. "Eğil," diye emrediyor, elleri kalçalarımın bastırıyor. "İstiyorum ki

"Seni aynada sikerken beni izlemeni istiyorum."

Nuh'un elleri bir amaç uğruna hareket ederken bıçak lavaboya çarpıp unutuluyor. Biri saçımı kavrayıp başımı dik durmamı sağlayacak kadar geriye çekerken, diğeri bileklerimi kavrayıp arkamda sıkıca tutuyor. Beni kontrol ediyor, beni tam olarak istediği yerde tutuyor ve sonunda kendimi lavaboya yaslamama izin veriyor.

Ve sonra beni mahvediyor.

Amansız bir güçle içime giriyor, her hamlesi damarlarıma ateş saçıyor, dudaklarımdan çaresiz inilti koparıyor. Gözyaşları serbestçe dökülüyor, acıdan değil ama onun ezici, dayanılmaz zevkinden. Gerilimi, derinliği, beni tamamen doldurma şekli, merhamet etmeden, tereddüt etmeden, bana her şeyi veriyor.

Doruk noktam yaklaşıyor, karnımın alt kısmında sıkılaşıyor, şiddetle bükülüyor. Onun etrafında kenetleniyorum, vücudum kırılmanın eşiğinde, inlemelerim daha yüksek sesle büyüyor.

"Boşalmak istiyorum," diye soluyorum, parmaklarım yumruk haline geliyor, vücudum onun kontrolü altında eğiliyor. "Sikinin her yerine."

Bileklerimi sıkıca kavırıyor. Hızı acımasızlaşıyor.

"Dölümü mü istiyorsun Prenses?" diye homurdanıyor, sesi sert, karanlık, lezzetli bir şekilde tehlikeli. Kalçaları öne doğru fırlıyor, cezalandırıcı, acımasız. "Seni doldurmamı mı istiyorsun? Döllerimin ağrıyan, kullanılmış amcığından serbestçe dökülmesini izlemeni mi?"

İçimden bir ürperti geçiyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Evet," diye inliyorum, başım öne düşüyor, bedenim onun etrafında sıkışıyor, çaresiz, çok yakın.

"O zaman söyle bana," diye bağıyorum.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor, yüzüm kızarıyor, dudaklarım zevkle aralanıyor.

"Beni ne kadar çok istiyorsun, Noah?" Nefes nefese kaldım, sesim ihtiyaçla kalınlaşmıştı. "Beni ne kadar çok istiyorsun?"

Nefesi kesiliyor, ritmi ilk kez duraksıyor. Kırılmasına saniyeler var, vücudu da benimki kadar uçuşumun kenarında sallanıyor.

Ama sonra eğiliyor, sesi sert, çiğ ve tehlikeli.

"Sadece seni istemiyorum Ana." Aleti içimde seğiriyor, kavraması cezalandırıcı, inatçı.

"Sana ihtiyacım var."

Başımı kaldırıp beni aynada kendime bakmaya zorluyor, yansımam zevkle, gözyaşlarıyla, onunla çizgili.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye tersliyor, hamleleri acımasızlaşıyor, çaresizleşiyor, kontrolü elinden kayıyor.

"Neden, Noah?" Fısıldıyorum, sınırdan sallanıyorum, salıverilmem o kadar yakın ki acıtıyor.

Gözleri benimkilere dikildi, sesi kırıldı. "Çünkü ben-" Kalçaları benimkilere çarpıyor.

"Lanet olsun-" Nefesi kesiliyor, tüm vücudu geriliyor. "Sana aşığım."

İşte bu kadar.

Durdurmak mümkün değil.

Bedenim paramparça oldu.

Serbest kalışım üzerime çökerken boğazımdan boğuk bir inilti kopuyor, onun etrafında çözülürken bedenim titriyor. Adımları tekliyor, derin, gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarından dökülmeden önce nefesi kesiliyor. Kendini içime gömüyor, salıverilmesi artıyor, tekrar parçalanacakmışım gibi hissedene kadar beni dolduruyor.

Zevkimizin sesi, bedenlerimiz hala birlikte hareket ediyor, mutluluğu uzatıyor, havayı dolduruyor, ham ve filtrelenmemiş.

O durmuyor. Bacaklarım altımda pes edene, bedenim kendini tutamayacak kadar bitkin düşene kadar durmuyor.

Dizlerim bükülürken beni yakalıyor.

Güçlü kolları etrafımı sararak soğuk fayansın üzerine yığılmamı engelliyor. Kendini geri çekerken nefesi şakağıma çarpıyor, elleri beni göğsüne yaslarken sertleşiyor. Sonra hiç tereddüt etmeden beni kaldırıyor, kollarını bacaklarımın altından geçiriyor ve zahmetsizce odanın diğer ucuna taşıyor.

Kanepeye geri götürdü.

Yerleşirken beni kucagında tutuyor, bedenim ona doğru kıvrılmış, göğsünün sıcaklığına gömülmüş. Nabzım düzensiz, onunkiyile eşleşiyor, nefeslerimiz hala düzensiz, kendimizi topraklamaya, az önce yaptığımız şeyin ardından sağlam bir şey bulmaya çalışıyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum, kalp atışlarını dinliyorum, beni gerçekliğe geri döndürmesine izin veriyorum.

Sonra, ancak fısıltının üzerinde, kırılğan ve kararsız bir sesle, "Ciddi miydin?" diye soruyorum.

Beni sıkıca kavırıyor, göğsü ağır bir iç çekişle inip kalkıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi sert ve duygu yüklü. "Ciddiydim amına koyayım."

Yutkunarak başımı kaldırıyorum, yüzünü ellerimin arasına alacak kadar kayıyorum. Teni parmak uçlarımda altında sıcacık, bakışları benimkini arıyor.

"Söz veriyor musun?" Fısıldıyorum.

Gözlerinde bir şey titreşiyor, suçluluk, tereddüt, ama sonra serçe parmağını aramızda kaldırıyor, sessiz, ciddi bir jest.

"Sana ilk kez bir söz verdiğimde," diyor, sesi kısık, "başarısız oldum." Dudakları hafifçe seğiriyor, neredeyse acı. "Eğer bunu bozarsam serçe parmağımı kesmek zorunda kalacağımdan eminim."

Benden soluksuz bir kahkaha kaçıyor ve nihayet dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Serçe parmağımı onunkine doluyorum, başparmağımı eklemimin üzerine bastırıyorum ve onun da aynısını yapmasını izliyorum.

Sözü mühürlendi. Sözü

sağlamlaştı.

Sonra usulca, göğsümde sıcaklık çiçekleri açarken fısıldıyorum, "O zaman... Sanırım ben de seni seviyorum, Noah."

Gözleri titriyor, bir şeyler değişiyor, parlak, canlı bir şeyler. Bana sanki dünyasındaki tek şey benmişim gibi bakıyor.

Sonra yavaş, hınzır bir sırıtışla eğiliyor, beni yavaşça kanepeye yaslıyor, vücudu benimkinin üzerinde geziniyor.

"Düşünüyor musun?" diye alay ediyor, sesi alçak, sıcak ve tehlikeli.

Dudakları dudaklarıma değiyor, nefesi nefesime karışıyor, elleri çoktan keşfediyor, çoktan sahipleniyor.

"Sanırım bunu değiştirmemiz gerekecek," diye mırıldanıyor, ağzı benimkine çarpmadan hemen önce sırıtışı genişliyor.

O banyoda ne kadar kaldığımızı Tanrı bilir. Tek bildiğim, onun tam da ihtiyacım olan şey olduğu.

Bölüm 28

Noah

Ana'nın peşinden banyodan çıkarken ona uzanıyorum, giysilerini düzeltiyorum, kapıya doğru tökezleyişinin tadını çıkarıyorum, harap olmuş, tükenmiş, ona yaptığım şey yüzünden tamamen çözülmüş.

Ama lanet olsun, buna ihtiyacım vardı.

Onu hissetmeye, tadına bakmaya, ona tekrar yakın olmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Onun sadece istediğim bir şey olmadığını anlamasını sağlamak için. O ihtiyacım olan bir şey.

Seni seviyorum kelimesi benim için değildi. Birine söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Ana, Tanrım, Ana.

İki ay boyunca tek düşündüğüm oydu. Gülümsemesi, ellerinin tenimde bıraktığı his, karanlıkta çıkardığı ses. Onun yokluğuna katlanmak zorunda kalana kadar gerçek acıyı hissetmenin ne demek olduğunu hiç bilmiyordum, hiç gitmeyen içi boş bir sızı.

Onu sevmek hızlı, şiddetli ve bir anda geldi.

Sadece hızlı bir sevişme olmasından korktuğumu biliyorum ve belki... belki ilk başta öyleydi. Ama yol boyunca bir yerde, başka herhangi bir şeyi ve herkesi gözden kaybettim. Odağım daraldı, ona kilitlendim ve kendimi durduramadan çoktan düşmeye başlamıştım.

Jake'in evinde kaldığım ilk gece gücünü gösterdi. Bana Ana'nın fotoğraflarını gösterdi, o bakmıyorken çekilmiş olanları. Onun yolu

Benden çok önce ona göz koyduğunu kanıtlıyordu. Sonra sigara yanıkları geldi, tıpkı babamın yaptığı gibi enseme bastırdım. Bir hatırlatma. Bir ders. Her an, her zaman dünyamı yıkabilirdi.

Onu mahvedebilirdi.

Ama bu gece, onun ellerini onun üzerinde gördüğümde, sadece benim ellerimin olması gereken yerde onun ellerini gördüğümde, oradan uzaklaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Onu orada öldürmeye hazırdım.

Ve sonuçlarına da gülümseyerek katlanacaktım.

Elijah ve Megan'ın gözlerini yakalıyorum, önce kardeşime, sonra da bana baktıklarını görüyorum, kaşları sessiz bir merakla kalkıyor.

Evet. Burada görmek isteyecekleri son kişi bendim.

Sırtını bana dönmüş olan Ana, parmaklarıyla Megan'ın bileğini kavrayarak sessiz bir yalvarışla arkadaşlarını Jake'ten uzaklaştırıyor.

"Ağabey!" Jake sırtıyor, sesinden eğlence damlıyor. "İşte buradasın. Sevgili Ana beni sevimli arkadaşlarıyla tanıştıyordu."

İhtiyatla, I hareket et doğru Onlar, izliyor Elijah ve Megan'ın yüz ifadesi ihtiyatlıdan bıkkınlığa doğru değişir.

"Kardeşin mi?" Elijah kollarını kavuşturarak alay ediyor. "O da mı sınır tanımayan bir öğretmen?" Alaycılığı keskin ve ısırtıcıdır.

Ana, Elijah'ın bacağına tekme atarak ters ters bakıyor. İşte benim kızım.

Megan gözlerini Jake'e dikerek, "Ackerman kadar nefis değil," diye mırıldanıyor. "Ama içimden bir ses senin çok daha... ilginç bir işin olduğunu söylüyor." Parmakları Jake'in yanağındaki yara izinin üzerinde geziniyor, kışkırtmak için yavaş, sarhoşça bir dokunuş.

Bunu ona babam yapmıştı.

Yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması, babama kaybetmeyi hazmedemeyeceği kadar çok paraya mal oldu. Jake'in derisine kazınmış bir hatırası var. Belki de bu yüzden kontrol söz konusu olduğunda daha işkenceci taktiklere yöneliyordu.

"Kardeşim hatalarından ders aldı," diye gülümsüyor Jake, sözcükler pürüzsüz, pratik. Bakışları Ana'ya kayıyor. "Öyle değil mi, Ana?" diye mırıldanıyor, onu test ediyor.

Kırılıp kırılmayacağını görmek için bekliyor, onu hata yapmaya zorluyor. Jake aptal değil. Müziğin gürültüsü ve barın sürekli uğultusu arasında bile az önce nerede olduğumu biliyor.

"Noah'nın işleri beni ilgilendirmiyor," diyor Ana tatlı tatlı, Jake'e sakarin bir gülümseme sunarak. "İçki için teşekkür ederim."

Bununla birlikte dönüp arkadaşlarını topluyor, onları Jake ve benden uzaklaştırırken bana son bir kez bakıyor. Kafası karışmış bir şekilde onun kulağına bir şeyler söylüyorlar, cevaplayacak havada olmadığı sorular soruyorlar.

Jake onun gidişini izliyor, sonra sesi zehirli bir şekilde eğiliyor. "Eminim dölün hâlâ bacağından aşağı akıyordu."

Gülümsüyorum, yavaş ve keskin. "Belki de."

Gözleri kısılıyor, içimdeki değişimi hissediyor.

"Ama ne var biliyor musun?" Yakasından tutarak fısıldıyorum. "Seni dinlemekten bıktım artık."

Ana'nın dokunuşundan gelen adrenalin hâlâ içimde dolaşıyor ve her hareketimi besliyor. "Senin bekçi köpeğini oynayabilirim. Babamın işlerine karışabilirim. Ama onu benim üzerimde tutmana izin vermeyeceğim. Sen oyun oynayan bir çocuksun. Tacı giymene izin veriyorum, Jake."

Sonra şiddetli bir hareketle kafasını bara çarptım. Sandalyesi devrildi ve yere yığıldı.

Nefes sesleri etrafımızda yankılandı. Bar gergin ve tetikte, gözler az önce yarattığım sahneye doğru kayıyor.

Kafamı kaldırdığımda Ana ve arkadaşları konuşmanın ortasında donup kalmışlardı, kocaman gözleri bana kilitlenmişti.

Ayağa fırlayan Jake, ben çizmelerimi göğsüne vurup onu yere yapıştırmadan önce ancak fırsat bulabildi.

"Ama unutma," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği kadar eğilerek, "istediğim zaman geri alabilirim."

Jake bana dik dik bakıyor, alnı çarpmanın etkisiyle kızarmış. Nefesleri keskin ama mücadele etmiyor. Sadece izliyor. Hesaplıyor.

"Bu eskiden doğrudu," diye fısıldıyor, barın gürültüsünden zar zor duyuluyor. Sonra başını yavaşça, kasıtlı bir şekilde eğerek Ana'ya doğru eliyle işaret ediyor.

Çenem sıkıştı.

"Seninle benim aramdaki fark Noah, benim kaybedecek bir şeyim yok. Tutunacak hiçbir şeyim yok." Sesi ürkütücü derecede sakın. "Ama sen? Az önce yaptığın şeyden pişman olacaksın-"

Televizyondan bir spiker "Son dakika haberi," diye bağırarak onun sözünü kesti.

Bar sessizliğe gömülür. Bir zamanlar futbol yayını yapan tüm ekranlar aniden canlı bir haber bültenine geçer. **SON DAKİKA** kelimeleri kalın, kırmızı harflerle yanıp sönüyor.

"Geçen yaz acımasızca öldürülen genç çocuk Levi Trace'in vur-kaç olayında yeni gelişmeler ortaya çıktı. İsimsiz bir kaynak bir şüpheliyi o geceyle ilişkilendirdi. Müfettişler aktif olarak ihbarı takip etmektedir. Henüz kimse suçlu bulunmamış olsa da, yetkililer kaynağın güvenilir olduğuna ve şu anda Spokehaven Üniversitesi'ne devam eden öğrencilerden biriyle bağlantılı olabileceğine inanıyor-"

Kanım dondu.

Odanın diğer ucunda Ana donakalır, gözleri ekrana kilitlenmiştir. Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, nefes alış veriş sığılaşıyor.

Jake'in kahkahası altımda gürlüyor, alçak sesle ve muzaffer bir edayla.

"Şah mat," diye alay ediyor, bana sırtarak. "Sana iyi oynamanı söylemişim." Ve bir anda korkum tavan yaptı.

Anastasia

Meg ve Elijah konuşmaya devam ediyor, sesleri etrafımda vızıldıyor, Noah hakkında soru üstüne soru soruyorlar.

Ama ben düşünemiyorum.

İşlem yapamıyorum.

Tek gördüğüm Levi'nin ekrana yansıyan yüzü, geniş gülümsemesi, diplomasını kavrayan elleri, Cole'un çaldığı hayatla dolu gözleri.

Belki, sadece belki, kurtarabileceğim hayat.

Spikerin sesi bozulup kulaklarımda parazite dönüşürken ellerim titriyor, nefesim daralıyor.

"Henüz kimse suçlu bulunmamış olsa da, yetkililer kaynağın güvenilir olduğuna ve şu anda Spokane Üniversitesi'ne devam eden öğrencilerden biriyle bağlantılı olabileceğine inanıyor-"

Cole.

Cole olmalı.

Birinin onu ispiyonlamasına izin vermesine imkan yok. Erica, Walker, en yeni fino köpeği, onlar daha iyi bilir.

Ama ben?

Siktir ya. Ben mükemmel bir günah keçisiyim.

"Ana?" Megan omuzlarımı sarsarak tıslıyor. "Beni dinliyor musun?"

Göz ucuyla Jake'in sırtışını yakalıyorum. Odağı artık Noah'ta değil, bende.

İçimde huzursuz edici bir dürtü kıvrılarak beni ileri doğru itiyor. Parmaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor, telefonumu çıkarıyor ve bir daha asla aramayacağıma yemin ettiğim bir numarayı çeviriyor.

Hat çalıyor.

Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Sonra-

"Senden haber alacağımı düşünmüştüm," diye mırıldanıyor Cole, sesi yavaş, uğursuz bir tınıyla. "Yazık. En azından çocuğun daha iyi bir resmini kullanabilirlerdi."

"Ne yaptın sen?" Boğazım düğümlenerek fısıldıyorum.

"Çok güçlü düşmanlar edindin Anastasia," diye mırıldanıyor, her hecesinden eğlence damlıyor. "Küçük seks arkadaşı da öyle. Biliyor musun, seni hep sapık bir fahişe olarak görüyordum ama bir profesörle yatmak? Bu beklenmedik bir şeydi."

"Ne yaptın sen Cole?" Dişlerimi birbirine geçirerek bağırdım.

Sanki bütün bu konuşma onun için önemsizmiş gibi iç geçiriyor. "Antonov'ların Walker'ın ailesiyle işi vardı. Paraya ihtiyacım vardı. Walker bunu biliyordu. Ve Noah'nın sınıftaki küçük gösterisinden sonra... benim küçük sorunumun ortadan kalkmasına yardım etmek için motive oldu."

Midem bulanıyor.

"Noah, Walker'ın ailesiyle kendisinin rakip olduğunu söyledi."

"Ortak çıkar, insanların göz göze gelmesini sağlamanın komik bir yolunu bulur. Özellikle de ortak bir düşmanı alt etmekle ilgileniyorlarsa. Siz... Briarlar." Cole düşünüyor.

Briarlar mı?

Jake ve Noah'ya dönüp baktığımda, bu gerçek bir yük treni gibi içime çarpıyor.

Jake beni bu yüzden aramıştı.

Bu yüzden beni Noah'nın önüne attı, bu yüzden onu zorladı. Bunun olacağını biliyordu.

Bunun bu gece olacağını biliyordu.

Cole fısıldayarak, "Polisin tüm suçu senin üzerine yıkmasına bir ipucu kaldı," dedi, sesi jilet gibi keskin bir söz veriyordu. "Noah uslu durduğu ve Jake'i dinlediği sürece her şey yoluna girecek."

Telefonu kavrayışım sıkılaşıırken soğuk bir korku dalgası üzerime çöküyor. Odanın diğer ucunda, Jake'in alnı Noah'in onu bara çarptığı yerden hâlâ kıpkırmızı ama gülümsemesi içimi korkudan çok daha kötü bir şeyle dolduruyor.

"O çocuğu sen öldürdün," diye törpülüyorum.

Cole gülüyor. "Öyle mi? Seni de öldürmediğim için minnettar olmalısın. Bu konuşma hakkında çeneni kapalı tut yoksa Walker bir dahaki sefere hastanede olduğunda sevgili yaşlı babanı ziyaret etmesi için birini gönderir."

Nabzım kulaklarımda atıyor.

"Bu kadar mı yani?" Fısıldıyorum. "Kazandın mı?"

"Kazanmak mı?" Cole kıkırdıyor, karanlık ve acımasız. "Sen de Levi gibi bir metrenin altına düştüğünde ben kazanacağım. Gecenin tadını çıkar, Anastasia. Profesörün her şeyi mahvetmeden önce Jake'in senin tadına bakamaması çok kötü."

Hat kesildi.

Yavaşça telefonu indiriyorum, parmaklarım zar zor kavrayabiliyor. Bakışlarım Jake'inkilere kilitleniyor, kötü niyetli sırıtışı daha da genişliyor, zaferi yüz ifadesinin her santimine kazınmış.

"Ana," diye mırıldanıyor Elijah, sesi temkinli. "Kimdi o?" Jake ve Noah arasında bir bakış atıyorum.

Noah da en az benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyor.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum, sesim zorlukla sabit kalıyor. Milyonlarca düşünce aynı anda içime hücum ediyor, her biri bir öncekinden daha yüksek sesle. "Hemen şimdi."

Arkadaşlarımdan uzaklaşarak barın çıkışına doğru ilerliyorum ve soğuk gece havasına karışıyorum. Nefeslerim hızlı, düzensiz geliyor, ellerim titriyor, telefonumu karıştırıyorum, gözyaşlarımın bulanıklığı görüşümü bulanıklaştırırken bir Uber siparişi vermeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

Sonra ekranım tek bir mesajla aydınlanıyor.

Sana bir Uber çağırdım. Benim evime. Birazdan orada görüşürüz.

Noah.

Nabzım tekliyor. Vücudum çökmek üzere gibi hissediyorum, her şeyin ağırlığı o kadar bastırıyor ki ayakta zor duruyorum.

Hiçbir çıkış yolum

yok.

Kaçış yok.

Şu an sahip olduğum tek şey Noah.

Sorun şu ki, ikimiz de dolu bir silahın namlusuna bakıyoruz.

Bölüm 29

Anastasia

Kapısı kilitli değil.

Tokmağı çevirirken ellerim titriyor, vücudum bu gece olan her şeyin ağırlığı altında ezilmek üzere.

Eğer istediklerini elde ederlerse, Jake, Walker ve Cole başarılı olurlarsa, sadece işlemediğim bir cinayetten dolayı tutuklanmakla kalmayacağım, Noah... Noah hiç istemediği bir hayata hapsolacak. Suçla, kontrolle, kardeşinin hastalıklı oyununda bir piyon olmaktan başka bir şey olmayan bir hayat.

Ya onu bizim için otobüsün altına atmazlarsa? O

zaman onu başka bir şekilde gömerler.

Köşeye sıkışmış durumdayız. Etrafımızdaki her şey patlıyor, duvarlar düşünebildiğimden daha hızlı kapanıyor.

Peki ya Briarlar? Cole ve diğerlerinin onlarla ne derdi var?

Roman Briar'ın güçlü bir adam olduğunu biliyorum ama ne kadar güçlü? Noah'ın kardeşi gibi sapkın biri için gerçek bir tehdit olacak kadar mı? Gerçekten ne iş yapıyor?

Bayan Briar biliyor mu?

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde içeri giriyorum, Walker'ın arabasını park yerinde görmemenin verdiği rahatlamayı zar zor fark ediyorum.

Sonra duruyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Noah'nın dairesi çiçeklerle doluydu.

Düzinelerce gül, renkleri derin ve çeşitli, odaya dizilmiş, genellikle kasvetli olan alana hayat veriyor. Mumlar titriyor, yumuşak ışıltıları duvarlara sıcak gölgeler düşürüyor, balmumu ve yaprakların kokusu birbirine karışıyor. Şömine çıtırdıyor, kükreyen alevleri zihnimi tırmalayan kaosla tam bir tezat oluşturuyor.

Temkinli bir şekilde kanepeye doğru ilerliyorum. Ve sonra onu gördüm.

Bir not.

Masanın üzerinde uzanmış, beni bekliyordu.

Notu elime aldığımda kalbim bir anda kırılıyor ve iyileşiyor, okurken ellerim titriyor.

Anastasia,
Who knows if you'll even see this? If you'll read it at all.
I know what tonight is. I know he is luring me out to find you.
And I know that after today, after what happened the second I was alone with you in
that classroom, I don't think I can ever be without you again.
I know I'm going out tonight to find you.
To feel you.
To see if you need me even half as much as I fucking need you.
Words were never my strong suit. Letting anyone in has always felt like a trap, a
 ticking bomb I've spent my whole life trying to outrun.
But you?
You've seen the worst parts of me. Looked me in the eyes and still showed me a love I
never deserved.
You were right when you told me I wasn't deserving of love, because I am not
deserving of yours.
And yet, you have undone me and put me back together a million times.
Every kiss.
Every laugh.
Every touch.
You are my undoing.
Life before you was nothing but a miserable fucking existence. A void I never even
realized I was drowning in until you showed up and lit the match.
I don't know why I was drawn to you. I don't know why I couldn't stay away.
All I do know is, if you're reading this, I finally told you the truth.
About me.
About my family.
And about how fucking much I have fallen in love with you.
I broke my promise once.
But fuck, I will never break my promise of telling you this:
I love you.
I love you.
Fuck, I can't believe I'm saying it.
But God, do I fucking love you.
This won't be easy. It never was meant to be.
But nothing about us has ever been easy.
Yours now.
Yours ten years from now.
- Noah Antonov

Parmaklarım notun etrafında sıkışıyor, göğsüm düzensiz nefeslerle yükselip
alçalıyor.

Noah bana sadece gerçeği söylemiyor.

Beni seçiyor.

Etrafımızdaki her şey parçalanırken bile beni seçiyor.

"Noah fısıldıyor, sesi arkamdan geliyor, alçak ve belirsiz. "Bu kelimeleri bu gece seninle paylaşıp paylaşamayacağımı bilmiyordum."

Yavaşça dönüyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Kapı aralığında durmuş beni izliyor, kapıyı kilitlemek için geri uzanırken ifadesi okunmuyor.

"Bütün bunlar-" Elimle odayı, çiçekleri, her şeyi zayıfça işaret ediyorum.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı Noah. "Seni bu gece göreceğimi tahmin etmiştim. Benim seni istediğim kadar senin de beni isteyeceğini tahmin etmiştim."

Eşyalarını yere bırakıyor, vücudu yorgunluktan ağırlaşmış ama yine de bana doğru ilerliyor, her adımı yavaş ve bilinçli.

"Çiçekler mi?" Fısıldıyorum.

Boğazı düğümleniyor, gözleri ham ve gerçek bir şeyle kararıyor. "O iki ay boyunca yanımda olmanı dileyerek geçirdiğim her saniye için bir yaprak."

İtiraf içime bir ağırlık gibi çöküyor, kaburgalarıma baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Sonra orada, önümde, kollarını belime doluyor, vücudu sanki bırakmaya korkuyormuş gibi benimkine bastırıyor. Ağzı başımın yan tarafına sürtünüyor, nefesi tenime ılık ılık değişiyor.

Onun içinde eriyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak beni kaldırmasına izin veriyorum, kendimi onun kucağına bırakıyorum, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuşuna kendimi bırakıyorum.

"Bize zarar verecekler mi?" Fısıldıyorum, sesim titriyor. "Jake bize zarar verecek mi?"

Noah'nın tutuşu sıkılaşıyor. "Hayır," diye nefes alıyor. "Kimse sana dokunmayacak. Kimse bize yaklaşamaz. Jake büyük bir hata yaptı-"

Sertçe yutkunuyorum. "Bu gece Cole'u

aradım." Tüm vücudu hareketsiz kaldı.

"O ve Walker... tüm bunların içindeler."

Noah konuşmuyor. Sadece bana daha sıkı sarılıyor, parmakları sanki o da inanamıyormuş gibi tenime batıyor.

Uzun bir aradan sonra sertçe nefes veriyor.

"Levi hakkında bilmen gereken bir şey var," diye mırıldanıyor. "Ve Cole."

Gözleriyle buluşacak kadar geri çekiliyorum. Burunlarımız birbirine sürtünüyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, söylenmemiş gerçeklerin ağırlığı aramızda ağır bir şekilde duruyor.

Ama bana söyleyeceği şeyin her şeyi değiştirmek üzere olduğunu biliyorum. "Şu çocuk, Levi. O saatte neden bisiklete bindiğini biliyor musun? gece?"

Başımı sallıyorum, boğazım konuşamayacak kadar gergin.

Noah nefes veriyor, ifadesi kararıyor. "Ailesi... Roman Briar'ın müşterileriydiler. Köstebekler. Kardeşimin uyuşturucu anlaşmasını dinlemek için Roman'ın şirketi Catalyst'e katılan eski karteller."

"Catalyst mi?"

Çenesi sıkıştı. "İnsan kaçakçılığı, uyuşturucu, karanlık ağ işleri, hükümetin elini sokmak istemediği her şey. Roman yıllar önce eski bir iş ortağı tarafından tutulmuş. Kimse gerçek adını bilmiyor ama Echo olarak biliniyor. Echo, Eden'in büyüdüğü Idlewood'dan işleri yürütürken, Roman burada Spokehaven'daki işleri hallediyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Cole Briar'lardan bahsetti," diye fısıldıyorum. "Kardeşinle bağları olduğunu biliyorum ama Levi'nin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Noah'nın gözleri kararıyor. "Levi görmemesi gereken bir şey gördü. O anlaşma sırasında ağabeyim ve Walker'ın yarım kalmış bir işi tamamladıklarına tanık oldu. Ailesi onun gece dışarıda olduğuna yemin etmişti, bu yüzden evlerinin güvende olması gerekiyordu. Ama erken dönmüş olmalı."

Nefesim kesildi.

"Cole zaten paraya muhtaçtı. Walker, Antonov ailesinin işine dalarak ailesinin isteklerine karşı geliyordu. Jake'e kendini kanıtlamak, sadakatini göstermek istiyordu. Arkadaşı da öyle."

Noah sertçe yutkunuyor. "Levi bisikletiyle kaçtı. Walker onu gördü. Levi'nin ailesini uyarmak yerine, Walker meseleyi kendi ellerine aldı."

Midem bulanıyor.

"O gece," diye fısıldıyorum, parçalar pürüzlü cam gibi birbirine çarpıyor. "Cole'a bir telefon geldi-"

"Walker," diye onaylıyor Noah. "Cole'a çocuğu halletmesini söyledi, böylece ikisi de Jake'in yanındaki yerlerini garantiye alabileceklerdi."

Nefes alamıyormuşum gibi

hissediyorum. "Levi-'ye vurduğunda"

"Planlanmıştı," diye mırıldanıyor Noah, sesi kalın. "Benim tahminim? Direksiyonu tutmanı engellemek için kafanı aşağı itiyordu. Seni tutmak için

onu durdurmaktan."

Farkındalık bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Her şeyi kavrarken dudaklarım titriyor.

"Biliyor muydun?" Fısıldıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Noah'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Hayır." Sesi çiğ ve kırık. "Babam öldükten aylar sonra ailemden koptum. Ana, sana yalan söylemeyeceğim. Ellerimde kan var. Gerçekte neler olduğu, her şeyin ne kadar berbat olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçmaya, her şeye yeniden başlamaya çalıştım... Sonra seninle tanıştım."

Elleri etrafımda sıkılaşıyor, sanki varlığımın ağırlığıyla kendini topraklamaya çalışıyor.

"Jake'in buraya gelmeme izin verdiğini biliyordum. Beni bulamadığı için değil, beni tam olarak istediği yerde tuttuğu için. Briar'lara yaklaşmak asla planımın bir parçası değildi. Ama hastalıklı, çarpık zihninde, tüm bunları senin üzerine yıkabileceğini ve beni geri çekmek için seni koz olarak kullanabileceğini düşündü."

Yutkunuyor, alnı neredeyse benimkine değecek.

"Senden önce iyi bir insan değildim Ana," diye fısıldıyor. "Ama senden sonra her şey? Beni değiştirdi."

Yüzüne bakıyorum, göğsüm ağrıyor.

"O zaman neden geri döndün?" Fısıldıyorum. "Neden beni iki aylığına terk ettin?" Gözleri okunamayan bir şeyle kararıyor.

"Tüm bunları öğrenmek için. Jake'in gerçekten ne kadar şey bildiğini görmek için... ve Roman Briar'ı uyarmanın bir yolunu bulmak için. Seni koruyabilmemin ve onunla konuşabilmemin tek yolu geri dönmektir. Jake bunu senin üzerine yıkmaya yardım ettiğime inanmak zorundaydı. Ama şimdi, bu geceden sonra, saatim işliyor."

Odaya göz gezdiriyorum, gözlerim çiçeklere, mumlara, şöminenin titrek ışığına takılıyor.

Hepsi bana çarpıyor.

"Yine de tüm bunları yapmak için zaman bulabildin mi?" Fısıldıyorum, sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyor.

Noah'nın parmakları yanağımı sıyrıyor, bakışları benimkileri yakıyor.

"Bilmen gerekiyordu," diye mırıldanıyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu."

"Şu anda bana ihtiyacın var mı, Noah?" Fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere yaklaşıyor, alay ediyor.

Nefesi düzensiz, vücudu benimkine karşı sert. "Çaresizce."

Güzel," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çenesinde gezdirerek. "Çünkü şu anda istediğim tek şey bana o banyoda yaptığın gibi dokunman... ve bana gerçekliğimizin ne olduğunu bir saniyeliğine de olsa unutturman."

Kulağına doğru ilerliyorum, sesim boğucu bir fısıltıdan başka bir şey değil. "Beni sevdiğin gibi becer, Noah."

Tek gereken buydu.

Elleri kıcıımı kavrayıp beni zahmetsizce kaldırırken, bacaklarımı beline doladığında göğsünden keskin bir hırıltı yükseliyor. Beni taşıma biçiminde hiçbir dikkat yok, adımları amaç ve açlık dolu.

Beni yatağa fırlatıyor, bedenim şilteye çarpıyor, kalçalarımı ayırırken nefesi kesiliyor, elleri etimi sahiplenici bir şekilde kavıyor. Ama tam elbisemi yırtmak için uzandığında, topuğumun sivri ucunu omzuna bastırarak onu durduruyorum.

Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor, yakıcı ve sorgulayıcı.

"Yalvar, Noah," diye fısıldıyorum, sesimden kontrol damlıyor. "Hâlâ beni geri kazanıyorsun. Bunun için yalvar."

Ağzı günahkâr bir sırıtışla kıvrılıyor, açlığının ardında eğlence titreşiyor.

Kendini alçaltarak dudaklarını uyluğumun iç kısmına bastırıyor, yavaşça, kasıtlı bir şekilde.

"Senin için mi Ana?" diye mırıldanıyor tenime karşı. "Sesim kesilene kadar yalvarırım." Tenimi ısırtıyor ve içime ürperti gönderiyor. "Ama şu anda, sikimi içine sokmam için yalvardığını duymak istiyorum."

Elleri elbisemin kumaşında sıkışmadan önce tepki verme şansını zar zor elde ediyorum.

Hızlı, agresif bir çekişle kumaşı parçalıyor, sesi keskin, heyecan verici, doğrudan içime bir telaş gönderiyor. Yırtık kumaş yana savruluyor, beni iç çamaşırimdan başka bir şeyle açıkta bırakmıyor, vücudum onun ateşli bakışları altında yanıyor.

Üzerime eğilirken sertleşmiş boyu karnıma doğru sürükleniyor, hâlâ pantolonunun arkasında sıkışmış, alay ediyor, işkence ediyor.

Ona uzanıyorum, onu arzuluyorum ama o daha hızlı.

Gömleğinin arkasından tutup bir hamlede çıkarıyor ve beni boğazımdan iterek yatağa yapıştırıyor.

"O kadar hızlı değil bebeğim," diye homurdanıyor, tutuşu nefesimi kesecek kadar sıkışıyor. "Yalvarmamı mı istiyorsun? O zaman bakalım benim için yalvaran sen olmadan önce ne kadar dayanacaksın?"

Yerdeki atılmış kravatına uzandığımda, Noah'nın bileğimi kavrayışı kilitlenmeden önce parmaklarım ipeği zar zor sıyrıyor.

"O kadar hızlı değil," diye mırıldanıyor, sesine eğlence karışmış.

Tek bir yumuşak hareketle, kravatı bileklerimin etrafına sıkıca sarıyor ve onları uzman bir hassasiyetle birbirine sabitliyor. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan çekiştiriyor, yatak başlığına yaslanırken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Pozisyonuna yerleşirken nabzım hızla atıyor, bacaklarını iki yana açmış, varlığını hissettiriyor.

Sonra elleri kemerine gidiyor.

Pantolonunu indirirken nefesim kesiliyor, ağzım sulanıyor, siki serbest kalıyor... kalın, sert, şimdiden benim için sızıyor.

Beni bacaklarının arasına yerleştiriyor, bağlı bileklerimi kaldırıp yatak başlığına bağlarken vücudunun sıcaklığı tenimi yakıyor.

Kapana

kısıldım.

Sabitlen

miş.

Ellerim tamamen işe yaramaz, yüksekte ve ulaşılamaz bir yerde tutulurken, vücudum ona sıkıca bastırılıyor, aleti sırtımın küçük kısmına sürtünüyor, sıcaklığıyla, vaadiyle beni kızdırıyor.

"Ne kadar ıslaksın prenses?" diye mırıldanıyor, ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, başparmakları meme uçlarımı parmaklarının arasında sıkıştırmadan önce daireler çiziyor.

Nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor, sadece dudakları boynuma yapışıyor, emiyor, ısırıyor, beni işaretliyor.

"Bu güzel amcık benden bir darbe daha almaya ne kadar hazır?" Sesi alılıkla kalınlaşıyor, elleri aşağıya, karnımın üzerine kayıyor, parmakları göbeğimin hemen üzerinde alay ediyor.

Ona karşı kıvranıyorum, daha fazlası için, onun için aresizim.

"Adımı haykırmamı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Parmakları klitorisime değdiği anda tüm vücudum sarsılıyor. Yavaşça, tehlikeli bir şekilde daireler çiziyor, beni inletecek kadar baskı uyguluyor ama ihtiyacım olanı verecek kadar değil.

"Seni tekrar uzatmam için yalvarmamı ne kadar çok istiyorum?" Sonra

hiç acımadan parmaklarını içime sokuyor.

Haykırıyorum, başım omzuna düşüyor, beni derinden itiyor, geriyor, açıyor, parmaklarını doğru kıvrıyor, beni tam olarak nasıl paralayacağını biliyor.

Uyarılmamın kaygan, ıslak sesleri odada yankılanıyor, nefes nefese inlemelerime karışıyor. Arkamda, siki seğiriyor, prekum sırtıma bulaşıyor, kendi çaresizliğinin kanıtı kalçalarını sıkıyor.

"Ee, Ana?" diye alay ediyor, sesi karanlık ve vaat dolu. "Bunu ne kadar çok istiyorsun?"

Zevk içimde dolaşıyor, bedenim yanıyor, zihnim ondan başka hiçbir şeyle dolmuyor.

Sırıtiyorum, kalçalarımı parmaklarına doğru yuvarlıyorum, mutluluğun beni tüketmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesimden meydan okuma damlıyor. "Ne kadar kötü Beni becermek ister misin?"

"Bakalım," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, daha derine, daha sert vuruyor, içime zevk şok dalgaları gönderiyor.

"Seni o kadar sert sikmek isterim ki sikimden aşağı damlarsın," diye homurdanıyor, sesi sert ve sahiplenici.

Parmakları kayıp gidiyor, yerine elleri kalçalarımın altına dolanıyor, beni daha geniş açıyor, zorla açıyor.

"Tamamen-"

Aşağı uzanıyor, kalın uzunluğunu ağrıyan girişime yönlendiriyor, şişmiş kafa beni geriyor, beni kızdırıyor, inlememe neden oluyor.

"Altımda-"

Ucu içeri girerken nefesim kesiliyor, duvarlarımı ayrılmaya zorluyor, vücudum onun etrafında en lezzetli şekilde şekilleniyor.

"Kontrol," diye homurdanıyor, beni sıkıca kavrayarak üzerine indiriyor, siki derinlere batıyor, nefes alamayana kadar beni santim santim dolduruyor.

Haykırıyorum, kollarım hâlâ başımın üzerinde bağlı, bacaklarım onun pençesinde çaresiz.

Sabitlenmişim.

Onun merhametine kaldım.

Noah tereddüt etmiyor, bana sahip oluyor, beni sikinin üzerinde zıplatırken yukarı itiyor, gücünü beni aşağıya çarpmak için kullanıyor, her vuruşu cezalandırıcı bir hassasiyetle karşılıyor.

Dudaklarımdan nefesler ve inlemeler dökülüyor, vücudum zevkten başka bir şey hissetmiyor, göğüslerim her acımasız harekette zıplıyor.

"Nasıl bir his?" diye kulağıma mırıldanıyor, sesi kontrolle damlıyor. "Sikimin içinde o kadar derin olması, konuşamıyorsun bile?"

Deniyorum, lanet olsun, deniyorum, ama çıkan tek şey kırık, tutarsız sesler.

Bana daha sert vuruyor, cevap veremeyeceğimden emin oluyor, tek yapabileceğim şeyin onu almak olduğundan emin oluyor.

Al onu.

Noah acımasızca içime giriyor, amansızca kavırıyor, elleri inlemelerimi çığlıklara dönüştüren bir güçle beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. Her itiş cezalandırıcı, acımasız, tenin tene değme sesi havayı doldururken içimi yırtan zevk şok dalgaları gönderiyor.

"Aynen böyle Prenses," diye kulağıma doğru hırlıyor, dişleri boynuma batıyor, ısırıyor, işaretliyor, sahipleniyor. "Sadece böyle sikişmek."

"Noah-" Nefesim kesiliyor, bedenim onun etrafında sıkılaşıyor, uçurumun kenarında sallanıyorum. "Daha ne kadar sürer bilmiyorum-"

Birdenbire durur.

Ani bir kayıp, yıkıcı. "O zaman tam istediğim yerdesin."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bileklerimdeki bağı çözüyor, ensemden tutuyor ve beni kucağından indirip yatağa yatırıyor. Avuç içi kürek kemiklerimin arasına bastırıyor, yanağım çarşafı buluşana kadar beni aşağı itiyor, kıcım kalkık, açıkta, tamamen onun merhametine kalmış.

Tenime inen keskin bir şaplak beni sarsıyor. Sızlanıyorum.

"Acıdı mı, Ana?" diye alay ediyor, daha karanlık bir şeyle süslenmiş bir eğlence. "Pis orospu."

Bir tokat daha.

Bu sefer inledim.

"Benim pis fahişem."

Sıcak bir şey kıvrımlarımdan aşağıya damlıyor, aşağıya iniyor ve yanaklarımın arasına yayılıyor. Yatağın başucundaki çekmeceyi karıştırdığını duyduğumda vücudum geriliyor, soğuk ve silikon bir şeyin girişime bastırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor, alay ediyor, test ediyor.

Sesi düşüyor, sert ve sahiplenici.

"Sen, Ana," diye homurdanıyor, "bu gece iki deliğinden de alacaksın." Sik beni.

Kavrayışı sıkılaşıyor, oyuncağı içime bastırırken kalçalarımı ayırmaya zorluyor, yavaş, inatçı, beni gererek açıyor.

Boğazımdan derin bir inilti kopuyor, vücudum içgüdüsel olarak kamburlaşıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor.

"Güzel amcığın bunu alıyor," diye mırıldanıyor, daha derine kaydırıyor, duvarlarım izinsiz girişin etrafında kenetleniyor.

Aleti kıcıma sürtünüyor, ucu kalçalarımı kavrayıp beni genişçe açarken prekum bulaştırıyor.

"Ya senin kıcın?" diye hırıldıyor, sesi karanlık bir açlıkla damlıyor. "Hepsi benim için."

Gerçekten de kıcımı sikmek üzere.

Ve lanet olsun, sanırım buna bayılacağım.

Oyuncağı içime sokup çıkarırken bir kez daha tükürüyor, sıcaklık yanaklarımın arasından geçip tenimi kayganlaştırıyor. Kendini daha da yaklaştırıyor, sikinin kalın başı en dar girişime alaycı bir şekilde bastırıyor.

İnliyorum, bedenim beklentiyle geriliyor.

"Yavaş gideceğim bebeğim," diye mırıldandı, sesi karanlıktı, "ama sen bunu istemeyeceksin."

"N-Noah-"

İleri doğru ittiği anda kelimelerim uçup gidiyor.

Aleti beni santim santim geriyor, öyle bir dolduruyor ki sırtım kamburlaşıyor, dişlerim çarşafına batıyor. Vücudum zevkle çığlık atıyor, dolgunluktan bunalmış, acımasız oyuncak hala sırlıklam amımı çalıştırırken, horozu onun tarafından dokunulmamış son parçamı iddia ediyor.

Kalçaları yavaşça ileri doğru itiyor, ta ki kabzasına kadar oturana kadar, vücudu kıcıma yaslanıyor, beni o kadar geriyor ki onu boğazımda hissediyorum.

Sonra hareket ediyor.

Yavaş, işkenceli bir ritimle kıcımı sikerken, oyuncak da onunla aynı anda itiyor ve bana nefes alacak, düşünecek alan bırakmıyor.

Yatağa doğru çığlık atıyorum, yumruklarım çarşafı kavırıyor, o içime girerken bedenim titriyor.

"Lanet olsun-" Haykırıyorum, bunalıyorum, alınıyorum, ağzına kadar doluyorum.

"İşte böyle bebeğim," diye inliyor Noah, belimi sıkıca kavırıyor. "Bana bak, iki deliğini de dolduruyorum."

Daha sert vuruyor.

"Seni pis-" Daha derinden, beni paramparça etti.

"Lanet-" Daha hızlı, beni tamamen mahvediyor.

"Sürtük."

Gittim.

"İşin bittiğinde, Noah," diye hıçkırıyorum, vücudum zevkle sarsılıyor, "kanıyor olsam iyi olur."

Tek gereken bu.

İticileri acımasız ve düzensiz hale gelirken boğazından vahşi bir inilti kopuyor. İçime boşalırken sıcaklık içime akıyor, vücudu benimkine kilitleniyor, beni salgısının her damlasıyla dolduruyor. Oyuncak zevkimle sırlıklam oldu, damlıyor

Vücudumdan koparıırken, sadece çekip ağrıyan amıma geri çarpmak için, benden her son zevk onsunu sıkıyor.

Kaba bir el saçlarımı yumrukluyor, beni yukarı çekip göğsüne yaslamaya zorluyor.

"Gördün mü Ana?" diye fısıldıyor, kan lekeli, döl kayganlığındaki oyuncacı ikimizin önünde tutuyor, nefesi kulağıma çarpıyor. "Benimleyken bir bakire gibi kanıyorsun."

Ürperiyorum, dudaklarım hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, oyuncacı elinden kapıyorum. "O zaman temizle."

Üzerine tırmanıyorum, kucağına oturuyorum, oyuncacı dudaklarının yanında gezdiriyorum. İtaat ederken koyu renk gözleri benimkileri yakıyor, dili silikonun üzerinde geziniyor, yavaş, utanmaz vuruşlarla yalayarak temizliyor, karışık salınımımızın her son damlasını yutuyor.

İşi bittiğinde onu bir kenara fırlatıyorum, elleri hemen belime dolanıyor ve beni bir kez daha sahipleniyor. Dudakları boynumu buluyor, kavrayışı sıkılaştıkça vücudum onunkinin içine giriyor.

Çünkü ne olursa olsun, ben ona aitim.

Noah beni kollarıyla sarıyor, dudaklarımız tekrar birbirini bulurken sıcaklığı tenime işliyor. Elleri battaniyeyi bulup üzerimize çekiyor ve çıplak bedenlerimizi odaya sızan soğuktan koruyor.

Göğsüne sokuluyorum, nefesinin bana karşı sürekli yükselip alçaldığını hissediyorum, az önce yaptığımız her şeyin adrenalini azalmaya başladığında alınlarımız birbirine bastırıyor.

"Sanmıyorum," diye fısıldıyorum soluk soluğa, "bunu arka arkaya iki kez daha yapabilirim."

Göğsünden nefes nefese bir kıkırdama yükseliyor. "Belki de güvenli bir kelime konuşulmalıydı," diye mırıldanıyor, yanakları kıpkırmızı.

Gözlerimi kırıştırıyorum.

Noah Antonov gerçekten utanıyor mu?

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Güvenli kelime, hmm?" Parmaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek mırıldanıyorum. "Peki ya... Öğretmenin Evcil Hayvanı?"

Kaşları çatılırken bir kahkaha atıyor. "Öğretmenin Evcil Hayvanı mı?" diye tekrarlıyor, başını sallayarak. "Kendine oldukça düşkünsün, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki?" Sırıttıyorum, ama o beni başka bir öpücükle kesiyor, sıcak ve sahiplenici, dudakları boynumda geziniyor.

Parmaklarımın saçlarının arasından geçmesine izin veriyorum, kendimi onun hissettirdiklerine, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi çok yakın tutmasına bırakıyorum.

Ama sonra, gerçeklik içeri sızıyor.

Gülümsemem kayboluyor. Saçlarını tutuşum hafifçe sıkılaşıyor. "Noah," diye fısıldıyorum.

"Hmm?" diye mırıldanıyor çeneme karşı, kıvrım boyunca yumuşak öpücükler konduruyor.

Nefes alıyorum, sesim şimdi daha sessiz. "Sen gittiğinden beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum."

Durdu.

Yavaşça geri çekiliyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor, araştırıyor, ciddi.

Ve o anda biliyorum ki, bundan sonra ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin...

Noah bununla tek başıma yüzleşmeme izin vermiyor.

"Bir yolunu bulacağım Ana," diye fısıldıyor Noah, sesi alçak ve sabit, her kelimesinde bir söz var. "Kimse sana zarar vermeyecek."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, inanmak istiyorum. Ama bedenim onunkeye karşı titriyor, titrek bir nefes kaçarken dudaklarım aralanıyor.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum, sesim zorlukla bir arada duruyor, dudağım titriyor.

Kolları beni sıkıca sarıyor.

"Çünkü" diye mırıldanıyor, alınıma yavaş ve kalıcı bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Ve sevdiğim kadını tehdit etmek isteyen biri var mı? Onlar zaten ölüdür."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, çok kesin... çok emin, ona inanmamı sağlıyor.

Ve iki aydır ilk kez, uyku sonunda beni buldu. Bana gerçekten *yaşadığımı* hissettiren tek adamın kollarında.

Bölüm 30

Noah

Aile gecesi.

Öğrenci velilerini Spokehaven Üniversitesi'nin prestijli, gergin profesörleriyle tanıştırmak için tasarlanmış bir gece. Normalde, okul böyle bir etkinliğin faturasını üstlenir, kendisini yatırım yapmaya değer bir şey gibi göstermek için gerektiği kadar para akıttırdı. Bir zenginlik, statü ve miras gösterisi.

Ama Walker bu yılın farklı olduğunu çok açık bir şekilde ifade etti. Bu yıl mesele kontrol. Onun kontrolü.

Ailesi böyle bir etkinliği finanse etmeyi umursamıyor ve bunu herkesin bilmesini istiyor. Daha da ötesi, benim bilmemi istiyor. Zenginliğini, gücünü göstermek istiyor ve şimdi Cole ve kardeşimle ne kadar iç içe olduğunu bildiğimden, Roman Briar'ın beni dinlemesini sağlamak için tek şansım bu olabilir.

Soruşturma yaklaşıyor. Kötü bir ipucu, yanlış bir hareket ve her şey Ana'nın üzerine yıkılıyor. O üç şeytan bunu biliyor ve buna güveniyorlar.

Okulun arkasındaki avlu parıldayan bir zenginlik gösterisi, geniş çardaktan sarkan ışıklar sahnenin üzerine altın bir parıltı yayıyor. Pahalı şarapların ve ithal yemeklerin kokusu havayı doldururken, yemek servisi yapan görevliler ve garsonlar kalabalığın arasından geçerek, içi zanaatkar peynirleri ve şık yeni aletlerle dolu hediye paketlerini dağıtıyor.

Walker her detayı titizlikle planlamıştır. Personeli sarhoş edecek, gölgelerden ipleri çekecek ve kardeşimle Cole'un gözlerden uzakta pusuya yatıp izlemelerine, beklemelerine izin verecek.

Kendimi tutuyorum, parmaklarım bu lanet kravatın düğümüyle oynuyor. İtirazlarıma rağmen Ana güzel görüldüğünde ısrar etti ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldamadan önce ön cebime tek bir gül yaprağı sıkıştırdı.

Bana güven veren kişinin o olacağını kim bilebilirdi ki?

Şampanyadan uzun bir yudum alıyorum ama Roman ve Eden avluya adım attıkları anda tüm gözler onlara kayıyor.

Şık siyah bir takım elbise giymiş olan Roman, hesaplanmış bir hassasiyetle hareket ediyor. Saçları geriye doğru taranmış, gömleğinin yakasından bir dövme görünüyor. O taşıyor. Tabii ki taşıyor. Keskin bakışları Eden'in yüzünden neredeyse hiç ayrılmıyor, sadece Eden eğilip yanağına bir öpücük kondurduğunda yumuşuyor.

Kadın ruhani görünüyor. Beyaz ipekler içinde bir hayal, siyah saçları narin altın asma süslemeleriyle bezenmiş. Roman'ı iş arkadaşlarıyla tanıştıırken, dikkati kalabalığın üzerinde geziniyor, zihni sürekli değerlendiriyor, tarıyor.

Güzel.

En azından birimiz olayı dikkatle izliyor.

Alanın öbür ucunda Roman bakışlarımı yakalıyor. Aramızda kısa ama karşılıklı bir baş sallama geçiyor. Yanıma gelmesi için kurnazca işaret etmeye çalışırken çenem geriliyor.

O bir hamle yapamadan, arkamdaki gürültüyü homurdanan bir ses kesiyor.

"Oldukça kalabalık."

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Ama yine de döndüm.

Walker orada duruyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış, elinde bir bardak viski. Cole onun yanında duruyor, yüzündeki ifadeyi yansıtıyor, kendi içkisi avlunun altın ışığını yansıtıyor.

"İçkiler küçük çocuklar için değil," diye çıkışıyorum, şampanya kadehimi biraz fazla sıkı tutarak.

Walker gözlerini deviriyor. "Eğer içkinin parasını ailen ödüyorsa öyledir." Sırıtarak Cole'un kolunu dürtüyor.

"Ee," diyor Cole, gülümsemesi duman gibi kıvrılıyor, "bizim tatlı Ana haberleri duydu mu? Levi'yle yaşadığı küçük rezalet hakkında?"

Kelimeler tenime bastırılmış yanan kömürler gibi çarpıyor.

"Senin sıçıp batırmanı mı kastediyorsun?" Alay ediyorum, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, iğreniyorum.

Cole cevap vermeye fırsat bulamadan kanımı buza çeviren başka bir ses katılıyor.
"Hayır, ağabey."

Jake'in elleri arkamdan omuzlarıma çarpıyor, sıkıca kavıyor. "Ana'nın beceriksizliğini kastediyor."

Yumruklarım çoktan kıvrılmış halde dönüyorum ama Jake sadece sırtıyor, elinde viski bardağıyla yanımda duruyor. Son karşılaşmamızdan kalan hafif morluk alnında çiçek açmış, son konuşmamızın çirkin bir hatırlatıcısı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tükürüyorum.

Jake bardağını girişe doğru eğerek alay ediyor. "Briarlar burada.

Sen ve Ana buradasınız. Ailesi... Her şey mükemmel görünüyor, değil mi?"

İçimde hastalıklı bir his kıvrılıyor.

Ana'ya beklemesini söyledim. Ben onay verene kadar gelmemesini söyledim. Önce Roman'la konuşmalıydım... Onu bu karmaşaya sürüklemekten önce bana yardım etmeyi düşüneneğinden emin olmalıydım.

Ama artık çok geç.

Aile kan bağı olabilir ama Ana bundan çok daha fazlası. Ve eğer bu iş ters giderse, Walker, Cole ve Jake istediklerini yaparlarsa, bunun acısını çekecek olan o olacak.

Katalizör onu kurtarmak için son umudum olabilir.

Ve bu piçlerin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim.

"Ne olmuş yani? Avını takip etmek için mi buradasın?" Jake'le gözlerimi kilitleyip içimi sıkıca kavıyorum.

İrkilmedi bile. Onun yerine yüzüne yavaş ve sinsî bir sırıtma yayılıyor. "Hizada kalmanı sağlamak için buradayım," diye tıslıyor, bakışları yanımdan geçip gidiyor. Sonra hastalıklı bir eğlenceyle ekliyor: "Ve güzel Anastasia'mıza hayran olmak için."

Ses tonunda aç bir şey var... kanımı donduran bir şey.

Bakışlarını takip ediyorum.

Onu gördüğüm anda etrafımdaki dünya değişiyor.

Ana, avlu ışıklarının yumuşak parıltısı altında, sanki sadece onun için yapılmış gibi vücuduna yapışan koyu zümrüt yeşili bir elbiseye sarınmış duruyor. Kumaş kıvrımlarının üzerinde dalgalanıyor, vücudunun hatlarını öyle bir okşuyor ki zihnim dalgalanıyor, bedenim ben durduramadan tepki veriyor.

Onun her santimini biliyorum. Her yarasını, her sırrını. Dünyadan çaldığımız her nefes kesici anı.

Koyu kırmızı ve parlak saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, çıplak omuzlarının pürüzsüz genişliğiyle tam bir tezat oluşturuyor. Dumanlı gölgelerle çevrili gözleri loş ışıktaki titriyor, dudakları taze kan rengine boyanmış.

Hay sikeyim.

Büyüleyici görünüyor.

Ve boynunda, tam da istediğim yerde, bu sabah ona verdiğim kolye asılı. Elmas tılsım batan güneşin son ışınlarını yakalıyor, teninde parıldıyor.

Çok mükemmel.

"Nefes kesici görünüyor, sence de öyle değil mi ağabey?" Jake alay ediyor, sesi zehir gibi derimin altına işliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyor, nefesimi düz tutmaya zorluyorum.

"Mükemmel," diye alay ediyor Cole. Kadehindeki viskiyi tembelce döndürdükten sonra alay ediyor: "Onu yatağa atana kadar bekle. O elbisenin altında mükemmel bir şey yok."

Aramızdaki hava canlı bir tel gibi kopuyor.

Bardağımı öyle sert kavıyorum ki, kırılacağına yemin edebilirim. Nabzım kulaklarımda bir savaş tamtamına dönüşüyor, vücudumdaki her kas hareket etmek, saldırmak için çılgılık atıyor.

Hayır. Onu öldürmeliyim.

Ben tepki veremeden Erica çemberin içine doğru tökezliyor, sarhoş salınımı yanıma çarpıyor. İçki ve ucuz parfüm kokan Cole'a özensiz bir sırtıyla yapıştı.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor, ona doğru kıvrılırken kıkırdıyor. Sonra, sesine kötü bir ton katarak, "Şuradaki kevaşeyi görüyor musun-" diye alay ediyor.

"Kapa şu lanet çeneni."

Kelimeler ben onları durduramadan ortaya çıkıyor, alçak ve ölümcül. Kontrolüm dağılıyor.

Erica irkilerek göz kırpmıyor ama ona toparlanma şansı vermiyorum.

"Neden birine fahişe demeden önce morluklarını saklamayı öğrenmiyorsun?" Gözlerim boynuna dağılmış olan çiğ morluklara kayarken tersliyorum. Bu ikiyüzlülük midemi bulandırıyor.

Walker ve Cole karşılıklı bakışıyor, ikisi de gösterinin devam etmesini bekliyormuş gibi sırtlıyor. Sonra, neredeyse bir işaretle, dikkatleri Jake'e kayıyor, sanki onun beni geri çekmesini bekliyorlarmış gibi.

"Sakin ol, Noah," diye uyarıyor Jake, sesi gerginleşiyor. "Arkadaşlarımı kızdırmak istemezsin-"

Tereddüt etmedim. İçkimin kalanını yudumlayıp boş bardağı en yakındaki masaya fırlattıktan sonra bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, dudaklarım keskin bir sırtışıla kıvrılıyor. "İstiyorum."

Anastasia

Elijah ve Megan'ın bakışlarını yakaladığımda, yakınlarda kendi aralarında sohbet eden ebeveynlerini görüyorum. Elleri hevesle çırpınıyor, beni yanlarına çağırıyor ve sosyalleşmem için teşvik ediyorlar.

Fark etmemiş gibi yapıyorum. "Ana!"

Bayan Briar'ın sesi çınlıyor, hafif ve havadar, biraz fazla coşkulu. İçki içiyordu. Bu çok açık.

Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekmeden önce ancak dönecek zamanım oluyor, pahalı parfüm kokusu üzerine sinmiş. Roman arkasından yaklaşıyor, her zamanki dikkatli varlığı onun parlak enerjisiyle sessiz bir tezat oluşturuyor.

Geri çekiliyor, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle beni içine alıyor. "Şu haline bak," diye mırıldanıyor, gözleri bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bir prenses gibi görünüyorsun."

Oh, ironi.

"Siz de hiç fena görünmüyorsunuz Bayan Briar-"

"Eden," diye düzeltiyor yumuşakça. "Bu gece bana Eden de." diye sırtıyor, ifadesindeki sıcaklık reddetmeyi imkânsız kılıyor.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum, kendi gülümsememi zorlayarak ve Noah için kalabalığı taramamak için kendimi zorlayarak.

"Aileniz bu gece nerede Bayan Burns?"

Roman'ın sesi o anı kesiyor, sakın ve ölçülü. Soyadımı söyleme şekli bir soru değil. Bu bir açıklama. Kim olduğumu zaten bildiğini hatırlatan bir ifade.

Zeki adam.

Sesini yükseltmesine bile gerek kalmadan otoritesini zahmetsizce ortaya koyuyor.

Topuklarımın üzerinde kayarak nefes veriyorum. "Babamın randevuları vardı," diye itiraf ediyorum. "Ondan böyle bir şeye gelmesini istemek işkence olurdu. Eski öğrencilerini görmek, bu kadar hasta olmak... Ona bunu yaşatmak istemedim."

Roman başını sallıyor, sözlerimi anlıyor. Ama dikkati bir an için içki masasına kayıyor.

Onları benden önce gördü.

"Ben onun için bir sürü fotoğraf çekerim," diyor Eden, gülümsemesi hiç değişmeden. "Roman, aşkım, Ana'ya bir içki getirebilir misin?"

Roman çenesi titreyerek bir an oyalanıyor. Ama karısının isteği üzerine yumuşuyor. Ona doğru dönerek başının tepesine nazık bir öpücük kondurur, omuzlarındaki gerginliğe rağmen sesi sıcaktır.

"Elbette Angel."

"Gülümsemesinden hiç bıkmıyorum," diye düşünüyor Eden, kalabalığın arasından süzülüşünü izlerken. "Biliyor musun, kızımız babasının-"

Ama gerisini duymuyorum.

Çünkü onu çoktan dışarıda bırakmıştım.

Dikkatim Roman'ın ilk fark ettiği şeye kilitlenmişti. İçki masası.

Jake. Cole. Walker.

Varlıkları ağır ve boğucu bir fırtına bulutu gibi. Sorun yaratacak kadar yakınımda duruyorlar, gözleri rahatsız edici bir hassasiyetle bana sabitlenmiş.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Jake'in bu gece burada olması tüylerimi diken diken ediyor.

Ve bunu hisseden tek kişi ben değilim.

Uzaktan bile Roman'ın vücut dilinden anlayabiliyorum. Duruşundaki ince değişimi. Sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi elini yanına yaklaştırması. Onlara güvenmiyor.

Ben de güvenmiyorum.

Etrafıma bakarken göğsüm sıkışıyor, arıyorum, umut ediyorum, ta ki sonunda gözlerim Noah'ya takılana kadar.

İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Amaçlı bir şekilde hareket ediyor, görevdeki bir adam gibi Roman'a yaklaşıyor. Tereddüt etmeden uzanıp Roman'ın elinden içkiyi alıyor, sesi alçak ve ısrarcı, tam olarak duyamadığım bir şey söylüyor.

Her ne ise, bu kadarı yeterli.

Roman onun kendisini üç adamdan uzaklaştırmasına izin veriyor, ifadesi okunamıyor. Ama ben değişimi görüyorum. Anlayışı.

"Ana?"

Eden'in sesi beni geri çekiyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonunda onunla yüzleşmek için dönüyorum. "İyi misin?"

Jake'in bakışları başımın yan tarafını yakıyor, kavurucu, acımasız. Sertçe yutkunarak, kaburgalarımı tırmalayan korkuyu bastırmaya çalışıyorum.

"İyiyim," diye fısıldıyorum, yalan olmasına rağmen. Bu geceyle ilgili hiçbir şey iyi olmasa bile.

Avlunun karşısından Jake hala bizi izliyor olsa da. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Noah

"Ne halt ediyorsun sen?" Roman tersliyor, onu bizi izleyen üç şeytandan uzaklaştırırken kolunu çekiyor.

Cevap vermiyorum. Duyma mesafesinden çıkana kadar. Kardeşimin suçlu sürüsüne arkamı dönene kadar da.

Sesimi alçaltarak eğildim. "Seni tehdit ediyormuşum gibi görünmelisin."

Roman'ın gözleri kısıldı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ne-"

"Antonov," diye tıslayarak itiraz edemedi sözünü kesiyorum. "Bu benim son Adı. Ve orada durup Ana'yı bir karga gibi izleyen adamın adı Jake Antonov. Bu ismi hiç duydun mu?"

Çenesi sıkıştı. Yüz ifadesi sertleşir.

"Antonov mu?" diye mırıldanıyor nefesinin altında. Sonra sesi daha da alçalır. "Geçen yıl Catalyst'in karşılaştığı Antonovlar mı? Bir uyuşturucu baskını sırasında birkaç adamımı öldürenler mi?"

Başımı sallıyorum, ellerimi sabit tutmak için takım elbisemin ceketinin kenarını kavıyorum.

Roman yüzünü buruşturuyor, zihni şimdiden geri kalanını bir araya getiriyor. "Adamlarım o depoyu bastığında başlarında Jake Antonov diye biri yoktu." Bakışları kararıyor. "Garip olduğunu düşünmüştüm. Noah Ackerman adında bir adam. Hayır.

Geçmiş, Spokehaven'dan önceki hayatı yok. Temiz bir sosyal güvenlik numarası... neredeyse fazla temiz."

Gözleri benimkilere kayıyor, keskin ve okunmaz.

"Düşük bir ihtimaldi," diye devam ediyor, "ama sonra başka bir isim çıktı. Ağırılığı olan bir isim. Noah Antonov. Korkulan. Acımasız. Bir katil. Uyuşturucu kaçakçısı. Gregory Antonov'un mirasını korumak için her şeyi yapmaya hazır bir adam."

Bu sözler kaburgalarımın bir kurşun gibi saplandı.

Roman beni inceliyor, çenesi seğiriyor. "Söyle bana Noah, öğretmen olmak için her şeyi bırakmana ne sebep oldu? Ve daha da önemlisi, senin gibi bir adam neden böyle masum bir kızla yatar?"

Nefesimi sertçe veriyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Ana'nın benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun."

"Belki de anlamıyorsun. Ama bu ellerindeki kanı mazur göstermez." Roman'ın dudakları kıvrılıyor.

"Gittim," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. "Kaçtım. Babam imparatorluğunu kardeşimi ve beni dökmeye zorladığı kan üzerine kurdu. Jake de bu çılgınlığı besledi. Ben kaçtım."

Roman'ın gözleri arkama kayıyor ve rahatsız edici bir odaklanmayla Jake'e odaklanıyor. "İki çocuk neden onunla birlikte?" diye soruyor sessizce.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Walker ve Cole. İkisi de kardeşimin yanında duruyor. İkisi de başından beri hileli olan bir oyunda rollerini oynuyorlar.

"Walker," diye mırıldanıyorum, "onun ailesi de en az Jake kadar seninle uğraşıyor. Ve Cole... o da Ana'nın peşinde."

Roman'ın ifadesi değişiyor, yumrukları esniyor.

"O bir şey gördü," diye devam ediyorum. "Kimsenin tanık olmaması gereken bir şey. Jake'in dikkatsiz davranmasının sonucu. Walker ve Cole Antonov'ların etrafını sardılar ve şimdi de sırf beni cezalandırmak için Ana'nın üzerine bir cinayet yıkmak istiyorlar."

Roman başını eğerek yavaşça nefes verir. "Çocuk. Levi Trace. Şu vurup kaçma olayı. Buna kim sebep oldu?"

Sertçe yutkunuyorum. "Walker'a emri kardeşim verdi," diye itiraf ediyorum. "Ama Cole... Cole bunu gerçekleştiren kişi. Ana o gece tesadüfen arabadaydı."

Roman hemen bir araya getirir. "Ve şimdi, onunla olan bağlarınız ve kardeşinizin tetik parmağı göz önüne alındığında, ikinize de bunu ödetmek istiyorlar."

Şakaklarımı ovuşturarak başımı sallıyorum. Tüm bunların ağırlığı boğucu.

"İşimden faydalanmak istedi," diye mırıldandım. "Karınla olan bağlantımı-" Roman sertleşir. "Karım mı?" Sesi jilet gibi keskin, tonu akli başında her adamı titretmeye yetiyor. "O piçler benim karımdan ne istiyor?"

Karın mı?"

Tereddüt ediyorum, gözlerindeki ateşin ölümcül bir hal almasını izliyorum.

"Onu kullanmak için," diye fısıldıyorum. "Sana ulaşmak için onunla olan ilişkiyi kullanmak için."

Roman takım elbisesinin altında sakladığı silaha uzanıyor, parmakları kabzaya doğru seğiriyor. Onları vuracak. Tam burada. Hemen şimdi.

Bileğini tutarak, küstahça bir karar vermeden önce onu durduruyorum.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum, sesim titrek. "Ana ve Eden'i güvende tutmanın bir yolunu bulmama yardım et. Bana ne olacağı umurumda değil. Yaptığım şey yüzünden beni hapse atmak istiyorsanız, tamam." Sesim titriyor ama ilerliyorum. "Ama gerçekten sevdiğim tek kadına zarar vermelerine izin verme."

Burun delikleri şişiyor, nefes alış veriş ağırlaşıyor.

"Çok uzun zaman önce olmayan bir zaman vardı, insanların yanlış olduğunu düşündüğü bir şey için savaşıyordun." Sesim artık çaresiz. "Kendinin iyi yanlarını, kaybolduğunu düşündüğün yanlarını görmeni sağlayan bir kadın için dünyayı parçalamaya istekliydin."

Roman'ın çenesi geriliyor, dişleri etini parçalamaya ya da uzaklaşmaya karar veren bir yırtıcı gibi açılıyor.

Nefes alıp kendimi dengeliyorum. "Öyleyse bana yardım et."

Gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor - belki tanıma ya da ona yakın bir şey. Silahı tutuşu gevşiyor, ama onu yüzeyin altında hâlâ devam eden savaşı görebilecek kadar iyi tanıyorum.

Uzun bir süre geçti. Sonra nihayet dudakları soğuk, neredeyse alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Bakıyorlar," diye mırıldanıyor. "Onlara ne halt ettiğimizi söyledin?"

Utanç içimi yakıyor. Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Onlara seni tehdit ettiğimi söyledim. Ve Eden'ı."

Roman bir kez başını salladı, burnundan sertçe nefes aldı. "İyi," diye fısıldıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, parmak eklemleri burnuma çarpıyor.

Çarpma ani oluyor, şok içinde yanağımı kavrayarak geriye doğru sendelerken acı yüzüme yayılıyor. Kalabalıktan bir mırıltı yükseliyor, konuklar fısıldaşıyor, sessiz konuşmalar yapıyorlar.

Roman kol düğmelerini düzeltiyor, az önce bir sorunu yumruklarıyla halletmiş bir adam gibi sırtıyor. "Satmak zorundayız, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, burnumun zonklamasından kaynaklanan sersemliği göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Doğru."

Avlunun karşısında Jake beni izliyor. Yüz ifadesi, sanki çok uzun zamandır oynadığı bir oyunu kazanmış gibi, hastalıklı bir memnuniyete dönüşüyor.

Lanet olsun.

Bunu nasıl başaracağım?

Hafif bir dokunuş omzuma geliyor. Aniden dönüyorum, vücudum hala gergin, sadece gözleriyle karşılaşıyorum.

Ana.

Orada duruyor, bir mendil uzatıyor, narin parmakları yüzündeki sessiz endişeye rağmen sabit.

"Az önce ne olduğunu açıklasan iyi olur," diye fısıldıyor, sesi alçak ve temkinli. Sonra dans pistine doğru bir bakış atarak ekliyor: "Benimle dans ettikten sonra."

Bütün gece boyunca ilk kez küçük, yorgun bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

Bölüm 31

Anastasia

"Buna izin var mı?" Noah fısıldıyor, sesi alçak, burnu Roman'ın yumruğu yüzünden hâlâ kırmızı.

Ona itiraz etme şansı vermiyorum. Bileğinden tutarak onu çardağın ortasına doğru sürüklüyorum, ışıkların altın parıltısı altında sallanan çiftlerin arasından geçiyorum.

"Hayır işi için," diye fısıldıyorum. "Öğretmenler öğrencileriyle danslara sponsor oluyor. Personelin ne kadar 'eli açık' olduğunu göstermenin bir yolu." Sırtarak tenindeki son kan izini de sildim. "Ayrıca, az önce gördüğüm şey hakkında konuşmamız gerek."

Diğer çalışanlar öğrencilerle garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor, müziğin uğultusu konuşmalarımızı maskeliyor.

Başımı eğip kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyleyse benimle dans edin Profesör."

Noah hiç tereddüt etmiyor. Kollarımı boynuna doladığımda elleri belimi buluyor, dokunuşunun sıcaklığı beni topraklıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, her ayrıntıyı ezberlemiş gibi oyalanıyor.

"Nefes kesici görünüyorsun prenses," diye mırıldanıyor. Isı yanaklarıma doğru yükseliyor.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun yakışıklı," diye takılıyorum. Sonra daha da yaklaşarak ekliyorum, "Ama iltifat bir yana, bana az önce ne olduğunu anlatıyorsun."

Yavaşça nefes veriyor, beni hafifçe sallanmaya çekiyor. Kavrayışı sıkılaşıyor. "Sorunu hallediyorum."

"Roman Briar'ın seni yumruklamasına izin vererek mi?" Alay ediyorum.

Noah başını sallıyor, nefesi tenimde hayalet gibi dolaşacak kadar eğiliyor. "Jake'in Roman'ı tehdit ettiğime inanması gerekiyor. Onun kontrolü altında olduğumu düşünmesi gerekiyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki ya gerçek?"

Noah tereddüt ediyor, sonra sessizce, "Roman'dan yardım istedim."

Kaskatı kesildim. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Bunun güvenli olduğunu nereden biliyorsun?"

Roman'ın seni de aynı kefeye koymayacağını nereden biliyorsun?"

"İstemiyorum." Sesi kararlı. "Tek bildiğim senin güvende olacağın.

Şu anda benim için önemli olan tek şey bu." Şarkı

yavaşlıyor ve beni de arkasına alıyor.

Bir an için, diğer her şey kayboluyor. Burunlarımız zar zor sürtünüyor, tutuşu sabit, nefesi benimkine karışıyor.

"Benim için önemli olan tek şey bu olacak," diye fısıldıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, "sen hayatımda olduğun sürece."

Onu öpmek
istiyorum. Sikeyim.

Onu öpmek ve bu yerden kaybolmak istiyorum. Kaçmak istiyorum, çok çok uzaklara ve asla arkama bakmadan.

Ama o an paramparça oluyor.

"Anastasia!"

Ses havayı yarıyor, keskin ve hırıltılı.

Noah geriliyor, beni dik tutarken elleriyle beni sabitliyor. İkimiz de dönüyoruz.

Cole.

Çardağın kenarında duruyor, yüzüne bir sırtma yayılmış, gözleri uğursuz bir şeyle parlıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim Profesör," diye çekiştiriyor Cole. "Ama burada Ana'yı görmek için heyecanlanan biri var. "

Ona doğru bir adım atıyorum, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamaya hazırım. Ama sonra yana kayıyor.

Ve dünyam durdu.

Donup kalıyorum. Nefesim

kesiliyor. Hayır. Hayır.

Orada duruyordu, artık desteğe ihtiyacı yoktu, duruşu sağlamdı, varlığı inkâr edilemezdi-

Babam.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, sıcak, canlı, uzun zamandır görmediğim bir şekilde canlı.

"Merhaba tatlım," diye fısıldıyor.

Etrafımdaki kaos yok oluyor.

Gerçekliğimin ağırlığı, tehditler, tehlike, korku, hepsi çözülüyor. Çünkü uzun zamandır ilk kez babam canlı görünüyor. "Baba?" Sesim zar zor bir fısıltı.

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," diyor Cole.

"Düşündüm ki-" Bitirmesine izin vermedim.

Kendimi babamın kollarına atıyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Sıcaklığı, gücü, hepsi orada, gerçek ve sağlam, bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Omzunun üzerinden annemin gözlerini yakalıyorum. Gülümsüyor, fotoğraf çekmek için kamerasını kaldırıyor, neşesi inkar edilemez. Babam da sırtarak onun heyecanına eşlik ediyor ve kısacık bir an için dünya doğru hissettiriyor.

"Seni özledim Bean," diye mırıldanıyor, kucaklaması güçlü, sesi duygu yüklü.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ben seni daha çok özledim."

"Cole, canım," diye araya giriyor annem, sesi hafif ve meraklı. "Ana'nın arkadaşı kim?"

Kaskatı kesiliyorum.

Gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor ve anında o andan kopuyorum. Bakışlarım Cole'un üzerine düşüyor, keskin ve acımasız.

O cevap veremedi Megan devreye giriyor, sesi parlak ama sivri. "Profesör Ackerman bölümdeki en iyi İngilizce öğretmenlerinden biridir."

Bir kolunu Elijah'inkine dolayarak onu ve ailelerini de konuşmanın içine çekiyor.

"Öyle değil mi Elijah?"

Elijah hemen anlıyor, her zamanki rahat sırtışı kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Kesinlikle. Cole'un tek bir dersi bile yok. Aslında-" Cole'a doğru dönüyor, gözleri parlıyor "-Cole muhtemelen defolup gitmeli."

"Oh, Cole, tatlım," diye mırıldandı Megan'ın annesi. "Seni çok uzun zamandır görmedik."

Megan hiç istifini bozmaz. "Çünkü o artık Ana'nın hayatının bir parçası değil." Sesi tatlı, gülümsemesi camdan daha keskin. "Hadi git."

Cole'un çenesi gerilir. Elleri iki yanında bükülüyor, kontrolü hayal kırıklığını gösterecek kadar azalıyor. Sonra yavaş ve zehirli bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

"İkinizi de görmek güzeldi," diye tıslıyor. "Eminim Profesör Ackerman'ın kızınızla ne kadar çok vakit geçirdiğini duyunca çok heyecanlanacaksınız."

Grubun üzerine ağır bir sessizlik çöküyor.

Noah'ya bakarken babamı sıkıca kavıyorum, aniden kaç kişinin izlediğinin farkına varıyorum. Cole'un sözlerinin ağırlığı üzerimden kalkmıyor ama parlak bir gülümsemeyle anneme dönüyorum.

"Anne, neden Elijah ve Megan'ın ailesiyle tanışmıyorsun?" Yumuşak bir şekilde öneriyorum.

Tereddüt ediyor ama ipucunu alıyor ve Megan'ın onu Elijah ve ailesine doğru yönlendirmesine izin veriyor.

Geriye sadece onlar kaldı. Noah ve babam.

İki adam yüz yüze duruyor, yüz ifadeleri okunamıyor. Düşmanlık yok, ani bir sıcaklık yok, sadece sessiz bir değerlendirme.

Bir süre durakladıktan sonra babam elini uzatıyor. "Noah Ackerman," diyor, sesi düzgün. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak bir zevk."

Noah tereddüt etmiyor. Uzanıp babamın elini sıkıyor, dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor. "Bu şeref bana ait efendim. Sizin ve çalışmalarınız hakkında çok güzel şeyler duydum."

Babam kıkırdadı. "Yani beni burada özlediklerini mi söylüyorsun?"

Konuşma daha fazla ilerlemeden araya giriyorum. "Baba?" Sesim sessiz ve inançsız. "Nasıl... nasıl buradasın? Nasıl böyle-"

"Yaşıyor musun?" Sırıttıyor. "Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu Bean. Bu gece seninle ilgili. Bay Ackerman'ın parasını benim iyileşmem hakkında konuşarak harcamak istemem."

Midem bulandı. Ne oldu?

Bakışlarımı Noah'ya çevirdiğimde, onu her şeyden utanmış bir halde buluyorum.

"Açıklamak ister misin?" Gözlerim kısılıyor.

Noah bakışlarımın altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Ana, ona bu kadar yüklenme," diye araya giriyor babam. "Buradaki tüm eski iş arkadaşlarıma seyahat yüzünden gelemeyeceğimi açıklamaya çalıştım."

Ama Noah kulak misafiri oldu ve cömertçe beni ve anneni etkinliğe getirmeyi teklif etti, yeter ki ona burada geçirdiğim zamanla ilgili bazı ipuçları vereceğime dair sözümü tutayım."

Gözlerimi kırıştırdım.

Yavaşça Noah'ya dönüyorum, zihnim az önce duyduklarımı algılamakta zorlanıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Noah omuz silkiyor, her zamanki gibi rahat. "Bunu herhangi bir öğrencim için yapardım." Sonra küçük, bilmiş bir gülümsemeyle ekledi: "Özellikle de senin gibi özel olanlar için."

Lanet olası Noah Antonov babamı buraya uçurdu.

Sırf onu görebileyim diye. Sırf bu anı yaşayabileyim diye.

Bunun karşılığını ödemek için yapabileceğim hiçbir şey, ama hiçbir şey yok.

Bundan hiçbir şey kazanmadı. Ne kişisel bir ödül, ne de stratejik bir avantaj.

Yine de Noah'ın yüzündeki gülümseme gördüğüm en büyük gülümsemeydi.

Hayranlık. Derinlik. Sevgi.

Hepsi yüz ifadesinde yazılı.

Babam sonunda sessizliği bozuyor. "Cole," diyor konuşmayı değiştirerek. "Arkadaşların her şey kötü bitmiş gibi gösterdi-"

Adını duyunca dikkatim Noah ve babamın üzerinden geçiyor.

Cole içki masasında duruyor, omuzları kambur, yüz ifadesi boş. Elleri tembelce hareket ediyor, kendine bir içki daha dolduruyor, yüzündeki gerginlik açıkça belli oluyor.

Sonra, göz ucuyla Jake'i görüyorum.

Çenesini Cole'a doğru itiyor, rahat, kasıtlı. Sonra yavaşça elini kaldırıyor, parmaklarını silah şekline sokuyor.

Doğrudan babama doğrultuyor.

Midem bulanıyor. Sessiz bir uyarı. Tehdide sarılmış bir söz. Bakışlarımı kaçırıyorum, yüz ifademi tarafsız kalmaya zorluyorum.

"Noah," diye fısıldıyorum, sesim ancak bir nefesin üzerinde.

Onun ilk adını kullanıp kullanmadığımı düşünmüyorum bile. Sadece uzaklaşmaya, panik başlamadan önce nefes almaya ihtiyacım var.

"Neden ben ona bir içki getirirken sen de babama haber vermiyorsun?" Jake'in örtülü tehdidiyle arama mesafe koymak için çaresizce geri adım atmaya başladım bile.

Noah tereddüt ediyor. Babam ise kıkırdıyor. "Noah mı?" diye tekrarlıyor, eğlenerek. "Öğrencilerinin seni ilk adınla çağırmasına izin mi veriyorsun?"

Noah'ya bakıyorum. Çenesi geriliyor. Parmakları yakasında kıpırdanıyor, kocaman gözleri benimkilere kayıyor, sessizce destek istiyor.

Ben müdahale edemedi babam sırtıyor.

"Güzel," diyor. "Buna bayıldım. Spokehaven'ın katı kurallarından hep nefret etmişimdir. İlk isimler her zaman personelin daha insani görünmesini sağlamıştır."

Babamın amansız iyimserliği için Tanrı'ya şükürler olsun. Noah nefes veriyor, omuzları hafifçe düşüyor.

Kalbim hâlâ küt küt atarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Siz sohbet ederken ikinize de birer içki getireyim," diyorum çabucak, ikisi de beni daha fazla sorgulamadan uzaklaşıyor.

Hava almam lazım.

Ve babamı nasıl güvende tutacağımı bulmam gerekiyor. Jake içki masalarının yanında oyalanıyor, bekliyor.

Benim takip etmemi bekliyor.

Nefesimi tutuyorum, ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, dikkatli ve ölçülü adımlarla kalabalığın arasından geçiyorum. Noah'ya ya da babama dönüp bakmaya cesaret edemiyorum. Eğer bakarsam, tereddüt edebilirim. Tereddüt edersem panikleyebilirim.

Cole ve Walker zahmetsizce aralarına karışıyor, içkilerini yudumluyor, profesörlerle gülüşüyorlar, sanki bu sadece başka bir geceymiş, Spokehaven'ın seçkinlerinin bir başka buluşmasıymış gibi. Ama keskin, bekleyen ve yırtıcı gözleri üzerimde kilitli kalıyor.

Başımı eğiyorum, parmaklarım telefonumu sıkıca kavıyor, bir can simidi gibi arkama saklıyorum.

Sonra onunla karşılaşıyorum.

Jake'in soğuk bakışları benimkileri kavıyor, dudakları yavaş ve memnun bir sırıtışa dönüşüyor. Gözlerinde, sonunda avını köşeye sıkıştıran bir kedi gibi bir heyecan dans ediyor. "Görünüşe göre mesajım açılmış," diye mırıldanıyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Babamı bu işin dışında bırak."

Jake bir adım daha yaklaşıyor, nefesi yüzümde geziniyor. "Kuralları sen koyamazsın Anastasia," diye homurdanıyor.

Sesi alçak ve uyarı dolu.

"Benimle gelmen gerekiyor." Cole ve Walker'a doğru hafifçe başını sallıyor. "Seni takip etmeden önce itaat etmeni bekleyecekler. Aptalca bir şey yaparsanız tek bir mesaja, tek bir emre bakar ve sevgili yaşlı babam kafasının arkasına bir kurşun yer."

Bir

duraklam

a.

Bir

sırıtm.

"Belki annen de. Yetim kalmak istediğinden şüpheliyim."

Altımdaki zemin kayıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor. Ama belli etmiyorum. Bunun yerine dik dik bakıyorum, neredeyse hiç kalmayana kadar yaklaşıyorum.

aramızdaki boşluk.

"Sadede gel."

Jake başını eğiyor, eğleniyor ama ne yaptığını görmüyor.

Yavaş, kasıtlı hareketlerle telefonumu ceketinin cebine sokuyorum.

Bunu beklemeyecektir. Ne yaptığının farkına varmayacak. Henüz değil.

Sonra tek ve acımasız bir hareketle bileğimden tutup beni sürüklüyor.

Topuklarımın üzerinde tökezliyorum, onun hızına yetişmeye çalışıyorum, kahkaha ve sohbet sesleri arkamızda kayboluyor. Görüş alanından çıkar çıkmaz beni en yakın duvara doğru itti.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Üzerinde bir şey olmadığından emin olmalıyım." Elleri dolaşıyor. Dikkatsizce. Zalimce. Özür dilemeden.

Çıglık atmak istiyorum.

Parmakları göğsümde, kalçalarımnda çok uzun süre oyalanıyor. Tenim sürünüyor.

"Çek o lanet ellerini üzerimden.

Yumruk hızlı, kör ve acımasız geliyor.

Acı burnumun üzerinde patlıyor. Sendeliyorum, kanın keskin tadı dudaklarıma dökülüyor. Kafatasımda sıcak, zonklayıcı bir ağrı oluşuyor, az önce ne olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor.

Jake parmaklarını esnetiyor, ifadesi sakın. "Bu çok nazikçeydi." Sesi neredeyse eğleniyor gibi. "Bana bir daha ne yapacağımı söylersen yıldızları görmeni sağlarım."

Aramasını bitiriyor, hareketleri artık daha yavaş, alaycı. Sonra usulca belinden bir şey çıkarıyor.

Soğuk metal yan tarafıma bastırıyor.

Bir silah.

Jake'in sırtışı derinleşiyor, parmağı tembelce tetiğin üzerinde duruyor. "Bir gezintiye ne dersin?"

Karnım zonkluyor.

Hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı.

Bölüm 32

Noah

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı Will. "Kızım iyi mi?"

Sesi beni düşüncelerimden zar zor çekip çıkarıyor.

Zihnim başka bir yerde; yarısı bu konuşmada, yarısı da kalabalığı tarayıp onu izlemeye çalışıyor.

Jake burada bir şey deneyecek kadar aptal olamaz. Etrafta bu kadar insan varken olmaz. Ne Meg ve Elijah'ın ebeveynleri sohbet ederken ne de profesörler etkinliğe dağılmışken.

Ama yine de...

Bir şeyler ters gidiyor.

Kalabalık daha da yoğunlaşıyor, konuşmalar daha yüksek sesle yapılıyor, değişen bedenler arasında onu görmek zorlaşıyor.

Parmaklarım seğiriyor.

"Ana?" Mırıldanıyorum, dikkatim tekrar Will'e kayıyor ama odağım hâlâ bölünmüş durumda.

Will başını sallayarak nefes veriyor. "Onu iyi tanıyor gibisin," diyor beni yakından izleyerek. "Daha önce de öyle davrandım ama gerçekçi olalım. Bir öğrencinin ailesini dışarı çıkaracak pek fazla profesör tanımıyorum. Ya da öğrencilerinin onlara ilk isimleriyle hitap etmesine izin veren."

Sözleri içime taş gibi oturdu.

Yavaşça doğruluyorum, sonunda konuşmaya kulak kabartıyorum. Will beni incelerken yüz ifadesi okunmuyordu.

"Ne kadar zamandır?"

Midem sıkışıyor.

"Kızım la ne zamandır görüşüyorsun?"

Soru bir çekiç gibi iniyor, ağırlığı göğsüme baskı yapıyor.

Sığ bir nefes alıyorum, rol yapmaya çalışıyorum. "Ben-"

"Bağışla beni," diye iç geçirdi. "Kendini köşeye sıkıştırıp konuşarak kurtulmaya çalışmadan önce bana açıklık getir."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti var ama sesi sert.

Nefesimi veriyorum, çenem gergin. "Okul yılı başladığından

beri." Will yavaşça başını sallıyor, kelimelerin aramızda

yerleşmesine izin veriyor.

Bir süre sonra, "Ondan önce kimse var mıydı?" diye sordu.

"Hayır." Sözü nü bitirmesine izin vermedim. "Sadece o olacak." Beni dikkatle izliyor.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ka fayı yediğimi, belki de bundan hastalıklı bir güç elde ettiğimi.

Ben de sadede geliyorum.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum.

Ama bu işi öğrencilerimden birine aşık olmak için kabul etmedim."

Will'in kaşları hafifçe çatılıyor ama sessiz kalıyor.

Ben devam ediyorum. "Bu işi, beni her gün mahveden bir aileden uzaklaşmak için kabul ettim. Hiçbir şey yapmak istemediğim bir hayatın içinde boğuluyordum, kendi sefil varlığıma kaymaya hazırdım."

Bir duraklama.

"Ama sonra?" Will soruyor.

Bir elimi yüzümde gezdirip sertçe nefes veriyorum. "Sonra kızın la tanıştım. Ve Tanrım, böyle hissetmek istemezdim."

Will arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bir şey bilmek ister misin?" diye mırıldandı. "Kanserin bana öğrettiği bir şey mi?"

Kendimi destekliyorum.

"Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir," diyor ve kuru bir kahkaha atıyor. "Küçük kızımın benim teşhisimle mücadele ettiğini biliyordum. Kendinden uzaklaştığını biliyordum, bu yüzden bu yılın başlarında kampüse bir gezi yaptım."

Kaşlarım birbirine çarptı.

"Onun bundan haberi yoktu," diye ekliyor. Ona dik dik bakıyorum.

"Eden Briar'ı burada geçirdiğim zamanlardan tanıyordum," diye devam ediyor Will. "Ve ondan benim için Ana'ya göz kulak olmasını istedim. Bana kızımın bir profesörle ilişkisi olduğundan şüphelendiğini söylediğinde çok öfkelen dim. Seni parçalara ayırmak istedim."

Nabzım hızlandı. Bu iş nereye varacak?

Will beni izliyor, bakışlarında okunamayan bir şey titreşiyor. "Ama sonra... seni gördüm."

Nefesim kesildi.

"Seni ve onu. Avluda yürüyor, raporlarından biri hakkında konuşuyordunuz. Topallayarak yanına gitmeye ve kalan azıcık gücümle sana saldırmaya hazırdım."

Sonra yüzünde bir şey değişir. Bir gülümseme.

"Ama sonra onun gülümsemesini gördüm. Ve Tanrım... Onu yıllardır böyle gülümserken görmemiştim." Sesi daha yumuşak, neredeyse mesafeli bir hal alıyor. "Sana sanki dünya seninle başlayıp seninle bitiyormuş gibi baktı. Sen de ona hayatın kendisi ona bağlıymış gibi bakıyordun."

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor.

"İşte o zaman arkama yaslanıp düşünmem gerekti." Başını sallayarak nefes verdi. "Çünkü sonuçta ben de senden iyi değilim."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Will omzunun üzerinden baktı. Avlunun karşısında, Ana'nın annesi Elijah ve Megan'ın anne babasının arasında duruyor, gülüyor, varlığı canlı ve diri.

Tekrar bana bakıyor.

"Ana'nın annesi," diyor, sesi daha kısık. "Eskiden öğrencilerimden biriydi."

Hava değişiyor.

Dünya durur.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Öğrencin mi?" Fısıldıyorum.

Will başını sallıyor, ifadesi okunmuyor. Ve

birden her şey anlam kazanıyor.

Will başını sallıyor, omuz silkerken yüz ifadesi düşünceli.

"Mezun olana kadar aramızda hiçbir şey olmadı," diye itiraf ediyor. "Yine de... profesyonelliğimin kaydığı anlar olmadığını söyleyemem. Ona olan sevgimin beni alt ettiğı anlar."

Sesi sakın ve kararlı ama içinde nostaljik bir şeyler var.

"Ona aşık olduğumu fark ettiğim anda istifa ettim," diye devam ediyor. "Ancak o gittikten sonra geri döndüm. Evliliğimiz o mezun olduktan sonra çok çabuk gerçekleşti ve dostum, tek bir saniyesinden bile pişman değilim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, anlamaya çalışıyorum. "Ana hiç söylemedi-" Will kıkırdıyor. "O bilmiyor.

Kelimeler beni hazırlıksız yakaladı.

"Ama sanırım bütün bunları sana anlatıyorum çünkü bilmem gerekiyor," diyor ve beni bir bakışla hizalıyor. "İstifa edecek misin? Kızımı, onunla birlikte olmak için kariyerini askıya alacak kadar seviyor musun?"

Hiç tereddüt yok.

Bakışlarına karşılık veriyorum, sesim sabit. "Dekana istifa mektubumu bu sabah verdim bile."

Will'in kaşları hafifçe kalktı ama hiçbir şey söylemeyerek devam etmeme izin verdi.

"Onu korumak için burada kaldığımı sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama aslında sadece onun üniversite deneyimini engelliyordum. Onu geride tutuyordum."

Will bir an beni inceledikten sonra uzanıp omzuma sert bir el attı. Biraz sıktı.

"O biliyor mu?"

Nefes veriyorum. "Henüz ona söyleme fırsatım olmadı." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sadece güzel bir gece geçirmesini istedim. Drama yok, korku yok, sadece huzur."

Will bilerek gülümsüyor. "İşte bu yüzden beni ve karımı buraya getirdin."

Bu bir soru değil. Bu bir farkındalık.

"Ana için."

Sessiz bir nefes vererek başımı sallıyorum. "İçimde onun için yapmadığım başka bir şey kalmayacakmış gibi bir his var."

Ve ciddiğim. Her birini. Tek. Kelimesi kelimesine.

"Peki o zaman," diye kıkırdadı Will. "Seni 'istifa etmezsen sorunlarımız var' konuşmasından kurtarabilirim."

Onun neşeli tonu biraz olsun nefes almamı sağlıyor.

"Ama" diye devam ediyor, "size bir sorum daha var. Tedavilerim... bizi borca boğuyorlardı, yetişmemizi imkânsız hale getiriyorlardı ama-

Sözünü bitiremeden tanıdık bir ses konuşmayı böler.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Roman'ın derin tınısı partinin gürültüsünü bastırarak dikkatleri üzerine çekiyor. "Noah'yı bir dakikalığına çalabilir miyim?"

Will önce ona, sonra da karısına bakıp düşüncelere dalıyor. Sonunda gülümseyerek başını sallıyor. "Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebiliriz."

Gözleri tekrar bana kayıyor, ifadesi şimdi daha yumuşak. "İyi geceler. Ana'ya annesiyle benim onu bekleyeceğimizi söyle."

Bununla birlikte, arkasında cevaplanmamış sorular ve açmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir dizi ifşaat bırakarak çekip gidiyor.

Roman'la yüzleşmek için döndüm. Kollarını kavuşturmuş, ağzının kenarında bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Babam biliyor mu?" diye gülüyor, eğlendiği belli. Gözlerimi kısıyorum. "İstifa ettim."

Roman şaşırmadan başını sallıyor. "Biliyorum." Sırtışı derinleşiyor. "Yeterince uzun sürdü."

"Yani tüm o tehditler-" Alay ediyorum.

"Seni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymanın bir yolu vardı," diye araya giriyor Roman. "Sevdiğin biriyle ilişkini engelleyen bir işte kalmak mı? Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim."

İlk defa onda farklı bir şey görüyorum. İnsani bir şey.

Roman fark etmiş olmalı, çünkü başını sallayıp sertçe nefes veriyor. "Ama bunu birdenbire senin tarafında olduğum şekilde algılama. Telafi etmen gereken bir sürü boktan şey var."

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Beni azarlamaya devam mı edeceksin yoksa Eden'la değil de burada olmanın gerçek bir nedeni var mı?"

"Sana bir teklifim var Noah," diye homurdandı Roman, sesi alçak ve kasıtlıydı. "Dikkatle dinlemek isteyeceğin bir teklif."

Bakışlarına karşılık veriyorum, yerimde duruyorum.

"Bir teklif mi?" Yineliyorum, sesim sessiz ama kararlı.

Roman başını eğiyor. "Söyle bana Noah, polisler hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkiyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Benden nefret ettiklerini biliyorum."

Sırtıyor. "Bir çaylağın eğitiminin bir parçası olarak, bir BT almakla görevlendirildiklerini biliyor muydun?"

Gözlerimi kısıyorum. "I.T.?"

"Muhbir Dönüştü," diye açıklıyor. "Kelepçelerden kaçmak isteyen sahtekar bir suçlu. Karşılığında polislere bilgi satmaya istekli biri."

hapisten uzak durmak."

Ve böylece, bunun tam olarak nereye gittiğini anladım.

Yumruklarım sıkılaştı. "Senin faren olmamı mı istiyorsun?"

Tıslıyorum.

Roman'ın sırtışı genişliyor ama sesi sabit kalıyor. "Fare mi? Hayır. Polislerin aksine, bana kenardan bilgi kırıntıları vermeni istemiyorum. Seni tam zamanlı olarak istiyorum. Catalyst için gizli görevde çalışmanı, bağlantılarını kullanarak tıpkı seninki gibi sahtekâr aileleri çökertmeni istiyorum."

Sözleri yavaşça yanan bir farkındalık gibi çarptı.

"Benim asla sahip olamayacağım bilgilere sahipsin," diye devam ediyor, bakışları keskin. "Benim yıkmaya çalıştığım yaşam tarzını sen de yaşadın. Bu tür bir içgörü nadir bulunur. Bunu kullanmamak aptallık olur."

"Bunda ne var?" Dişimi sıkıyorum.

Roman mizahsız bir kıkırdama çıkardı. "Bunda bir bit yeniği yok, Noah. Gelip benim için çalışacaksın, babanın yetiştirdiği hasta piçleri alaşağı etmek için iyi para alacaksın. Hükümetin üstesinden gelmeye korktuğu işleri yapıyorsun. Peki karşılığında?"

Bir adım daha yaklaşıyor, sesi alçalıyor.

"Ben ve tüm kaynaklarım kardeşinle olan küçük problemini çözmene yardım edeceğiz."

Çenemi sıkıyorum.

"Ana'yla birlikte bir hayat yaşayacaksın," diye ekliyor Roman, son parçayı yerine oturtarak. "Ve her gece yatağa girdiğinde, onu güvende tutmak için bir şeyler yaptığını bileceksin."

Ağırlığı kurşun bir battaniye gibi üzerime çöküyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Yani... gizli görev mi?" Roman alay ediyor. "Bana rol yapamadığını söyleme."

Sırtışı jilet gibi keskin. "Sen ve Ana hakkında herkese yüzünde bir gülümsemeyle yalan söyledin. Eminim o Antonov ayakkabılarının içine girip bana bu dünyayı biraz daha az kirli hale getirmek için ihtiyacım olan bilgiyi sağlayabilirsin."

"Ne olmuş yani?" Mırıldanıyorum. "Bana işi teklif ediyorsun ve hepsi bu-"

Roman başını sallayarak nefes verir. "Önce patronumla tanışmalısın." Ses tonunda bir şeyler değişiyor.

Daha o söylemeden zihnimde bir isim beliriyor.

Echo.

Ailemin dünyasındaki herkesin korktuğu meçhul isim. Roman yüzümdeki tanıma titreşimini yakalıyor ve sırtıyor.

"Ah," diye düşünüyor, sesini memnuniyet kaplıyor. "Demek patronumun kim olduğunu biliyorsun."

"Bunu yapmazsam aptallık etmiş olurum," diye fısıldıyorum, sesim partinin uğultusundan zar zor duyuluyor. "Echo her suç ailesinin başındaki en alçak dikenlerden biridir."

Roman bilmiş bir sırıtışla sözümü kesti. "O zaman sana sunduğum fırsatın tek seferlik bir teklif olduğunu anlıyorsundur."

Sözleri göğsümün derinliklerine yerleşen türden bir ağırlık taşıyor.

"Echo yakın çevresindeki suçlulardan pek hoşlanmaz," diye devam ediyor. "O benim kararına güvenmeyi seçiyor, ben de senin Ana'ya olan aşkının görüldüğü kadar gerçek olduğuna güvenmeyi seçiyorum."

Sonra elini uzatıyor.

Ona bakıyorum; kaba, nasırlı, sabit. Bir güç sembolü. Kuma çizilmiş bir çizgi.

"Şimdi elimi sık, Noah," diyor, sesi eşit, "ve ben de senin tüm sorunlarını ortadan kaldırayım."

Duraklıyor, o anın durulmasına izin verdikten sonra ekliyor: "Ama uzaklaşırsan çok yakında bir hücrenin içinin neye benzediğini öğreneceksin."

Hava değişiyor.

Sesi damarlarıma buz gönderecek kadar alçalıyor. "Ve Ana benim sorunum olur... karımın hatırı için."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Eden kızdan bu kadar hoşlandığı için şanslısın."

Çenem geriliyor. Nabzım hızlanıyor.

Roman'ın eli uzanıyor, sözleri zihnimin derinliklerine işliyor.

İşte bu kadar.

Bir seçim. Bir çizgi.

Nefesimi sertçe veriyorum. "Eğer şimdi elini sıkarsam, Ana'nın güvenliğini sağlar mısın?"

Roman kıkırdıyor, başını sallıyor. "Sağlamak mı? Hayır, Noah." Gözleri benimkilere **k i l i t l e n i y o r**, acımasızca. "Onun güvenliğini sağlamış olacaksın."

Bir duraklama.

Sonra sırtıttı. "Suç dolu bir hayatın hayatta kalmanın tek yolu olduğunu düşünüyor olabilirsin, ama sana garanti ederim, diğer taraftaki hayat çok daha ödüllendirici."

O anın ağırlığı üzerime çöküyor. Ve hâlâ eli bekliyor.

Tanrım.

Lütfen bunun doğru karar olmasına izin ver.

Elini sıkıca kavradım. Anlaşmayı kabul etmekle kalmıyor, anlaşmadaki yerimi talep ediyorum. Onu hafifçe içeri çekiyorum, tüm otoriteyi kullanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Roman irkilmiyor. Bunun yerine sırtıyor, o bilmiş, küçümseyici sırtışıyla, sanki oyunu nasıl oynayacağını yeni öğrenmiş bir çocukmuşum gibi. Kavrayışı sıklaşıyor, boyun eğmiyor.

"Detayları yakında konuşacağız," diye mırıldanıyor, sesi alçak, kasıtlı. "Bu gece gözlerini dört aç, işin elimi sıktığın anda başladı."

Bu sözlerin ağırlığı çöküyor.

"Walker, Cole ve Jake bu gece tek bir yerde olacaklar," diye devam ediyor. "Her şey plana uygun giderse, adamlarım gecenin sonuna kadar onları Levi Trace cinayetinden kelepçelemiş olacaklar."

Yavaşça nefes veriyorum, gerçekliğin içime işlemesine izin veriyorum.

"Ve sen," diye ekliyor Roman başını eğerek, "gereken özeni gösterecek ve kardeşinin rolüne geri döneceksin. Tüm Antonov imparatorluğunun diz çökmesini istiyorum ve sen de bunun gerçekleşmesini sağlayacaksın."

Bir kez başımı salladım, çenem gergindi.

Sonra göz ucuyla onu yakaladım. Eden.

Birkaç adım ötede duruyor, çok iyi tanıdığım bir bakışla Roman'a el sallıyor, dudağını ısıyor, gözleri binaya doğru kayıyor.

Onu istiyor.

Ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Roman telaşlı görünüyor.

Boğazını temizleyerek bana bir kez daha bakmaya tenezzül etmiyor.

"Affedersiniz," diye mırıldandı. "Karımın bana ihtiyacı var."

Bir adım uzaklaşmaya

başladı. Ama bileğini

tuttum.

Durdu. Bakışları tekrar benimkilere kaydı.

"Bu gece," diye fısıldıyorum, sesim sabit, "hepsini ortadan kaldıracak mıyız?" Roman beni inceliyor. Sonra yavaşça dudakları hınzır bir sırtışa dönüşüyor. "Bu," diyor, "ve çok daha fazlası."

Bir duraklama.

Aramızda son bir ağırlık anı. Sonra...

"Catalyst'e hoş geldin, Noah."

Bölüm 33

Anastasia

Jake beni bir mengene gibi kavrayarak sürüklüyor, parmakları saçlarıma öyle sıkı dolanmış ki, omurgamdan aşağı acı dolu sarsıntılar gönderiyor. Çoktan açtığı yaralar serbestçe kanıyor, ılık damlalar tenimden aşağı süzülüyor.

Kimsenin gitmeyeceği, çamur ve gölgelerle kayganlaşmış, kışın yaklaşan soğğunun yerleştiği bir yoldan gidiyor. Topuklarım yumuşak toprağa batıyor, tökezlediğim her adımda kalın pislik katmanlarıyla kaplanıyor.

Sakin ol.

Kendimi mantıklı düşünmeye, her ayrıntıyı, her olası çıkış yolunu analiz etmeye zorluyorum.

"Seni takip ediyorum," diye tıslıyorum, sesim çiğ, titriyor. "En azından biraz sakinleşebilirsin."

Jake gülüyor, sesi soğuk havayı kesiyor. Onun yerine tutuşu sıklaşıyor.

"Bunun neresi eğlenceli?" Sesi kulağıma doğru kayıyor, kendini beğenmiş, gıcıklayıcı. "Sertlikten hoşlandığını biliyorum Ana. İki kardeş birden yapamaz mı?"

Boğazıma bir şeyler
dügümleniyor. Sonra
onları gördüm.

Midem bulanıyor.

Cole ve Walker karartılmış bir Porsche'nin yanında oyalanıyorlar, sanki sıradan bir şeymiş gibi araca yaslanmışlar, sanki bir iş anlaşmasının sonuçlanmasını bekliyorlar

içinden. Ama görüyorum, bellerine soktukları silahların belirgin şişkinliğini.

Lanet olsun.

Bu çok kötü.

Jake beni ileri doğru çekiyor, onlara yaklaşıırken tökezliyorum. Porsche okuldan uzağa park edilmiş, gölgelerin arasına sıkışmış, otoparkı dolduran araba denizi tarafından gizlenmiş.

"Vay anasını," diye gülüyor Walker, gözleri parlıyor. "Kızı gerçekten de ondan uzaklaştırdın."

Aniden.

Bacağımı savurarak Walker'ın kasıklarına tekme atıyorum ve kahkahasının acıya dönüşmesini memnuniyetle izliyorum.

İki büklüm oluyor, inliyor, yüzü acıyla buruşuyor. Güzel.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Başka bir vuruş için hazırlanıyorum-

Çok yavaş.

"Seni aptal fahişe-"

Cole beni başımın arkasından yakalıyor, yüzümü arabanın kaputuna çarpmadan önce parmakları saçlarıma dolanıyor.

Görüşümde yıldızlar patlıyor.

Dünya dönüyor, acı içime çöküyor ve geride donuk, zonklayan bir ağrı bırakıyor.

Cole'un ağırlığı beni yere yapıştırırken yanağım soğuk metale çarpıp yanıyor, nefesim yüzeyde buğulanıyor. Kavrayışı acımasız, boynuma, belime baskı yapıyor ve beni hapsediyor.

Arkamda Walker yerden inliyor. "Bunun için seni kesmeliyim-"

"Bir kadın sana üstünlük sağladı diye sızlanma," diye alay ediyor Jake. "En azından Cole onunla nasıl başa çıkacağını biliyor."

Beni idare etmeyi.

Jake'in sözleri derimin altına zehir gibi işliyor ama sonra yeni bir his. Eli.

Sırtımdan aşağı kayıyor. Daha aşağıya.

Parmakları kığımın kıvrımlarını sıyrıyor ve midem bulanıyor.

Çığlık atmak istiyorum. Kusmak.

"Merak ediyorum," diye mırıldanıyor Cole, sesi paslanmış metal gibi. "Kıç ın hala güzel mi, Ana?"

Hayır. Hayır, hayır, hayır-

"Fahişen hangi cehennemde?" Kıvrarak uzaklaşmaya çalışıyorum.

Cole neredeyse sıkılmış gibi iç geçiriyor. "Her şey plana uygun gidiyorsa? Noah ve Roman'ın dikkatini dağıtmak."

Jake kıkırdıyor. "Etrafta bu kadar insan varken kimse seni götürmemizi beklemezdi," diye düşünüyor. "İşin güzelliği de bu zaten."

Çırpınıyorum ama Cole beni tekrar aşağı itiyor, kaburgalarım arabanın acımasız çerçevesine karşı ağrıyor. Parmakları elbisemin altından çekiştiriyor.

"Çek o lanet ellerini üzerimden-"

Çarpma bu sefer daha sert.

Acı kafatasıma doğru roket gibi fırlıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Kanın tadını alıyorum, metalik ve kalın, dilimi kaplıyor.

Jake gülüyor. "Bir bakalım bari." Elleri hareket ediyor.

Kumaşı yırtıyorlar. Etek ucunu çekiştiriyorlar. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Kıvrandım, tekmeledim, dövüştüm ama kurtulamadım. Elbisemi kaldırıyorlar. Soğuk hava açıkta kalan tenime değişiyor.

Beni onlardan ayıran ince bir beyaz dantel tabakasından başka bir şey yok. Noah'ın seveceği türden bir dantel. Onun için olan türden.

Bu değil.

"Siktiğimin orospusu-" Walker hırlıyor, eli kığıma o kadar sert vuruyor ki darbe vücudumu titretiyor.

Boğazımdan bir feryat kopuyor ama Cole daha hızlı. Avuç içiyle ağzımı kapatıp beni susturuyor.

"Şimdi, şimdi, Walker," diye mırıldanıyor Jake, eğlenerek. "Onun her şeyini mahvedemezsin." Ses tonundaki bir şey kanımın buza dönüşmesine neden oluyor.

Sonra arkama geçti.

Elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor.

Kasıkları bana doğru bastırıyor, pantolonunun kumaşı çıplak tenime sürtünüyor. Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Jake dudakları tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaşırken, "Seninle şu anda birlikte olabilirim," diye mırıldanıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

"Noah'a bir fotoğraf gönderebilirim," diye düşünüyor. "Beni geçtiğine pişman olur."

Bir tehdit. Bir söz.

Gözyaşlarım artık özgürce akıyor.

Bundan kurtulmanın bir yolunu

bulmalıyım. Savaşmak

zorundayım.

"Ama," diye gülüyor Jake, sesi iğrenç bir şey gibi derimin altında geziniyor.

"Belki de yalnız kaldığımızda eğlenebilirim."

Sesi alaycı, alaycı, sadece onun oynadığı hastalıklı bir oyun.

Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde elbisemi geri çekiyor, sanki bana bir tür iyilik yapıyormuş gibi kumaşı tenimin üzerinde yumuşatıyor.

"Fermuarları bana ver," diye tersliyor.

Cole'un başındaki tutuşu gevşiyor, parmakları sonunda acımasız tutuşlarını bırakıyor. Nefes nefese kalıyorum, rahatlama kısa sürüyor çünkü yüzümü onlara döndüğüm anda Jake beni bekliyor.

Gülümsüyordu.

Bunun tadını

çıkartıyor.

Cole ona bir çift kablo bağı fırlatıyor ve Jake tereddüt etmeden bileklerimi kavıyor, plastiği sıkıca çekmeden önce onları bir araya getirmeye zorluyor. Bağların keskin ısırtığı derime batıyor, dolaşımı kesiyor ama elleri orada durmuyor.

Beni arıyor, parmakları midemi bulandıracak şekilde vücudumda geziniyor. İçimden bir ürperti geçiyor, elleri her santimi sıyrıp bir şey ararken boğazımda safra yükseliyor.

Sonra durdu.

"Telefonun mu?" Jake hırlıyor, gözleri kısılıyor.

Tereddüt ediyorum ama sadece bir saniyeliğine.

"Noah'da," diye fısıldıyorum, yalanı dudaklarımdan olabildiğince yumuşak bir şekilde dökmeye zorlayarak. "Tuvalete gittiğimde ona verdim."

Güzel.

Bilmiyor. Fark

etmemiş.

Telefonum hâlâ cebinde.

Jake beni dikkatle izliyor, başı hafifçe eğik, bir şey söylememi bekliyor... hikâyemde bir çatlak.

Sonra yavaşça sırttı.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, memnuniyeti ses tonuna yansıyor. "O zaman yoluma çıkmam konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

Fermuarlar bileklerimde daha da derinleşiyor. Nabzım çarpıyor.

Benim için planı ne?

Jake Porsche'nin yolcu tarafındaki kapısını açıyor, gözleri sanki bir tür ödölmüş gibi koltuğa kayıyor. Sanki içeri girme ayrıcalığı için minnettar olmalıymışım gibi.

"Bin," diye tısladı.

Hareket etmiyorum.

Çenesi geriliyor. "Bunu bana dudak bükmeden yap, ben de işbirliği yapman için bacağına bir kurşun sıkmak zorunda kalmayayım."

Yeni bir mide bulantısı dalgası içimi sarıyor.

Açık kapıya bakarken midem çalkalanıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Fısıldıyorum, sesimin titremesini zorlukla engelleyebiliyorum.

Jake sırtıyor. Yavaş ve zalimce.

"Ne yapacağım?" diye yineliyor, bir adım daha yaklaşarak.

Ben tepki veremeden parmakları çenemi kavırıyor ve gözlerim onunkilere kilitlenene kadar başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Bakışları karanlık ve acımasız, sırtışı duman gibi kıvrılıyor.

"Kardeşimi benimle karşılaştığı için pişman edeceğim," diye mırıldanıyor. "Bu dünyada gerçekten sevdiği tek şeyle."

Midem bulanıyor.

Cole'un arkamda hareket ettiğini hissetmeden önce tepki verme şansım olmadı. Nefesi tenimi ısıtıyor, dudakları kulağımı okşuyor.

"Öğretmenin şimdi nerede, Anastasia?" diye alay ediyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bir nefes çekiyorum, kendimi çelikleştiriyorum, sesimi sabit tutuyorum. "Noah seni bulacak."

Jake başını eğdi, eğleniyordu. "Belki," diye izin veriyor. Sonra sırtışı kararır.

"Ama o zamana kadar senin için çok geç olacak."

Ve ben karşı koyamadan, çığlık atamadan, kaçamadan beni arabanın içine itiyorlar.

Kapı çarparak kapandı.

Ve dışarıdaki dünya *yok olur*.

Bölüm 34

Noah

Will ve Roman'la yaptığım konuşmalara kendimi kaptırmışken, acı bir gerçek içimi kemiriyor.

Yirmi dakika oldu. Ana, babası ve benim için içkileri alıp dönmedi.

Gözlerim kalabalığın üzerinde gezinip yeşil elbisesinden bir iz ararken panik başlıyor. Onun yerine başka bir şey midemi bulandırıyor.

Cole, Walker ve Jake gitmişti.

Aileleri tek başlarına duruyor, endişeyle etrafa bakıyor, tıpkı benim gibi arıyorlar.

İnsan kalabalığını yararak sohbet kümeleri arasında ilerlerken keskin bir tedirginlik kaplıyor içimi. Megan ve Elijah'ı fark ettiğimde nabzım kulaklarımda çınıyor. Hiç tereddüt etmeden aileleriyle konuşmalarını böldüm.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim kısık ama acil. "Ben çocuklarınızın İngilizce öğretmeniyim ve gece benden uzaklaşmadan önce son raporlarını tartışmayı umuyordum."

Elijah ve Megan, ebeveynlerinin şaşkın ifadelerine rağmen ipucunu yakalayarak birbirlerine bakıyorlar.

"Sadece bir saniye sürecek," diyor Elijah yumuşak bir sesle ve Megan'ı ailelerinden uzaklaştırıp bana doğru yönlendirirken kibar bir gülümseme takınıyor.

Uzaklaştığımız anda Megan bana doğru dönüyor, ses tonu keskin. "Açıklamak ister misin?"

Onun tavırlarına ayıracak vaktim yok.

"Ana sizinle miydi?" Talep ediyorum.

Ortak şaşkınlık bakışları sinirlerimi daha da geriyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor Elijah, Megan'a bakarak. "Ailesi bizimkilerle konuşuyordu ama kalabalığın içinde onu göremediler. Meg ve ben onun sizinle bir yerlerde olduğunu düşündük, her ne kadar öyle olmamasını dilesek de-"

"Onu hiç görmedin mi?" Bastırıyorum, sesime aciliyet karışıyor.

Megan alay ediyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Onu biraz önce içki masasının yanında gördüğümü sandım. Kardeşinle konuşuyordu, bardaki adamlar-"

Sesi soluyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bitirmesini beklemiyorum. Elim çoktan cebimde, arkamı döndüğümde telefonumu çıkarıyorum.

Rehberimde gezinirken ve onun adına basarken parmağım titriyor.

Zil sesi uzuyor, her saniye midemdeki düğümü daha da sıkılaştırıyor.

Sonunda telefonu açtığında nefesim kesiliyor.

"Ben de ne zaman arayacağını merak ediyordum," dedi Jake, sesinden kötülük damlıyordu.

"N-Noah?" Ana'nın sesi diğer uçta korkudan titriyor. İçimdeki tüm savunma içgüdüleri ateşleniyor.

"O Noah mı?"

"Sana çeneni kapalı tutmanı söylemiştim!" Jake hırlıyor.

Ana inliyor. Ses içime bir dehşet şimşeği gönderiyor. "Sakın

ona zarar vermeye cüret etme-" Tıslıyorum.

"Çoktan yaptım bile," diye alay ediyor Jake. "Ve eğer dinlemezsen devam edeceğim." Roman'ı görebilmek için çaresizce kalabalığı tararken çenem kilitleniyor,

Eden'la birlikte ortadan kayboldukları her neyse onu bitirmiş olmasını umarak.

"Dikkatimi çektin," diye çıktım. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Beni dinlemezsen ne olacağını sana söylemiştim," diyor yumuşak bir sesle.

"Ana açıkça bir dikkat dağıtıcı-"

"Onu dinleme, Noah-" Ana araya giriyor, sesi aceleci. "Pekâlâ," diye düşünüyor Jake. "Belli ki bir derse ihtiyacın var."

"Jake-" Onu durdurmaya çalışıyorum ama Ana'nın çığlığı telefonu yırtıyor. Üzerime soğuk, boğucu bir korku çöküyor.

"Kalçasına bir bıçak yeterli olacaktır," diyor Jake, neredeyse neşeyle. Ana'nın acı dolu hıçkırıkları beni parçalara ayırıyor.

"Ne istiyorsun lan sen?" Sesimi zorlayarak çıkarıyorum. "Beni cezalandırmak mı istiyorsun? Tamam. Ana'yı geri getir ve onun yerine beni al-"

Jake sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi, "Şimdi, şimdi, Noah," diye iç geçiriyor. "O hayattayken kimse istediğini elde edemez."

"Dedin ki-"

"Hizada durmadın." Sesi keskinleşiyor, jilet gibi. "Arkamdan iş çevirebileceğini düşündüğün anda sana verdiğim tüm sözler geçersiz oldu. Antonovlar sevmez. Biz avlanırsınız. Dikkatini dağıtan şeyden kurtulduğun için bana teşekkür etmelisin."

Kendini beğenmiş bir sırıtişla binadan çıkan Roman pantolonunu düzeltirken Eden ağzını siliyor, dudakları memnuniyetle kıvrılıyor. Ona konuşma fırsatı vermedim. Ona el sallayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Ana'nın boğuk çığlıklarını duymamak için kendimi zorlayarak, "Ee," diye fısıldıyorum. "Cole ve Walker'ın da seninle olduğunu varsaymalı mıyım?" Sesim keskin ve zehirli.

Jake kıkırdıyor, ses derimin altında sürünüyor. "Yakında burada olurlar," diyor kolayca. "Ne yazık ki sevgilinin küçük kaçamağı sen ve benden daha fazlasını mahvetti. Hepimizin uygun bir şekilde vedalaşmak için bir şansımız olması gerektiğini düşündüm."

Roman'ın önünde duruyorum, aciliyetimi hemen anlıyor. Eden ipucunu alıyor ve uzaklaşmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor. Tek kelime etmeden aramayı hoparlöre alıp Roman'ın konuşmaya dahil olmasını sağlıyorum.

"Onu nereye götürüyorsun?" Telefonu sıkıca kavrayarak soruyorum.

"Cesedini asla bulamayacağın bir yere," diye iç geçiriyor Jake, sanki çoktan sıkılmış gibi. "Gerçi yağın karla birlikte açık tabutlu bir cenaze töreni için yeterince taze kalabilir."

Ana'nın nefesi kesilir. "Ailem," diye inliyor. "Benim-" "İyiler, değil mi Noah?" Jake alay ediyor.

Ailesini görene kadar gözlerim kalabalığı çılgınca tarıyor. Will bir grup eski iş arkadaşıyla gülerken, onlar hiçbir şeyin farkında olmadan gülümsüyorlar.

"Güvendeler Prenses," diye fısıldıyorum, sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "Ve sen de öyle olacaksın. Senin için geliyorum-"

"Bayana yalan mı söylüyorsun, Noah?" Jake kıkırdıyor. "Tanrım, sen gerçekten de acınası bir yalancısın."

Roman tereddüt etmez. Telefonunda gezinerek, gözleri hiper-odakta kilitli bir şekilde bir dizi mesaj gönderir. Sonra nihayet konuşur.

"Jake Antonov," diyor Roman yumuşak bir sesle. "Gerçekten gidip her şeyi berbat ettin, değil mi?"

Hat sessizliğe gömülür.

Sadece Ana'nın acı dolu hıçkırıkları boşluğu dolduruyor. Sonra...

"R-Roman Briar," diye fısıldıyor Jake.

Jake az önce kekeleydi mi?

"Oh, şimdi susma, evlat. Noah'ya tehditler savururken çok iyiydin." Roman'ın sesi yumuşak ve ölümcül. "Söyle bana, ne kadar zamandır burnumun dibinde sürünmeyi planlıyordun? Hmm? Karımın adını küçük kavgalarınıza karıştırarak..."

Sesi koyulaşıyor, sözlerinin ağırlığı ete değen bir bıçak gibi bastırıyor. "Çok daha azı için erkeklerin dillerini kestim. Şimdiye kadar sadece bir erkeğin karımın adını söylediğini bilmeliydin, o da benim. Dikkatli ol. Bir sonraki söyleyeceğin şey seni ne kadar yavaş öldüreceğimi belirler."

Soğuk. Affetmez. Şu anda karşımda duran Roman Briar, en acımasızları bile titretebilecek türden bir adam.

"Yani... kardeşim kendini Catalyst'e dahil etti," diye alay ediyor Jake, ama kabadayılığı azalıyor. "Echo da seninle birlikte mi-"

"Echo olması gereken yerde," diye sırtıyor Roman. "Gölgelerde, pusuya yatmış, senden çok daha kötü adamları alt etmek için bekliyor."

Ana'nın çılgınlıkları daha da yükseliyor, o anı bir bıçak gibi kesiyor. Roman'ın yanımda sertleştiğini hissediyorum. Soğuk, hesapçı dış görünüşü bile sesin altında kırılıyor.

"Ona çoktan çakmışsın Jake," diyor Roman, sesi öfkeden kısık. "Dürüst olmak gerekirse, kardeşin seni gördüğü anda boğazını kesmezse şanslısın-"

"Beni görüyor mu?" Jake alay ediyor. "Senin ya da bir başkasının Ana'ya zamanında ulaşmasına imkân yok. Telefonu Noah'da. Vücudu çoktan hasar gördü-"

Benimle mi?

Midem bulanıyor.

Onun lanet telefonu bende değil.

"Belki ormanda bizden kaçmayı deneyebilir," diye alaycı bir şekilde iç geçiriyor Jake. "Ama kar yağmaya başladığına göre, şu anda duyduklarının Anastasia Burns'ten duyacağın son şeyler olduğunu söyleyebilirim."

İçimde bir şeyler kopuyor.

Telefonu Roman'ın elinden çekip alıyorum. "Beni dinle, seni hasta herif. Eğer ona elini sürersen-"

"Ne yapacaksın?" Jake gülüyor, her kelimesinden saf kötülük damlıyor. "İntikamını mı alacaksın?" Gözlerini kırıştırıyor. "Walker ve Cole onunla eğlendikten sonra, bundan sonra olacakların... pürüzsüz olmasını sağlayacağım. Acısız." Sesi karanlık ve nihai bir şeye dönüşüyor. "Bana ihanet etmek için Roman Briar'ı kullanman çok yazık. Umarım, bu geceden sonra, kanı çaprazladığınızda ne olacağını öğrenirsiniz-"

"Jake-"

"Güle güle."

Ana'nın çığlıkları artıyor. Kanım buza dönüşüyor.

"Jake, lanet olası bekle-"

Hat kesildi.

Dünyam altüst oldu.

İçimde saf bir öfke dalgası patlıyor ve yumruğumu yanımda duran ağacın sert kabuğuna indiriyorum. Birkaç kafa dönüyor ama umurumda değil. Ellerim saçlarımı karıştırıyor, Roman telefonuna yapışmış, parmakları hızla hareket ederken nabzım hızla atıyor.

"Bu kadar önemli ne olabilir ki?" Sesim kısık ve hayal kırıklığıyla kenarlı.

"Adamlarım Walker ve Cole'un arabasıyla ilgili bir ipucu buldu," diye mırıldanıyor Roman, hâlâ yazmaya devam ederek. "Otoparktan çıktıktan sonra nereye gittiğini tespit etmeye çalışıyorlar. Jake akıllıydı, Ana'yı alıp kaçabilmek için onları şaşırtmaca olarak kullandı."

Midem bulanıyor.

Telefonu.

Telefonunun bende olduğunu söylemişti.

Çılgınca ekranımda gezinip iPhone'umu Bul'a tıklıyorum. Jake'in bunu söylemesinin bir nedeni olması için dua ederken kalbim çarpıyor. Ana bana onu bulmam için bir yol bırakmıştı.

Roman sonunda kafasını kaldırdı. "Şimdi ne halt ediyorsun?"

"Jake Ana'nın telefonunun bende olduğunu söyledi," diye mırıldanıyorum, uygulamada gezinirken parmaklarım titriyor. "Bilmiyorum. Ama onun bir şeyler deneyeceğini bildiği için bir yere saklamış olmalı-"

İzleme haritası yükleniyor. Nefesim kesiliyor.

"Telefonu arabada onlarla birlikte," diye fısıldıyorum.

Nokta hareket ediyor, Spokehaven'ın dış mahallelerine doğru gittikçe yaklaşıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Spokehaven'ın ötesindeki ormanlık alan, تنها, el değmemiş, gelecekteki gelişmeler için tasarlanmış, halktan uzak. Birini ortadan kaldırmak için mükemmel bir yer.

Roman eğiliyor, gözleri ekranıma kilitleniyor, parçaları bir araya getirirken daralıyor.

"Adamlarım Cole ve Walker'ın arabalarını bırakıp ormana kaçmış gibi göründüklerini söylüyor," diyor Roman, sesi karanlık ve hesaplı. "Başladıkları işi bitirmek için Jake'le buluşmaya çalışıyor olmalılar."

İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Zaman akıp gidiyor. Boşa harcadığımız her saniye Ana'yı Jake'in onun için planladığı çarpık kadere daha da yaklaştırıyor.

"Oraya gitmeliyiz," diye bağırıyorum, sözlerimi aciliyet kaplıyor. "Adamların zamanında yetişemeyecek. Onun yerini bilmiyorlar-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Roman, sesi tehlikeli derecede sessiz. Kontrollü. Kesin. Ölümcül.

Yılların deneyimini yansıtan bir rahatlıkla Glock'unu çıkarıyor. Şarjörün metalik tıkırtısı aramızda yankılanıyor. Parmaklarının pratik bir hareketiyle mermileri sayıyor, yüzünde çelik gibi odaklanmaktan başka bir şey yok. Tatmin olmuş bir şekilde şarjörü geri takıyor, sürgüyü geri çekiyor ve bir mermi dolduruyor.

Sonra tek kelime etmeden uzanıp ayak bileğindeki kılıftan daha küçük bir silah çıkardı. Silahı bana uzatıyor, önce kabzayı tutuyor - sessiz bir teklif, hareket tarzımızı mühürleyen bir jest.

Tereddüt yok. Soru yok. Sadece soğuk, amansız bir kararlılık.

Başını hafifçe eğip sırtırken kendi silahı ceketinin altında kayboluyor.

"Sürmek ister misin?" Sesi hafif, ama gözleri daha karanlık, daha acımasız bir şekilde yanıyor.

Tabancayı alıyorum, ağırlığı ellerimde sert, anlamı daha ağır.

Belime sıkıca sokup kuru, mizahsız bir kıkırdama çıkarıyorum. "Önden buyur."

Otoparka doğru ilerliyoruz, her adım bizi kaçınılmaz yüzleşmeye daha da yaklaştırıyor. Kalabalık gevezelikler, kahkahalar ve neler olup bittiğini bilmeyen insanların mutlu cehaletiyle uğulduyor.

Kısa bir an için bakışlarım beden denizinin ötesindeki Will'in bakışlarıyla kilitleniyor. İfadesi gergin, okunaksız ama deşifre edecek zamanım yok.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tek bir amaçla nabız gibi atıyor.

Şüpheyeye yer yok. Başarısızlığa yer yok.

Şu anda önemli olan tek bir şey var. Jake'i bulmak.

Ana'yı kurtarmak.

Ve hepsine bedelini ödetmek.

Bölüm 35

Anastasia

Bileklerim bağlı, Jake'in bana doğrulttuğı silahın namlusuna bakıyorum, boşta kalan eliyle direksiyonu kavıyor ve bizi üniversiteden daha da uzağı, gecenin içine doğru sürüyor. İlerideki sık orman yaklaşıyor, karanlık silueti ufka doğru sonsuza kadar uzanıyor. Boğazım kurumaya başlıyor.

Hâlâ telefonumu fark etmedi.

Kalçamın derinliklerine saplanmış hançerden yayılan acı, arabanın her hareketinde derimi yakıyor. Kan elbiseme sızıyor, sıcak ve yapış yapış, ama damarlarımda dolaşan adrenalin beni bilinçsizliğe sürüklenmekten alıkoyan tek şey.

"Biliyor musun," diyor Jake, ses tonu neredeyse sıradan, "Noah'nın seni tavlayabilmesinden neredeyse etkilendim. Yani, yakışıklı olduğunu biliyorum, ama seni gerçekten onun için hayatını feda edecek kadar memnun edebilir mi?"

Jake'in yüzüme indirdiğı darbenin etkisinden hâlâ kurtulamamışken dudaklarımda kurumuş kan tadı alıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ama çenemi kaldırarak kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum.

"İnsanların sevdikleri için neler yapabileceklerini bilsen şaşarsın," diye tıslıyorum, sesim kısık ama meydan okuyor. "Bu kavramın sana yabancı olduğunu biliyorum-"

Ben sözümü bitiremeden silah yanağıma çarpıyor ve keskin bir acıyla derimi yarıyor. Yüzümden aşağı taze kan süzülürken ağzıma metalik bir tat doluyor.

"Sana benimle konuşurken dikkatli olmanı söylemiştim Anastasia," diye uyarıyor Jake, sesi bir bıçak kadar keskin. "O ağzın kolay bir ölümle çok acı verici bir ölüm arasındaki ince çizgiyi oluşturacak."

Ölüm kelimesi havada asılı kalıyor, göğsüme baskı yapan bir hayalet gibi.

Geriliyorum. Her ağrı, her yara aniden önemsiz geliyor.

"Beni öldürecek misin?" Fısıldıyorum, cevabı istediğimden bile emin değilim.

Jake nefes veriyor, sanki sorum onu yoruyormuş gibi. "Her şey çok basitti. Noah'dan istediğimizi aldıktan sonra cinayeti senin üzerine yıkmak. Seni koz olarak kullanacaktık. Ama hayır, gidip taş kalpli kardeşime vicdan gibi saçma bir şey vermen gerekiyordu." Direksiyonu tutuşu sıkılaşıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Ben de bir sonraki en iyi seçeneğimi kullanmak zorunda kaldım. Kardeşimi tekrar hizaya sokmak. Halkımın kışını kurtarmak."

Yüzünde ürpertici ve acımasız bir sırıtma beliriyor.

"İntiharını planlamak en kolay kısmıydı."

Soğuk, titrek bir korku tüm bedenimi sarıyor.

"Levi yüzünden suçluluk duygusu içinde boğuluyordun. Yaptığın şey yüzünden suçluluk duyuyordun. Cole seninle konuşmaya çalıştı, partide teslim olmanı sağlamaya çalıştı ama sonunda hepsi çok fazlaydı. Meseleyi kendi ellerine aldın."

Silaha dik dik bakıyorum, sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Beni onunla öldüreceksin," diye fısıldıyorum. "Öyle değil mi?"

Jake'in gülümsemesi genişliyor.

"İşte böyle, Ana. Şimdi anlıyorsun."

Korku boğazımı sarıyor, beni boğuyor. Bakışlarımı dışarıya çevirip yağmaya başlayan karın zemini ince, bozulmamış bir tabakayla kaplamasını izliyorum. Düşüncelerim dönüyor, her hata, her pişmanlık gözümün önünden geçiyor.

Ama tüm bunların arasında bir şey öne çıkıyor. İnkâr edilemez bir gerçek. Noah'ı seviyorum.

Ve şimdi onu bir daha asla göremeyebilirim.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor, yanağımdaki taze yarayı yakıyor. Dehşet beni boğuyor, ölümün kalıcı varlığı ensemde nefes alıyor.

"Peki ya babam?" Sesim titriyor. "Annem mi? Walker ve Cole bu yüzden mi geride kaldı? Onları öldürmek için-"

"Sadece işbirliği yapmazsan, aşkım," diyor Jake, sesi aniden kırılmış. "Ama arabaya bindin, değil mi?" Arabanın camından bana bakıyor.

dikiz aynası, gözlerinde parıldayan memnuniyet. "Bu da Cole ve Walker'ın çok arkamızda olmaması gerektiği anlamına geliyor."

Direksiyondaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Bunun işe yaraması için hepimizin senin intiharında yanında olması gerekiyor." Sesindeki kesinlik damarlarıma buz gönderiyor.

Zamanım tükeniyor.

"O çocuk," diye iç geçiriyor Jake, yan kapıdan bir telefon alırken başını sallıyor. Bunu söyleme şekli, o kadar rahat ve umursamaz ki, tüylerim diken diken oluyor.

Bileğinin bir hareketiyle telefonu gösterge paneline fırlatıyor. Çocukça davayı fark ettiğimde midem düğümleniyor.

"O çocuk o gece sağ salim kurtulabilirdi," diye mırıldanıyor Jake, neredeyse düşünceli. Sonra sesi sertleşiyor. "Keşke anlaşılmamı kaydetmeseydi."

Nefesim kesiliyor.

"Bu Levi'nin telefonu mu?" Fısıldıyorum.

Jake onaylarcasına mırıldanıyor, parmaklarını boş boş direksiyona vuruyor. "Mhm. Cole ona iyi bir vuruş yaptıktan sonra Walker ve ben onu geri aldık. O zamanlar çok suçlayıcıydı ama şimdi..."

Telefonu kaptığı gibi kucağıma fırlattı.

"Onun tüm ölümünü senin üzerine yıkacak olan şey bu."

Mideme mide bulandırıcı bir ağırlık çöküyor. Ekran karanlık, ama camdan bile görebiliyorum, kurumuş kanı, kenarlara bulaşmış ve dökülüyor.

Sertçe yutkunuyorum, cihazı sıkıca kavırıyorum.

"Bunların hepsi mi?" Törpülüyorum. "Tüm bunlar bir çocuğun suçlarınız hakkında konuşmasından korktuğunuz için mi?"

Jake alay ediyor, parmakları yine direksiyona vuruyor. "Video suçlayıcı nitelikteydi," diyor, sanki çok açıkmiş gibi. "Bu yüzden telefon şu anda silinmiş durumda. Yetkililere göre, cinayetini hatırlamak için küçük bir jeton almışsın gibi görünecek."

Görüşüm tünelleşiyor.

Sadece beni suçlamakla kalmıyor, Levi'yi de siliyor. Gerçeği siliyor.

Ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam, kimse gerçekte ne olduğunu asla bilemeyecek.

"Kendi kardeşinden nasıl bu kadar nefret edebilirsin?" diye fısıldıyorum, sesim arabanın uğultusundan zar zor duyuluyor. "Tüm bunları yapmaya istekli olduğunu"

Bunu sadece bir şeyi kanıtlamak için mi yapıyorsun?"

Jake burnundan nefes veriyor, parmakları direksiyonu sıkıca kavırıyor.

"Belli ki babamızın nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı, ses tonunda karanlık, neredeyse kızgın bir şey vardı. "Babamız acımasızdı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hep Noah'ı seçerdi. Boynundaki yara izlerinin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Mizahsız bir kıkırdama çıkardı. "Ağabeyine ayak uyduramadığın için vücudunun her yerinde yara izi olduğunu düşünsene."

Midem bulanıyor.

"Peki ya annen?" İçinde hâlâ insanlıktan bir parça kalmış olmasını umarak, dua ederek bastırıyorum.

Jake'in çenesi geriliyor. Gözleri seğiriyor.

"O öldü... kanserden. Ben on yaşındaydım. Noah on dört yaşındaydı." Sesi şimdi daha sessiz, uzak, sanki yeniden yaşamak istemediği bir anıya kayıymış gibi. "Ondan sonra babam bizi aile işinin içine çekti. Bu kayıpla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu." Dudaklarında acı bir gülümseme belirliyor. "Annem o adamın gerçekten sevdiği tek kadındı."

"Bu yüzden soğuk davrandı," diye fısıldıyorum.

Jake bir kez başını salladı, parmakları direksiyona vuruyordu. "Ve bizi de kendisiyle birlikte dibe sürükledi."

Sertçe yutkunuyorum, sözlerinin ağırlığının iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Burada bir şey var. Taktığı maskede bir çatlak.

İnsanlığından geriye ne kaldıysa ona ulaşmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Annemi seviyor muydun?" Soruyorum, sesim şimdi daha yumuşak.

Jake'in tutuşu sıkılaşıyor. Cevap vermeden önce dudakları hafifçe aralanıyor, sesi daha sessiz, daha çığ.

"Neredeyse babam kadar," diye itiraf ediyor. "Neredeyse Noah kadar."

Kısa bir an için bakışları titriyor, söylenmemiş, hissetmesine izin vermediği bir şeyin içinde kayboluyor.

Ama sonra aynı hızla başını sallıyor ve kendini bu düşüncenin kıyısından geri çekiyor. Yüz ifadesi sertleşiyor.

"Ama o artık yok," diye mırıldanıyor. "Ve babamın işinin hâlâ yapılması gerekiyor."

O an sona erdi.

Ve onda gördüğümü sandığım insanlık kırıntısı da yok oldu.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, nefesim buz gibi havaya karışırken titriyor.

Kelimeler yabancı geliyor, sanki başka birine aitlermiş gibi. Zayıf birine. Ben olmayan birine.

Ama onlar benim.

"Hayatımın daha başlamadan bitmesini istemiyorum," diye tıslıyorum, bakışlarım önümdeki yola kilitleniyor, zaten buzla kayganlaşmış, zaten tetiklenmeyi bekleyen bir ölüm tuzağı.

Kar şimdi daha sert yağıyor, acımasız bir fırtınaya dönüşüyor. Parti şimdiye kadar mutlaka içeride, sıcak ve burada yaşanan kâbustan etkilenmemiştir.

Umarım babam hasta değildir.

Umarım annem o fotoğrafları saklamıştır, son anlarımız olduğunu bilmediği anları yakalamıştır.

Umarım-

"Başına gelecekler konusunda seçme şansın yok, Ana," diye mırıldanıyor Jake, sesi rahatsız edici derecede eşit, sanki hava durumu gibi önemsiz bir şeyi tartışıyormuş gibi. Direksiyonu sıkıca kavramış, kendinden emin, kaderin kendisini kontrol eden bir adam gibi. "Ne olursa olsun, ölümünü pürüzsüz, acısız hale getireceğim. Cole ve Walker sen öldükten sonra sana ne yapmaya karar verirlerse versinler, iyi-" Sanki bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi nefes veriyor. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Midem bulanıyor.

Bu çok kötü. Hem de çok kötü.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, ama bu anıların içeri girmesi için yeterli oluyor. Babamın kolları beni sarıyor, sıcak ve güçlü, kolonyasının kokusu beni güvende hissettiriyor. Annemin kahkahaları, yüz tane fotoğraf çektiirdikten sonra bile bir tane daha çektiirmek için ısrar etmesi.

Noah.

Elleri tenimde, dudakları dudaklarımda. Bana bakışı, sanki uğruna savaşmaya değer bir şeymişim gibi.

Ama bunların hiçbirini
alamayacağım, değil mi?

Alamayacağım-

Bir hışırtı sesi, sarmal düşüncelerimi yarıp geçiyor. Jake
hırlıyor. "Ne oluyor lan?"

Elini ceketinin cebine attı. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, sonra gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşi ve çılgınca açılıyor.

"Bu ne lan?"

Yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuş bir halde telefonumu çıkardı. Silahı bir an için tutukluk yaptı.

Ve o anda zihnimdeki her şey sessizliğe gömülüyor. Artık düşünmek yok. Beklemek yok.

Artık korku yok.

"Bunu sen

yerleştirdin-"

Tereddüt yok.

Merhamet yok.

"Cehenneme git," diye tıslıyorum.

Kalan tüm gücümle ileri atılarak direksiyonu kendime doğru çekiyorum. Sertçe.

Jake'in içgüdüleri devreye giriyor, ayağı frene basıyor, araba şiddetle sarsılıyor. Silahı elinden fırlıyor ve döşeme tahtasının üzerinde bir yerlerde kayboluyor.

Lastikler patınaj yapıyor, çok fazla buz var,

çekiş yok. Ve sonra-

Her şey kaosa dönüşür.

Araba yana doğru yalpalıyor, yerçekimi şiddetle değişiyor. Midem bulanıyor.

Nabzım yükseliyor. Dünya önce eğiliyor, sonra dönüyor.

İlk darbe acımasız.

Camlar kırılıyor, basınç altında camlar patlıyor. Vücudum emniyet kemerine çarpıyor, kuvvet ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Başım koltuk başlığına çarpıyor, acının keskin sızısı kör ediyor.

Yuvarlanıyoruz.

Bir kere. İki kez. Üç kez.

Metal çıgıllıklar. Araba etrafımızda dönüyor ve parçalanıyor.

Sonra, durgunluk.

Bir an için kulaklarımdaki sağır edici çınlamadan başka bir şey duymuyorum. Kendi hırıltılı nefeslerim kilometrelerce öteden geliyor.

Baş aşağı asılı duran bedenim emniyet kemerine karşı hafifçe sallanıyor, kollarım uyuşuyor, bacaklarım protesto çıgıllıkları atıyor. Alnımdan kan damlıyor, yüzümden aşağıya doğru süzülüyor, kalın ve sıcak.

Acı her yerde nabız gibi atıyor. Keskin.

Affetmiyor. Jake hareket etmiyor.

Başı yana düşmüş, taze bir yara saç çizgisine doğru kanıyor. Gözleri kapalı, vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsiz.

Ölüp ölmediğini
bilmiyorum. Umurumda da
değil.

Tek bir şansım var.

Sadece bir tane.

Beni tüketmekle tehdit eden acıyı yutarak emniyet kemerime uzanıyorum,
parmaklarım ellerimi kaplayan kana doğru kayıyor. Derin bir nefes alıyorum,
bundan sonra ne olacağına karar vermeden önce son bir nefes.

Sonra serbest bırakma düğmesine basıyorum.

Arabanın parçalanmış tavanına çakılıyorum, yere düştüğüm anda bacağıma acıyla
tutuşuyor. Boğazımdan kırık bir çığlık kopuyor ama ısırarak bastırıyorum.

Acı için zaman yok.

Hiçbir şey için zaman yok.

İlerideki kırık pencere esniyor, soğuk hava içeri süzülüyor, özgürlüğün fısıltısı
hemen ulaşabileceğim bir yerde.

Burada kal... ve öl.

Ya da git.

Savaş.

Hayatta

kal.

Jake'e son bir kez bakıyorum, baygın hali zar zor kıpırdıyor. Sonra seçimimi
yapıyorum.

Koş.

Bölüm 36

Noah

"Ona zamanında ulaşamazsak ne olur?" Soru kırık bir cam gibi boğazımı tırmalıyor, bulunduğu yerin acı verici bir şekilde yaklaştığını izlerken telefonumu sıkıca kavıyorum. Çok yakın. Çok hareketsiz.

Roman sert bir şekilde nefes veriyor, parmakları direksiyonu bir can simidi gibi sıkıyor. Parmak eklemleri bembeyaz, ifadesi taştan oyulmuş.

"Böyle düşünemezsin. Bu iş kolunda olmaz," diye mırıldanıyor, sesi alçak, kontrollü, fazla kontrollü.

"Ama Jake oyun oynamaz," diye çıkışıyorum, nabzım kaburgalarımın vuruyor. "Eğer Ana'ya zarar vermek istiyorsa, verecektir. Ve şu anda ödünç zamanımız var."

"Eğer bu işe onun öldüğünü düşünerek girersen, sağlıklı düşünemezsin," diye araya giriyor Roman, sesi uyarıyla karışık. "Jake seninle oynuyor, kafanın içine giriyor."

Keşke ne kadar işe yaradığını bilseydi.

Roman arabayı cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyor, kaygan yollarda keskin bir dikkatle ilerliyor. Lastikler buz parçalarına çarparak tıslıyor ama duraksamıyor, elleri direksiyona kilitlenmiş, bakışları önündeki karanlık otoyolda yanıyor.

"Ne kadar uzakta?" diye homurdanıyor ve adamlarını bilgilendirmek için telsizi açıyor. "Sadece bir mil kadar," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak. "Hareket etmiyor." Nedenini düşünmek istemiyorum.

Roman nefesinin altından küfrediyor, gaza daha sert basarken çenesi esniyor.

"Adamlarım çok yakınımızda," diyor, sesi kısık, öfkesini zar zor bastırıyor. "Bazıları hâlâ Walker ve Cole için ormanı tarıyor. Eden Ana'nın ailesine ve arkadaşlarına göz kulak oluyor ama hepsini okulda tutmakta zorlandığını söyledi."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bu anın ağırlığı üzerimde bir mengene gibi baskı yapıyor.

"Babası da onu takip etmek istedi," diye ekliyor Roman. Başımı sallıyorum, göğsüm daralıyor.

"Onun burada olmasına izin veremem," diye inliyorum. Bulabileceğimiz şeyi düşündükçe midem bulanıyor. "Onu bulursak ve o-"

Söyleyemiyorum. Kelime boğazımda düğümleniyor, beni boğuyor. Sesim çiğ bir fısıltıya düşüyor.

"Tanrım, ailemle ilişkiye girmesi benim suçum. Geçmişimin onun hayatına girmesi benim hatam."

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin," diyor Roman eşit bir şekilde, "ailen ve Ana'nın çarpışması kaçınılmazdı. Levi'nin ölümü onu öyle ya da böyle Antonov'lara geri getirecekti. Önce Jake'le değil de seninle tanıştığı için şükret."

Sözleri içime bir yumruk gibi indi ama üzerinde duracak zamanım yok. Telefonumu daha sıkı kavriyorum, tüm vücudum dizginlenmiş bir öfkeyle titriyor.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ona dönerek sinirlendim. "Sevdiğim kadın ölmüş olabilir ve sen duygularını zar zor ifade edebiliyorsun-"

Roman'ın bakışları bana doğru kayıyor, soğuk ve ölümcül.

"Çünkü duygular seni öldürtür," diyor, sesi sessiz ama kararlı. "Eğer Eden olsaydı, ben de en az senin kadar kızgın olurdum. Zaten elimdeki tüm kaynakları bu şerefsizleri avlamak için kullanırdım. Ama birimizin aklını başına alması gerekiyor."

Direksiyonu sıkıca kavriyor.

"Sevdiğin birini tehlikeli bir duruma sokmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylediğimde bana güven. Ama şimdi mi kaybediyorsun?" Çenesi sıkılır. "Bu onu kurtarmayacak."

Ardından gelen sessizlik sağır edici.

Göğsümü tırmalayan ezici korkuyu bastırmaya çalışarak bir nefes çekiyorum. Ana'nın yeri az ileride.

Ve hala hareket etmiyor.

"Bu hayatı nasıl yaşıyorsun?" Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkıyor, boğazım gergin, çiğ. "Yaptığın şeyi nasıl yapıyorsun ve sonra eve, Eden'a gülümseyerek dönüyorsun? Kızına?"

Roman bir an için cevap vermiyor. Direksiyonu sıkıca kavırıyor, bakışları önündeki yola kilitlenmiş, okunmaz halde. Sonra, nihayet, bir gülümsemenin hayaleti dudaklarını çekiştiriyor, tekrar kaybolmadan önce zar zor orada.

"Bu dünyayı kızlarım için daha iyi bir yer haline getiriyorum," diye mırıldanıyor, yavaşça nefes veriyor. "Kaosa rağmen. Çılgınlığa rağmen. Yaptığım iş sayesinde dünyayı iyi ve güvenli görüyorlar. O kızlar benim hayatım." Sesi yumuşuyor, sanki bu kelimelerin ağırlığı onu sabitleyecek güce sahipmiş gibi. "Eden'la tanışana kadar gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum. Ve lanet olsun..." Neredeyse kahrkaha gibi gelen bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Kızımızla tanıştığımda... onları güvende tutmak için girmeyeceğim ateş yoktu."

Göğsümde bir şey sıkıştı.

"Çocuk sahibi olma fikrini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, sesim artık daha kısık, motorun uğultusunda kayboluyor.

"Ben de öyle." Roman alay ediyor ama alayının altında sıcak bir şeyler var. "Ama Eden'ın ve kendimin o parçasına sahip olmak..." Bir an duraksıyor, parmakları direksiyonun üzerinde esniyor. "Bunu tarif etmenin bir yolu yok. Her gün daha iyi olmak için uyanıyorum... ikisi için de."

Dudaklarımdan küçük, beklenmedik bir kahrkaha dökülüyor.

Roman'ın gözleri bana doğru kayıyor. "Ne?" diye homurdanıyor, çoktan şüphelenmiş. Sırıttıyorum. "Biriyle çıkacak yaşa geldiğinde ne yapacağını düşündün mü?"

Roman tereddüt bile etmiyor.

"Başlangıç olarak," diye tıslıyor, "onu sana benzeyen öğretmenlerden uzak tut."

Acımasızca.

Ama hak etmişti.

Bir kahrkaha atıyorum. "Ve?"

"Bilmiyorum." Sesi koyulaşiyor. "Erkek arkadaşlarından hiçbiri elimi sıkacak kadar bile uzun yaşamayacak-"

Sözleri kesildi.

İkimiz de aynı anda görüyoruz.

Acımasız enkazı.

Bükülmüş metal, parçalanmış yıldızlar gibi farlarda parlayan cam. Ters dönmüş Porsche'den yavaşça, kıvrılan dallar halinde yükselen duman.

Midem bulanıyor.

"Sadece birkaç yüz metre ileride olduğunu söylüyor-"

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Roman arabayı tamamen durdurmaya fırsat bulamadan kapıyı açıp kaçıyorum.

Bacaklarım yanıyor. Ayaklarım donmuş zeminde kayıyor. Enkaza doğru koşarken nefesim boğazımda hırçın bir törpüye dönüşüyor, elim çoktan tabancamı çekmişti.

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

O olmasın.

Ana olmasın.

Enkazın önünde kayarak duruyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Silahımı kaldırdım, dişlerimi sıktım, nefesim keskin ve kesik kesik geliyor.

Aracın içine bakıyorum, midem bulanıyor. İçeride kimse yok.

Kız nerede?

Farkına vardığım şey bir yük treni gibi içime çarpıyor, dehşet içimi kemiriyor.

Sürücü tarafı paramparça olmuş, camlar kaldırıma saçılmış, hava yanmış lastik ve benzinin keskin kokusuyla dolmuş. Ama ceset yok. Ana yok.

Roman dışarı atlıyor, enkazı tararken kendi silahını da kaldırıyor. Hızla hareket ediyoruz, aracı temizliyoruz, gözlerimiz etrafı tarıyor. Ve sonra...

Kan.

Bir iz. Ormana doğru gidiyor.

"Kaçtı," diye fısıldıyorum, topraktaki çizme izlerini takip ederek. Göğsüm sıkışıyor. "Jake onun peşinden gitti."

Bacaklarım kıvrılıyor, koşmaya hazırım ama Roman elini kaldırıp beni engelliyor. "Bekle, adamlarım neredeyse geldi-"

Silah sesi havayı yırtıyor. Tek, sağır edici bir çatırtı.

Roman'ın söylemek üzere olduğu hiçbir şeyin önemi kalmadı. Nefesim kesildi, sadece bir saniyeliğine. Sonra içgüdülerim devreye girdi.

Onu iterek geçip ormana doğru koşmaya başladım.

Dallar yüzüme çarpıyor, soğuk ciğerlerimi yakıyor ama durmuyorum. Duramam.
Çünkü Ana'yı
kaybedersem. Eğer Jake
onu öldürdüyse.
Memnuniyetle onun canını alır ve her şeye son
veririm. Çünkü o gelecek.
Roman'ın uğruna savaştığı o
hayat. Ona ihtiyacım var.
Onu istiyorum.
Ama Anastasia Burns'ün içinde olmadığı bir hayatın anlamı yoktur.

Bölüm 37

Anastasia

Kaç.

Saklan

.

Savaş.

Devrilen aracın kırılan camından kendimi dışarı sürüklerken, cam avuç içlerime saplanıyor ve derime gömülüyor. Derinlere saplanmış bıçak, süründüğüm her çaresiz santimde yer değiştirirken, acı kalçamda beyaz bir ateş gibi parlıyor. Nefesim keskin soluklarla geliyor, soğuk gece havasında buğulanıyor.

Dişlerimi sıkarak, bağlı bileklerimi kırılmış pencerenin sivri parçalarının üzerinde sürüklüyorum. Cam derimi ısırdıkça acım artıyor ama daha da bastırıyorum, fermuarları tırtıklı kenarlara sürtüyorum.

Hadi, hadi. Hadi, hadi.

Plastik direniyor, sıkı ve inatçı, zaten morarmış ve şişmiş etime daha da derin kazıyor. Kan parmaklarıma bulaşıyor ama durmuyorum. Duramıyorum.

Kopuyor.

Fermuarlar ç ö z ü l ü y o r , parçalanıyor. Kollarım öne doğru sarsılıyor, serbest kalıyorum, ama bileklerim acıdan zonkluyor, derim çiğ ve yırtık.

Oyalanacak zaman yok.

Parmaklarımı esnetip tekrar hissetmeye çalışıyorum, kalbim tek ve sarsılmaz bir düşünceyle çarpıyor.

Levi'nin telefonu.

Boğazımda yükselen çığlığı bastırarak telefonu fırlatıyorum. Ses yok. Tereddüt yok. Her hareket sayılmalı. Alnımdaki yaradan serbestçe kan damlıyor, kırmızı çizgiler halinde görüşümü bulanıklaştırıyor. Topuklularımı çıkarıp bir kenara atarken ellerim titriyor. İşe yaramazlar. Beni yavaşlatıyor.

Tökezliyorum, bacaklarım beni zorlukla dik tutuyor, ama orman tam karşımda. Tek şansım.

Arkamda, Jake inliyor. Yavaş, düzensiz bir nefes, sonra bir hareket kayması. Midem düğümleniyor.

Uyanıyor.

"Ana," diye tıslıyor, sesi bulanık ama öfkeyle karışık. "Seni lanet olası aptal amcık!" Emniyet kemerinin mandalı açıldı. Botlarının ezilmiş metale sürtünmesi.

Koş.

Kendimi zorla ayağa kaldırırken boğazımdan vahşi bir çığlık kopuyor, kumaştan bir şerit koparana kadar elbisemi çekiştiriyorum. Titreyen parmaklarım onu yaranın üzerine sıkıca sarıyor, geçici turnike acıyı zar zor uzak tutuyor. Bıçak içeride kalıyor. Çıkarma riskini göze alamam. Henüz değil.

Karla kaplı toprakta sendeleyerek ilerliyorum, çıplak ayaklarım donmuş zemine batıyor. Soğuk etrafımı sarıyor, derinden ısıtıyor ama hissetmek için zaman yok. Düşünecek zaman yok.

Ağaçların arasından geçerek ormana doğru ilerlerken dallar kollarımı tırmalıyor. Nefesim gürültülü... çok gürültülü. Nabzım atıyor, diğer her şeyi bastırıyor.

Tanrım, ne yapacağım?

Birine nasıl işaret vereceğim?

Telefonum Jake'te. Bilecektir. Lanet telefonumu onun üzerine yerleştirdiğimi bilecek ve şimdi peşimden daha da hızlı gelecek.

Ama şu an bunu düşünemem.

Önemli olan tek şey mesafe. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyım.

Kar ayaklarıma yapışıyor, tenimi yakıyor ama ilerlemeye devam ediyorum. Adrenalin sonsuza dek sürmeyecek. Bedenim yakında pes edecek. Ama şimdi değil. Güvende olana kadar olmaz.

Gittiğim yönü aklımda tutmaya çalışırken, kanım bana ihanet ediyor, karın bembeyaz rengine koyu kırmızı sıçırıyor.

Jake beni takip edecek.

İzleri kolaylıkla takip edecek. Tam olarak nereye gittiğimi bilecek ve-"Şu haline bak."

Donup kaldım. Nefesim kesildi.

Sesi yumuşak, eğlenceli ama altında keskin bir kenar var.

Bir ağacın arkasından çıkan Cole'un gözleri karanlık ve okunmuyor.

Elindeki bıçak ince ay ışığı altında parlıyor.

Hay sikeyim.

"Görünüşe göre Jake ona gerçekten bir numara yapmış," diyor arkamdan başka bir ses.

Walker.

Başımı hafifçe çeviriyorum, onu görecektim kadar. Rahat bir duruşu var, küçük tabancası kabzasında rahatça duruyor. Gergin değil. Aceleci değil. İki adam da sakın ve kendinden emin. Silahlı.

Kanıyorum. Silahsızım. Zar zor ayakta duruyorum.

Cole'un gözleri açıklıkta gezinerek etrafı tarıyor. "Jake nerede?"

Omuzlarımı gevşemeye zorluyorum, dudaklarım yorgun bir gülümsemeye dönüşüyor. "Umarım ölmüştür." Sesim titriyor ama zorluyorum. "Belki sen de ona katılabilirsin."

Parmaklarım seçiyor, hâlâ uyluğuma gömülü olan bıçağın kabzasının yakınında geziniyor. Her acı darbesi bir hatırlatma. O benim tek silahım. Tek şansım.

Cole sırtıyor ama Walker bir adım daha yaklaşıyor, silahını tembelce bana doğrultuyor. "Şimdi, şimdi, Anastasia," diye mırıldanıyor. "Son anlarından önce böyle acımasız konuşmalara gerek yok."

Titreyerek nefes veriyorum, bedenimin sarkmasına izin veriyorum, en iyi yenilgi bakışımı takınıyorum.

Parmaklarım bıçağın sapının etrafında daha sıkı kıvrılıyor.

Umarım bu turnike tutar.

Walker başını sallayarak iç geçiriyor. "Biliyor musun, bir zamanlar senden gerçekten hoşlanmıştım. İzin verseydin seni çok güzel sikebilirdim."

İ ç i m d e kıvrılan tiksintiyi yutuyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor. Hesaplıyorum. Mesafeyi ölçüyorum.

"Birlikte geçirdiğimiz gecenin sorunu neydi biliyor musun Walker?" Fısıldıyorum, yemi yutup yaklaşmasını izliyorum.

Dokunacak kadar yakın.

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Neymiş o?"

"Boğazımı siktin," diye alay ediyorum. "İyiliğinin karşılığını vermem adil olur." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama artık çok geç.

Saldırıyorum.

Elim bileğine çarparak silahı aşağı doğru itti. Bıçağı bacağımdan sökerken acı patlıyor, çığlığım çığ ve vahşi. Walker tepki veremedi bıçağı ileri doğru sürüp boğazını derinlemesine kesiyorum.

Gözleri kocaman oldu.

Ardından bir gırtlak sesi geldi. Islak. Nefes nefese. Elleri boynuna gitti ama işe yaramadı. Kan parmaklarının arasından akıyor, sıcak ve koyu. Dizleri bükülür. Silah düşüyor.

Yere yığıldı.

Vücudu sarsılıyor, kasılıyor, sonra öne doğru karın içine yığılıyor, kanı altındaki toprağı lekeliyor.

Cole'un hamlesini görmek için tam zamanında döndüm.

Düşerken kanlı zeminde kayıyor, sırtıma saplanan bıçaktan zor kurtuluyorum. Çırpınarak silaha uzandım ama Cole daha hızlıydı, tekmeyle uzaklaştırdı.

Bıçağı aşağı doğru yaylanıyor, ben yana yuvarlanırken kafatasımı kıl payı ısıkalıyor.

Walker'ın can çekişen solukları arkamda çınlıyor, vücudu son anlarında seğiriyor.

Cole'un nefesi düzensiz, her santiminden öfke damlıyor. Gözleri Walker'ın cesedine kilitleniyor, yüz hatlarını korku ve öfke kaplıyor.

"Öldürdün lan onu!" diye hırlıyor, arkadaşının bedeni kıpırdamadan dururken bakıyor, gözlerindeki son yaşam kırıntısı da tükeniyor.

"Siktir git!" Donmuş toprağı tırmalıyorum, tırnaklarım kiri ve taşı tırmalıyor. Çaresizlik beni ateşliyor. Bir avuç moloz toplayıp Cole'un yüzüne fırlatıyorum, çakıl ve toz derisine çarpıyor.

Sadece bir saniyeliğine irkiliyor ve gözlerini siliyor.

"Sırf seni becerdiğim için hayatımın mahvolacağını kim bilebilirdi ki?" diye hırlıyor, sesi öfkeyle keskinleşiyor.

Onu zar zor duyuyorum. Bakışlarım aşağıya doğru kayıyor, çılgınca arıyorum. Bir taş. Keskin. Pürüzlü.

Burada hiçbir şey yok.

Bir hareket patlamasıyla taşı kalçasına saplıyorum. Çığlığı çığ ve öfkeli. Misilleme olarak dizi kalktı. *Çat.*

Çizmeleri birleşince acı yüzümde patlıyor. Görüşüm tünelleşiyor, şişmiş gözümün arkasında yıldızlar patlıyor. Çarpmanın etkisiyle yere yığılıyorum, nefesim kesiliyor, ağzımda biriken kanda boğuluyorum.

Cole sendeliyor, küfrediyor, parmakları gömülü kayayı tırmalıyor. Mide bulandırıcı bir homurtuyla taşı yerinden söküyor, yaradan kan sızıyor. Bıçağını sıkıca kavırıyor, parmak eklemleri öfkeden bembeyaz kesiliyor.

Elini saçımdan çekip beni kendisine doğru çekmeden önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. Parmaklarını pençelerken boğazımdan bir çığlık kopuyor, tırnaklarım derisini kazıyor.

Ama fark etmez.

O daha güçlü.

Bıçağı boğazıma bastırıyor, beni hareketsiz kalmaya zorlarken soğuk çelik derimi ısıtıyor. Bedenim titriyor, nefesim kesik kesik geliyor.

"Bak," diye tıslıyor.

Bakmak istemiyorum. Orada ne olduğunu biliyorum ama yüzümü Walker'ın cansız bedenine doğru çeviriyor. Altında biriken kan, boş bakışlar, ölümün onu çoktan ele geçirmiş olması.

"Yapmam gereken şeyi başarmak için Walker'a ihtiyacım olmayacak," diye mırıldanıyor Cole, sesi ürkütücü derecede sakin.

Nabzım hızla atıyor. Bu ne anlama geliyor?

"Yine de tüm suçu senin üzerine yıkabilirim," diye devam ediyor, başını eğip düşünüyor. "Walker'ı kendi kışını kurtarmak için öldürmüşsün gibi gösteririm. Herkes buna inanacaktır."

Şişmiş gözüm açık kalmayı reddediyor, görüşümü yarı bulanık, orantısız bırakıyor. Her yerim ağrıyor. Karın soğuğu tenime sızıyor, içimde hâlâ yanan hayatta kalma ateşi dışında beni her şeye karşı uyuşturuyor.

Titreyen bir nefes alarak yere kan tükürüyorum.

Noah.

"Noah seni öldürecek," diye mırıldanıyorum, sesim kırık, ancak fısıltının üzerinde.

Cole keskin, alaycı bir kahkaha atıyor. "Gerçekten mi?" diye alay ediyor. "Peki Noah şu anda nerede? Hmm?"

Çenemi sıkıyor, kaburgalarımı kemiren korkuyu geri yutuyorum.

Noah'nın yakınlarda olduğuna inanmak istiyorum. Beni aradığına. Geldiğine.

Ama gerçek, taşımak istemediğim bir ağırlık gibi üzerime çöküyor.

Ya bilmiyorsa? Ya telefonumu geride bıraktığımı, burada hayatım için savaştığımı bilmiyorsa?

Ya da daha kötüsü.

Ya hala partideyse?

Umursamaz.

Burada Noah diye biri yok. Kurtarıcı yok. Umut yok. Sadece Cole var. Sinsice dolaşıyor. Avlanıyor. Son nefesimi çalacağı anı bekliyor.

Kanı enseme yalıyor, sıcak ve yapışkan, kalçasındaki yaradan damlıyor. Bıçak boğazıma daha sıkı bastırıyor, soğuk kenarı derimi ısıtıyor. Yavaş, kasıtlı bir baskı. Bir uyarı. Bir söz. Nabzım bıçağa çarpıyor, cevapsız kalacağını bildiğim merhamet için sessiz bir yalvarış.

Cole eğiliyor, nefesi kulağımı yakıyor, bakır ve ter kokusuyla dolu. Sesi hırıltılı bir alay, acımasız ve samimi.

"Sadece sen ve ben varız, Anastasia," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarımın derinliklerine sokuyor, başımı geriye çekip gökyüzüne bakmaya zorluyor.

Nefesim kesik kesik geliyor, bedenim titriyor ama soğuktan değil. Anılardan. Kabus canlı bir netlikle kendini tekrarlıyor.

"Tıpkı eskisi gibi," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor ve midemi bulandırıyor. "Tıpkı o geceki gibi."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama bu, sözlerinin beni kesip geçmesini engellemiyor.

"Seni koruyacak Noah yok." Kavrayışı sıkılaşıyor, tırnakları kafa derime batıyor. "Boğazını keserken çığlıklarını duyacak kimse yok-"

"Öldüğünü kimse duymayacak," diye fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımdan bir yemin gibi dökülüyor.

Tutuşu yarım saniyeliğine titriyor... sadece yeterince.

Keskin bir nefesle parmaklarımı kalçasındaki açık yaraya sokuyorum. Sertçe.

Cole uluyor, tüm vücudu sarsılıyor. Parmaklarım daha derine iniyor, bükülüyor, yırtık kası çürük bir meyveyi soyar gibi ayırıyor. Eti, tırnaklarımdan altında ıslak ve kaygan bir şekilde yol veriyor.

Bıçak elinden düşüyor.

Tereddüt etmedim. Tüm ağırlığımı geriye doğru vererek ikimizi de yere savurdum. Darbe beni sarsıyor, kaburgalarım göğsüne çarpıyor ama toparlanmak için zaman yok. Cole hızlıydı.

Kolu bir mengene gibi boğazıma dolandı.

Ciğerlerimdeki hava kayboldu. Hayır.

Hayır. Hayır.

O sıkıkça içimde panik patlıyor, tüm vücudu bastırıyor, beni ağırlığının altında boğuyor. Çırpınıyorum, parmaklarım soğuk, acımasız toprağı tırmalıyor, beni sabitleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmak için çaresizce çırpınıyorum. Görüşüm titriyor, kenarlarda karanlık noktalar oluşuyor.

"Seni küçük orospu," diye hırlıyor, sesi gergin, öfkeli, manik. Basınçtan gözlerimde kan damarları patlıyor, acı kafatasımı parçalıyor.

"Seni öldürmekten zevk alacağım," diye tıslıyor, nefesi şakağıma değıyor.

Boşta kalan elini körlemesine yokluyor, arıyor.

Soğuk bir şey parmak uçlarıma değıyor. Bir bıçak.

Onun bıçağı.

Parmaklarım titreyerek, jilet gibi keskin kenara doğru kayıyor. Bir sızı. Kabzasını kavrarken derimde kan boncukları beliriyor.

"Sen öldükten sonra bedenle istediğimi yapacağım," diye tükürüyor.

Ciğerlerim yanıyor. Başım dönüyor. Siyahlık kenarlardan içeri giriyor, bilincimi yalıyor.

Yapamıyorum-

Hayır. Yapmayacağım.

Cole'un sesi artık uzak bir yankı, gecenin içinde zalim bir hayalet.

"Burada Anastasia Burns yatıyor," diye fısıldıyor, kahkahası midemi bulandırıyor. "Sonsuza dek Levi Trace'in katili olarak hatırlanacak-"

Saldırıyorum.

Bıçak derine gömüldü ve onu cümlesinin ortasında susturdu.

Kemiğı parçalayan metalin mide bulandırıcı çıtırtısı kolumda titreşiyor. Beyin maddesini delen çeliğın ıslak, mide bulandırıcı gıcırtısı.

Cole altımda kaskatı kesiliyor. Dudaklarından boğuk bir hırıltı kaçıyor, vücudu kasılıyor, tutuşu gevşerken kasılıyor.

Kendimi itiyorum, nefes nefese kalıyorum, titreyen uzuvlarımmın üzerinde geriye doğru çabalıyorum.

Görüşüm ne yaptığımı göreceğ kadar açıldı.

Cole hareketsiz yatıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve bakıyor, ağzı sessiz bir çığlıkla donmuş. Bıçak kafatasının yan tarafından çıkıntı yapıyor, derine gömülmüş, kan dökülmüş mürekkep gibi altında birikiyor.

Göğsü yükselmiyor.

Düşmüyor.

Her şey bitti.

Ama sarsıntı durmuyor. Hava hâlâ kan ve korku kokuyor. Ve ona bakarken, nefesim boğazımda düğümlenirken, en kötü kısmın onu öldürmüş olmam olmadığını fark ediyorum.

En ufak bir pişmanlık hissetmemem.

Cole ve Walker'ın cansız bedenleriyle çevrelenmişken, içimdeki mücadele titremeye başlıyor, balmumunda boğulan bir mum gibi sönüyor. Bedenim kendini donmuş toprakta sürüklüyor, her sinirim çığlık atıyor, her nefesim kesik kesik soluyor. Soğuk derinden ısıyor, kemiklerime sızıyor ama durmuyorum. Duramıyorum. Bir telefona ihtiyacım var. Birinin telefonu olmalı.

Walker'ın cesedi titreyen ellerimin altında kaskatı kesilmişti. Kanı çoktan soğumuş, derisi nemli ama tereddüt etmiyorum. Ayakkabılarını çıkarıyorum, uyuşmuş parmaklarım nemli çorapları ölü ayaklarından zar zor sıyırmayı başarıyor. Çoraplar hâlâ sıcaktı. Boğazımda yükselen safrayı yutarak onları kendi donmuş ayak parmaklarıma geçiriyorum. Sırada takım elbisesi var. Ter ve kolonya kokuyor, ama onu etrafıma çekiyorum, kendimi çalınmış sıcaklığa sarıyorum.

Ceplerini ararken ellerimdeki titreme daha da artıyor, nefesim titreyen bir karmaşaya dönüşüyor. Sonra, nihayet, parmak uçlarıma plastik değişiyor. Nabzım tekliyor. Bir telefon.

El yordamıyla çekip kurtarıyorum, parmaklarım kir ve kanla kayganlaşıyor, yukarı kaldırıp umutsuzca kilidini açmaya çalışıyorum. Ekran karanlık kalıyor. Face ID.

Hayır.

Midem bulanıyor, panik kaburgalarımı tırmalıyor. Ellerim o kadar kötü titriyor ki neredeyse lanet şeyi düşürüyordum. Çılgına dönmüş bir halde Walker'ın cansız yüzünü kavrayıp ekrana doğru çevirmeye çalışıyorum. Başı doğal olmayan bir şekilde arkaya kayıyor, çenesi gevşiyor. Midem bulanıyor.

Sonra-

"Yüce İsa."

Ses bana bir kurşun gibi çarptı. Kafamı kaldırdım.

Jake.

Göz göze geldik.

Glock'u çoktan göğsüme nişan almış, tereddütsüz ve sabit. Saç çizgisi boyunca derin bir kesik uzanıyor, kan yüzünün yanından aşağı süzülüyor ve gömleğinin yakasını boyuyor. Enkaz onda iz bırakmış ama onu durdurmaya yetmemiş. Tereddüt etmesine neden olacak kadar değil.

Görüşüm bulanıklaşıyor, yüz ifadesini tam olarak seçemiyorum ama gerçeği bilmek için netliğe ihtiyacım yok.

Beni öldürecek.

Kaçmaya çalışıyorum. Yaralı bacağım bükülüp yere çakılmadan önce vücudum yerden zar zor kalkıyor. Acı beni sarsarken boğazımdan keskin bir çığlık kopuyor, ciğerlerim dondurucu havaya karşı sıkışıyor.

Jake'in kahkahası geceyi yarıyor, acımasız ve içi boş.

"Seni lanet olası canavar," diye nefes alıyor ve başını sallıyor. Dudağı eğlence ve iğrenme arasında bir şeyle kıvrılıyor. "Belki Noah'ın dünyasında başarabilirdin."

Noah.

Parmaklarım boğazımdaki kolyeyi kavırıyor, Noah'ın bana verdiği kolyeyi, metal tenimi yakıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve ben onları durduramadan dökülüyorlar.

Jake gülümsüyor. Soğuk. Boş.

"Ne talihsizlik."

Bakışları kararıyor.

"Yanlış kardeşi seçmiş olman çok kötü."

Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaşıyor.

Silah patlıyor. Acı içime

işliyor.

Dünya eğiliyor ve yer beni karşılamak için yukarı fırlıyor.

Karanlık beni bütünüyle yutuyor.

Bölüm 38

Anastasia

Mermi havayı yararak kolumu sıyırdıktan sonra keskin, kıymık gibi bir çatırtıyla arkamdaki ağaca saplanıyor.

Keskin bir sızı alevleniyor, kan derimden ince, kıvrımlı dereler halinde sızarken sıcaklık yayılıyor. Elim yaranın üzerinde kenetleniyor, büyüyen koleksiyona bir yenisi daha ekleniyor.

Ama zar zor hissediyorum.

Bedenim güçsüz. Zihnim kayıyor, bilinçli kalmak için, anda kalmak için savaşıyor.

Bayılamam. Şimdi olmaz.

Yavaş, alaycı bir kıkırdama geceyi yarıp geçiyor.

"Bu şeyin işe yaradığından emin olmalıydım," diye alay ediyor Jake, alnındaki yaradan yüzüne akan kanı silerken. Kan yanağından aşağı süzülüp yakasını lekeliyor ama umurunda değil gibi görünüyor.

Walker'ın cansız bedeninin etrafından dolanıyor, sanki yoluna çıkan bir enkaz parçasından başka bir şey değilmiş gibi. Hiç tereddüt etmeden cesedi tekmeleyerek deviriyor ve alaycı bir ses çıkarıyor.

"Gerçekten de bambaşka birisin, değil mi Anastasia?" diye düşündü, sesi neredeyse büyülenmiş gibiydi. "İtiraf etmeliyim ki, direksiyonu tutman çok cesurcaydı. Bunu beklemiyordum. Ama Cole ve Walker'ı vahşice öldürmek?" Alçak sesle ıslık çalıyor. "Sanki acımasız bir katil olarak hatırlanmak istiyorsun."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Başta zayıftı. Sessiz. Sonra yükseliyor, içimi titretiyor, daha yüksek, daha vahşi bir hal alıyor, ta ki tam gelişmiş, nefessiz bir histeriye dönüşene kadar.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, bedenimi kavuran acıyla karışıyor. Kaburgalarım tüm bunların ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Nefes alıyorum. Acıyı yutuyorum.

"Savaşarak öldüm," diye fısıldıyorum, sesim kısık ama kararlı. "Bu kadarını kabul edebilirsin."

Jake başını eğiyor, neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Neredeyse.

"Müthiş bir dövüştü," diye kabul ediyor sırtarak.

Sonra silahı kaldırıyor.

Namlu alnımla aynı hizaya geliyor.

Gülümsüyor.

"Ölüm ilanının güzel olmasını sağlayacağım." İşte bu kadar.

Son.

Parmaklarım boğazımdaki kolyenin etrafında kıvrılıyor, Noah'ın bana verdiği kolyenin. Metal tenime sıcak geliyor, neredeyse sahip olduğum hayatın son bir hatırlatıcısı. Olabilecek hayatın.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ve önemli olan tek şeyi fısıldıyorum. "Seni seviyorum, Noah."

Sonra silah sesi havada çınlıyor.

Noah

Parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavırıyor, kollarımı kaldırıp nişanımı sabitliyorum. Nişangâhım Jake'in kafasına kilitlendi.

Sırtı bana dönük, vücudu bir insan kalkanı gibi duruyor ve onu görmemi engelliyor.

Etrafındaki karda kan lekeleri var, beyaza karşı keskin. Buna bir son vermeliyim.

Onu öldürmek zorundayım.

Parmağım tetikte seğiriyor-

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Roman yanımda, kendi silahını kaldırmış, sesi alçak, ölçülü bir uyarı. "Tüm bunları onun üzerine yıkacaksak ona canlı ihtiyacımız var."

Çenem sıkıştı.

Canlı mı?

Jake bunu hak etmiyor.

Bölgede yaptığım hızlı bir tarama zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı. Roman'ın adamları yerlerini almış, figürleri ağaçların arasına karışmış, karanlığın içinde sadece birer gölgeden ibaretler. Hayaletler gibi hareket ediyorlar, sessiz ve bekliyorlar.

Jake'in etrafı sarıldı.

Sadece henüz farkında değil.

Roman bir eliyle kulağındaki kulaklığa bastırır, sesi ancak fısıltı halindedir.

"Bırak Noah ateş etsin. Sadece benim sözümle harekete geç. Senin önceliğin cesetlerin güvenliğini sağlamak ve yerel yetkilileri uyarmak. Eğer Ana'ya gözümüzün önünde zarar verirse, onu öldüresiye dövün ama nefes almasını sağlayın."

Jake hafifçe kayıyor ve kısa bir an için onu görebiliyorum. Ana.

Zar zor hareket ediyor.

Silahımı öyle sıkı kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, nabzım kulaklarımda uğulduyor. Jake'in silahı hâlâ kızın kafasına doğrultulmuş, parmağı hiçbir şey olmamış gibi tetiğin üzerinde duruyor.

Sanki onun hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Neyi bekliyoruz?" Fısıldıyorum, sesim kısıtlamadan dolayı çiğ.

Roman bana bakmıyor. "Onu nerede vuracağını biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemeden

ters ters bakıyorum. İç

geçiriyor.

"Omurgasından." Göz

kırpıyorum.

Roman'ın sesi gece havası kadar soğuk. "O piçi felç edin. Hayatının bedelini başka bir şekilde ödet."

Nişanımı alçaltırken dudaklarımdan yavaşça bir nefes geçiyor, silahım şimdi Jake'in omurgasının tabanıyla aynı hizada.

Bir ömür boyu acı. Çaresiz geçen bir hayat.

Neredeyse şiirsel.

Nefesimi tutuyorum, parmağım tetikte sıkışıyor.

"Nefes al," diye uyarıyor Roman. "Temiz bir atış yapmanın tek yolu bu."

"Ölüm ilanının güzel olmasını sağlayacağım."

Jake alay ediyor, parmağı tetiğin üzerinde, asla geri alamayacağı bir şey yapmasına saniyeler kalmış.

Benim asla geri alamayacağım

bir şey. Ona bakıyorum-

Anastasia.

Morarmış. Kanıyor. Zar zor dayanıyor.

Şişmiş gözleri kapanıyor ve o kadar zayıf, o kadar yürek parçalayıcı bir sesle, içimi parçalayan sözleri fısıldıyor.

"Seni seviyorum, Noah."

Hepsi bu kadar.

Dünyanın kıpkırmızı olması için

gereken tek şey. Tetiği çekmek için

gereken tek şey.

Silah sesi havayı yırttı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Üç

mermi kardeşimin sırtına saplandı.

Jake sendeliyor, vücudu darbenin etkisiyle sarsılıyor. Yere yığılırken dudaklarından boğuk bir nefes kaçıyor.

Ama benim işim bitmemişti.

Roman emir veremedi, kimse beni durduramadan hamle yapıyorum.

Ayakkabım Jake'in silahını tekmeliyor, ben de onun üzerine binerek kırık bedenini sırt üstü yatırıyorum. Acıdan ağzı açık kaldı ama konuşmasına izin vermedim.

Yumruğum çenesine çarptı. Bir kere. İki kez. Tekrar.

Parmak eklemlerimin altındaki kemikler çatırdıyor, başı yana savruluyor, dudaklarından kan tükürüyor. Bacakları gevşek, gözleri kocaman, ne olduğunu anlayınca paniğe kapılıyor.

Hareket edemiyor.

Onu felç ettim.

Uygun bir son.

Etrafımda, Roman'ın adamları gölgeler gibi hareket ediyor, acımasız bir sessizlik içinde çalışıyorlar. Cesetleri taşıyorlar, siyah torbalara dolduruyorlar, bu sahneyi hiç var olmamış gibi yeryüzünden siliyorlar.

"Noah," diye tıslıyor Roman, bir adım daha yaklaşarak. "Bu kadar yeter, dostum-" Onu itiyorum, yumruğum başka bir darbe için hazırlanıyor-

Ama Roman'ın eli benimkini havada

yakaladı. Kavrışığı demir gibi.

"Noah." Sesi keskin, puslu havayı kesiyor. "Ana'nın sana ihtiyacı var."

Ana.

Bu isim beni geri çekiyor.
Sonra ambulans sirenlerinin uzaktan gelen sesini duyuyorum.
Gerçeklik çöküyor.
Roman adamlarına dönüyor. "Onu güvenli bir yere götürün. Biz bu bok kafalıyı hallederiz." Ama artık Jake umurumda değil.
Sadece onu önemsiyorum.
Başımı Ana'ya doğru çevirdiğimde nefesim kesiliyor.
Şişliğe rağmen gözleri kocaman.
Vücudu titriyor, çürükler ve kanla kaplı.
Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.
Bir saniye içinde oradaydım, onu kollarımla sardım, kendime doğru çektim, ceketimi kırılğan bedeninin üzerine attım.
Göğsümün içinde eriyor, parmakları kalan azıcık gücüyle gömleğimi kavırıyor.
"Noah," diye hıçkırıyor, sesinde yoğun bir acı var, "öldüğümü sandım-"
Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, sesim kırılıyor.
"Sorun yok, Prenses."
Ama etrafıma bakarken, parçalanmış cesetler torbalara doldurulurken, aklıma tek bir düşünce geliyor.
Bunu o mu yaptı? O benim kızım.
Gözlerimden yaşlar dökülüyor, ona daha sıkı sarıldığımda boğazım kilitleniyor.
"Tanrım, Ana, seni kaybetmekten çok korktum," diye fısıldıyorum, ellerim Yüzünü avuçluyorum, başparmağım taze bir kesğin üzerinde geziniyor.
Alnımı onunkine bastırıyorum, nefesim titriyor.
"Seni o kadar çok seviyorum ki."
Dudakları titriyor, zar zor ayrılıyor ama beni öpecek gücü buluyor -zayıf, yumuşak ama orada.
"Lütfen... beni eve götür" diye fısıldarken nefesi tenimi sıyrıyor. Onu kucağıma aldım, hırpalanmış bedenini göğsüme yasladım.
Ağırlıksız hissediyor.
Çok hafif. Çok kırılğan.
Onu ne kadar çok yaranın kapladığını fark ettiğimde keskin bir sızı beni vuruyor.
Kesikler, çürükler, kurumuş kan, hayatta kalmak için savaştığı her anın kanıtı.
Savaşmak zorunda kalmamalıydı.
Koşuyorum.

Her adımda bacaklarım alev alıyor ama durmuyorum. Durmayacağım.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor, gece etrafımızı sarıyor ama yanıp sönen ambulans ışıklarının beni ileriye götürmesine izin veriyorum.

Bir adım. Sonra bir adım

daha. Güvenliğe doğru.

Hayata doğru.

Kaybetmeyi reddettiğim bir geleceğe doğru.

Bölüm 39

Anastasia

"Dikkat et," diye tıslıyor Noah yanımda, her ırkıldığımda acil yardım görevlisine hançer gibi bakıyor. Yumrukları sıkılı, zar zor dizginlediği öfkesi yüzeyin altında kaynıyor.

Ambulansın arkasına tüneyen Roman, cesetleri taşırken müdahale eden polislerle kısık sesle konuşuyor. İçlerinden birine kartını uzatıyor, sadece kısa bir siyah ve gümüş parıltısı ve saat gibi, her iki memur da hemen çenelerini kapatıp not defterlerini bir kenara koyuyorlar. Her zamanki gibi iş.

"O sadece işini yapıyor," diye fısıldıyorum, yatıştırmak için Noah'nın göğsünü okşuyorum. Bacağımdaki yara nihayet onarılıyor, antiseptiğin keskin acısı yerini hafif bir sızıya bırakıyor.

"Yine de hastaneye gitmeniz gerekecek," diye uyarıyor acil tıp teknisyeni, sesi gayet doğal. "Büyük bir atardamarın kesilmediği için şanslısın."

Başımı sallıyorum, yavaşça nefes veriyorum. Şanslıyım. Elbette.

"Bırakın da şu karmaşayı temizleyelim ve size açık bir yol verelim," diye devam ediyor acil yardım görevlisi, bize bir bakış bile atmadan. "Sonra siz ve kocanız yolunuza devam edeceksiniz."

Noah onu düzeltmiyor. Onun yerine sarhoş bir aptal gibi sırtıyor, dudakları eğlenerek seğiriyor ama itiraz etmiyor.

Yolun karşısında, Noah'nın adamları Jake'i ormandan çıkarırlar, topal bacakları toprak ve çakılda sürüklenmekte ve arkasında belli belirsiz bir kan izi bırakmaktadır.

Roman her zamanki rahat tavrıyla Jake'e üstünkörü bir bakış attıktan sonra onu bekleyen arabalardan birine iter. Polisler bölgeyi güvenlik altına almakla meşgul olduklarından, Walker ve Cole'un cesetlerini atılmış çöpler gibi tutarak görmezden gelirler.

Roman hafifçe çömeliyor, beni incelerken sesi alçalıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Az önce dövülmüş ve işkence görmüş gibiyim," diye mırıldanıyorum

başımı sallayarak. Dudakları seğiriyor. "Haklısın."

Noah ise çok daha az eğleniyor. "Onunla ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor, daralmış bakışları kardeşinin şu anda içinde bulunduğu arabaya kilitlenmiş.

Roman doğruldu, ifadesi okunamaz haldeydi. "Daha fazla istihbarata ihtiyacımız var," diyor basitçe. "Sana söyledim, onu vurmak yeterince işkence olmaz. Şanslısın ki, yeni terfinle birlikte onunla tüm eğlenceyi sen yaşayacaksın."

Gözlerimi kırıştıtırıp kaşlarımı kaldırarak Noah'ya döndüm.

"Terfi mi?" Gülüyorum, bu kelime dilime yabancı geliyor.

Noah ensesini ovuşturuyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Bu sabah Spokehaven'daki istifamı verdim," diye itiraf ediyor, tepkimi izliyor. "Roman bana Catalyst'te bir iş teklif etti ve reddedemedim."

Gözlerimi kırıştıtırarak iki adam arasında gidip geliyorum ve az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Yani... artık öğretmenim olmayacak mısın?" Dudaklarımda bir sırıtişla alay ediyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor Noah, gülümsemesi eğilirken derinleşiyor. Dudakları dudaklarıma değiyor, nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

"Kızım nerede?" diye gürlüyor babamın sesi, çaresizlikle karışık. "Efendim, burası aktif bir suç mahalli-" memurlardan biri araya giriyor, ama kelimeleri zar zor çıkarıyor. "Sert," diye tersliyor Megan.

Ailem babamın kiralık arabasından dışarı dökülürken başım sarı şeride doğru savruluyor. Megan, Elijah, annem ve babam tereddütsüz bir kararlılıkla polisleri iterek geçiyorlar. Roman bir elini kaldırarak adamlarına geri çekilmelerini işaret ediyor ve direnmeden geçmelerine izin veriyor.

"Kızımı görmem gerek-" bakışları benimkilere kilitlenirken babamın sesi titriyor.

Sonra yüzü çöküyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyor.

Bana doğru koşarken ayakları yere zar zor değiyor, neredeyse buzda kayıyordu. Noah beni tutmaya devam ediyor, tam babam bize ulaşırken beni sabitliyor. Kolları umutsuz bir güçle beni sarıyor ve kendine çekiyor. İçimden acı fışkırıyor ama ısırarak bastırıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum.

"Tanrım, Ana," diye inliyor, sesi kırılıyor. "Ne oldu böyle? Haberlerde gördük, Cole ve Walker, onlar-" Nefesi titriyor. "Bir çocuğu öldürdüler ve seni de bu işin içine çekmek için kaçırdılar-"

Roman'a bir bakış fırlatıyorum. Gözlerimi karşılıyor ve bilmiş bir gülümseme sunuyor. Tabii ya. Hikâyeyi çoktan sızdırdı.

Lanet olası Roman Briar, usta bir kuklacı gibi birbiri ardına gelen felaketleri idare ediyor.

"Baba, ben iyiyim," diye fısıldıyorum, ancak kelimeler bana bile dayanıksız geliyor. "Ben iyiyim-"

"Ah, tatlım," diye hıçkırıyor annem, kucaklaşmanın içine dalarak. "Çok endişelendik."

Megan ve Elijah da çok geride değiller. "Bizi içeri alın!" diye bağıyorlar ve kollarını ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atacak bir güçle bana doluyorlar.

"Çocuklar-" diye nefes nefese kaldım, yüzüm buruştu. "Hâlâ yaralı-"

Hemen sakinleşiyorlar ama babam bırakmayı reddediyor.

Her zamanki taktikçi Noah boğazını temizliyor. "Neden üçünüz Roman'ın adamlarına birkaç ifade vermiyorsunuz?" diye soruyor, sesi sakin ama kararlı. "Hepiniz Cole ya da Walker'ı tanıyordunuz."

Roman başını sallar ve yumuşak bir adım atar. "Bu taraftan, millet," diyor rahat bir gülümsemeyle, Megan, Elijah ve annemi adamlarına doğru yönlendirerek. Birkaç saniye içinde sadece Noah, babam ve ben kalıyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyor babam, sesi endişeyle sertleşerek. Noah ve benim ne kadar yakın olduğumuza göz ucuyla bile bakmıyor, odağı tamamen bana kilitlenmiş.

O biliyor mu?

Derin bir nefes alıyorum, kendimi destekliyorum. "Cole... lisede bazı berbat şeyler yaptı," diye itiraf ediyorum, kelimeler dilimde ağırlaşıyor. "Ve Walker bunu biliyordu. Bunu ona karşı kullandı, istismar etti."

Noah sessizce onaylarcasına başını sallıyor, Jake'in adını anmadan sessizliğini koruyor. o.

Babamın çenesi gerildi. "Neden bana söylemedin? Onlar sana şantaj yapıyor-"

"Hastaydın baba," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. "Kendim bile zar zor idrak edebiliyordum ve yapmak istediğim son şey seni endişelendirmektir."

Babam keskin bir nefes alıyor, yüzü buruşuyor. "Senin için endişelenmek mi?" diye soluk soluğa kalıyor, sesi çiğ. "Bir babanın yapacağı tek şey budur." Nefesi titriyor, gözleri parlıyor. "Ama..." Sertçe yutkunuyor, sonra bakışlarını Noah'ya çeviriyor. "Bunca zamandır yanında biri varmış gibi görünüyor."

Küçük, bilmiş bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Babam elimi sıkıdığı sırada Noah'ya bakıyorum.

"Noah!" Roman'ın sesi o anı kesiyor. "Buraya gel, bir şeye ihtiyacım var."

Noah uzaklaşmadan önce sırtımı hafifçe okşuyor. "Hemen döneceğim," diye mırıldanıyor babama dönmeden önce. "Bay Burns." Elini uzatıyor.

Babam elimi sıkıca kavrayarak tokalaşmayı kabul ediyor. Noah izin isteyip Roman'a doğru gözden kaybolmadan önce sessizce başlarını sallıyorlar.

O uzaklaşana kadar bekliyorum, nabzım sabit ama zihnim hızla atıyor.

"Biliyor musun?" Babamın yüzüne bakarak fısıldıyorum.

Omuzlarını rahatça silkerken dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Gözlerim var," diyor basitçe.

"Ne kadar zamandır?" Mırıldanıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Babam bir elini yüzünde gezdirerek nefes veriyor. "İkinizi ilk kez etkileşim içinde gördüğümünden beri," diye itiraf ediyor.

"Bana kızgın mısın?" Yüzünde herhangi bir kızgınlık izi olup olmadığını araştırıyorum.

Tereddüt ediyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Ana, sana bir şey söyleyebilir miyim? Kimseye söyleyemeyeceğin bir şey... Noah'a bile?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallayarak bekliyorum.

Bakışları titriyor, ifadesi okunamıyor. "Şu anda burada durmamın bir nedeni var. Yaşıyor olmamın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Tamam..." Kolluk kuvvetleri dışarı çıkmaya başladığında derin bir sohbete dalmış olan Roman ve Noah'ya bakarak sözümü kesiyorum.

Babam sertçe yutkunuyor. "Annene tedavim için gereken paranın babamdan kalan mirastan geldiğini söyledim."

"Ama?" Bastırıyorum, nabzım hızlanıyor.

Sertçe nefes veriyor. "Bu doğru değildi," diye itiraf ediyor. "Hastanedeysen bir adam yanıma geldi. Tüm işlerimin halledileceğini söyledi. İsimsiz bir şekilde tüm borçlarım ödendi. Doktorlar kovuldu ve yerlerine ülkenin en iyi kanser uzmanlarından bazıları getirildi." Duraklıyor, elleri iki yanında titriyor. "O zamanlar bunu sorgulayamayacak kadar hastaydım. Kemoterapi beni mahvetmişti, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Ama bu gece... Noah'yı gördüğümde, sonunda bir araya getirdim. Sesinin bu kadar tanıdık gelmesinin sebebini."

Donup kaldım.

Babam elimi tuttu. "Noah hastane odama gelen adamdı," diye fısıldıyor. "O benim hayatımı kurtaran adamdı."

Noah'ya bakmak için döndüğümde şaşkınlıktan nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bu ne zaman oldu?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Yaklaşık iki ay önce-" diye başlıyor babam ama sesi arka planda kayboluyor.

Her şeyden sonra bile.

Bana fırlattığı kelimeler.

Oynadığı rol.

O benim yanımdaydı.

Babamın hayatta kalmasına
yardım ediyordu. Yaşamasına
yardım ediyordu.

"İşte o zaman anladım," dedi babamın sesi, kararlı ve emin bir şekilde, "daha derin bir şeyler olduğunu."

Ona dönüyorum, o devam ederken nefesim kesiliyor.

"İşte o zaman anladım ve Noah ile aranızda ne olduğunu görmek için bir bakış yetti. O yüzden hayır Ana," diye fısıldıyor, sesi anlam yüklü. "Kızgın değilim. Eğer bu kadar güçlü bir aşk gerçekse, onu heba eden ben olmayacağım."

"Noah istifa ediyor-"

"Biliyorum," diyor babam ben sözümü bitiremeden. Dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Annemi istediğimi bildiğimde ben de aynısını yaptım."

Sersemlemiş bir halde ona bakıyor, yüzünde herhangi bir tereddüt izi arıyorum. Hiçbir iz yoktu.

"Onu nakletmeye hazırız efendim," diyor bir acil yardım görevlisi sessizce, o anı bölerek.

Babam başını sallıyor, çoktan geri adım atmıştı. "Arkadaşlarınla birlikte hastanede buluşuruz," diyor, son sözüne açıklık getirirmeden.

Sonra dönüp Noah'ya el sallıyor. "Onu almaya hazırlar."

Noah, Roman'la yaptığı konuşmayı kesip tereddüt etmeden yanına gider.

"Efendim?" diye soruyor, babamla benim aramda bir bakış atarak. "Onunla gitmek istemediğinize emin misiniz?"

Babam nefes veriyor, gözleri Noah'ya onaydan daha yumuşak, güvene daha yakın bir şeyle yerleşiyor.

"Hayır," diyor basitçe. "O artık senin."

Sonra da diğerleriyle birlikte arabaya binip beni Noah'nın ellerine bırakarak uzaklaşıyor.

Noah ambulansa binmeme yardım ediyor ve sağlık görevlileri kapıları kapatırken yanıma yerleşiyor.

"Açıklaman gereken çok şey var," diye mırıldanıyorum, ona şüpheyile bakarak.

"Babamın annemin profesörü olduğunu biliyor muydun?"

Aniden suçlu görünen Noah yakasını çekiştiriyor.

"Adamı suçlayabilir misin?" diye sırtıyor. "Kadınları yakar."

Kendime rağmen dudaklarımdan soluksuz bir kahkaha dökülüyor. Başımı sallıyorum, sonra parmaklarımı gömleğinin içine sokup onu kendime çekiyorum.

"Buraya gel, Ackerman," diye fısıldıyorum, onu öperken sırtıyorum, sedyenin raylarına yaslanıyorum.

Beni yarı yolda karşılıyor, dudakları yavaş, dikkatli, sanki şeklimi ezberliyor. Nefesim teninde gölgeleniyor, sıcaklığı içime işliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Noah gülümsüyor, alnını alnıma bastırıyor. "Seni seviyorum, Anastasia."

"Hanımefendi, gerçekten yapmamalısınız-"

Acil servis görevlisi cümlesinin ortasında durur. Noah'nın keskin, tereddütsüz bakışlarına bir kez baktı ve akıllıca ağzını kapattı.

Bırakmıyorum.

Anın elimden kayıp gitmesine izin vermiyorum.

Onun yerine tutunuyorum, beni bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi onu öpüyorum.

Bölüm 40

Anastasia

Bir yıl sonra.

"Tarihte okulu bitirmeden eski profesörüyle nişanlanan ilk kız ben olmalıyım," diye gülüyorum, sol elimdeki kocaman maytabı döndürerek. Elmas, Briar'ın oturma odasının sıcak ışığını yakalıyor ve şakanın içindeymiş gibi bana göz kırptıyor.

Eden elime uzanıyor ve onaylayan bir sırtışla yüzüğü inceliyor. Kızı Eve sehpanın başında oturmuş, benim portrem olduğunu tahmin ettiğim bir resmi boyamaya dalmış.

Şarabımdan yavaşça bir yudum alıyorum, bakışlarım Briar'ların zarif ve güvenli, zenginlik ve sessiz güçle sarmalanmış bir mabet olan evini tararken zengin tadın oylanmasına izin veriyorum.

Eden kadehini kaldırıyor, sırtımdan önce cömertçe bir yudum alıyor. "Noah gerçekten de kendini tutamıyor, değil mi?" diye düşünüyor. "Ailenin imparatorluğunu tasfiye etmek, Catalyst için her gün yeni bir yol çizmek... Bunun kesinlikle avantajları var."

Arka bahçeye açılan cam kapılardan geçerken Noah ve Roman ızgaranın yanında durmuş, derin bir sohbete dalmış, viski kadehleri güneşin son ışıklarını yansıtıyor. Sanki dikkatlerini birleştirseler daha hızlı pişecekmiş gibi cızırdayan ete bakıyorlar.

"Bitti!" Eve aniden anons ediyor, elindeki çizimi yüzüme birkaç santim yaklaştırıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum. Bu... en hafif tabirle yaratıcı bir şey - abartılı bir versiyonum, babası Noah ve benim bir ameliyatı bitirdiğimiz gece dağılmış saçlarım için siyah bir karalamaya benzeyen bir şeyle tamamlanmış.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, elimi dramatik bir şekilde kalbimin üzerine koydum. "Bu bir resim olmalı. Bunun sadece bir çizim olmasına imkân yok," diyorum sırtarak.

Eve başını sallıyor, kahverengi bukleleri hareketle birlikte zıplıyor. "Çizdim. Tam buraya." Vurgulamak için masaya vuruyor. "Noah Amca'nın da bir resmini yaptım!"

Her nasılsa benimkinden *daha kötü* olan başka bir resmi kaldırıyor ve neredeyse burnumdan şarap çekeceğim.

"Ona göstermelisin," diye öneriyorum, eğlencemi zar zor bastırarak. Noah'nın tepkisini, Roman'ın dikkatli bakışları altında nasıl dik durmaya çalışacağını şimdiden hayal edebiliyorum.

Eve'in gözleri parlıyor. "Anlaşıldı!" Küçük elleriyle başyapıtı değerli bir eşyaymış gibi kavrayarak verandaya doğru havalanıyor.

Eden kıkırdıyor, kadehindeki şarabı döndürüyor. "Bu çok acımasızcaydı. Roman'ın önünde kırılmayacağını biliyorsun."

Eve'in Noah'nın gömleğini çekiştirmesini izliyoruz. Aşağıya bakıyor, sonra onu zahmetsizce kollarına alıyor. "Elinde ne var, ufaklık?"

Eve, çizimi tutarak gülümsüyor. "Bu sensin! Ana Teyze'nin de bir resmini yaptım."

Noah'nın ifadesi titriyor, her zamanki özgüveni bir anlığına kayboluyor. Tedirgin bir sırtış takınıyor. "Sen ne düşünüyorsun?" Eve başını eğerek soruyor.

Roman içkisinden yavaşça bir yudum alıyor. "Evet, Noah," der, sesi alçak ve bilerek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Noah'nın zoraki gülümsemesi şaheseri incelerken genişliyor. "*Tıpkı* bana benziyor," diyor teatral bir baş hareketiyle. "Sen gerçekten de işinin ustasısin. Kulağımı *oraya* koymayı asla düşünmezdim."

Noah onu yere bırakırken Eve kıkırdıyor. Beklentiyle Roman'a dönüyor ve Roman ne yapacağını çoktan biliyor. Onu kucağına alarak yanaklarına yüksek sesle, abartılı öpücükler kondurur, o da sevinçle çığlık atarak ona yapışır.

Noah bana doğru bakmadan önce bir süre onları izliyor.

Eden bardağını dudaklarına götürüyor ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Onları istiyor, biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Noah, yani."

İçkimi yudumlarken yavaş bir iç çekiyorum.

"Catalyst için gizli görevde çalışmayı, okulu bitirmeyi ve bir çocuk yetiştirmeyi nasıl bir arada yürütmem gerektiğini bana açıklar mısın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Roman bana gizli görev teklifiyle ilk yaklaştığında yüzüne gülmüştüm. Bir yıl önce cesetleri gömmüş olmam onun hayranlığını kazanmamı sağlamıştı, bu da içimde mücadele gücü olduğunun bir kanıtıydı. Böylece bölümümü İngilizce'den Ceza Adaleti'ne çevirdim. Yozlaşmış, pis insanları parmaklıklar ardına koyma fikri beni hiç beklemediğim bir şekilde çağırdı.

Mezun olduğumda Noah ve Roman ile birlikte çalışacağım - Noah'ın hâlâ kabullenmeye çalıştığı bir şey.

"Mezun olduktan sonra, şapşal," diyor Eden bilmiş bir gülümsemeyle. "Sana söylüyorum, çocuklar seni değiştirir. Roman onları istediğini hiç düşünmemişti, özellikle de Catalyst bu haldeyken. Ama Eve'le tanıştığı an..." Kocasını ve kızını izlerken gözleri yumuşuyor. "Her şey değişti."

Bakışlarını takip ediyorum. Noah, Eve konuşurken onun yanında diz çöküyor, canlı ve hayat dolu. Roman yakın duruyor, ellerini rahatça ceplerine sokmuş ama ifadesi onu ele veriyor. O küçük kız için dünyayı yakabilir.

Göğsümde garip bir çekim hissediyorum. *Belki de istediğim gelecek budur...*

Bu düşünce tam olarak şekillenemedi ön kapı pat diye açılır.

Eden'in erkek kardeşi Aiden, özenle hazırlanmış gibi görünen bir tatlıyı dengeleyerek içeri girerken, "Yanında getir dediğini biliyorum," diye anons etti. "Ama Zoey aşırıya kaçtı."

Tam o sırada Zoey, kolları alışveriş torbalarıyla dolu bir halde arkasından içeri daldı. Bize sırtırken yüzü neredeyse parlıyordu.

"Bu bebek... yani her şeye aç," diye gülüyor, küçük ama belirgin bebek yumrularını ovuşturuyor.

"Ana!" Zoey beni gördüğü anda gözleri parlıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum-"

"Zoey Teyze!" Eve çığlık atıyor, parke zemin üzerinde kayıyor. "Senin için bir şey yaptım!"

Eden bir elini alnına bastırarak inliyor. "Tanrım, buna bir son vermeliyim. Zoey artık hamile olduğu için dilini tutamıyor."

Roman ve Noah içeride bize katılıyor, Aiden ve Zoey'i zahmetsiz bir aşinalıkla selamlıyor, grup rahat bir sohbe dalıyor. Kahkahalar evin içinde mırıldanıyor, sıcaklık odanın her köşesini dolduruyor.

Sonra, tam rahatlamaya başlamışken, onu hissediyorum.

Noah arkamdan yaklaşıyor, dudakları boynumun hassas derisini okşamadan önce elleri belimde geziniyor. Sesi alçak, sadece benim için.

"Bir dakikalığına benimle gel," diye mırıldanıyor, ses tonundaki sıcaklık nabzımın teklemesine neden oluyor. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

Ben daha cevap veremedim, sessiz bir koridora saparak beni uzaklaştırıyor.

Misafir banyosunun kapısı arkamızdan kapandığı anda elleri bir anda üzerimde oluyor.

Noah'nın dudakları boynumda geziniyor, nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor. Elleri elbisemin altından kayıyor, kumaşı daha yukarı sürüklüyor, parmak uçları kasıtlı, işkenceli bir yavaşlıkla tenimi sıyrıyor.

Onu daha yakına çekiyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, alt dudağını hafifçe ısırıyorum. İnliyor, sesi içimde titreşiyor, kalbimi hızlandırıyor.

Sesi tenime karşı bir fısıltı gibi. "Sen ve Eden ne hakkında konuşuyordunuz, güzel kız?"

Boynumda her zaman dizlerimin bağını çözen noktayı öpüyor, dokunuşu beni parça parça çözüyor.

"Eve," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek. "Eden senin de bir tane istediğini düşünüyor."

Dudakları hâlâ duruyor. Gözlerimle buluşacak kadar geri çekiliyor, arıyor. Sesi şimdi daha sessiz, daha ciddi.

"Bu çok mu çılgınca olurdu?"

Onu içime alıyorum, her parçasını, bir zamanlar şeytanlarını neredeyse onu tüketecek kadar sıkı tutan adamı. Beni tanıdığım tüm gölgeleri yakan bir ateşle seven adamı.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Nasıl anne olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Şimdi değil," diye homurdanıyor Noah, ağzı yine çene çizgimi sıyrıyor. "Ama bir gün."

Düşünce aramızda kalıyor, söylenmemiş olasılıklar havadaki elektrik gibi çatırdıyor.

"Sen, ben, küçük bir bebek," diye fısıldıyor. "Onlara benim hiç sahip olmadığım hayatı vermek." Beni daha yakın tutuyor ve uzun zamandır ilk kez kendimi bütün hissediyorum. "Peki ya o zamana kadar?" Dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle fısıldıyorum.

Noah sırtıyor, elleri belimde sıkılaşıyor. "O zamana kadar," diye homurdanıyor, "bol bol pratik yapabiliriz."

Tam beni kendine çekerken, bir ses o anı bıçak gibi kesiyor. "Echo, lanet olası yavaşla."

Roman'ın sesi kapının altından keskin ve emredici bir şekilde geliyor. Noah ve ben donup kaldık.

Echo.

Patronumuz.

Sessizce kıyafetlerimizi düzeltiyoruz, aramızdaki pus yerini anında daha ağır bir şeye bırakıyor. Daha karanlık bir şeyle.

Odaya geri döndüğümde içgüdüsel olarak Noah'nın eline uzanıyorum, göğsüne yaslanırken kendimi ona sabitliyorum. Tüm gözler Roman'ın telefonuna kilitlenmiş, hoparlör daha önce Echo'dan hiç duymadığım bir sesle boşluğu dolduruyor.

Korku.

"R-Roman," diye kekeliyor Echo, her zamanki pürüzsüz, sarsılmaz sesi pürüzlü ve panik içinde.

Roman doğrulur, tüm vücudu kaskatı kesilir. "Echo-
"

"Sıçp batırdım."

Sessizlik.

Bir sonraki adımın ağırlığıyla gerilen ve kıvrılan boğucu bir sessizlik.

Ardından gelecek sözlere kimse hazırlıklı değildi.

I'm losing my mind.

I can feel it slipping, unraveling thread by thread.

I don't know how much longer I can keep this together.

She consumes my every waking thought.

She shouldn't. This was supposed to be work,
just another task, another game.

But it ~~isn't~~

I see her when she sleeps.

I see her when I sleep.

She's there, haunting me, taunting me.

I can't stop myself.

Can't stop watching her.

~~Wanting her.~~

I'm obsessed. No...fuck, this is more than obsession.

It's need.

Raw. Uncontrollable.

I need to have her.

Need to hear her screams, feel them shatter through me.

I need to see the fear in her eyes, wide and trembling, when she finally
understands.

I don't know how much longer I can hold myself back.

Devil's Night is coming.

My night.

And God help her...because I won't.

-Echo

Teşekkür

İşte yine buradayız - Karanlığın Gölgeleeri evreninde bir yolculuk daha sona eriyor. İkinci kitap elinizde ve eminim hepiniz Roman ve Eden'ı tekrar göreceğiniz için heyecanlanmışsınızdır, değil mi?

Bu seriye ilk başladığımda kendime sadece üç kitap olacağını söylemişim, ama dürüst olmak gerekirse? Çok fazla eğleniyorum. Femme on femme, isteyen var mı? Ve o not?? Kim bunca zaman sonra nihayet Echo'yu görmeye hazır?

Ama sırada ne olduğuna geçmeden önce, bu kitabın hayata geçmesine yardımcı olan inanılmaz insanlara teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum.

Harika editörüm Kira'ya, hikâyelerimi büyülü bir şeye dönüştürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın muhtemelen gözyaşları içinde kalırdım. Her kitapta bana bir hediye oldun ve seni çok seviyorum.

Jazzy'ye - en iyi arkadaşım, kayam. Benim için her şekilde yukarıda ve öteye gidiyorsun ve bunun ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam.

Indie Forge'daki tüm kızlarıma - sürekli desteğiniz beni her gün ayağa kaldırıyor. Hepinizi sonsuz seviyorum.

Muhteşem menajerim Angie'ye, bana her adımda inandığın için teşekkür ederim. İşime olan inancınız beni ayakta tutuyor.

Kocama, yanımda durduğun ve bu hayalimi desteklediğin için teşekkür ederim. Seni şimdi ve sonsuza dek seviyorum.

Babama-desteğiniz benim için her şey demek ve cesaretlendirdiğiniz için çok minnettarım.

Rachel ve Ben'e - bu yeni şehrimdeki iki dayanağım. Bu taşınma tam bir kasırgaydı ama ikinizin de yanımda olması her şeyi değiştirdi. Sizi çok ama çok seviyorum.

Ve son olarak inanılmaz okuyucularıma. Bu hayali mümkün kılan sizlersiniz. Bu karanlık, çarpık hikayelere olan sevginiz tutkumu körüklüyor ve sonsuza dek minnettarım.

Hepinizi sonsuza dek seviyorum. Şimdi... biraz daha karanlık ve lezzetli çarpık hikayeler yazma zamanı.

-Katerina St Clair

Merhaba! I% I4ATERINA

ABOUT ME

Ka crlna "ât ClaIr b an Interna'loi il best
selilng author al fantasi, dark rumanre.
and U iuj Ian .x orlç . Sbe
loves rrcatIn# ri rã Jmnershe
onun rea'lca. can @' In olduğunda
vaIds Wrn'urr, Drama,
lost ve içsel. Ben ile bir fille'l fooks
unforgettable characters, gripping
ists, ve far klmr of sorytchln# that
kmps faus romtriy hark for

more. Writing is her way of bringing
worlds to life and sharing them
with readers who love finding an
escape.

WANNA BE
FEATURED
ON THESE

- TAG ME
- TAKE PHOTOS OF
YOUR BOOKS
SHARE YOUR FAV
QUOTES

MY SOCIALS

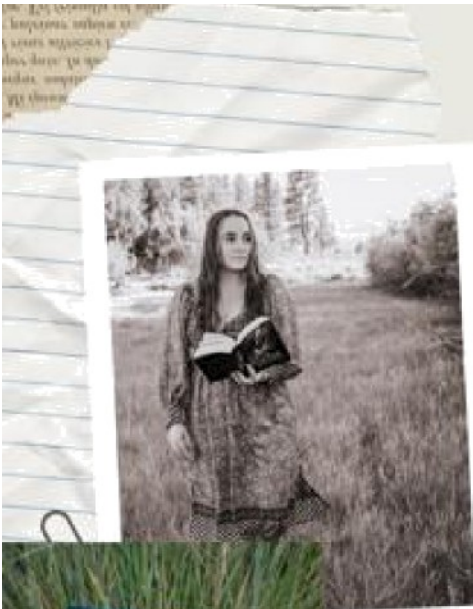
yourlocalwriterz

katerinastclaira
uthor

www.katerinast
clair.com

Want **spicy**
nsfw
overlays?

Vist

www.katerinastclair.com

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

